

sopalar ve taşlar

HAYALET

belki kemiklerimi kırabilir

YAZAR

ama kelimeler... beni onlar öldürecek.

New York Times Çoksatan Yazarı

A. R. TORRE

HAYALET YAZAR

**Hayatımın son kitabını yazmak için üç ayım var.
O günün ayrıntılarını ve benim için her şeyi nasıl
değiştirdiğini itiraf etmek için sadece üç ay.**

**Benim adım Helena Ross. Şu ana dek on beş aşk
romanı yazdım ve bunlardan on tanesi uluslararası
çoksatanlar listesine girdi. Ama bu roman, bir aşk
romanı değil; Bu roman, sadece dört yıldır kaçıdığım
gerçeği barındırıyor.**

**Polisten, sevdiklerimden ve dünyadan
sakladığım gerçek.**

**Bu son kitap ne mi?
Bu benim itirafım.**

ISBN: 978-625-366-162-5

9 786253 661625

<https://www.martiyayinlari.com>

sopalar ve taşlar

HAYALET

belki kemiklerimi kırabilir

YAZAR

ama kelimeler... beni onlar öldürecek.

HAYALET YAZAR

Özgün Adı : The Ghostwriter

A. R. Torre

Çeviren : Rabia Bayram
Editör : Zeynep Hilal Kahraman
Düzeltili : Sinem Karaçuha
Son Okuma : Simge Özçevik
Kapak Tasarım : Ali Özer
Sayfa Tasarım : Elif Aydın

Tür : Dram, Gerilim

Kitap No : 2677

ZM

1. Baskı: Eylül 2024

ISBN: 978-625-366-162-5

Yayınevi Sertifika No: 12330

Düzenleme

Ny.ozlem

THE GHOSTWRITER © 2017 by A.R. Torre

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Don Congdon Associates & AnatoliaLit Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:

Alpha Printing Matbaa Sanayi Ticaret Limited Şirketi

Acıbadem Mah. Sarayardı Cad. Yiğit Apt.

No 60/A Kadıköy / İST

Sertifika No: 66326

sopalar ve taşlar

HAYALET

belki kemiklerimi kırabilir

YAZAR

ama kelimeler... beni onlar öldürecek.

A. R. TORRE

Çeviren: Rabia Bayram

Giriş

Elimi nazikçe çekiştiriyor. Direnip ona arkamı dönüyorum ve perçemlerimi kenara iten minik parmaklarını, bedeninin yumuşak ağırlığını hissettiğimde gülümsüyorum.

“Anne.” Nefesi yanağıma çarpıyor. “Anneciğiiiiim.”

“Anne uyuyor,” diye fısıldıyor. “Eğer onu uyandırmazsak, bütün lezzetli çikolatalı krepleri kendimiz yiyebiliriz.”

Homurdanıyorum ve bir elimi uyurken giydiğim tişörtümün kenarından içeri sızan elinin üzerine koyuyorum. Gözlerimi açıp yüzüne bakıyorum, o yakışıklı yüz hatları yer yer un ve bir parça çikolatayla gölgelenmiş. “Yavaş ol,” diye uyarıyorum onu, bileğinden çekip yatağa sürüklüyorum, yorganın altından sıyrılıp belinin üstüne yerleşirken hareketlerim hızlı. “Uyandırıldığında canavarın huysuz olduğunu biliyorsun.”

“Ben de, ben de!” Bethany önümde çırpınıyor, babasının göğsüne tırmanıp tişörtünün önünü kavıyor ve gülümseyerek bana bakıyor.

“Ah...” İnliyorum. “Canavar bekçim ve ben seni yakaladık, Bay Krep Adam!” Üstünde durduğum yerden kayıyorum ve

bana bir bakış atıyor, bu bakış yıllar önce bebekleri yaratan, çıplak olaylara yol açan türden bir bakış. Dilimi çıkarıyorum ve kollarımı çocuğuma doluyorum. "Bay Pancake'e ne yaptırmalıyız, Prenses Bethany?"

"Canavarı beslemeli!" diye bağıyor ve iki elini havaya kaldırarak ünlem işareti yapıyor.

"VE... bulaşıkları yıkamalı!" Ben de kendi ellerimi havaya kaldırıyorum, Simon protesto edercesine inliyor. Kalçalarını hareket ettirerek ikimizi de yatağa yatırıyor, Bethany'yi hızlı hızlı gıdıklıyor, bana da derin bir öpücük veriyor.

"Gel bakalım, Canavar," diye emrediyor. "Gel de şu koca karnının içini doldurayım."

Gidiyorum, yemek yiyorum ve sonra Bethany boyama yaparken yazmak için masama yerleşiyorum, eşim bulaşıkları yıkıyor.

Mükemmel bir sabah. Mükemmel bir koca. Mükemmel bir kız çocuğu.

Mükemmel bir yalan.

Bölüm 1

Ölüyordum. Bu, hikâye ne olursa olsun korkunç bir başlangıçtı ama bence olan biten her şey bir yara bandının aniden çekilmesi gibi anlatılmalıydı. Kısa ve keskin bir bıçak darbesi, bir an yakar, sonra geçer, o an biterdi. Doktorum bana test sonuçlarını göstererek ve kan hücresi sayımlarını, CEA sayılarını ve küçük bir limon büyüklüğündeki bir tümörü gösteren MRI'dan bahsederek lafı uzatmıştı. İki kısa cümleyle neler yapılabileceğini anlatmıştı. *Durumun çok ciddi. Üç ayın kaldı.*

Üzgün olmalıydım. Duygusal olmalıydım, parmaklarım telefonun tuşlarına basarken titremeli ve tüm arkadaşlarımı ve ailemi arayıp iç karartıcı şeyler söylemeliydim. Ama benim hiç arkadaşım yoktu. Ve ailem... Ailem de yoktu. Elimde sadece bu geri sayım vardı; bedenim pes etmeden ve zihnim kapanmadan önce günlerin, gün doğumlarının ve gün batımlarının karanlık ve uğursuz bir ilahisi.

Aslında bu çok da korkunç bir teşhis değildi, benim için değildi. Dört yıldır böyle bir şeyin olmasını, bir giyotinin düşmesini, bir kaçış kapısının aralanmasını bekliyordum. Söz konusu kita-

bım olmasaydı bu haberi aldığım için sevinebilirdim bile. Hikâyem. Son dört yıldır kaçındığım gerçek.

Ofisime girdim ve ışığı açtım. Birkaç adım ilerleyip uzandım, elim mantar pano duvarında gezindi; parmaklarım panoya iliştirilmiş fotoğrafların, vazgeçilmiş fikirlerle dolu sayfaların, uykusuz geçen yüzlerce gecede alınmış notların, ilham kıvılcımlarının üzerinde gezindi. Bazıları hiçbir yere gitmedi, bazıları ise dünyanın dört bir yanındaki kitap raflarında duruyordu.

Bu panoyu bana kocam yapmıştı. Ahşap çerçeveyi onun elleri tutmuş, mantarı kesmiş ve parçaları yerlerine çivilemişti. Bunu yapmak için beni bütün gün ofisten uzak tutmuş, içeri girme ısrarına kapıyı kilitleyerek cevap vermiş ve kapıya vuruşlarımı görmezden gelmişti. Aynı sandalyeye tekrar oturduğumu, ellerimi karnıma koyduğumu ve nihai ürünü gördüğümü hatırladım. Boş panoya baktım ve üzerinde inşa edeceğim tüm hikâyeleri düşündüm, kelimeler yerlerini almak için can atıyordu. Olabileceğini düşündüğüm her şey olmuştu.

Defalarca okuduğum, diğerlerine göre daha fazla yıpranmış, kenarları kupürlerle ya da fotoğraflarla kapatılmamış bir sayfada durdum. Bu bir romanın taslağı, ana fıkriydi. Sadece bir paragraf uzunluğunda, bir gün kitabın arka kapağında kabartmalı olarak yer alabilecek türden bir metindi. On beş roman yazmıştım ama bu beni korkutuyordu. Doğru kelimeleri, doğru kurguyu bulamaktan, çok yüksekleri hedeflemekten, çok sert vurmaktan ama yine de okuyucuyu gerektiği gibi etkileyememekten korkuyordum. Her şeyi anlatmaktan ama yine de kimsenin anlamamasından korkuyordum.

Bu, onlarca yıl üstüne yazım tarzım geliştiğinde, üslubum kes-

kinleştiğinde, yeteneklerim mükemmelleştiğinde yazmayı planladığım bir kitaptı. Üzerinde yıllarımı harcamayı planladığım, diğer her şeyi bir kenara ittiğim, dünyamı önemli olan tek şeye adadığım, bitene kadar, mükemmel olana kadar başka hiçbir şeyin hareket etmediği bir kitaptı.

Artık onlarca yılım yoktu.

Yıllarım yoktu.

Bunu yapacak yeteneğim yoktu.

Hiçbir şeyim yoktu.

Ama önemli değildi. Onu panoda tutan raptiyeyi çekip çıkardığımda sayfayı elime alıp temiz masamın ortasına dikkatlice yerleştirdim.

Üç ay. Daha önce hiç bu kadar kısıtlı bir teslim sürem olmamıştı. Temsilcimi istediğim anda arayamaz, bana daha fazla zaman vermesi için pazarlık yapamazdım.

Yazımı yıllarca sürmeyi hak eden bir hikâyeyi yazmak için üç ayım vardı.

Böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

Bölüm 2

Onunla tanıştığım geceye huni keklerin ve sigara dumanının kokusu hakimdi. Gülümsedi ve içimde bir şey yerinden oynadı, omurlarımın arasında bir çatlak oluştu, kalbim her zamankinden biraz daha hızlı atmaya başladı.

Onun gibi erkekler benim gibi kızlara bakmaz, beni gözleriyle takip etmez ya da konuştuğumda dinlemezlerdi. Bana yaklaşmazlar ya da daha fazlasını istemezlerdi.

O, diğerlerinden farklıydı. Bana kahkahayla gülmedi. Geri adım atmadı. Gözlerimiz buluştu, dudakları kıvrıldı ve dünyam değişti.

İlk bölümü yazmak yakıyordu. Belki yeni ilaçlardan, belki de zihnime dolan anılardan ama çabaladıkça sıcaklıyordum; bluzum sırtımda nemleniyor, tanışmamızın ve ilk randevumuzun hikâyesini bitirdiğimde göğsüm daralıyor ve ağrıyordu. Annemin gönlünü sadece bir gülümsemeyle ve benimkini de *taco* ve Meksika birasıyla kazandığı geceydi, arabaya doğru yürürken parmaklarını benimkilerin arasına geçirmişti. Beni o arabaya yaslayarak öp-

müştü, benim dudaklarım tereddütlüydü, onunki güçlü ve emindi; dilinin ilk kendinden emin hareketinde sinirlerim çözülmüştü.

Yirmi yaşında çok genç bir kızdım. Daha önce hiç randevuya çıkmamış, hiç peşinden koşanı olmamış, romanlarının sayfaları dışında erkeklerle ve aşkla hiç *işi olmamış* bir kız.

Ama o geceden sonra her şey değişmişti. Simon hayatıma girmiş ve hayatımı ateşli ve vahşi bir şeye dönüştürmüştü; günlerim heyecanlı bir coşkuyla başlıyor, gecelerim aşk ve gelecekle ilgili düşüncelerle bitiriyordu. Seyahat ve tutku, onun gözleri ve dokunuşu, kelimelerimden başka bir şey için arzulandığım hissine dair düşünceler.

Bu aşktı. En başından beri öyleydi. Vahşiydi. Deliceydi. Anlamsızdı. Aşktı.

Çalışmamı kaydedip dizüstü bilgisayarı kapattım, midem bulanıyordu.

Çarşamba öğleden sonra saat tam 2:24'te yazmayı bıraktım. Dizüstü bilgisayarımı bir kenara bırakarak masamın üstünü temizledim, telefonumu masanın ortasına koydum, çekmecedен yeni bir not defteri çıkardım, beyaz kapağının üzerinde kapağı açılmamış bir kalem vardı.

Sonraki iki dakika içinde sandalyeye yaslanıp kollarımı başımın üzerine uzattım, gözlerimi kapatıp göğsümü gerdim.

Saat tam 2:30'da telefon çaldı. Doğrulup telefonu elime aldım ve kulağıma götürdüm. "Selam Kate."

"Merhaba, Helena." Sesinde bir tıkanıklık vardı, sanki telefona koşarak gelmiş, sanki bütün hafta boyunca bu görüşmeye

hazırlanmamış ve bu saati bu görüşme için ayırmamış gibiydi. Göğsümde, bu tür telefon görüşmelerinde sıkça hissettiğim bir rahatsızlık duygusu kabardı. “Konuşmamız gereken dört şey var.”

Kate’i düzgün bir şekilde eğitmem, akılsızca sohbet etme ve şakalaşma eğilimlerini dizginlemem yıllarımı almıştı. Başlangıçta beklentilerime karşı daha dirençliydi ancak ilk avans, ilk çok-satan kitap, ilk komisyon onu daha esnek hale getirmişti. Paranın bir insana yapabilecekleri, onun üzerinde kurabileceği kontrolün gelebileceği nokta akıl alır gibi değildi. Para, Kate’i maymunum, Simon’ı ise evcil hayvanım yapmıştı; pisliğini temizlemeyen, bölgesini işaretleyen, dişlerini gösteren ve tasmaını yeterince sıkı tutmazsanız çocuğunuza saldıracak türden bir evcil hayvan.

Kate önce yabancı bir telif teklifi getirdi, kalemim o günün tarihiyle birlikte düzgün bir başlık altında şartları sıralıyordu. Şartları kabul ettim ve ikinci maddeye geçtik: *Hope’s Ferry*’nin üçüncü baskısı. Vay be. İç çektim ve üçüncü ve dördüncü konuların da üstesinden gelmeyi başardım. Kate sessizliğe gömüldü ve ben de bir sonraki sözlerimi düşünüp mümkün olduğunca az tepkiye neden olacak kelimeler seçtim.

“Açık olan tüm eylem maddelerini kapatmanı istiyorum. Emekli oluyorum.” Emekli olmanın, bunu ifade etmenin en iyi yolu olduğuna kahvaltı sırasında karar vermiştim. Kate’e göre bu ölümle düpedüz aynı şeydi. İkisi de kitap üretimimin duracağı anlamına geliyordu. İkisi de teslim tarihlerine yetişemeyeceğim anlamına geliyordu.

Uzun bir sessizlik oldu, kanyonlar boyunca uzanan, birinin telefonu kulağından çekip bağlantıyı kontrol etmesine neden olan türdendi. Sonunda cevap verdiğinde cevapları hiçbir şekilde yaratıcı değildi. Bu kadar tahmin edilebilir olmasına iç geçirdim.

KATE

“Emekli olmak mı?” dedi Kate, şaşkınlıktan dilini yutmuş gibiydi. Son on saniyenin büyük bir kısmını Helena’nın takdir edeceği daha iyi bir yanıt bulmaya çalışarak geçiriyordu ama bu düşünce o kadar... saçmaydı ki sadece duyduğunu tekrarlayabiliyordu. Helena Ross’un *emekli olması* imkânsızdı. Marka Vantly her dört ayda bir çoksatan kitap çıkarırken olmazdı. Helena sırf rakibine duyduğu kin yüzünden parmakları kopana kadar yazacaktı. Ayrıca, kim otuz iki yaşında *emekli* olurdu ki?

“Evet,” diye tersledi Helena. “İnsanlar çalışmayı bıraktığında emekli olur ya hani?”

“Ne demek olduğunu biliyorum.” Masayı itti, ofis koltuğu döndü, oda soluk pembeler ve krem renginden oluşan huzur verici bir bulanıklığa büründü. “Neden?” Soruyu sorarken gözlerini kapatıyor, kelimeyi söylerken bile buna izin verilmediğini biliyordu. Helena’nın *Kate İçin Kuralları*’nın 4xxx numaralı kuralı, Kişisel Sorular Sorulmaması’ydı. Daha önce de bu kuralı çiğnemişti ve sonuçları her zaman felaket olmuştu. Kate kendini ahizenin klik sesine, Helena’nın sesinin aniden kesilmesine, temsilci/müşteri ilişkileri ve sınırları hakkında sert uyarılarla dolu gelen e-postanın korkunç cınlamasına hazırlıyordu.

Bunun yerine Helena sadece iç geçirdi, tepkisizliği en az emekli olacağını ilan etmesi kadar tuhaftı. “*Broken* hakkında yayıncıya ulaşmanı ve kitabı teslim etmeyeceğimi bildirmeni istiyorum.”

Kate’in gözleri yerinden fırlayacak kadar büyüdü, az önce duyduklarını tekrarlamamak için dişlerini sıktı. Dikleşerek kendini masaya yaklaştırdı, o anki boşluğu takvimi açmak için kullanıp parmaklarını düzgünce yazılmış kelimelere gelene kadar tarihle-

rin üzerinde gezdirdi. *Broken* 'ın teslim tarihi. Bir aydan biraz fazla bir süre sonraydı. Geçen hafta konuştuklarında Helena'nın işi yüzde seksen oranında bitmişti ve eseri teslim edeceği konusunda kendinden emindi. Birlikte geçirdikleri on üç yıl boyunca Helena'nın teslim tarihini kaçırdığı günlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmemişti. Hiçbir zaman bir ya da iki haftadan fazla ek süre istediği olmamıştı, kendine koyduğu kurallar da diğer herkese koyduğu kurallar kadar katıydı.

Ama şimdi ek süre istemiyordu. Kate'e bir yayıncılık taahhüdünü bozmak, çoktan duyurulmuş, ön pazarlaması yapılmış, yedi haneli avansının yarısı bankada olan, Kate'in payına düşen komisyonu çoktan harcanmış bir kitaptan vazgeçmek istediğini söylüyordu. Kitabın teslim edilmemesi yayıncılık sektöründe nadir görülen bir olaydı. Bunu Helena Ross'un yapması ise akıllalmaz bir şeydi.

Kate ayağa kalktı, tüm kasları savaşa hazırlanmak için gerildi. "Helena," dedi dikkatle. "Ne oldu?"

"Dramatik olmayı bırak, Kate." Helena'nın sesi, Kate'in kendisinden on yıl büyük olmasına rağmen, bir büyüğün bir çocuğa karşı kullanacağı türden net bir sestti. "Yayıncıyı ara, diğer yükümlülüklerimi tamamla. Bu işi sen halledemezsen ben halledecek başka bir menajer bulurum."

Başka bir şey daha vardı. Kate bunu hissedebiliyordu, *Broken* ile ilgili söylediklerinden bile daha büyük bir şeydi, kıyıya doğru sakince ilerleyen bir tsunamiydi, hazırlıklar faydasızdı, ayakları olduğu yerde sabitti, felaket yakındı. Yutkundu, destek almak için masanın kenarına yaslandı, parmakları boynundaki çift inci dizisini çekti, daha yukarı uzanıp dudaklarını koparma dürtüsüyle savaşıyordu. "Bunu yapabilirim." Belki de yanıliyordu, belki de başka bir şey yoktu. En büyük müşterisinin emekliye ayrılması ve bir sözleşmenin iptali... Belki de kan kaybı sona ermişti.

“Bir şey daha var.” Kate’in duymak istemediği o dört kelimiydi. Başını öne eğip nefes verdi. Sorun her neyse üstesinden gelebilirdi. Helena’yla geçirdiği on üç yıl boyunca bu kadınla beraber içine düştüğü her durumdan daha da güçlenerek çıkmıştı. Helena ne yapacağı kestirilemeyen, ilgi manyağı acayip bir yıkım topuydu.

“Yeni bir kitap yazacağım. Editörlüğünü Tricia Pridgen’in yapmasını istiyorum.”

Tabii ki onu istiyordu. Tricia Pridgen, yayıncılık dünyasının en gözde editörüydü. Bir kitap istediğinde onu alması işten bile değildi. Ve yayınladığı her şey editoryal bir mucizeye dönüşüyordu. Bir numaralı çoksatan oluyor, birçok baskı yapıyor, yabancı basımlarda patlamalar yaşıyordu. Ama Tricia Pridgen yeni bir Helena Ross kitabı almazdı. Aşk romanlarıyla *ilgilenmiyordu*. Hatta neredeyse hiç kurgu eser bile çalışmıyordu. Son romanı OJ Simpson röportajlarından oluşan bir derlemeydi, mükemmel bir şekilde hazırlanmıştı ve hâlâ en çoksatanlar listelerini domine ediyordu. Helena bunu biliyor olmalıydı. Helena bunu bilmek *zorundaydı*.

“*Broken*’ı yazmayı bırakıp emekli olmak ve Tricia Pridgen’a pazarlamak için yeni bir kitap yazmak mı istiyorsun?” Bu kötü bir matematik problemiydi, değişkenler birbirini tutmuyordu.

“Evet.”

Kate takvimi kapatıp düşünmeye, bu imkânsız denklemdeki adımları çözmeye çalıştı. “Bir taslağın var mı?”

“Yok.”

Bir rahatlama, ona birkaç hafta zaman kazandıracak bir şeydi.

“Bir taslak yazmayı bitirmen ne kadar sürer?”

“Bir taslak göndermeyeceğim. Ya da bir sinopsis.”

Kate iç çekti. Helena başka biri olsaydı blöf yaptığını, tüm bu

konuşmanın bir şaka olduğunu, kitaplığına bir kamera gizlendiğini ve iş arkadaşlarının ofislerinde kıkırdadığını düşünürdü. Ama Helena'nın romanlarındakiler hariç bir mizah anlayışı yoktu. Zamanı boşa harcayan *hiçbir şeye* inanmazdı. Hayati önem taşımayan bir şey için -Kate saate baktı- yirmi dört dakika harcaması mümkün değildi. "Bir taslak olmadan sunum yapamam. Özellikle de sinopsis olmadan. Bunu biliyorsun. Jackie olsa bunu yapabilirim ama Tricia Pridgen'la yapamam ki bu arada kendisi aşk romanı başvurularını kabul etmiyor."

"Tricia Pridgen'in neyle ilgilendiğini biliyorum, *Kate*." Kelimeler bir kırbaç gibi vuruyordu sanki. Yüzüne kırmızı kanla DEĞERSİZ kelimelerini çizen bir kırbaçtı. Muhteşem Helena Ross'un metinlerinin teslim süreciyle ilgilenemeyecek kadar değersizdi. Aşk romanlarının en parlak yıldızının menajeri olamayacak kadar değersizdi. Kişisel sorular soramayacak, çarşamba günleri saat 14:30 dışında herhangi bir gün arayamayacak ya da Helena'nın romanları hakkında görüş bildiremeyecek kadar değersizdi. Çenesini kapalı tutmak ve söylenenlere *itaat etmek* dışında bir şey yapamayacak kadar değersizdi.

"O zaman lütfen bana bu kitap hakkında hiçbir şey bilmeden onu nasıl pazarlamamı istediğini açıklar mısın?" Kate en nazik sesini, Helena'nın baş edilmesi en zor anlarında kullandığı sesini kullandı. Eski kocasına karşı kullanmış olsaydı belki biraz daha yanında kalabileceği sesini.

"Onu şimdi pazarlamamı istemiyorum. Birkaç ay içinde pazarlamamı istiyorum. Ben... emekli olduğumda." Emekli olmak deyişinde tuhaf bir şey vardı, sanki bu kelimeye henüz alışmamış gibiydi.

Birkaç ay. Emekli olduğumda. Birkaç ay çok erkendi. Çok aniydi. Tsunami yaklaşıyor ve önsezi hissi artıyordu. "O zamana

kadar ne kadarı bitmiş olacak? Ne kadarlık bir kısmını kullanmam gerekecek?”

“Hepsini.” Sanki konuşmaktan yorulmuş, zihni başka bir şeyle meşgulmüş gibiydi, kelimeleri sessiz bir kesinlik içinde söylüyordu. “Kapatmam gerek.”

Helena telefonu kapatamazdı. Şimdi olmazdı, Kate’in üzerine bir yığın iş yıkmışken olmazdı. Henüz sormaya fırsat bulamadığı soruları gözden geçirerek, “Bekle!” dedi Kate çılgınca. “Önümüzdeki çarşamba konuşuruz, olur mu?” Bu büyük bir soru israfıydı, çarşamba günkü telefon randevuları o kadar düzenliydi ki yumurtlama takvimini ona göre ayarlayabilirdi.

“Çarşamba mı?” dedi Helena belli belirsiz bir sesle. “Evet, olabilir.”

Ahizenin klik sesi duyulduğunda Kate’in endişesi tüm bedenini kaplayan bir paniğe dönüştü.

Bölüm 3

Ziyaretçiler için kurallarım çok basitti, 16 puntuyla açık açık yazılmış, çıktısı alınıp kapıya, gözden kaçması imkânsız bir yere asılıydı. Birinci kural her zaman olduğu gibi en önemlisiydi.

1. Zili çalmayın.
2. Aracınızı yola park etmeyin.
3. Eğer bir pazarlamacıysanız gidin.
4. Dini veya siyasi bir görüşün savunucuysanız, broşürlerinizi sessizce paspasın altına yerleştirin.
5. Eğer sosyal bir çağrı için buradaysanız, gidin.
6. İş veya yasal amaçlarla buradaysanız, lütfen temsilcim veya avukatımla iletişime geçin.
7. Kargo çalışanları, paketleri imzamı almadan bırakmanız için iznim var.

Kapı deliğini kontrol ettim, sonra ön kapımı açtım ve astığım kuralların listesini görmezden gelip zilimi çalacak kadar aptal

olan genç kadına ters ters baktım. Muhtemelen iki saattir sokakta ılık ılıa bağıran çocukların dadısıydı. Üç yıl önce diğerkıkmaz sokaklardaki arsaları da satın aldığımda evlerin arasında kalan bu devasa yuvarlak alanın kullanımının kendime ait olacağını garanti ettiğimi düşünmüştüm. Görünüşe göre durum böyle değildi, ev sahipleri derneğine yaptığım şikâyetler inatçı itirazlarla karşılaşmıştı. “Evet?”

“Helena Parks?” Eşimin çok nadir kullandığım soyadını duyduğumda neredeyse irkiliyordum. “Ben Charlotte Blanton. Size birkaç soru sormak istiyorum.”

Size birkaç soru sormak istiyorum. Aklıma o polis memuru geldi. Gözleri asıktı, havada ekim kokusu vardı. *Sadece birkaç sorum var.* Cenaze levazımatçısı, ince parmakları, parmaklarını örnek tabutlara vuruşu.

Kapının arkasında saklandım ve kadın yutkunurken boğazının hareketini izledim, elleri bir yığın kâğıdın etrafında bükülüyordu.

“Siz Helena Parks mısınız?” Kendinden pek emin değildi ve bu tedirginlik hoşuma gidiyordu. Belki de bir hayrandı, ilk baskılarımı ve evlilik cüzdanlarını araştıran bir okuyucuydu. Bu daha önce de olmuştu. Son seferde işin içine polis dahil olmak zorunda kalmıştı. Hırkasının altından çıkık ince omuzları belli olan bu kadınla muhtemelen başa çıkabilirdim.

“Ziyaretçi kabul etmiyorum.” Sesim hırıltılı çıkıyordu, boğazımı temizledim.

“Sadece bir dakikanızı alacağım.”

“Hayır.” Kapıyı kapatmaya başladığımda avucunu kapının üzerine koydu. Durakladım. Gerçekten de kuralları değiştirip *Ziyaretçiler kapıya dokunamaz* diye bir madde eklemem gerekiyordu. Ama bu kadının otoriteye hiç saygısı olmadığı belliydi, zili çaldığı sırada da listemi göz ardı etmiş olmalıydı.

“Lütfen,” dedi. “Kocanızla ilgili.”

Benim kocam. Başka birinin dudaklarından dökülen bu kelimelerden nefret ediyordum. Çok yavandı, kocam hakkında konuşamayacak kadar zayıftı. Parmaklarımı kapı tokmağının üzerinde sıktım. Polise ifade vermiş, yüzlerce soruya cevap vermiştim. O testi geçmiştim. Şimdi bu yeni kadınla aynı şeyleri tekrar yaşamak istemiyordum. Özellikle de bugün, çocukların kıkırdamaları sinirlerimi tırmalamışken.

Hiçbir şey söylemedim, kapıyı kapatıp sürgüyü çekerken gözlerimi kaçırdım, kapıyı yüzüne kilitlerken çıkan tıkırtı tatmin ediciydi.

Arkamı dönüp merdivenlere doğru aceleyle ilerledim, kaçmak istiyordum. Kapıyı kapatabileceğim, müziğimi açabileceğim ve davetsiz misafirin sesini bastırabileceğim ofisime sığınmak istiyordum.

Kapıyı tıklattı, ruhuma saplanan bir tık-tık-tık. Merdivenleri koşarak çıkmaya çalışırken nefesim kesildi; kaslarım direniyor, bedenimin zayıflığı ortaya çıkıyordu.

O günden bu yana dört yıldan fazla zaman geçti. Bu kadın hangi açığı bulmuş olabilirdi?

Bölüm 4

Onkologlarım bana on dört farklı ilaç reçetesi verdi, vücudumun üretmeyi düşünebileceği her semptomu kapsayan turuncu hap şişelerinden oluşan bir ilaç yığınıydı. Hiçbiri o anda mücadele ettiğim belayı iyileştiremiyordu. Marka Vantly: Uluslararası Çoksatan Yazar. Berbat biriydi, öyle böyle değil. Derin bir nefes aldım ve son e-postasına baktım.

Helena,

Az önce Drumbeat 'i okuyup büyük bir hoşnutsuzluk duydum. Bu çağda başarılı edebiyat denildiğinde ne anlaşıldığı çok ilginç. Publisher's Weekly 'deki eleştiri için çok üzgünüm ancak roman hakkındaki görüşlerini kesinlikle anlıyorum. Kitabın için tebrik ederim!

Marka

Sürtük. Bu e-postayı diğer gönderdiklerine nazaran daha geç gönderdi, kitabım yayınlanalı iki ay olmuştu. Marka'nın muhte-

melen toplu tecavüzler ve alışveriş çılgınlığı yüzünden okumak gibi bir eylemle uğraşamayacak kadar dikkati dağılmıştı. Son röportajında, sarı saçları kapaklarının üzerine dökülmüş, bir yığın kitabın üzerine çıplak bir şekilde uzanmıştı. Bir yazara göre vücudunda zerre kadar yağ yoktu, saç dipleri görünmüyordu, gözleri tembel ve baştan çıkarıcı bir şekilde kameraya bakıyordu. İğrençti. *O kadar iğrençti ki The New Yorker'ı arayıp aboneliğimi iptal ettirmiştım.* Yazarların seks objesi olmaması gerekirdi. Kelimelerimize, hikâyelerimize ve okuyucunun kalbinde bıraktığımız etkiye göre değer görmemiz gerekiyordu. Ama sonuç olarak zaten Marka'nın kitapları, bu etkiye pek sahip değildi. Kelimelerinin hedefi duygusal yakınlıklardan ziyade daha çok tahrik etmeye odaklıydı. Bir muzun başını koparıp çiğniyordum, e-postasına cevap yazarken parmaklarım biraz sümüksüydü.

Bayan Vantly,

Son kitabının adı İtfaiyecinin Hortumu olan birinden gelen eleştirileri ciddiye alacak değilim. Lütfen beş para etmez müstahcen romanlarınıza dönün ve gerçek yazarların huzur içinde çalışmasına izin verin.

Helena Ross

Hah. Kısa ve ölümcüldü. E-postayı gönderdim ve gülümseyerek gelen kutuma döndüm, farem diğer e-postaları hızlıca kaydırıyordu. Bir işe yaramazlık koleksiyonuydu. Birkaç pazarlamacının aboneliğini iptal ettim, sonra da zamanımı boşa harcadığım için kendimi azarladım. Üç ayım kalmıştı ve ben şimdi oturmuş gelen kutumu mu temizliyordum? *Aptal.*

Muzdan son bir ısırık aldım ve kabuğunu çöpe doğru fırlattım, beyaz plastik torbaya düşmesini izledim. Sabah başlayan baş ağ-

rım giderek kötüleşmiş, şakaklarımı bir mengene gibi sıkıyordu. E-postayı bir süre daha bekletip ayağa kalktım ve üst kata bıraktığım Vicodin'ı almaya gittim, yediğim muz ilacın boş mideye gitmesini engelleyecek kadar yeterli yiyecek sayılırdı. Merdivenleri çıktım ve üst kata ulaştığımda oda dönüyordu. Bir an için tırabzana tutundum ve yeniden odaklanmayı bekledim. Belki de oturmalıydım.

Baş dönmesi son zamanlarda daha sık olmaya başlamıştı. Vertigo ve bulanık görme de öyle. Bu boktan kombinasyon üretkenlik seviyemi düşürüyordu. Baş dönmesi bir kez daha beni ele geçiriyordu ve beynimin komutlarını dinlemeyen ellerim gevşiyordu. Tırabzanı yeniden kavramaya çalıştım, son basamakları aceleyle çıktım ama her şey gri, beyaz ve kaygan cilalı merdivenlerden oluşan bir kaleydoskopa dönüştü.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Bölüm 5

KATE

Kate, Manhattan'daki dairesinin kapısını açtı, içeri girerken düz tabanlı ayakkabılarını çıkardı, karanlık oda içini bir an korkuyla doldurdu, eli düğmeye uzandı ve mekân aydınlandı. Boşanmasının üzerinden iki yıl geçmesine rağmen yalnız yaşamının ürkütücülüğüne, birinin orada saklanıp onu beklediği hissine hâlâ alışamamıştı.

Bir paket hazır çorba açtı, koyu kıvamlı karışımı küçük bir tencereye boşalttı ve ocağın altını açtı, akli Helena'yla ilgili düşüncelerle doluydu. Yayıncıları aramayı ertelemiş, Helena'nın onu geri arayacağını, akıl sağlığının yerine geleceğini ummuştu.

Ama Helena tabii ki de aramamıştı. Helena bir karar üzerinde tereddüt edecek ya da fikrini değiştirecek biri değildi. Kate'e *Broken*'ı iptal etme emrini verdiği an her şey bitmişti. Oyun bitmişti. O kitap artık yürüyen bir ölüydü sadece.

Hep bu kadar zor olmamıştı. Helena'nın ilk romanında onunla

çalışmak neredeyse keyifliydi. Tabii o zamanlar daha gençti. On dokuz yaşında bir bebek, büyük gözleri ve ciddi yüz ifadesiyle tek amacı New York'u kelimeleriyle terörize etmek olan Connecticutlı biriydi. Kate bir arkadaşına iyilik olsun diye onunla Brooklyn'de bir kafede buluşmuştu. Fare gibi esmer bu kızın romanını anlattığı sırada bir çöreği didik didik edişini izlemişti... Kate'in elinin altındaki rüşvet yığınının yarısına tıpatıp benzeyen bir ikinci şans romanıydı. Kate'in dikkati dağılmış, yan masada çıkan bir kavgaya kulak misafiri olmuştu ki kızın sessizleştiğini fark etti. Kate el yazmasının en üst sayfasını çevirdi, gözleri saatine kayd.

Sonra ilk satırı okudu.

İlk paragrafı.

İlk bölümü.

Sonunda tüm Amerikalılara olacağı gibi Kate de kelimelerin *tutsağı olmuştu*. O sade, solgun yaratıktan, kulakları ve gözleri biraz fazla büyük bu kızdan... büyüğü bir iş gelmişti. Dördüncü sayfada durmak için kendini zorladı, bakışları Helena'nın kılere kayd. "Bunu sen mi yazdın?"

Helena başını salladı, sonra da beğenip beğenmediğini sordu.

"Evet." Cevap çok zayıftı ve heyecanını bastırmaya çalışarak elini neredeyse saygıyla sayfanın üzerinde gezdirdi. "Geri kalanını da okumam gerek. Bu gece."

Kız çantasından bir CD-ROM çıkararak masanın üzerinden Kate'e doğru itti. "Bunu beş ajansa daha verdim." Bu sözleri sanki bir hediyeymiş gibi söylemiş, Kate'in üzerindeki baskıyı hafifletmek, malzemeyi beğenmiş gibi davranmasına gerek olmadığını ima etmek istemişti. Ama tam tersi bir etki yaratmıştı, bu masum bilgi bir tehditti, geçen her dakika kızın telefonunun çalması için olası bir fırsattı ve bu fırsat Kate'in elinden kaçmış olabilirdi.

“Tamam.” Kate zayıf bir gülümsemeyle sayfaları kıza geri verirken parmakları sayfaların üzerinde geziniyordu, kaybını göğsünde *hissedebiliyordu*. Buna karşılık CD’yi aldığı anda elindeki şey çok hafif hissettirmişti; elindeki kutu, kalbine çoktan damgasını vurmuş olan sözcükler için fazla hafifti.

Kate dosyayı açmadan önce bile onu istediğini biliyordu. Mutfak tezgâhının başında, Çin yemeği artıkları ve sıcak çayın arasında ekrana bakarak taslağı okuyor, faresini sürekli kaydırıyordu, dosyayı yeniden kaydedip saat on olmadan patronuna gönderdi. Saat 10:15’te Helena’yı aradı ve sesli mesaj bıraktı. Sesli mesajın ardından da bir e-posta gönderdi; yüzde on komisyon oranı, işini riske atacak ama buna değecek yüzde beş indirim vaat eden bir e-postaydı. Ayrıca romanın karşılığının görüşmeler sonrasında altı haneli rakamlara çıkacağını garanti etmişti, bu da daha önce hiç başaramadığı, arkasında duramayacağı bir başka yüksek vaat-ti. Ama daha önce hiç böyle bir kitabı temsil etmemişti. Bu kitap onu olmak istediği kişi *yapabilirdi*. Bu kitap *her şeyi düzeltebilirdi*; kira ödemek için verdiği mücadeleyi, yaklaşan işsizliğini, evliliğinin üzerinde durduğu zayıf rafı.

Kasvetli dairelerinde oturmuş, iş için o gülünç yalvarmalarla dolu e-postayı gönderirken Helena’nın ne kadar zor biri olacağını bilmiyordu. Parlak romanı eline almış ve yaratıcısıyla beraber gelebilecek sorunları aklının ucundan bile geçirmemişti.

Ama bu zamana kadar birçok sorunla karşılaşmıştı. Sorun Helena’nın baş etmesi zor birine dönüşmesi değildi, sadece ne istediği konusunda çok titizdi, tuhaflıkları son birkaç yılda daha da artmış ve bir şeyi istemekten ziyade emir vermeye geçmişti. Kahve dükkânındaki o hoş kız ortadan kaybolmuş, Kate’ten, yayıncılardan ve herhangi biriyle olan tüm etkileşimlerinden uzaklaşmıştı. Onun yerine, herhangi bir etkileşim kurmanın mayın tarlasında

dolaşmak anlamına geldiği yeni bir Helena ortaya çıkmıştı. Onu mutlu etmek, bir sirkteki ip cambazının titizliğini gerektiriyordu.

Kate nadiren de olsa bu kadınla tanıştığı için bile pişmanlık duyuyordu. Ama çoğu gün, sadece onu merak ediyordu. Bütün dâhilerin biraz deli olduğunu söylerlerdi. Belki Helena'nın deliliğinin ortaya çıkması nispeten daha uzun sürmüştü.

Kate bir çekmece açıp uzun bir tahta kaşık aldı, tezgâhın kenarına yaslandı ve çorbayı karıştırdı. Yarın, diye karar verdi. Yarın yayıncıyı arayacak -ya da belki e-posta atacak- ve Helena'nın kararını bildirecekti. Bir e-posta yeterli olurdu, değil mi? Kısa ve profesyonel bir şeydi. Keşke daha fazla bilgisi, bir tür mazereti olsaydı. Onlara gerçeği söyleyemezdi. Helena'nın yeni bir roman için *Broken*'ı yazmayı bıraktığını, yeni kitabını rakiplerinden birine göndermek istediğini söyleyemezdi. Geri dönüşü olmayan bir yoldu. Bu haber yayıncılık camiasında yaz kampındaki bitler gibi yayılacak, hafta bitmeden her kafaya Helena hakkında olumsuz düşünceler bulaşacaktı. Bir daha asla romanlarını satamayacaktı. Gerçi tüm bunların pek de bir önemi yoktu, neticede kadın emekli oluyordu.

Bu düşünceyle bir kahkaha attı ve buzdolabını açıp bir şişe Moscato çıkararak köşeye koydu. Kariyerinin bitişine kadeh kaldırmak için votka daha uygun olurdu. Ama Rod gittiğinde bütün votkayı atmıştı. Votkayı, konyağı, evlerinin her köşesinde bulduğu küçük şişeleri. Meğer kocası tam bir alkolikmiş ve Kate, o gidene kadar bu özelliğini keşfedememişti.

İnsanlar sizi terk ettiklerinde onlar hakkında öğrendikleriniz çok komiktir. Ya da zihniniz artık ipuçlarını görmezden gelmek için bahaneler üretmediğinde. Gittiği kadın avukat tüm bu ipuçlarını tek tek önüne sermişti; sapkınlık seviyesinde kadın düşkünlüğü, alkol bağımlılığını, yalanlarını ki bunlar da yardım çağrısı

sayılabilirdi. “Adam karşında durmuş, hareketleriyle sana *bas bas* bağıırıyordu,” diye açıklamıştı avukat. “Yardım etmen için sana resmen *yalvarıyordu*.”

Saçmalıktı. Kaptan Morgan romuna kavuşmak için yalvarıyordu. Ona değil. Kadın, adının başında gelmiş o süslü harflerle, bilmiş gülümsemesiyle ve küçümseyici ses tonuyla gerçek insanlar, sorunlar ve ilişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Helena’yı ve onun sert ses tonunu, Kate’e telefonun diğer ucundan bile ulaşabilen o huysuz tavrını düşünüyordu. Helena sorunlarının çözümünü alkolde mi bulmuştu yoksa? Herhangi bir sorunu var mıydı ki? Muhtemelen yoktu. Onun gibi birinin ne kadar sorunu olabilirdi ki? Dünyadaki tüm yetenek ve parayla yaşayıp gidiyordu işte. Lanet kadın otuz iki yaşında emekli olmayı planlıyordu, hayatının geri kalanını Karayipler’de güneşlenerek, kocasıyla sabahın erken saatlerinde sevişerek ve bebeklerle şişmanlayarak geçirecekti.

Ocağın altını kapattı, kaşığı tencerenin kenarına vurdu. Helena’yı bir odanın ortasında çığlık çığlığa yardım isterken hayal etti.

Böyle bir şey asla olmayacaktı. İlk ölen kendisi olacaktı.

Bölüm 6

“Bana kitaplarından bahsetsene.” Yürürken kolu omzuma değiyor, uzanıp ona dokunacağım, terli ellerimiz birleşecek korkusuyla ellerimi cebime sokuyorum.

Dönüp ona bakıyorum, rüzgâr saçlarının yumuşak dalgalarını havalandırıyor, barın neon tabelasının ışığı yüzünü pembe bir ışıltıya boyuyor. “Hepsi aşk romanları. Bilirsin işte. Bir erkek bir kızla tanışır.”

Kıkırdıyor ve dudaklarının kıvnımı, bana bakarken gözlerinin parlaması hoşuma gidiyor. “Bu kadar basit, ha?”

Omuz silkiyorum, dudaklarım biraz kalkıyor. “Aşk oldukça basittir, Simon.”

Ne kadar aptalca bir ifade. Ama o zamanlar hayallerini kurduğum, hasretini çektiğim ve üzerine yazdığım tek şey aşktı. Aşkın ne kadar acımasız bir canavara dönüşebileceğinin farkında değildim.

Evimde bir fare vardı. Karnımın üzerine uzanıp peynir parça-

sını uzattım, kanepenin altına doğru ittirdim; minik pençelerinin yerdeki sıçrayışını duyarken nefesimi tuttum.

Keşke Bethany burada olsaydı. Keşke... Keşke annem onu araba koltuğuna oturtup buraya getirebilse, tıpkı eskiden olduğu gibi kapıyı çalmadan içeri girebilseydi. Bethany yanımda yüzüstü yatar, minik dirsekleri ahşap zemine dayanır, gözleri kocaman olurdu. Eliyle ağzını kapatır ve kıkırdardı. Çenesini yere indirir ve ağır deri kanepenin altına bakardı. Şimdi burada olsa ona farelerin kuyruklarının vücutları kadar uzayabildiğini ve günde on beş ila yirmi kez yemek yediklerini anlatırdım.

Tırnağımın ucuyla peyniri ittirdim ve elimi geri çektim, minik yaratığın ortaya çıkıp çıkmayacağını görmek için bekledim. Belki de bir ailesi vardı, bir yerlerde müsvedde kâğıtlar ve sağa sola atılmış ipliklerden oluşan bir kümenin içine sıkışmış beş ya da altı minik pembe bedenin bulunduğu küçücük bir yuva, minicik ağızlarını açıp yiyecek için yalvarıyorlardı. Peynir parçası onların akşam yemeği olabilirdi, dün bıraktığım ekmek parçasının yanında güzel giderdi.

Belki de dün kapıma dayanan, sorularıyla kuşanmış ve günümü mahvetmeye niyetli kızı, Charlotte *WhatsHerFace*'i içeri almalıydım. Belki de rutin bir ziyaretti, Simon'ın ölümünün ardından soruşturmayı takip eden bir polisti. Dört yılda bir yapılan rutin kontroldü ve güncel durumlarla ilgili yoğun bir soruşturma değildi. Ya da belki Simon'dan bahsetmesi bir bahaneydi ve o kadın aslında benim uzun süredir kayıp olan kız kardeşimdi. Konuşmamız, itfaiye istasyonunda terk edilmesine, evlat edinilmeden önce gençliğini koruyucu ailelerde geçirmiş olmasına kadar uzayabilirdi. Muhtemelen onu prenses olarak taçlandıran ve şimdi de evlendiren zengin bir şeyh tarafından evlat edinilmişti.

* Amerika Birleşik Devletleri'nde satılan, yüzü olmayan ve kullanıcıların oyuncak bebekle gelen malzemelerle yüzünü boyadığı bir tür oyuncak bebek. (ç.n.)

Yardıma ihtiyacı olabilir, daha mutlu bir hayata, özgürlüğe ve kardeşliğe sığınmak istiyor olabilirdi.

Hah. Korkunç bir hikâyeydi, boşluklarla doluydu. Birincisi, annem asla bir çocuğu terk etmezdi. İkinci bir çocuğu, özellikle de Charlotte'ın narin yüz hatlarına ve sarı saçlarına sahip bir çocuğu yanından bir an ayırmazdı. Kızın bir zamanlar çok güzel bir bebek olduğuna emindim. Emziği reddetmediğine ya da anaokulunda daha besleyici yemekler talep ettiğine emindim.

Başımı çevirdim, kulağımı ahşap zemine dayadım ve tıknaz beyaz şeyi izledim; bıyıkların titremesini, minik bir burnun dışarı çıkmasını, yiyeceğe doğru atılan tereddütlü adımları bekledim. Hiç evcil hayvanım olmamıştı. Annem bu olasılığı hep elinin tersiyle itmiş, salya, hayvan tüyü, idrar ve dışkı fikri bile dehşete kapılmasına yetmişti.

Yerimi değiştirdim ve gözlerimi kapattım, başım ağrıyordu, ağrı neredeyse kör edecek kadar şiddetliydi.

Dizüstü bilgisayardan kendimi iterek uzaklaştırdım, çekmeceyi açıp kenarını köşesini kurcalarken parmaklarım titriyordu. İlaç şişesinin kapağını çevirip iki ağrı kesici hap çıkardım ve ağzıma attım. Yine baş ağrısı, görüşüm bulanıklaştı. Sabah bir doktor randevum vardı, semptomlarımı anlattığım ve doktorun bana bu semptomların sadece daha da kötüleşeceklerini açık açık belirttiği bir randevu. Ağrı kesici ilaçlar için yeni bir reçete ile birlikte kemoterapi hakkında bir ikna konuşması yaptı. İlaçları kabul edip kemoterapiyi reddettim.

Göz ucuyla bilgisayar ekranımın alt kısmına baktım. Bin yedi yüz kelime. Bir bölüm bile yazamamıştım, parmaklarım hareket etmiyordu, cümlelerim durma noktasına geliyor, zihnim ezbere

bildiği basit kelimelere takılıyordu. O ana kadar on beş kitap yazmıştım ve daha önce hiç düşüncelerim böylesine büyük beyaz bir boşluğa düşmemişti. Tıpkı arabanızın ön camına çarpan bir kar fırtınası gibi, kenara çekip durmaktan başka seçeneğim yoktu. Masadan uzaklaştım, yine sandalyeme yerleştim ve ayaklarımı aşağı yukarı salladım, çorap giydiğim ayaklarımı ahşap yüzeye dayadım.

Üç ayım kaldı. Doktor böyle söyledi. Üç ay ve kolayca yazılabilecek üç yüz sayfalık bir kitap. Gözlerimi kapatıp hesap yaptım, kendime yazmak için kırk gün, yeniden gözden geçirmek ve düzenlemek için kırk gün daha ve hasta hissettiğim günler için on günlük boşluk verdim. Her gün iki bin kelime olmak üzere sekiz sayfa yazmam gerekecekti. Stresim artıyordu. Üç ay boyunca yalnızca on gün izinli olduğum delice bir programdı bu. Günde iki bin kelime de göz korkutucuydu, özellikle de sıradan bir taslağı hazırlamak için bir yıla ihtiyacı olan benim gibi insanlar için.

Ama o sıradan bir taslak olmayacaktı. Kitabın baş kadın karakteri diğer tüm kitaplarımdaki karakterlere göre bana en yakınıydı. Yerine benim geçtiğim, adımlarını benim attığım, kararlarımı benim verdiğim, günahlarını benim işlediğim bir kadındı o. Hikâyesini yazdığımda o da hayat bulacak, açığa çıkacak, düzeltmeler sırasında ölü olacak ama nihayetinde herkesin karşısında apaçık duracaktı. İnsanların tabletlerinde, ellerinde olacaktı; son bölüme ulaşana kadar kirli parmakları ya da manikürlü tırnakları ile insanlar sayfaları olağanca hızıyla çevirecek ve sonra da bir sonraki kitaba geçeceklerdi. Bu hikâyeyle işleri bitmiş olacaktı.

Bu fikir beni dehşete düşürüyordu. Gerçeği ve hayatı anlatan binlerce kelime, yayımlanmış ve okurun sindirmesi için önüne sunulmuş ama o küçük ihtimal... Kimsenin onu satın almayacağı ihtimali. Ya da kelimeleri okuyup didik didik edecekler, eleştir-

menler bunun üzerine yazıp duracaklar, dudakları gevezelik edecek, karakterin motivasyonlarını, zayıflıklarını, eylemlerini ve nihai kaderini hak edip etmediğini düşüneceklerdi.

Hangisi daha kötü bilmiyordum, ondan nefret etmeleri mi yoksa hikâyesini hiç okumamaları mı? Bu kitabın sonu, önüne yapıştırılmış dikkat çeken bir 99 *kuruş* etiketiyle indirim rafları bile olabilirdi.

Bunu ona yapamazdım. Bunu *kendime* yapamazdım.

Belki de bu yüzden şimdiye kadar beklemişimdir. Muhtemel kıyımı görmeyeceğim, polisle, muhtemel sonuçlarla ve yargıyla uğraşmayacağım, artık buralarda olmayacağım ânı.

Günde iki bin kelime. Üç aylık sürem şimdiden erimeye başladı. Midem kalktı ve ağzımı açıp derin nefes aldım, panik atak geliyordu; vücudum aniden ısınıyor, ofis havasız gelmeye başlıyordu, bilgisayar ekranı çok parlaktı.

Yapamıyordum. Bunu yapmanın hiçbir yolu yoktu. Hayatımın en önemli romanına ayıracak yeterli zamanım, yeterli saatim yoktu.

Neredeyse telefona uzanıp Kate'in numarasını çevirecek ve yardım isteyecektim.

Ama bunun yerine öne doğru uzanıp yere eğildim, elimle masamın altındaki plastik çöp kutusunu çektim ve kustum.

Bölüm 7

Simon'la tanıştığım yaz Jennifer'ı kaybettim. Sanki kalbimde derin bir boşluk açılmış ve Simon tam da o boşluğa girmiş gibiydi. Simon'ın elleri bir zamanlar Jennifer'ın ellerinin olduğu yerdeydi, gülümsemesi onun gülümsemesinin yerini doldurmuştu. Birbirlerinden çok farklı oldukları açıktı. Jennifer on bir, Simon yirmi iki yaşındaydı. Jennifer kaçıp gitmişti...

Son satırı sildim, sonra da tüm paragrafı. *Yalanlar*. Bunun sıradan bir roman olmadığını, kurguda kendime özgür alanlar yaratamayacağımı, ipuçları veremeyeceğimi ya da okuyucuları benim gitmediğim bir yola yönlendiremeyeceğimi unutuyordum.

Jennifer diye biri yoktu. Belki olsaydı farklı bir yerde olurum. Belki bir arkadaşım olsaydı, hatta on bir yaşında bir arkadaşım olsaydı, Simon benim her şeyim olmazdı.

Yirmi yaşındaki halime -ilgi alanlarım olan okuma ve yazmaya- odaklandım. Günlerini defterinin ya da bilgisayarının başında geçiren, zihni kurgusal karakterler ve garip şehirlerle meşgul olan

bir kızın arkadaşını hayal etmeye çalıştım. Lisemdeki kızlar bana uzak diyarlardan yaratıklar, oğlanlar ise sinsî kötü karakterler gibi görünürdü. En iyi seçeneğim ancak başka bir yazar olabilirdi. Ya da muhtemelen bir kütüphaneci, gerçi hiçbiri bana en basit sosyalleşme fırsatını bile vermemişti.

Marka Vantley'yi, yedi yıl süren savaşımızı düşündüğümde yüzüm ekşidi. Belki de arkadaşlık kurma konusunda benim için en iyi seçenek başka bir yazar değildi. Ama bir yandan da düşününce çoğu yazar saçma sapan müstehcen romanlar yazan dolgun vücutlu süper modeller değildi.

Bakışlarım masamın yanındaki kitap yığınının üzerinde gezindi, romanlarımdan biri hariç hepsi oradaydı. Sadece bir tanesi yoktu. *Mavi Kalp*. Yazdığım en kötü kitaptı. Çocukken kalp nakli olan ve -ya ameliyat süreci ya da Tanrı vergisi kişiliği nedeniyle- kimseyi sevemeyen bir kız hakkındaydı. Eleştirmenler kitaba bayılmış ve kitabı satın almak için okuyucuların eli ayağına dolaşmıştı. İlk yıl bir milyon baskı satılmıştı. Marka Vantly bana gerçeği söyleyen sert bir e-posta göndermiş, kitabın berbat, yavan ve tatsız olduğunu, çöpçatanlık girişimlerimin zayıf kaldığını söylemişti.

Haklıydı.

Ona iyi bir yanıt vermemiş, e-postayı okuduktan sonra dizüstü bilgisayarımı tezgâhın kenarından yere itmiştim. Simon eve geldiğinde mutfak zeminine dağılmış ekran parçaları ve arka planda çalan *punk* müzikle karşılaşmıştı. Marka'nın söylediklerini bastırmak için başarısız bir girişimdi.

E-postasına hiç cevap vermedim. Ne diyeceğimi bilemiyordum, dayanağım zayıf ve bana yabancıydı. Sorunu büyük bir uyku hapi, Chardonnay ve kocama karşı düşmanlıkla çözmüştüm. O e-posta, Marka ve benim rekabetimizi başlatan kıvılcım olmuştu. O ufak kıvılcım, çoksatanlar sıralamasındaki bitmeyen rekabetimizin te-

meli olmuştı; her hafta yeni bir puan cetveli, baskı sayılarımız ve satış rakamlarımız Publishers Weekly aboneliği olan herkesin erişebileceği dev bir çeteleydi. O e-posta, sonrasında gelecek nice postaların başlangıcıydı, her yeni kitabımla yeni bir e-posta gelmiş, rekabetçi yapım benzer küçümsemelere karşı koyamamış, günden güne artan düşmanlıkla birbirimize karşılıklı iğnelemelerde bulunmuştuk.

Kendime her zaman Marka Vantly'nin ne düşündüğünün bir önemi olmadığını söylemiştim. Kendimi onun boktan şeyler yazdığına ve kusarcasına yazıp durduğu vasat müstehcen romanlarla akıl dolu bir yetenek arasındaki farkı ayırt edemediğine inandırmıştım. Ama dürüst olmak gerekirse, yazıları boktan değildi. Aksine, tüm o kış tokatlama, kelepçeleme ve orgazm çığlıklarının ardında... oldukça iyi bir yazar vardı. Nefret ettiğim şey -ve ona e-postalarım da asla itiraf edemediğim şey- böyle bir metni müstehcenlikle harcamasıydı. Ben seks yazıyordum. Romanlarımın çoğunda mantıklı bir ölçüde seks yazıyordum. O ise seks yazabilir ama *yine de* yazdığı şey harika bir roman olabilirdi. İşte bu kadın söz konusu olduğunda beni çileden çıkaran şey de buydu. Mükemmel dudakları olmasından ve sürekli reklam yapmasından bile çok. Yeteneğini boşa harcıyordu. Bize daha fazlasını verebilirdi.

Ama belki de sunacak başka bir şeyi yoktu. Belki de ona bahşedilen tek şey hikâye *anlatma* yeteneğiydi, hikâye *yaratma* yeteneği değil. İkisi arasında çok büyük bir fark vardı. Belki de *anlatacak daha iyi bir hikâyesi olmadığı için* saçma sapan şeyler yazıyordu. Ona karşı anlık bir empati patlaması hissettim, küçümseyici olduğunu hemen fark ettiğim türden bir duyguydu bu. Ama yine de hissediyordum işte, uzun zamandır beslediğim nefretin parçalanmasını, rakibimi anlamanın verdiği huzuru. Belki de böylesine aşağılık e-postalar göndermesinin sebebi buydu; zavallı kadın

kendine hiç güvenmediği, kıskançlık ve hüsrân dolu bir yerden sesleniyordu aslında bana.

Bu ihtimal hoşuma gitmişti ve bu fikre tutunmuştum, olası senaryoyu gözümde gerçek bir ağaçmış gibi canlandırdım; kökleri toprağı kazıyor ve dalları gökyüzüne uzanıyordu. Bu, son on yıldır yapmadığım bir egzersizdi; bu pratiğı bana etrafıma endişe sinyalleri yaydığım, hiç arkadaşı olmayan bir kitap kurdu olduğum zamanlarda psikiyatrist annem öğretmişti. Annem pes edene kadar onun süet kumaş kaplı kanepesinde bir düzine acı verici görüşmeler yapmıştık. Bu görüşmelerde rahatlama amacıyla endişelerimi hayali bir kutuya nasıl bölüştüreceğimi öğrendim. Ayrıca bu aptal ağaç egzersizini ve çok şey biliyormuş gibi davranırken danışanları nasıl sıkıntıdan boğacağımı da öğrendim. Annem bu sürecin sonunda benimle ve ‘acayip hallerimle’ baş etmesi gerektiğini, bunlardan kurtulamayacağını anlamıştı, suçu babamın genlerine attığına emindim. Eğer babamın öğrenmeyi, mükemmel SAT skoru peşinde koşmayı ve saf rekabetçi bir kinle çan eğrisini belirlemeyi sevdiğini varsaysaydık, evet. Babamla ikiz sayılırmışız. Ama ben bunların hiçbirini öğrenemedim. Annem hamile olduğunu söyledikten iki hafta sonra babam çekip gitmişti. Evlilik yüzüğünü, boşanma kâğıtları ve bir notla birlikte mutfak tezgahına bırakmış. *Seni yeterince sevmiyorum*. İnsanlara karşı oldukça soğuk ve duygusal olarak mesafeli biriyimdir ama benim kara kalbim bile bunun yanlış olduğunu söyleyebilirdi. Marka mutluluk ağacımı bir odun öğütücüye attım ve pes ettim, ayaklarımı iterek kalktım ve metni öylece bıraktım, yiyecek ve dikkat dağıtıcı bir şey aramak için aşağı indim.

Bin yedi yüz kelime bitti. Yetmiş yedi bin kelime kaldı.

İmkânsızdı.

Bölüm 8

Koşuyorum. Islak çimler bacaklarımı gıdıklıyor ve elini kendime doğru çekerek adını haykırıyorum. Arkasına bakıp gülüyor ve yavaşlayarak yürümeye başlıyor. Elimi daha sıkı tutmaya başlıyor, parmakları parmaklanmın üzerinde ve beni daha yakına çekiyor, omzum göğsüne çarpıyor, parfümünün kokusu ay ışığı ve kır çiçeklerinin kokusuna karışıyor. Yabancı bir çarpışma, duyularım çıldırıyor, çenem yukarı kalkıyor, dudakları benimkine doğru iniyor. Nane ve tuz tadı, dili öylesine sert ve kendinden emin, eli karnımdan yukarı, gömleğimin altına doğru kayıyor.

“Simon...” Parmaklarını spor sütyenimin altından sokarken duruyorum, avucunun göğsüme temasıyla kalbim güm güm atıyor. Öpücüğü derinleşiyor, sonra duruyor, tişörtümü başımın üzerinden çekip çıkıyor ve elimi kot pantolonunun tokasına bastırıyor.

Nefes nefese, “Dokun bana,” diyor.

İç çekip arkama yaslandım. O sahneden, anılardan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Göğsüm sıkışıyor, nefesim daralıyor ve acı veriyordu; bunun kanserden mi yoksa geçmişin acısından mı kaynaklandığını bilmiyordum.

Gençlik aşkı gibisi yoktur. Kalbinin kendini korumayı bilmediği, önemli olan her şeyin ham ve açıkta olduğu bir zamanda bulur sizi bu aşk. Ruh emici ve yürek parçalayıcı bir patlama için mükemmel bir ortamdır. Olabildiğince parlaklıkla yanar, en sert şekilde vurur ve en derine dokunur. Facebook alevlerinin lise âşıkları arasında yirmi yıl sonra patlak vermesinin nedeni budur. İki saf ve masum ruh arasında her şey olabilir. Ruh Eşi ya da Trajedi. Ve bazen de ikisi birden.

Simon dünyama çarptığında tamamen açığa çıkmıştım, onun varlığı hayatımda parlayan bir meteordu, elektrik ışığına tutulmuş bir ateşböceği kadar körü körüne takip ettiğim bir meteor.

Ayağa kalktım, dizlerim çatırdadı, sırtım protesto edercesine ağrıyordu ve önüme çıkan bu pürüzleri aşmadan önce kapıya doğru birkaç adım atmam gerekiyordu. Ofisin kapısını açtım ve boş koridora adım attım. Evin içinde kısa bir tur, bir hap, bir kısa uyku molası. Sonrasında işe geri dönecektim. Yıllardır, hatta kanserden önce bile kullandığım bir denklemdi bu, sadece o zamanlar kullandığım haplar depresyon içindi, ağrı için değil.

Koridorda yürüdüm, adımlarım eskisinden daha yavaştı, daha güçlükle nefes alıyordum. Bethany bu koridordan koşarak geçmişti, bizim yatak odamızdan kendi odasına koşardı. Sinema odasından yatak odasına. Misafir odasından merdivenlerin başına. Koşarak gidip gelmediği tek oda benim ofisimdi. Orası “yasaklı bölge”ydi, tartışmaya kapalı kurallarım vardı, herhangi bir ihlal anında cezalandırılırdı. Gözlerimi döşeme tahtalarına diktim ve Bethany’ye dair anıları kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım.

Evdeki kısa turum eskiden ikinci katın tamamını kapsardı. Bir elimde nemli bir bez, diğerinde *Clorox** şişesi taşır, süpürge-

*Clorox, çamaşır suyu ve çeşitli kimyasal temizlik ürünleri alanında üretim yapan Amerika merkezli markadır. (c.n.)

likleri, kapı kollarını ve lamba düğmelerini temizlerdim. Hafta sonları *Clorox*'un yerini *Windex* alırdı ve pencerelerin temizliğine koyulurdum. Her oda bir kez elden geçirilir ve yazar tıkanıklığı yaşadığımda tüm ev pırıl pırıl olurdu. Bu tur dört yıl önce değişti. Artık sinema odasından ve ana yatak odamızdan uzak duran bir tura dönüştü. Ellerimde temizlik malzemesi taşı mıyordum ve pencerelerden tamamen kaç mıyordum.

Evim, tıpkı benden geri kalan her şey gibi dağılıyordu.

Yavaşça aşağıya indim, temkinli adımlar atıyordum, ellerim tahta tırabzanlara sıkıca tutunuyordu, zaman çizelgemde yanlış atılan adımlara ya da yaralanmalara yer yoktu. Son yükseltiye ulaştım ve kendimi basamağa bıraktım, derin bir nefes aldım, hiç enerjim kalmamıştı.

Olduğum noktadan her iki ön odayı da görebiliyordum, oturma odası ve yemek odası, bunlar tarihe gömülmeden önce zengin insanların rahatsız mobilyalar koymayı sevdiğ i türden büyük odalardı. Simon ve Bethany burada yaşarken, soldaki oda yığılmış eşyalar iniydi; Bethany'nin oyuncakları, benim kitap okuduğum rahat bir sandalye ve Simon'ın gençliğinden kalma eski bir itfaie arabasıyla doluydu. Sağdaki odada ise Simon'ın internetten bulduğ u bir yemek odası takımı vardı -nakliyesi bir servete mal olmuştu- ancak bir zamanlar Clint Eastwood'a ait olan ve bizim McMansion'ımızda değil, Colorado'daki bir av kulübesinde olması gereken bir yemek odası takımıydı.

Artık her iki oda da boştu, perdeleri kapalıydı, odalar içlerinde hiçbir şey olmadığında nedense daha küçük görünüyordu. Gözlerim çıplak antrede ve televizyonun önünde yalnız bir kanepenin durduğ u büyük odada gezindi. Kanepeyi Craigslist'teki bir ilandan, televizyonu da internetteki özel bir kampanyadan almıştım. Her iki ürünü de her şeyi sattıktan birkaç hafta sonra, deliliğimin

büyümek için daha fazla alana sahip olduğunu ve besininin can sıkıntısı olduğunu fark ettiğimde satın almıştım.

Bazen romanlar yetmiyordu. Bazen televizyonun akılalmaz sesine, yüzeysel ev kadınlarının ve tren enkazı kadar berbat ilişkilerin sunduğu kısa süreli kaçışa, Simon ve benim yalnız olmadığımıza ve herkesin sorunları olduğuna dair bana güvence verecek bir şeye ihtiyaç duyuyordum.

Keşke sorunlarımız daha basit, bir evlilik eğitim kampı ya da romantik bir kaçamak, birbirimizin değerini yansıtarak veya yazılı tartışmalarla çözebileceğimiz türden olsaydı.

Gözlerimi kapattım ve ayağa kalkacak, mutfığa kadar otuz-kırk adım atacak enerjiyi toplamaya çalıştım. Belki bir şeyler yemek işe yarayabilirdi. Yemek ve bir ağır kesici. O zaman belki biraz daha kelime üretebilirdim.

Bölüm 9

KATE

Kate gösterişli ön kapıdan geri adım attı, kapı ziline üzerinde ki küçük kızgın tabelaya bakıldığında Helena Ross'a ait olduğuna hiç şüphe yoktu, kızgın bir el yazısıyla ZİLİ ÇALMAYIN! diye bağıırıyordu insana. O küçük notun yeterli bir ipucu olmama ihtimaline karşı bir de kapının ortasına yapıştırılmış lamine bir liste vardı. Bu, mülke adım atmaya cüret eden herkes için tasarlanmış bir kurallar listesi idi. Kate endişeleniyor ama bir yandan bu listenin de Helena'nın bir zamanlar ona verdiği liste kadar uzun ve saçma olduğunu fark ederek eğleniyordu.

Listeyi okuyunca evde küçük çocuklarla beslenen ve şaka yapıldığında sert bakışlar atan bir canavarın yaşadığını düşünebilirsiniz. O satırları yazan aynı cılız parmakların, delicesine âşık olduklarında havalara uçan çift Eva ve Mike'ı yarattığını asla hayal edemezsiniz. Helena'nın içinde mizah duygusu ve merak vardı ama bu hisler sadece romanlarında ortaya çıkmayı seçiyordu, in-

san ilişkilerinde değil. Kate birçok geceyi şarabını yudumlayarak ve Helena'nın hayatını hayal ederek geçirmiş, kurallarının her yerde mi yoksa sadece Kate ile olan etkileşimlerinde mi geçerli olduğunu merak etmişti. Helena'yı büyük bir evi, kitap kurdu bebekleri ve yazarken onu gıdıklayan, sonra da sevişmek için yatak odasına çeken kusursuz kocasıyla hayal etmişti. Helena Ross'un yazdığı hikâyeleri yaratan dünya kesinlikle *böyle* bir dünya olmalıydı. Hem neden bunlara sahip olmasındı ki? irkin biri değildi, neredeyse bir baykuşa benzer sevimliliği vardı. Üstelik *komik* biriydi, kemik kadar kuru, sıra dışı bir mizah anlayışı vardı. Hangi romanını okursanız okuyun bunu fark etmemeniz imkânsızdı. En berbat durumlara bile mizah katmayı başarıyor ve böylece okuyucunun kalbinin durmasını engelleyecek kadar hayattan bir parça katıyordu.

Kapıyı almasına rağmen cevap alamadı, verandadan inip eve uzaktan baktı. Büyük ev bulutlu gökyüzüne doğru uzanıyordu, tepenin üstüne çömelmiş iki katlı ve çevredeki evlere yukarıdan bakan bir evdi. Ortadaki yuvarlak boş alanın tamamına hâkim bir konumu vardı, komşu arsalar boştu ve çimleri aşırı büyü müştü, uzun otlar 112 Hilltop Way adresli düzgün ve mükemmel mülk çizgisine yaslanmıştı. Sert ve kısa koyu renkli çimler ön bahçeyi kaplıyor, beyaz araba yolu ile buluştuğu yerde net ve keskin bir çizgi oluşturunuyordu. Ön basamağa çıkan taşlar da acı verecek kadar beyazdı, evin koyu gri tuğlasına uyan siyah mal içine özenle yerleştirilmişti. Hiçbir yerde renk yoktu, her şey etrafına kasvet yayan grinin farklı tonlarındaydı, eve boyut veren çizgiler pencere kutularındaki beyaz çiçekler tarafından belirlenmişti. Tüm pencerelerdeki perdeler sımsıkı kapalıydı, şöyle bir içeri bakmak gibi bir ihtimal söz konusu bile değildi, perdelerin kenarları düz ve benzer bir şekilde tutturulmuştu. İçerisi zifiri karanlık olma-

lıydı, muhtemelen Kate'in kollarında yayılmaya başlayan sıcak güneş ışığından içeride eser bile yoktu. O ev Kate'in şarapla beslenen derin düşüncelerinde kurduğu dünyaya ait değildi. O ev, Helena'nın daha karanlık, daha sert tarafıyla eşleşen çok daha keskin, daha üzücü bir gerçekliğin parçasıydı. Kurallar koyan ve temsilcileri tersleyen tarafıydı, Kate'in korktuğu tarafı. Veranda'nın pervazından kendisine bakan gizli kameralara baktı. Tereddüt dolu bir şekilde elini kaldırıp el salladı.

Belki Helena'nın kocası evde olabilirdi. Simon, adı buydu. Karşılıklı sohbet edebileceği biri olabilirdi, Helena'nın emekliliği hakkında ona biraz daha bilgi verebilirdi. Onunla bir kez, on yıl önce, Helena'nın ilk ve tek kitap imzalama girişiminde tanışmıştı. Harika bir adamdı, her şeye çok yardımcı olmuştu ve görünüşe göre Helena'nın tuhaflıklarına karşı bağışıklığı vardı. Tekrar el salladı, sonra vazgeçti.

Bu çok aptalcaydı. Helena çat kapı gelen misafirlerden hoşlanan türden biri değildi. Gitmeliydi, kiralık Camry'sine atlamalı ve üç saat yol giderek şehre varmalı ve bu berbat fikir hiç aklına gelmemiş gibi yapmalıydı. Ama... duraksadı. Bir temsilcinin, yazarının yanında olması gereken zamanlar vardır. Ve Helena'nın emekliliğini ilan etmesi de *kesinlikle* o tip zamanlardan biriydi.

Merdivenlerden inerek arabasının yanında durdu ve iki katlı, Viktorya döneminden kalma eve son bir kez bakma riskini aldı.

Hüzünlü bir evdi bu. Neredeyse ağladığını, ona ait olmayan bir hayata karşı hissettiği özlemi duyabiliyordu.

Arabanın kapısını açtı ama ölümün ta kendisiyle karşılaştığında kısa bir süre öylece durdu.

Kadın neredeyse iskelet gibi kalmıştı, keskin kemikleri deriyle birbirine bağlanmıştı; koyu renk gözleri çökmüştü, dudakları çatlamış ve solgundu. Dikkatli bir şekilde yürüdü, eğimli araç

yoluna güçlükle çıktı, saçları tel tel ve nemliydi, ağzı öfke dolu bir ifadeyle sıkılmı tı. Hayır,  fke değildi. Acıydı. Kate bunu kadının omuzlarının kamburla masından, ka larının  atılmasından ve duraklamasından anlamıştı. Kadının arkasındaki büyük çalılık bir posta kutusunu gizliyordu, Helena'nın elindeki zarflar onun nereden geldiğine dair bir ipucu veriyordu.

“Burada ne için var *senin*?” Kibirli ses tonuna, Helena'nın sözlerinin açık ve net olmasına bakıldığında vücudunun durumunu asla tahmin edemezsiniz. Dış görünüşü büyük ölçüde de i mi  olsa bile bu sözlerin üzerine yazarı tanıdı.

Birbirlerini son gördüklerinden bu yana yedi yıl geçmişti. Temsil ettiği diğer yazarlar ona sarılırdı. Ya da gülümserdi. Yine de Helena için bu selamlama bile sıcak sayılabilecek türdendi.

“Seninle konuşmak istiyordum,” dedi Kate, omuzlarını geriye atıp duruşunu düzeltmeye çalışarak. “Konu emeklili in.”

Helena kuru bir sesle, “Beni görmek sorunu cevapladı mı?” diye sordu.

Bulmacanın bütün parçalarını yerine oturtan o son derece basit ipucunu veren bu soruyu duyana kadar bir cevap bulamamı tı. Kate, kalbinin sıkı tı ı o kısa sürede ne olduğunu anladı.

Helena Ross emekli olmuyordu.  l yordu.

Bölüm 10

Karşıdaki kişi olan biteni sindirdiğinde verdiği tepkiyi, Kate'in geniş yanaklarını kaplayan belli belirsiz o kızarıklığı, gözlerinin genişlemesini, sanki bir darbe bekliyormuş gibi çenesinin sertleşmesini görmek ilginçti. Bu eylemi bir gözlemci gibi izledim, beynimin yazar kısmı asla yazamayacağım gelecekteki bir kitap için belirtileri dikkatle, tek tek not ediyordu. Bu hiç düşünmeden yaptığım bir şeydi, gerçekliğin acısı vurmadan önce kendimi durdurdum. Ama yine de farkına varıyordum. *Bir daha asla başka bir kitap yazamayacağım.*

Kate yutkundu, son yedi yılda yaşlanmıştı. Yüzünün derisinde daha fazla sarkma, kırmızı boyalı dudaklarının kenarlarında daha fazla kırışıklık vardı. Biraz kilo almıştı, siyah pantolonu kalçalarını biraz sıkıyordu, boynu hatırladığımdan daha etliydi. Birkaç yıl önce gönderdiği bir e-postada boşanacağından bahsetmişti. Belki onun ilişkisi de benimki gibiydi. Sırların ve güç oyunlarının yönettiği dikkatli bir satranç maçı. Belki de alnındaki o derin çizginin, gözlerinin altındaki fazladan deri torbalarının sorumlusu eski kocasıydı.

Gözlerinde beliren ıslaklıktan muhtemelen o sorumlu değildi, ağzından nefes alıp vermesinden, aniden sızan gözyaşlarından da o sorumlu değildi. Temsilcim -kariyerime öncülük etmesi, romanlarım için savaşıması ve New York'un en iğrenç yayıncılarıyla başa baş mücadele etmesi gereken kadın- *ağlıyordu*. Onun hakkındaki düşüncelerim sönüp yok oluyordu ve dudaklarını ıslatıp bana doğru temkinli bir adım atmasını izliyordum.

“Sana ne oldu Helena?”

Bana ne mi oldu? Anlatacak yeterli süremin olmadığı bir hikâyem, ölüm kokan boş bir evim vardı. Arkadaşım yoktu, ailem yoktu, yardım isteyebileceğim kimsem yoktu. Ölüyordum ve bu uzun zamandır başıma gelen en iyi şeydi.

Omuz silktim. “Vücudumda tümör varmış. Hemen hemen her yere yayılmış. Doktorlar bana üç ayım kaldığını söyledi.”

Kate olduğu yerde sallandı, umarım bayılmaz diye düşündüm, çünkü bırakın onu arabaya bindirmeyi, kendimi bile eve zar zor sürüklüyordum. İç çektim. “İçeri gelmek ister misin?”

Başını evet dercesine salladı ve parmağını kirpiklerinin alt çizgisinde hızlıca gezdirdi. “Evet. Çok isterim.”

O günden sonra evde kalan nadir eşyalardan biri olan yuvarlak mutfak masasına oturuyordum. Kate'e içecek bir şeyler ikram edecek enerjim yoktu, o da istemiyordu, diğer sandalyeye tüemiş, devasa çantası dizlerinin üzerinde, gözleri benden başka her yerde geziniyordu.

“Buraya ne zaman taşındın?” diye sordu, parmakları çantasının parlak yeşil derisinin kenarlarını sıkıyordu.

“Yaklaşık on sene önce.” Gülümsedim. “Mobilyaları pek sevmem.” Bir zamanlar pahalı eşyalar, hayat, sesler ve kokularla dolu

olan boş evim için en kolay açıklama buydu. Şimdi ise alt katta yankılanan o boş hissi, çıplak duvarları, dev boşluklarda unutulmuş gibi görünen yalnız eşyaları tercih ediyordum. İçinde hayat olan tek oda benim ofisim ve Bethany'nin odasıydı. Sinema odası da aynı şekildeydi, ebeveyn yatak odam da öyle, gerçi ikisine de yıllardır adım atmadım. Yaşadığım ev New London'ın en değerli beş bin metrekaresini kaplıyordu ama içindeki tüm eşyaları bu mutfığa sığdırabilirdiniz, iki yabancıyla ve rahatsız edici sohbetle işgal edilmiş o sade ama işlevsel alana.

“Simon nerede?” Sanki ölmüş kocam aniden ortaya çıkacakmış gibi sandalyesinde kaydı ve omzunun üzerinden etrafına baktı.

“Gitti.” Soru sormamayı iyi biliyordu ve Bethany ile hiç tanışmadığı, hamileliğimi hiç bilmediği için şükrediyordum. Pek çok şeyle başa çıkabilirdim ama Bethany'nin adını anmak kalbime bir bıçak gibi saplanıyordu. Onun yokluğunu açıklamaya kalkışmak ise içimi delik deşik ederdi.

“Ah.” Kaşlarını çattı, sol elinin parmakları kalçasının üst kısmındaki bol bir kumaşı çekiştiriyordu. “Seni kemoterapiye falan kim götürüyor?”

Kemoterapi almıyordum. Ya da radyasyon. Ya da başka bir “şey”. Ama kendime karşı sorumluluklarım hakkında on dakikalık bir nasihat duymak istemiyordum, bu yüzden bu kısmı atlardım. “Arabayla kendim gidiyorum. Ya da taksiye biniyorum.”

Söylediklerim karşısında gözleri açıldı. Muhtemelen onu evinden almak, şehir trafiğiyle boğuşmak, onu hastaneye götürmek ve tüm formlar, sorular, kan alımı ve kederli konuşmalar boyunca sabırla oturmak için fırsat bekleyen bir sürü arkadaşı vardı. Tüm bunları kendim yapmaktan rahatsız olduğumdan değildi. Tüm bu süreçte beni eğlendirecek bir kitabım vardı -Marka Vantly'nin son

kitabı- talihsiz bir seçimdi ama rakibimin neyin peşinde olduğunu bilmek için duyduğum rekabetçi arzuya karşı koyamamıştım.

“Burada kalabilirim,” diye bir teklifle geldi. “Seni arabayla bir yerlere götürürüm. Ya da...” diye etrafına bakındı. “Bilirsin işte. Evde sana yardım ederim.”

“Hayır.” Bundan daha kötü bir şey düşünemiyordum. Sadece konuşmak bile beni öldürmeye yeterdi, sürekli dır dır etmesi ve bitmek bilmeyen teklifleri ve acıyan bakışları ise... Cehennem gibi bir şey olurdu. Şu anda içinde bulunduğum cehennemden daha kötü bir cehennem; temel görevlerimi yerine getirmeye çalıştığım ve farem tarafından görmezden gelindiğim bir cehennem.

“Ne zaman öğrendin?”

“Yaklaşık on gün önce. Bir süredir kilo kaybediyordum ve enerjim...” Cümleyi bitirecek durumda bile değildim. Sorun sadece enerjimin olmaması değildi, gerçi en can sıkıcı olan da oydu. Baş ağrıları, burun kanamaları, denge kaymaları ve bayılma nöbetleri de vardı. Sanırım ruh halim de sürekli değişiyordu ama başkalarıyla bu kadar az etkileşim içindeyken bunu söylemek zordu. “Doktor tümörün neredeyse bir yıldır içimde büyüdüğünü söyledi.”

“Ah, Helena.” Masanın üzerinden elini uzattı, ben de ellerimi masanın altında oynatıp kalçalarımın arasına sıkıştırdım. Hareketimden pişmanlık duydum; yüzü acıyla sıkıştı, gözleri eline kaydı ve kendine gelene kadar acı dolu bir utanç anı yaşadı. Sırtını dikleştirdi ve çantasını açıp bir dosya ve kalem çıkardı. “Sana *Broken* sözleşmesini feshetmek için gerekli evrakları getirdim. Ama tabii ki yapılan ilk ödemeyi iade etmen gerekecek.”

Telefonda bir şeyi ele vermiş olmalıydım, bu sözleşmenin çıktısını alıp New London’a kadar üç saat yol gelmesine ve belgeyi bana elden teslim etmesine neden olan alarmını harekete geçirecek bir şey yapmış olmalıydım. Eğer enerjim olsaydı, kendimi tacize uğramış hissederdim. Onun yerine sadece uyumak istiyordum.

Çantasından bir de not defteri çıkardı ve bir kalem gördüğümde canlandım, az sonra bir şeyler olacaktı. “Yardımaımı istemediğini anlıyorum,” diye başladı. “Ama gerçekten neye ihtiyacın olduğunu konuşalım.” Kaşlarını bana doğru kaldırdı. “Temizlikçi? Aşçı? Ah!” Başını defterine doğru eğip yazmaya başladı. ŞOFÖR kelimesinin düzgün, blok gibi harflerle belirmesini izledim.

Bir yıl önce olsa ona evime dalıp hayatımın kontrolünü ele geçirmeye çalışmakla ne halt ettiğini sorardım. Bir yıl önce olsa, bu masada oturuyor olmazdı bile. Ona bahçemden çıkmasını emreder, şehre geri dönmesini söyler, sonra da tüm hatalarını sıraladığım ve onu kovmakla tehdit ettiğim sert bir e-posta gönderirdim.

Bir yıl önce kimsenin yardımına ihtiyacım yoktu. O an ise, gururumun dürtülerine rağmen yardımı geri çevirecek durumda değildim. O dürtüleri yutup yok ettim.

“Evet...” dedi neşeli bir sesle, sanki bu bir sınıf projesiymiş ve o da grup liderimiz olarak atanmış gibiydi. “Seni doktora götürecek ve ilaçlarını alacak birini bulabiliriz. Bir de temizlikçi ve aşçı, uyar mı?”

Bu fikri düşünürken altdudağımı çekiştirdim. Simon hep bir “ev yöneticisi” istemişti; arkamızı toplayacak, peyzaj işleriyle ilgilenecek, ampulleri değiştirecek ve her ihtiyacıyla ilgilenecek biri. Bu fikri her seferinde geri çevirmiş, bir yabancının çekmecelerimi açması, eşyalarımı yeniden düzenlemesi ve hayatımızın ortasına dalması fikrine karşı paniğe kapılmışım.

“Özel bölgeler belirleyebiliriz,” diye karşı çıktı Simon, çenesi inatla öne doğru çıkıktı, kollarını geniş göğsünün üzerinde çaprazlamıştı. “Senin ofisine, sinema odasına ya da...” sanki mutfak da tartışmaya açık bir yermiş gibi etrafına bakındı. “Ya da kadını istemediğin başka herhangi bir yere adım atmaz.”

Kadın. Her zaman bir kadın olmuştu. Belki de bu yüzden bu fikirden nefret etmişim. Evimde, işleri halletme yöntemlerim

üzerinde hak iddia eden, evliliğimi, ebeveynliğimi ya da tuhaflıklarımı analiz eden bir kadına ihtiyacım yoktu.

“Evde birini istemiyorum.” Dudağımı bırakıp Kate’e baktım, kaslarım savaştırmak için gerildi.

“Peki,” diye gülümsedi ve bana aşırı neşeli insanların etrafında olmanın ne kadar sinir bozucu olduğunu hatırlattı. “Günlük yemek teslimatı yapan şirketleri araştırabilirim, sadece yemeği bırakmak için biri gelir.” Yerlere bakıyordu ve temizlikten bahsetmesini, sağlığım kötüleştikçe oluşmaya başlayan toz yumaklarını fark etmesini bekliyordum. Kaleminin hareketini izledim, dikkati sayfaya döndü ve GÜNLÜK YEMEK TESLİMATLARI yazdı, sonra bana baktı. “Bir hemşireye ihtiyacın var mı?”

“Hayır.” Birden acıktım. Yemek muhabbeti yüzünden olmalıydı, taze ve ev yapımı bir şeylerin düşüncesi midemi harekete geçiriyordu, son birkaç ayımı marketlerdeki tüm dondurulmuş paket yemekleri tatmakla geçirdiğimdendi sanırım. Ama o an yemekten bahsedemezdim. Bu sadece Kate’in sinir bozucu istilasını cesaretlendirir, her işe burnunu sokmaya meraklı faaliyetlerini haklı çıkarır ve oluşturmaya niyetli olduğu bu aptal listeye itibar kazandırır. Günlük yemek teslimatlarına tatlı bir şeylerin de dahil olup olmadığını merak ettim. Birkaç tane çilekli minik pasta için her şeyi yapabilirdim. Ya da Fransız usulü tost. Ya da...

“Başka bir şey var mı?” Kate bana baktı ve güç bela gizlediği gülümsemesinde *bundan* zevk aldığım görebiliyordum. Acımdan ya da hastalığımdan değil, onun bir Munchausen by Proxy Sendromu* aday olduğunu sanmıyordum. Ama yaptıkları onu memnun ediyor, bana yardım edebilmek, bir şeyler *yapabilmek*, işte bu hoşuna gidiyordu. Ve belki de bu anlayış, ağzımı açmama, tam olarak yüzleşemediğim ihtiyacımı, korkumu itiraf etmeme neden oluyordu.

“Bana bir hayalet yazar bulmanı istiyorum.”

* Psikolojik bir hastalık olan Munchausen Sendromu (Yapay Bozukluk), kişinin çoğunlukla hasta olmadığı halde tıbbi yardım arayışında bulunması, sağlık uzmanlarını kandırabilmek için var olmayan semptomlar üretmesidir. (ç.n.)

Bölüm 11

KATE

Hayalet yazar. Kate ağzını açmamak için dilini dişlerine bastırdı, Helena Ross'un asla ama asla aklının ucundan bile geçirmeyeceği bu kavram hakkında bir açıklama istiyordu. Birinin ona yiyecek bir şeyler hazırlayacağı gerçeğini bir kenara bırakmalıydı. Bu bin kat daha kişisel, daha istilacı bir işti, imkânsız olduğundan bahsetmeye gerek bile yoktu. Helena Ross'un, bırakın onun adına *yazmayı*, başka bir çift elin metnine dokunmasını, kelimelerini okumasını bile kabul etmesi mümkün değildi. Kate dikkatle kalemini masaya bıraktı, ellerini kucağına koydu ve yüz hatlarını hoş bir kabullenme maskesine dönüştürdü.

"Bir hayalet yazar tutmak istiyorsun," diye tekrarladı. "Yazdığın yeni kitap için?" Helena'yla yüz yüze görüşmenin bir telefon görüşmesinden daha etkili olabileceğini umut ederek onu vazgeçirmek için oralara kadar gitmesine neden olan o kitap.

"Evet. Bitirmek için yeterli vaktimin olmayacağından endişeleniyorum. Bir hayalet yazar daha hızlı çalışabilir." Helena'nın

gözleri masada, masanın ahşabındaki uzun, ortasından aşağıya doğru uzanan ve sonra sola doğru dallanan bir çatlakta geziniyordu.

“Tricia Pridgen’a satmamı istediğin kitap?”

“Evet.”

Helena bu ihtimali bile aklından çıkarmalıydı. O metni daha önce satmak ne kadar zor olsa da en azından bir Helena Ross romanı olduğu için değeri olacaktı. Helena Ross adı altında bir hayalet yazar tarafından yazılmış bir roman... Bu bir zehirdi, özellikle de Pridgen gibi biri için. Kate şakası bile yapılamayacak kadar absürt bu kitabın edebileceği değeri zorluyordu, hâlâ ciddi ciddi üzerinde düşünilemeyecek kadar ham bir kavramdı.

Dilinin ucunda bir düzine soru yarışıyordu. Bu kitap neden bu kadar önemliydi? Neden bir kitap yazıyordu ki? Neden son dört ayını eğlenceli ve heyecan verici bir şeyler yaparak, zengin parmağını sallayıp ölmeden önce yapmak istediklerinin yazılı olduğu listeyi bir bir eriterek geçirmiyordu? Neden bu kitabı sadece kısa bir öykü formunda yazmıyordu? Hayalet yazar için ne tür bir ödeme planı düşünüyordu?

Bu sorulardan en önemli olanı seçti. “Aklında biri var mı?”

HELENA

Kate Rodant’la çalışmaya başladığımdan beri ilk kez onun bocaladığını görüyordum, ne yapacağımı bilemiyordum. Hayalet yazar kavramını gündeme getirmek bile başlı başına büyük bir adım gibi görünmüştü. Bu hayalet yazarın kim olabileceğini düşünmek ise... beynimin tüm gücünü emiyor gibiydi.

Bana taşıyıcı anneliği araştırdığım zamanı hatırlattı. Kendim

için değil, roman karakterlerimden biri içindi. Başka kadınlar için karnında üç bebek taşımış, bu deneyimden bir psikopat gibi kendini soyutlamış şekilde bahseden Bostonlı bir kadınla telefonda yirmi dakika konuşmuştum. O zamanlar, böyle bir kadını, fetüsü gerçekten önemseyen ve aslında onun değil benim olan bir şeye karşı duygusal bir bağ geliştirebilecek bir kadına tercih edip etmeyeceğime karar verememiştim.

Bu hikâyeyi, şimdi bu konuşmayı terk etmek istememle aynı nedenden dolayı yarım bırakmıştım: düşünmek yorucuydu, riskler aynı derecede yüksek, seçimler aynı derecede korkunçtu.

Becerikli birine ihtiyacım vardı, Üslubumu bilen, yetenekli birine. Kendi hikâyesini anlatma ihtiyacı duymadan benimkini benimseyebilecek birine. Hikyeye duygusal olarak bağlanmayacak, duyguları olmayan birine.

Cevabı görmem, gerekenden daha uzun sürdü, beynimin bir köşesinde gezinip sonra bir anda içine sızan cevap.

Kime ihtiyacım olduğunu biliyordum.

Ve ondan bunu istemektense ölmeyi tercih ederdim.

Bölüm 12

KATE

“Marka Vantly.”

Kate, Helena’nın yüzünü inceledi. Yüzünde espri yaptığına dair hiçbir iz yoktu ama söylediklerinin bir şaka olduğu kesin-di. Kate, Helena’nın hasta olduğunu ya da tuhaf, boş evde yaşıyor olduğunu bilmiyor olabilirdi ama yazarı hakkında bir şeyi iyi biliyordu: Helena, Marka Vantly’den *nefret ederdi*. Kate’in şirketindeki başka bir temsilci bir zamanlar Marka’yı küçük bir alt hak anlaşmasında temsil etmişti ve Helena bu sebeple Kate’i *kovmakla* tehdit etmiş, markaları arasında hiçbir ilişki olmamasını istemişti. Bu yüzden Helena, *Random House* kendisine çok daha yüksek avanslar teklif etmesine rağmen *Hachette*’te kalmıştı. Marka, *Random House*’daydı veya kendi başına eserini yayınlamayı başarabilmiş bir yazarla anlaşılan herhangi bir yayınevinde... Helena, gönderdikleri yedi haneli kontratı lime lime etmiş ve sonuna üç tane ünlem işareti eklediği ve cehennemin dibine kadar

yolları olduğunu söyleyen anlamlı bir notla birlikte Kate'e geri postalamıştı.

Kate kalemini eline aldı. "Neden Marka Vantly?" Önündeki sayfaya bakıyor, kadının adını dikkatle yazarken yüz hatlarını donuk tutmak için mücadele ediyordu. Marka böyle bir fikre tamam demezdi. Gelecek yılın yayın takvimi tamamen dolmuştu, her yayıncının rüyasıydı o. Ayrıca, aralarındaki rekabeti bilmeyen yoktu. Bu iş tıpkı, Darth Vader'dan Luke Skywalker'ın bitkilerini sulamasını istemek gibi bir şeydi.

Helena başını kaldırdı, gözleri Kate'in cevabı duymaya hazır olup olmadığına karar verir gibi onu süzüyordu. Sonunda, "Bilmiyorum," dedi, kelimeleri yavaş ve dikkatliydi.

Helena hakkında çok az şey bilmesine rağmen Kate bile bu yalanı, yüzlerce sırrın içine sızmış bu sıradan kayıtsızlığı duyabiliyordu. "Emin misin?"

Helena'nın ellerini sıkıldığını, başını başka yöne çevirdiğini ve pencereye doğru baktığını gördü. O tarafta incelenecek bir şey yoktu, Kate'in defalarca yinelediği açma teklifine rağmen panjurlar çekiliydi.

"Evet." Kelimeyi söylerken Helena'nın dudakları gerildi. "Marka'nın temsilcisini ara ve bu işi ayarla."

HELENA

Kate Rodant anlamıyordu. Bunu cep telefonunu tutuşundan, omuzlarının kaskatı kesilmesinden, gözlerinin onu durdurmamı istercesine sürekli bana dikilmesinden anlayabiliyordum. Emin olup olmadığımı üç kez sormuştu ve ben de tekrar sormasına gerek olmadığını açıkça belirtmiştim halbuki.

Simon beni sorgulamayı severdi. Bir şeyi bir kez duymakla asla tatmin olmazdı, sürekli bir yanıt alarak kendini güvence altına alma ihtiyacı hissederdi. Evi aldığımızda bana *yedi* kez emin olup olmadığını sormuştu. *Doğru mahalle miydi? Doğru fiyat mı? Daha büyük bir eve mi ihtiyacımız vardı? Yoksa bu çok mu büyüktü?* Ona beğendiğimi söylemiş, iyi olacağına dair güvence vermiştim ama yine de endişesi dinmemişti. Yay gibi gergindi. Beni *bıkıp usandırıyor*du.

Evin satın alma işlemlerini tamamladığımız gün mutfağıma girdiğimi ve her şeyin hallolduğunu düşündüğümü hatırladım. Taze zambakların kokusunu içime çektiğimi, bu yeni şehirde, Simon'ın arkadaşlarından, şehrin gürültüsünden ve sesinden uzakta, sonunda sakinleşeceğine, buraya yerleşip mutlu olacağımıza ve sorular sormayı nihayet *keseceğine* inandığımı hatırladım.

Başka herhangi bir kadın ilk evini almış olmayı kutlardı ama ben sadece biraz sessizlik istediğimi hatırlıyordum.

“Temsilcisini arayacağım.” Kate mutfak tezgâhının yanında durduğu yerden konuştu, telefonunu eline almış, başparmağı havadaydı ve yemin ederim biraz daha oyalansaydı parmağını kesip tuşlara kendim basacaktım.

“Ara artık.” Yeni kurallar koymam gerekebileceğini düşünüyordum. Kate Rodant inatla benim tarafımı tutuyor gibi görünüyordu ve kurallarım ne kadar küstahça olsa da Kate'in hâlâ yanımda olması onların işe yaradığını gösteren parlak bir örnekti. Birinci kural, “Bir Şey Yapacağını Söylediğinde, Çeneni Kapa ve Yap,” gibi bir şey olabilirdi.

Kate boğazını temizledi, parmaklarına ters ters baktım, arama butonuna dokunduğunda göğsümdeki gerginlik azaldı.

Bölüm 13

KATE

Telefona kimse cevap vermedi. Kate telefonu yüzünden uzaklaştırdı, parmaklarını granit tezgâha hafifçe vurdu ve Helena'ya döndü. "Sesli mesaj."

"Sesli mesaj bırak." Helena seramik bir çay bardağının üzerine eğilmiş, Kate'e doğru mırıldanarak direktif veriyordu. Ruh hali net bir uyarıcı olmamasına rağmen Kate'in henüz anlayamadığı tetikleyiciler tarafından anlık değişiyor gibi görünüyordu. Bu ona kendi teyzesini, bir anda kurabiye pişiren, sonra onları elinden kapıp çöpe atan, zehir ve hükümet komploları hakkında mırıl mırıl konuşan o şizofrenik kadını hatırlattı. Helena ona kıyasla çok daha hafif bir vakaydı; değişimleri daha küçük çaplıydı, iniş ve çıkışları az biraz eğleniyor gibi görünmek ve sinirli ve depresif olmak arasında gidip geliyordu. Tamamen yeni bir kitaba ve Marka Vantly'ye odaklanma meselesinin hiçbir kaynağı yok gibi görünüyordu. Teslim etmesine sadece haftalar kala *Broken*'ı

yazmaktan vazgeçmesi ve son aylarını Marka Vantly'nin hayalet yazarlığını yaptığı yepyeni bir kitaba harcaması? Mantıklı hiçbir açıklaması yoktu. Helena Ross'un bir psikiyatriste, daha güçlü bir reçeteye ya da Tahiti'de bir tatile ihtiyacı olabilirdi ama bir hayalet yazara hiç ihtiyacı yoktu.

Sesli mesaja yönlendiren *bip* sesi duyuldu, konuşmak için işaret geliyordu. Kate bir sesli mesaj bıraktı, kendini tanıtan ve temsilciden onu geri aramasını isteyen abuk sabuk bir konuşmaydı. Ron Pilar on yılı aşkın bir süredir Marka'yı temsil ediyordu; Marka, onun ekibindeki onlarca yıldızdan yalnızca biriydi. Kate'in her zaman olmayı hayal ettiği türden bir menajerdi o ama bu hayal yıllar önce Kate'in kızıl buklelerinde gri saçlar belirmeye başladığı sıralarda sönüp yok olmuştu. Ron, onun kim olduğunu anlamayacak, muhtemelen onu geri aramayacaktı bile. Sesli mesajını bitirdi ve başını kaldırdığında Helena'nın gözlerinin kendi gözlerine sabitlendiğini fark etti.

“Berbat bir mesaj,” dedi Helena yavaşça. “İlk kez mi sesli mesaj bırakıyorsun?”

Kate kontrollü bir nefes verdi. “Ron’a, evet.”

“Ondan çekiniyor musun?”

Kate kendine rağmen gülümsedi, Helena'nın sesindeki merak o kadar... gerçekleri ortaya çıkarıyordu ki. Başka bir zaman olsa Kate gelecekteki bir karakter, henüz yazılmamış bir romandaki özgüvensiz bir kadın karakter olabilirdi. “Evet,” diye itiraf etti. “Ron bizim sektörde çok büyük bir isim.”

“Sen değil misin peki?” Sorusunda yine gerçek bir masumiyet vardı. Sanki bir temsilcinin sadece bir tane başarılı yazarı olmasının ne kadar acınası bir durum olduğunun farkında değilmiş gibiydi.

Kate'in dudakları kasıldı, kontrol altına alamadığı tek kusuru buydu. “Değilim.”

Cevap Helena'yı hiç şaşırtmadı, her zaman olduğu gibi yine kendine odaklandı. "Seni geri araması ne kadar sürer?"

"Hiçbir fikrim yok."

Helena saatine baktı, kalın pembe kayışlı, en büyük deliğe ayarlanıp takılmış bir Beauty & The Beast saati. "Sen gelmeden hemen önce bir uyku hapi içmiştim. Senin için mahsuru yoksa birkaç saat uzanacağım."

"Benim de yapacak işlerim vardı," diye bir öneriyle geldi Kate. "Senin için mahsuru yoksa dizüstü bilgisayarımı getirip burada çalışabilirim."

Helena'nın gözleri sanki alternatif senaryoyu -Kate'i buradan göndermek, arabasına ya da daha kötüsü şehre geri göndermek gibi bir senaryoyu- düşünüyormuş gibi önce mutfak masasına çevrildi, sonra tekrar Kate'in yüzüne döndü. "Tamam, peki," dedi yavaşça. "Ben koltuktayım."

Helena masadan ağır ağır kalkarken Kate ona yardım etme isteğiyle mücadele ediyordu, Helena mutfaktan büyük odaya doğru yavaş adımlarla ilerledikten sonra kanepeye yığılıp üzerine bir battaniye çektiği sırada Kate olduğu yerde kaldı. Helena, "Beni iki saat sonra uyandır," diye mırıldandı. "Lütfen."

Lütfen? Helena bu kelimeyi daha önce hiç kullanmış mıydı? Onun böyle bir versiyonunu görmek çok garipti, yalnızca e-postalar ve haftalık telefon görüşmeleri aracılığıyla tanıdığı kadından çok farklı biriydi bu. Yedi yıl önce, Kate'in ofisinde yarım saat süren son buluşmalarında Helena konforlu bir hayatın sonucu olarak oldukça sağlıklı görünüyordu, düşündürücü mizah anlayışı keskindi ve talimatlarını üstünlük taslayarak veriyordu. Her zaman özel hayatını gizli tutan biri olmuş, hayatının ayrıntılarını asla paylaşmamıştı, sonunda her şey Kate'in hayal gücüne kalmıştı; o da zihninde renkli ve zengin bir hayat, aile ve köpekler,

çıtırdayan bir ateşin başında kitap okuyarak geçirilen akşamlar, pelüş bir halının üzerinde Helena'ya doğru emekleyen tombul bir bebek resmetmişti. Helena'mn sinirli hallerini ve katı iletişimini her zaman kendi beceriksizliğine yormuştu. Elbette herkese karşı böyle değildi, elbette o...

Helena kanepede sessizce uzanmış, cılız vücudu battaniye tarafından yutulmuş ve ev ürkütücü bir sessizliğe gömülmüşken Kate acı gerçeği fark ediyordu. Belki de Helena'nın sinirlenecek başka kimsesi yoktu. Belki de hiç kimsesi yoktu.

Kate telefon için şarj aleti ararken Helena Ross'un evinin ikinci katına çıktı. Düşmeye bastı, ışık boş yatak odasını aydınlattı; bembeyaz duvarlar, çam zeminler ve yavaşça hareket eden tavan vantilatörü ortaya çıktı. Işığı kapattı ve koridorda ilerledi, adımlarının sesi bu ıssız evde uğursuz yankılar yaratıyordu, herhangi bir korku filmi için mükemmel bir başlangıç sahnesiydi.

Bir sonraki oda, bu da bir yatak odasıydı, yine beyaz, yine boştu. İlerledi, bir sonraki kapı kilitliydi. Tüm o boş yatak odaları çok ürkütücüydü. Helena bunca alanı kullanmayacaksa neden bu büyük evi satın almıştı ki? Her birini güzel sanat eserleri ve mobilyalarla, kalın halılar ve kristal avizelerle dolduracak parası varken, tüm bu odaları öylece boş bırakıp ziyan etmek hiç mantıklı değildi. Kate merakla kulağını kilitli kapıya dayadı, içeride bir yatak odası mı yoksa dolap mı olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Alt kat boş bir sergi salonuydu, oturma odası sadece bir kanep ve televizyondan ibaretti, mutfakta ise sadece bir masa ve iki sandalye vardı. Diğer tüm odalar, yemek odası, misafirler için ayrılmış oturma odası, antre ve yatak odası, hepsi boştu. Üst katta şimdiye kadar herhangi bir mobilyası olan tek oda ana yatak

odasıydı. Büyük yatak özenle toplanmıştı, Kate yastıkları eliyle kabartma ya da örtüleri geri çekme dürtüsüne direnmişti, pencere önünde uzun süre duraklamış, perdeler dokunmamıştı. Belki yerel bir çiçekçiden birkaç çiçek alabilirdi, komodinin üzerine koyabileceği ve odaya biraz renk katacak bir şeyler mesela.

Ya da almazdı. Helena'nın Kate'e karşı sabrı tükeniyor olmalıydı. Farklı koşullar olsaydı Kate'ten çoktan gitmesini isterdi. Helena, büyük olasılıkla işine böylesi geldiği için diğer yolu henüz seçmemişti.

Koridorun sonundaki kapı kapalıydı, Kate o kapının önünde durdu, kapının üstüne bir kâğıt yapıştırılmıştı, Helena Ross'un meşhur listelerinden biriydi.

Ama bu liste farklıydı. Renkli kalemle ve el yazısıyla yazılmış harfler büyük ve dolgundu. Bu liste kalbinin etrafındaki yumruğu kapatıp sıkıyordu.

Bethany'nin Odasının Kuralları

- 1. Erkekler giremez.*
- 2. Ayakkabılarınızı çıkarın.*
- 3. Müzik çalarsa dans edeceksiniz.*
- 4. Sanatıma dokunmak yok.*
- 5. Şaplak atmak yok.*
- 6. Kurabiye getirebilirsiniz.*
- 7. Işıkları söndürmeyin.*

Bazen birini anlamak için bir saniye bile yeterlidir.

Havadaki o kayıp hissi... kafasmda kurduğu bir şey değildi. Zihninde resmettiği o yaşam... bir zamanlar gerçektir. Bir zamanlar o yaşamda bu listeyi yazan, şaplaklardan nefret eden ama kurabiyelere bayılan bir çocuk vardı. Kate, listeye baktığında kapı

koluna uzanmaya gerek bile duymadan içeride kimsenin olmadığını anladı. Kendine hazır olmak için uzunca bir süre tanıdı, sonra kapı kolunu indirdi ve kapıyı itip açtı.

Soluk yeşil duvarlar, Forced Love dizisindeki Eva'nın odasının tonundaydı. Tavandan altın ve pembe iplerle sarkan bir yatak, yastık ve pelüş hayvanlardan oluşan düzenli bir yığın vardı. Pencerenin yanında üzeri çizim yapılmış kâğıtlarla dolu, kalemleri dikkatle dizilmiş ve renklerine göre düzenlenmiş bir masa bulunuyordu. Odanın sağ tarafında yarısı tamamlanmış bir duvar resmi, hemen yanında malzemeler, yerde unutulmuş bir oyuncak bebek vardı.

En yürek burkan parça ise zeminin ortasında, halının üzerine açılmış bir uyku tulumuydu, kumaşı buruşuk ve açık, yastığı girintili çıkıntılıydı. Ebeveyn yatak odasındaki üzeri sıkıca örtülmüş, hiç el değmemiş yataktan çok farklıydı. Bu yatak sık kullanım, uykusuz geceler ve gözyaşları kokuyordu. Boğazı düğümlendiğinde gözlerini kırıştırarak soğukkanlılığını kaybetmeden arkasını dönüp odadan çıktı.

Evin geri kalanını incelemedi.

Gördüklerinden sonra bunu yapamadı.

Bölüm 14

Evim çamaşır suyu kokuyordu, alt kat ameliyat eldivenleri giymiş, sprey şişesi ve kâğıt havlularla donanmış Kate tarafından elden geçirilmiş haldeydi. Muhtemelen iyi bir ev arkadaşı olurdu, buzdolabının paylaşımı ve genel işleyiş ile ilgili kurallara olan ihtiyacımı anlayan biri. Simon benim endişelerimle hep alay etmişti, tıpkı aşı hakkındaki araştırmam ve Brooklyn'deki endişe verici hava kalitesi endeksi konusunda alay ettiği gibi. New London'a taşınmamızın nedeni üç lastik bantla sarılmış, korkunç istatistiklerle şişen kalın zarfa sığdırdığım araştırmamdı. Deniz kıyısından üç saat uzakta, kabul edilebilir bir suç oranına ve temiz havaya sahip bu küçük kasabaya. Burada büyümüştüm ve bir gün buraya geri dönme fikrini aklımdan hiç çıkaramamıştım; bu sakin kasabayla ilgili anılarım kütüphane ziyaretleri ve arka bahçedeki hamakta kitap okuduğum sessiz öğleden sonralarıyla doluydu. Annem de birkaç kilometre ötede bir ev satın alarak bu fikre dahil olmuş; bebeğimize bakabileceğini söylediğinde bu teklifi Simon tarafından sevinçle, benim tarafımdan ise endişeyle karşılanmıştı.

Dizüstü bilgisayarımın önünü temizlediği sırada Kate'i izli-

yordum, klavyeye dikkat ediyor, çamaşır suyuyla harflerin yüzeyini siliyordu. İşini bitirdiğinde neredeyse saygıyla, dikkatlice bilgisayarımı bana doğru çevirdi ve mutfak masasının tam ortasına taşıdı. Saatindeki zamanlayıcı çaldı ve usulca dönüp dolaba uzandı; bir şişe hap aldı, kapağını çevirip içinden bir tane çıkardı. Bana doğru uzattı.

Alaycı bir tavırla, “Hiç hemşire olmayı düşündün mü?” dedim, yavaşça uzanıp ilacı aldım, yarı kızgın, yarı minnettar. Belki ilaçlarımı reçete edildiği gibi, zamanında ve yemekle birlikte almak semptomlarıma iyi gelebilirdi. Daha iyi hissediyordum, kısa uykumdan canlanmış bir şekilde uyandım, baş ağrım da neredeyse hiç yok gibiydi.

“Gülme,” dedi Kate, “ama evet, düşünmüştüm.”

“Gerçekten mi?” Önüme uzanıp açma tuşuna bastım ve bilgisayarımı çalıştırdım.

“Evet.” Verdiği hızlı yanıt beni gülümsetti. Az evvel Kate, Marka’nın temsilcisine bir sesli mesaj daha bırakırken televizyon kanalları arasında gezinmiş ve ne izlemekten hoşlandığını sormuştum; bu soru, yıllar önce huysuz bir günde hayatına dair kişisel ayrıntıları benimle asla paylaşmaması gerektiğini belirttiğim Kural 4’ü bana anımsattı. O zamanlar makul bir istek gibi görünmüştü, üretkenliğimi arttırmak için tasarlanmış bir istek. O an ise sadece gıcıklık etmişim gibi görünüyordu. Son zamanlarda, koyduğum tüm kurallarım bana çok gıcıklık etmişim hissi veriyordu. Ve bir kontrol *manyağı* olduğum hissini, ki bu berbat bir şeydi çünkü Simon’ın en popüler şikâyeti buydu, hiçbir zaman dikkate almadığım, ısrarla reddettiğim bir şikâyet.

Bilgisayarım kendine geldiğinde e-postalarımı açtım. Charlotte Blanton’dan bir yeni e-posta vardı, kim olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Charlotte. Kapıma dayanıp kocamı soran davet-

siz misafirimdi. Kaderime razı gelmenin yavaşlığıyla e-postasına tıkladım. E-postanın içeriğini açar açmaz uzun zamandır kayıp olan kız kardeşimi bulduğuma dair fantezilerim pencereden uçup gitti. Kısa ve lafı uzatmadan yazmıştı, bunu takdir ettim. Onun dışındaki her şeyden ise nefret etmiştim.

Helena,

Ben New York Post için çalışan bir gazeteciyim ve eşin hakkında bir yazı hazırlıyorum. Sana sormak istediğim bazı sorular ve seninle paylaşmak istediğim bazı bilgiler var. Lütfen beni ara.

Charlotte Blanton

Araştırmacı Gazeteci, New York Post.

Böyle bir şeyin beni bulması için dört yıl bekledim. Birinin gevşek bir ipliği çekmesini, nazik bir çekişin daha fazlasına dönüşmesini, sırlarımız dünyaya açık olana kadar her şeyin çözülmesini. Bu, medyada fırtınalar koparabilirdi. Bu, yılın en büyük hikâyesi olabilir, benim ölümümle daha da büyüyebilirdi. Manşetleri görebiliyordum. Gazetelerin raflardan uçarcasına boşaldığını, evimin önündeki boş alanın haber minibüsleri ve mikrofonlarla dolduğunu görebiliyordum.

Bunu yapmasına izin veremezdim. Nihayet hikâyeyi kendim anlatmaya karar vermişken Charlotte Blanton'ın her şeyi mahvetmesine izin veremezdim.

E-postasını dikkatlice SPAM klasörüne sürükledim, sonra da hesabını engelledim. İşte. Bu kadardı. Kate'in telefonu çaldı, telefonunu açtı, gözleri benimkilerle buluştu.

“Ron Pilar.”

“Hayır.” Parmaklarımı alnıma bastırdım, midem bulanıyordu. Bu durum ya son aldığım haptan ya da Kate Rodant’ın koyu kırmızı dudaklarından dökülen kelimelerden kaynaklanıyordu. “Asla olmaz.” Marka Vantly’ye bir iş teklifi götürmek benim için zordu, evet. Ama yüz yüze *görüşmemiz* başka, bambaşka bir şeydi ama onun istediği de buydu.

Ofisteki koltuğa tüneyen Kate dikkatle, “Bu pazarlıkta elimiz çok da güçlü sayılmaz,” dedi. Telefon görüşmesinden sonra takvimime, dosyalarımın ulaşmak ve o lanet mutfaktan çıkmak istemiş, bu yüzden üst kata geçmiştik. Üzerinde aynı bluz vardı ve bu, hâlâ posta kutusuna doğru yürüdüğüm ve arabasının gelişini izlediğim günde olduğumuzu hatırlatıyordu. Sanki bir hafta geçmiş gibi geliyordu, varlığı çoktan yabancıdan... bir arkadaşına değil ama ikisinin arasında bir şeye dönüşmüştü. Otuz dakika önce, nerede olduğunu sormadan doğrucu banyoya gitmişti. Ben uyurken evin içinde dolaşmış, boş odaları, evde ara sıra rastlanan ve hayata dair ipuçları veren yerleri keşfetmiş olmalıydı. Sinema odasının kapısını açmaya çalışmış mıydı? Muhtemelen. Bethany’nin odasını ve benim yatağımı bulduğuna şüphe yoktu. Gözlerindeki değişimden, konuşmasındaki yumuşamadan, benimle konuşurken sesine yansımaya başlayan o yumuşak tınıdan anlıyordum bunu bildiğini düşünüyordu. Belki de beni uyandırmadan önce internette evliyken kullandığım soy ismimi araştırmıştır. Belki de her şeyi biliyor ya da bildiğini sanıyordur.

Gözlerimi takip etti, bluzuna baktı ve bilinçli bir şekilde düzeltti. “Marka’nın buraya geleceğini söylediler. Sen bir yere gitmek zorunda kalmayacaksın.”

“Hayır,” diye çıkıştım, Marka’nınki kadar onun istilasına da kızgınlığım artıyordu. “Her şeyi özetleyip yazarım, e-posta yoluyla iletişim kurarız.” Lanet Marka Vantly’nin gök yüksekliğindeki

ince topuklu ayakkabılarının zeminime çarpmasını, gözlerinin boş evimde, eşofmanlarımda ve yağlı saçlarımda gezinmesini, o mükemmel tınaklarını seksi dudaklarına değdirirken yüzünde aptal bir sırıtmanın belirmesini önlemek için her şeyi yapardım. *Sikerler.*

“Henüz hiçbir şeyi kabul etmedi; sadece konuşmak istiyor.”

Marka konuşmak istemiyordu. Sorular sormak, ruhumun katmanlarını soyarak ve on yıl boyunca karşılıklı hakaretler savurduktan sonra neden bu hikâyeyi yazmak için onu seçtiğimi anlamak istiyordu. Gülünç derecede kısa zaman çizelgesini ve beni buna yapmaya iten şeyleri öğrenmek isteyecekti. Hikâyeyi ve neden bu kadar önemli olduğunu öğrenmek isteyecekti. Bir sonraki nefes alışım öyle zordu ki bir mücadele gibi geldi, panik kalbimi sıkıca kavradı. “Hayır,” demeyi başarabildim. “Yapamam.”

“Ondan çekiniyor musun?” Ah, işte o acı ironi, ona önceden sorduğum sorum yüzüme bu kadar kolay çarpılıyordu. Tıpkı benim yaptığım gibi manipülatif bir tavır vardı bu soruda, niyetini bilmeme rağmen omurgam dikleşti.

“Tabii ki hayır,” diye çıkıştım. “Sadece zamanıma değmez.” Sandalyemde yavaşça döndüm, gözlerim mantar panonun üzerinde gezindi, panonun ortasına belirgin bir şekilde yapıştırılmış yıpranmış kâğıt parçasına, tanıtım yazısına odaklandım. Kate yeterince dikkatli bakarsa bunu görebilirdi. Yeterince düşünürse bir şeyler bulabilirdi.

“Başka bir yazar bulabiliriz,” diye bir öneride bulundu Kate. “Belki Vera Wilson ya da Kennedy –”

Gözlerim tanıtım yazısının ilk satırına takılı kalarak, “Hayır,” dedim. *Yeterince fazla yalan söylersen, kimse doğruluğunu sorgulamaz.*

“Bu kişi Marka olmak zorunda değil,” diye ısrar ediyordu Kate. “Deneyebilirim –”

“Hayır,” diye tekrarladım, kelimelerim daha güçlüydü. Vera Wilson ya da Kennedy Blake ya da Christina Hendlake... hepsi aynıydı. Sayfalardaki kelimeler. İyi yazılmışlardı, yetenekli oldukları konusunda eleştiri kabul dâhi edilemezdi. Ama aynı zamanda hayatları da yoktu. Bu hikâyenin... son hikâyemin... hayatta ihtiyacı vardı. Bir ruha ihtiyacı vardı. Yeterince güçlü olması gerekiyordu ve *ben* bile bunun hakkını verebilir miyim bilmiyordum. Bir sonraki en iyi şeye ihtiyacım vardı ve yönlendirmelerimle belki Marka eğitilebilirdi. Belki yoğun bir yönlendirme olacaktı ama zaman içinde bunu başarabilirdi. Çabuk yazıyordu, o kadarını biliyordum. Ben taslağı hazırlardım, o kıcını yırtarcasına yazardı, ben de her bir kelimesine kadar didik didik düzenlerdim. Yoldan saptığında onu daha iyi bir yere yönlendirirdim. *Yapılabilirdi. Yapılması gerekiyordu.*

“Helena?” Kate bir şeyler söylüyordu ama son birkaç cümlesi düşüncelerimin karmaşasında kaybolmuştu, kaşımı kaldırarak ona döndüm. “Marka’nın çalışanlarıyla görüşmeyi iptal etmemi ister misin?”

“Hayır,” diye homurdandım. “Önce ben ona bir e-posta göndereyim.”

Yeterince fazla yalan söylersen, kimse doğruluğunu sorgulamaz. İyi bir girişti. Keşke bu kadar doğru olmasaydı.

Marka’ya gönderdiğim, hakaret ve küfürden uzak, güzel bir dille yazılmış e-postam cevapsız kaldı ve bu durum beni çileden çıkarıyordu. Tam bir gün boyunca kararlılığımı korudum, sonra Kate’e Marka’nın temsilcisini arayıp görüşmeyi kabul etmesi için izin verdim. Neredeyse on yılımı bu yazarla savaşılarak geçirmiştim. Şimdi ise teslim tarihimin yarattığı baskıyla pes ediyordum.

Buraya gelmek için neden bu kadar ısrarcı olduğunu bilmiyordum. Daha da kötüsü, Kate'in Marka'nın şartları kabul etmeyeceğinden emin olduğunu hissedebiliyordum. Bu, düşünmekten korktuğum ama gayet olabilecek bir olasılıktı. Hah, Marka altı ay önce benzer bir taleple gelseydi ona gülerdim. Onu geri çevirmekten sapıkça bir zevk alırdım, sırf onu lime lime etmek için kötü sözlerle dolu bir e-posta gönderirdim. Bu konuda gezegendeki en büyük kaltak ben olurdum.

Yüz yüze görüşme talebini ilk başta reddetmemin ana nedeni de buydu. En olası senaryo, beni yüzüme karşı utandırmak için evime uçuyor olmasıydı. O somurtkan ağzını kıvrıracak ve kitap önerime, zaman çizelgeme ve hayatıma gülecekti. Orantısız yüz hatlarımı ve tel tel saçlarımı yargılayacaktı. Tıpkı yedinci sınıftaki popüler kızlar gibi davranacaktı ama bu sefer *umursayacaktım*, benim için önemli *olacaktı*.

Ona ihtiyacım vardı.

Ama aynı zamanda ondan korkuyordum.

Buluşmamıza yirmi dört saatten az bir süre kala bir mide bulantısı dalgası hissettim ve bir sandalyeye doğru sendeledim.

Bölüm 15

Onunla tanışması sıcak tostun üzerindeki tereyağı gibiydi, ruhların birbirinin içinde erimesiydi, benim sadece seyircisi olduğum zahmetsiz bir birliktelik. O kadının şakalarına güldüğünü, kapıyı onun için açtığını ve işine iltifat ettiğini görünce ihanete uğramış hissettim.

Onu, kadının katı memnuniyetsizliğine, yargılayıcı bakışlarına, psikanalizine hazırlamıştım. Ama kendimi onların böyle iyi anlaşmasına, annemin bana gülümsemesine, ikisinin birleşmesine hazırlamamıştım.

Daha sonra bu bir savaşa dönüşecekti ama o serin pazar öğleden sonrasında olanlar sadece sinir bozucuydu. Ben...

Kapı çaldı ve parmaklarım klavyenin üzerinde durakladı, önümdeki ekranda bir cümle yarım kalmıştı. Gözlerim saate kayd, bir an için zamanın nasıl geçtiğini anlamadığımdan ve Marka'nın çoktan burada olduğundan endişelendim. Ama saat dörde

çeyrek vardı, randevumuza on beş dakika kalmıştı. Marka'nın erken geleceğini düşünemiyordum. Aksine, bilerek geç kalacağını tahmin ediyordum.

Kapı zili ikinci kez çaldığında masadan kalkıp yazdıklarımı kaydettim ve kapıya doğru ilerledim, adımlarımı olabildiğince hızlı atıyordum, zil aniden üçüncü kez çalmadan önce kapıya varmak gibi acil bir ihtiyaç hissediyordum.

Kapıya vardım. Kapıda bir adam vardı, hazırlıksız yakalanarak kapıyı açtı. Onun Marka'nın temsilcisi Ron Pilar olabileceği fikrinden hemen vazgeçtim. Yüzü kızarmış, saçları dağınık, giysileri buruşuk bu adam bir temsilci olamazdı ve *kesinlikle* New York'lu değildi. Gereksiz sayıda cebi olan, ön göğsüne bir balık dikilmiş bol hâkî gömleğinin altında bir parça bile kemik görünmüyordu. Rahat duruşuna bakılırsa pazarlamacı değildi; bir eli cebinde, diğeri selamlamak için kapı zilinden kalktı. Elinin hareketini izledim, avuç içindeki nasırları, derisindeki çatlakları, sol yüzükparmağındaki altın alyansı fark ettim. Eğer yakından baksaydım, muhtemelen tırnaklarının altında kir olduğunu görürdüm. Umarım Kate'in bulunduğu şoför bu değildir diye düşündüm, üstelik bir gün erken gelmişti. Böyle bir adamın beni herhangi bir yere götürmesine asla izin vermezdim.

"Helena?" Adımın tınısı derin ve erkeksiydi, buna benzer sesleri yüzlerce kez tarif ettim, zayıf kadınları çitlere yaslayıp kendinden geçiren türden kaba bir sestti bu. Benim kendimden geçeceğim falan yoktu. Marka Vantly ve ekibi gelmeden önce onu verandadan *derhal* kovacaktım. Aracına baktım, garaj yolumun ortasında duran beyaz bir Ford kamyonetti.

"Kapıda bir yazı var." Yazıya dokundum. "Kapı zilini çalmak yasak. Garaj yoluna park etmek yasak. Ve pazarlamacılar giremez."

“Ah.” Gülümsedi. “Ben de bu kuralların sadece benim için konduğunu sanıyordum.”

Ona boş boş baktım, cevabı hiçbir anlam ifade etmiyordu. Daha da kötüsü, hâlâ *orada*, botları DEFOLUN GİDİN yazılı matımın üzerindeydi, benden değerli dakikalarımı çalıyordu. Zihnimi boşaltmalı ve kendimi toparlamalıydım. O dikkat dağıtıcı şey... Bunun için hiç vaktim yoktu. “Gitmeniz gerekiyor.”

“Biraz erken geldim.” Hâlâ gülümsüyordu, gerçekten eğlendiğini gösteren bir gülümsemeydi, kişisel şakası paylaşılamayacak kadar kusursuzmuş gibi. “Dörde kadar kamyonette beklememi ister misin?”

Biraz erken geldim. Dörde kadar beklememi ister misin? Kelimeler yavaşça yerine oturdu ve ben olasılıkları değerlendirerek gözlerimi kırıştırdım, bir sonraki sorum zaman kazanmak için umutsuz bir girişimden ibaretti sadece. “Garaj yolumdaki kamyonette mi?”

Kıkırdadı ve bunun onun için bu kadar eğlenceli olmasına sevindim. “Evet.”

“Sen Ron Pilar mısın?” Olamazdı, Ron Pilar sığır güreştirmenden hemen önce çitaların üzerinde kitap sözleşmeleri yapmıyorsa tabii.

“O pislik mi?” Bir kahkaha attı. “Hayır.” Ağzı sanki içinde bir şey varmış gibi seğirdi.

Demek Ron Pilar’ı tanıyordu. Ya da deli ve beni de benzer bir ruh haline sürüklemeye kararlıydı. Her iki durumda da bu tahmin oyunu artık sıkımaya başlamıştı. “Buna ayıracak zamanım yok,” dedim sertçe, sosyal nezaketim tükenmişti. “Ya bana kim olduğunu söylersin ya da verandamdan defolup gidersin.”

“Özür dilerim,” dedi adam ama sesinde en ufak bir samimiyet yoktu. Elini kişisel alanıma doğru uzattı, kirli sakallarıyla çerçe-

velediği gülümsemesi kaba suratına yayıldı. “Ben Mark Fortune. Daha çok Marka Vantly olarak bilinirim.”

Marka Vantly.

Ben Mark Fortune. Daha çok Marka Vantly olarak bilinirim.

Havada alacakaranlığın izleri, hafif hafif kendini hissettiren serinliğin, esintide hanımelinin hafif kokusu vardı. Adamın gözlerinde eğlenmiş bir ifade, kalbime keskin bir bıçak gibi saplanan bilmiş bir parıltı vardı.

“Sen Marka Vantly değilsin.” Kelimeleri kendimden emin bir şekilde söyledim ve elini görmezden gelerek duruşumu sağlamlaştırmak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. Adam delinin tekiydi. Marka’nın e-postalarını hack’lemiş, randevuya erken gelmiş ve sinsice hayatıma girmeye çalışıyordu. Kendine korkunç bir hikâye seçmişti, Marka’nın fotoğrafları yayıncılıkla uğraşmayan biri için bile artık çok bilindik bir görüntüydü, o mükemmel sarışın kadın var olan her reklam kopyasının üzerine yapıştırılmıştı. Bu karşımdaki çiftçi ise... daha az inandırıcı olmazdı.

Ama eğer...

Eğer...

Yanılmıyorsam tabii. Sırtışında zekice bir kibir vardı ve ben bunu, başkalarına karşı gizli bir karta sahip olduğunuzun işareti o sırtışı tanıyordum. Okuru kandırmak için tasarlanmış sahneler yazarken karakter özelliklerini ve gizli mesajları okuyuculara karşı istiflediğimde, onları tahminlerinde yanılığa hazırladığımda bunu hissediyordum. Bu onu eğlendirdi. Benim bilmediğim neyi biliyordu? Muhtemelen her şeyi.

Bir anda kendimi küçük hissettim. Aptal. Kızgın.

Mevcut tek yolu seçtim, geriye doğru adım attım, bakışları hareketlerimi takip etti, gür kaşları kalktı ve kapıyı kapattım.

Daha çok kapıyı çarptım aslında. Yerdeki ahşap bazen kabarıyor, kapıyı kapatmaya yönelik herhangi bir hareketin oldukça güçlü bir şekilde yapılmasını gerektiriyordu, bu da camların titremesine ve duvarların sarsılmasına neden oluyordu. Huysuz olduğum için çarpmıyordum yani kapıyı. Bu ahşap yükselti sadece kaliteli bir sızdırmazlık sağlamak içindi; sorulara, bir elin durmasına ya da çatlak açıklıklardan fısıldanan kelimelere izin vermeyecek bir sızdırmazlık. Kapıyı çarpıp kapattım, sürgüyü çektim ve hayalperest yabancıyı dışarıda bıraktım. Onunla Marka ilgilensin diye düşündüm. Eğer, ya da ne zaman -saatime baktım- ortaya çıkarsa.

Mutfığa gidip kendimi toparlamaya çalıştım, evin sessizliği beni rahatlattı. Kapı zilinden nefret etmemin bir nedeni vardı. Cenazeden sonra sürekli çalmış, komşular ve iyilikseverler yiyecek ve çiçek getirmiş, evi iğrenç bir çiçek desenli güveç kokusu sarmış, zilin her çınlaması yeni bir saldırı dalgasına yol açmıştı. Bir keresinde bir makas kapmış ve zili sökmüştüm, zili çılgınca kesişim ürkmüş bir FedEx çalışanı tarafından izlenmişti. İki gün sonra tamir ettirmiştim. Gevşek kabloların dışarıda asılı durduğunu, evin bir parçasının eksik olduğunu, bunun tamir edecek bir kocam ya da bir selamlama tonunu dinleyecek özdenetimim olmadığını hatırlatan gözle görülür bir hatırlatıcı olduğunu bileerek geceleri uyuyamamıştım. Bunun yerine onarılmış kapı zilini öylece bırakmış ve tabelayı asmıştım. Bu iş sadece tek bir madde, tek bir kuralla başlamıştı.

KAPI ZİLİNİ ÇALMAYTN.

Bir kural ikiye, sonra dörde, sonra sekize çıkmıştı. Akıl sağlığını korumak için basit isteklerden daha fazlasına hizmet edi-

yorlardı. Aynı zamanda hem okuma yeteneğini hem de basit ve kibar istekleri yerine getirme becerisini test eden bir zekâ testiydi bu liste.

Verandadaki salak, arabayı çoktan garaj yoluna park etmişti. Birinci ihlal.

Zili çalmıştı. *İki kere*. İkinci ihlal.

Kimlik hakkında yalan söylemek hiçbir zaman bir kural olmamıştı ama listede hemen bir yer kazanabilirdi.

Buzdolabına vardığımda zili çaldı. Daha önceki kibar dokunuş değildi bu. Bu sefer yüksek sesle ve ısrarla, birbiri ardına basıyor, ruhum bu saldırıyı kaldıramıyor, ayaklarım uçarcasına hareket ediyordu; sinirden kafayı sıyırmadan önce kapıyı açmak üzere elimi uzattım.

İlk başta bu adam sinirlerimi bozuyordu. Ama şimdi onu öldüreceğim diye düşündüm.

Bölüm 16

MARK

Eğer öfke bir insan olsaydı, bu kişi Helena Ross olurdu. Ve eğer kadının bir silahı varsa, bir sonraki adımı bu adamı öldürmek olurdu. Kadın kapıyı şiddetle açtı, burun delikleri alevlendi, gözleri yanıyordu, küçük yumruğu uzanıp adamın bileğine vurdu ve zile bir kez daha basmasını engelledi. “Kes şunu. Kes, kes, kes, KES.” Kelimeleri monotonlaştı, nefes alış verişleri daha keskin hale geldiğinden, giydiği pamuklu uzun kollu tişörtün altındaki acı verici derecede ince göğsü kabarıyordu.

Bu kadar küçük bir bedende bu kadar öfke. Adam karşısında kendi yaşlarında, gri saçlı, ince gözlüklü, görkemli omuzlarını geriye atmış, külotu başkaları tarafından hiç görülmemiş türden yaşlıca bir kadın görmeyi bekliyordu. Ama anoreksik ince dirsekleri ve kulakları olan bu kadın... en fazla otuz yaşında olmalıydı. On yıldan daha uzun bir süredir onu azarlayan kişinin aslında bu kadar küçük bir şey olması... başını geriye atıp gülmek istemesine neden oluyordu.

Görünüşe göre gülmek pek akıllıca olmazdı. Kadının espri anlayışı varmış gibi görünmüyordu, adam ne zaman gülümsese gözleri keskinleşiyordu. “Marka Vantly benim.” Hızlı hızlı konuşuyordu, kadın kapıyı kapatmadan önce ciddi bir tını takınıyordu. “Ron Pilar’ı ara ve ona sor.” Elindeki tek kanıt olan yıpranmış kartviziti uzattı. Üzerindeki numaranın doğru olup olmadığı bile meçhuldü; sekiz yıl önce, Ron bir yabancıyken ve o da bir yığın reddedilmiş metni olan zavallı bir yazarken ona verilen karttı bu. O roman için ne bir açık arttırma ne *Publishers Weekly*’de bir yazı ne de altı haneli bir avans söz konusuydu.

Söz konusu olan tek şey sektörün en iyi menajerinin dikkatini çekmek için umutsuzca çırpınıyor olmasıydı, ilk temas kutlanacak, uzatılan kartvizit ise imrenilen bir şeydi.

Kadın duruşunu dikleştirdi, bir eli hâlâ zili koruyorken bakışları aralarındaki boşlukta asılı duran karta kaydı. İri gözleri tekrar adamın yüzüne döndü, gözlerini kıstı, aksi bakışlarından gözbebekleri şeklinde ateş püskürtüyordu adeta. Mükemmel bir parıltı, klavyesinin tuşlarına tek tek basarak kıskançlık ve kin dolu tüm o haince e-postaları yazan pençelere ait bir parıltıydı.

Bir anda kartı kapıverdi ve adamın bir parça nostaljisi aniden yok oldu, onun kavrayışının kurbanı oldu, kadının bakışları şüpheyle, kartla adamın yüzü arasında gidip geldi. “Burada bekle.” Geri çekilip kapının pervazına tutundu, bir an duraksayıp önce ona, sonra kapı ziline, sonra tekrar ona baktı.

Adam masum bir tavırla ellerini kaldırdı ve geri adım atarak kadından ve onu böylesine sinirlendiren o küçük düğmeden uzaklaştı. Tanrım, kadını çıldırtmak için doğru kelimeleri dikkatle seçerek üzerinde saatlerce düşündüğü tüm e-postaları düşünüyordu da aslında tek gereken bu zilin çınlamasıymış.

Kadın homurdanarak kapıyı kapattı ve onu beş dakika içinde ikinci kez verandada bir başına bıraktı. Ne ilginç bir kadındı.

Adam arkasını döndü, evden uzaklaşıp verandayı çerçeveleyen parmaklıklara doğru adım attı, gözleri kendisinin Memphis'teki çiftliğinin vahşi arazisiyle tam bir tezat oluşturan bahçenin mükemmel düzeninde gezindi. İçeride geçen konuşmayı, Helena'nın Ron Pilar'ı çektiği sorguyu hayal etmeye çalışıyordu. Ron, yalakalık kisvesi altında tüm kızgınlığını yutarak uslu duracaktır diye düşündü. Ama Helena... Helena'nın bununla nasıl başa çıkacağını kim bilebilirdi? Adamın oyunu kurallarına göre oynayacağına dair planları ufaktan sapmaya başlıyordu bile.

Bir kilit sesi duyduğunda kendini verandanın parmaklıklarından iterek o yöne döndü. Ellerin arasında tuttuğu ev telefonuyla Helena açık kapı aralığında duruyordu. Gözleri adamın üzerinde gezindi ve onu yeni bir tekinsizlikle incelerken uzun bir sessizlik yaşandı. Adam hiçbir şey söylemedi, bekleme oyunu yavaşça uzuyordu.

Helena, "Bana erkek olduğunu söylemeliydin," dedi sonunda ve lanet olsun ki sesinde bir parça hüzün yoktu, sanki onu aldatan bir eş ya da sadakatsiz bir arkadaşmış gibiydi.

"Bu çok az insanın bildiği bir sır." Adam ellerini ön ceplerine soktu ve hayatında ilk kez bu kadar iri, bu kadar uzun, bu kadar geniş yapılı olmamayı diledi. Helena bir elini kapmın pervazını kavramak için uzattı, sanki ayakta durmak için ona ihtiyacı varmış gibiydi, gözlerinde yanan ateşle kıyaslandığında zayıflığı o kadar yersizdi ki.

Adamın söylediği şeyi düşündü, sonra başını salladı. "Buna saygı duyabilirim. Ama benimle oyun oynamana saygı duyamam." Kadının yüzü sertleşti ve adam onun gelecekteki çocuklarına acıdı. Bu ifade, sesindeki çelik katılığı, karşı gelinmesi korkutucu bir güçtü. "Benimle uğraşmayacaksın."

"Uğraşmam." Tutmak zorunda kalacağı bir söz veriyordu, ka-

dının duruşuna sinen o acı... tanıdık bir acıydı. Kızının bir çocuk için döktüğü ilk gözyaşlarını, Stanford onu reddettiğinde içine kapanışını, daha geçen hafta bir arkadaşı tarafından küçümsendiğinde sesindeki çatallaşmayı gördü. Tüm bu acılara kendisi sebep olmuştu, Helena Ross'u sırf eğlence olsun diye aşağılamak gibi olgunlaşmamış bir ihtiyaç yüzünden yapmıştı bunu. "Baştan başlayabilir miyiz?"

Helena'nın dış görünüşünde ufak değişiklikler oldu; dar omuzları gevşedi, telefonu saran parmakları gevşedi, dudakları aralandı, bir nefes verdi. Adamın gözleriyle buluştu ve başını salladı. "Tamam." Döndü, kapıyı açtı ve adamın girmesini bekledi.

Derin bir nefes alarak eşikten geçti, evin içine girdi. Buraya Helena Ross'la tanışmak ve teklifini reddetmek için gelmişti. Şimdiden bocaladığını hissedebiliyordu.

Düzenleme
Ny.ozlem

Bölüm 17

Zihnim, aşk romanlarının büyüleyici sarışını Marka'nın buruşuk, yaşlı bir erkek yığını olduğu gerçeğinden uzaklaşamıyordu. Önümdeki masaya vuran, o yaralı, çatlak ve kısa tırnaklı, kıllı parmaklar *Bakirenin Zevki*'ni yazan parmaklardı. Gözleri, ruhumu okuyabilirmiş gibi bana bakan o sulu mavi bıçaklar *Öğretmenin Dokunuşu*'nun baskıdan önce son okumasını yapan gözlerdi. O gümüş ve siyah renkli kalın kafanın altında, okuduğum en iyi ve en kötü eserlerden bazılarını yazan zihin vardı. *Bir adam*. Bilseydim, onu asla buraya çağırmazdım. Bir adam bu hikâyeyi anlatmama yardım edemezdi. Bir erkek anlayamazdı, asla anlamazdı.

Mutfaktaydık, ben ikinci sandalyeye oturdum, Simon omuzları kahvesine eğilmiş karşımda oturuyor olurdu, sabah enerjisiyle elinde bir ya da iki oyuncakla Bethany yanımdan geçerken kullandığım sandalyeye geçtim. Bu sandalyede oturduğumu ve hayatımın ne kadar güzel olduğuna hayret ettiğimi hatırladım. Her şey olup bittikten sonraki sabah bu koltukta oturup intiharımı planladığımı hatırladım.

“Helena?” Sesi inanılmaz derecede yumuşaktı, nefret ettiğim o kadına -o kişiye- ait olamayacak bir sesti; yeteneklerini çer çöp yazarak ziyan eden ve bana iğrenç e-postalar gönderen kişiye. Ona baktım ve gözlerimi kırıştırdım, görüntü bulanıktı. *Lanet olsun. Ağlıyor muydum?* İki gözümü de sildim ve odaklandım. Neden burada olduğunu bilmek istiyordu. En azından bunu başarabilirdim.

Boğazımı temizledim ve şu ana kadar üç kez prova ettiğim, her seferinde daha az keskin, daha inandırıcı, her seferinde karşımda oturan bu bir yığın emeklilik başvuru formuna benzeyen adam için değil de bir tanrıça için prova ettiğim senaryoma başladım. “Yayımlamak istediğim bir hikâyem var ama onu yazacak zamanım yok. Senden çok daha yavaş bir tempoda çalışıyorum. Normalde her kitap için bir yılımı ayırıyorum. Bu kitabım diğerlerinden biraz daha karmaşık olduğu için daha da uzun sürecektir. Kitabın büyük bir kısmını yazabilecek birini arıyorum, düzeltmeleri ben halledeceğim. Her bölümün ana hatlarını ben belirleyeceğim; hayalet yazara, yani sana da sadece boşlukları doldurmak düşecek.” Masanın yıpranmış meşe yüzeyinden başımı kaldırdım. Beni dikkatle izliyordu, alnının çizgileri çatılmış, kocaman eli dudaklarının üzerinde geziniyordu.

“Ne kadar uzunlukta?”

Omuz silktim. “Emin değilim. Muhtemelen seksen bin kelime.”

“Normalde yazdıklarımın daha uzun.”

“Bu senin normalde yazdıkların gibi bir şey değil. Erotik bir roman değil.”

Bir sonraki soruyu o sormadan önce tahmin edebiliyordum. O kelimelerin Marka’nın parlak ve kırmızı dudaklarından dökülmesinden korkmuş, mükemmel bir kaşının kalkışını hayal etmiştim. Karşımdaki adam konuştuğunda ise her şey farklıydı, çakıl gibi sertti, konuşurken parmaklarını ağzından çekti. “O zaman neden ben?”

“Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de...” Yutkundum, ellerim masanın altında yumruk oldu. “Üslubumuz benziyor. Çok fazla şey düzeltmeme gerek kalmaz. Saçma kurguna rağmen eserlerinde bir ruh var. Motivasyonları ve zor sahneleri nasıl yazacağını biliyorsun. Bence doğru yönlendirilirsen eğitilebilirsin. Düzeltilebilirsin.”

Kısa bir kahkaha attı, bakışlarıyla beni süzerken vücudu öne doğru eğildi. “Hayır.” Omuzlarımı dikleştirdim ve kığımın kemikleri tahta koltuğa batarken öylece bekledim. “Ben bir akıl hocası aramıyorum. Özellikle de kızım kadar genç bir hoca. Bektan küçük hikâyelerimi yazmaktan gayet mutluyum.” Masayı itti, ayağa kalktı ama bu olamazdı; *şimdi* gidemezdi.

“Bekle.” Uzanıp bileğini kavradım, plansız bir hamleydi, göğsümde keskin bir acıya, nefesimin hırıltılı çıkmasına, kontrolümü yeniden kazanmadan önce yüzümü bir an acı kaplamasına neden olan bir hareket. “Otur.” Gözleri bileğinin etrafındaki elime kaydı ve onu bıraktım. “Lütfen,” diye ekledim, bana bakma şeklinden hoşlanmadım, bakışları yüzümde, vücudumda gezindi. Savaşa hazırlanırken iyice örtünmüş, kat kat giyinmişim. Makyaj yapmış ve saçlarımı taramışım. Ama korkarım bakışlarındaki yeni ve daha eleştirel o inceleyici ifadeye göre yeterli olmamıştı.

“Hasta mısınız?” Olduğu yerde duruyordu, avuç içleri masanın üzerinde, sert kolları güçlü omuzlarını destekliyordu, kamburu korkutucuydu. Yine de yerime döndüm, beni daha zayıf bir konuma soksa bile onunla arama mesafe koymaya ihtiyacım vardı.

“Evet.” Daha fazlasını söylememe gerek yoktu. Kibar birisi bu cevap karşısında susup otururdu.

“Neyin var?”

“Üç ayım kaldı. Belki daha bile az.” Bunu Marka’ya söylemeyecektim. Kate dışında kimseye söylemeyecektim. Nedenini bil-

miyordum ama bu adama söylüyordum. Belki bir nedeni çaresizlikti, dudaklarından dökülen ret cevabının taze olması, kalbimin panik içinde atmasıydı. Bir diğer nedeni de gözlerinde gördüğüm o şeydi. Tanıdık bir keder, anladığım bir acıydı. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama -aniden- ona ihtiyacım olduğunu biliyordum. Bir erkek olmasına rağmen. Belki beni *anlayacak* kişi oydu.

Sonunda yerine oturdu, sandalyesine ağır bir şekilde yığıldı, yerine yerleşirken sandalyenin arkası gıcırdadı. Simon'dan çok daha iriydi, sandalyenin şimdiye kadar taşıdığı en iri adamdı. Gözleri uzaklara, buzdolabının olduğu yöne bakıyordu ve bana dönmeden önce uzun bir sessizlik anı yaşandı. “İnsanlar her zaman tahmin edilen süreden daha uzun yaşar.”

Yüzümü buruşturdum. “Ben o tiplerden biri değilim.” O tipleri bilirdim. Aileleri ve çocukları olan, başka seçenekleri olmadığı için daha uzun yaşamak *zorunda* olan tiplerdi. Akupunktura gider ve meyve suyu yaparlardı; meditasyon denerler ve iyileşmeleri için binlerce kişiye dua ettirirlerdi. Hayatlarından stresi çıkarır ve her şeylerini, *her şeylerini* kaderi yenmeye adarlardı. Herkesin ölümüne yolculuğu farklıdır. Onlarla benim aramda sayısız zıtlık vardı.

“Bir yayıncı sözleşmesi yüzünden falan mı? Avansı kabul ettin ama geri ödeyemiyor musun?” Bomboş mutfığa baktı ve boş fuaye ve yemek odamı gözden kaçırabileceğini düşündüm, yanılmıştım. “Hastane faturalarını ödemek için mobilyalarını mı satıyorsun? Çünkü ben—”

“Hayır,” diye çıkıştım. “Bu kitap bir yayıncı için değil.”

“Yani, sadece bir kitap.” Cümleyi sanki bu kavramı anlamaya çalışıyormuş gibi yavaşça kurdu.

“Benim kitaplarım seninkiler gibi değil.” Oturuşumu değiş-

tirdim ve bunu ifade etmenin en kibar yolunu bulmaya çalıştım. “Benim yazdıklarım *sadece* kitaptan ibaret değil. Karakterler benim için özel ve onların hayatları yaşayan, nefes alan hikâyeler. Özellikle bu hikâyeye, gitmeden önce yazmam gereken bir hikâyeye. Benim için çok önemli.”

“Ölüm kartını oynayıp bu işe öylece dahil olmamı bekleyemezsin.”

“Sana ödeme yapacağım.” Bir miktar söyledim, dikkatini çeken bir miktardı, kaşları kalktı. *Random House*’un ona ne kadar avans ödediğini bilmiyordum ama Kate’in bana ne kazandırdığını biliyordum ve o rakamı tutturdum.

“Ve benden hayalet yazarlık yapmamı istiyorsun? İkinci yazar olmamı değil?” Bu önemli bir ayrımdı. Hayalet yazar olduğunda okuyucular onun bu işe dahil olduğunu asla bilmeyecekti, kapakta sadece benim adım yer alacaktı.

“Doğru.” Bu tartışmaya hazırlanırken aklımda Marka Vantly vardı, spot ışıklarını sevdiğinden çok emin olduğum bir kadındı. Anlaşma sürecinin bu kısmıyla ilgili endişelerim vardı, isminin kitabın sırtında altın harflerle yazılmasını isteyeceğinden eminim. Bu adamın nasıl tepki vereceği hakkında ise hiçbir fikrim yoktu. Bunca zaman gizlice, sarışın bir Barbie’nin arkasına saklanarak, gerçek adı ve kimliğini bir sır gibi saklayarak yayın yapmıştı. Hayalet yazarlık yapmanın bundan herhangi bir farkı var mıydı?

Bir elini saçlarında gezdirdi, kafa derisini kaşıdı, ortaya vahşi, dış görünüşe pek önem vermeyen bir adam çıktı. O saçları kesip kafatasını açmak istiyordum. Düşünceleriyle kendime bir ziyafet çekmek ve motivasyonlarını tatmak. Böyle bir adam neden müstehcen şeyler yazardı? Neden bu buluşmayı kabul etmişti? Neden ilk başta bana e-posta göndermişti ki? Ve o anda ne düşünüyordu?

Eli saçlarından düştü ve başını çevirip bana baktı. “Bana anlatman gereken şu hikâyeden bahset.”

“Bunu yapacak mısın?” Kelimeler ağzımdan çok hevesli bir şekilde döküldü ve kendimi toparlamaya, yüz hatlarımı sakinleştirmeye çalıştım.

“Olabilir. Hikâyeyi bilmem gerek.”

Bunu ona söylemeye hazır değildim. Doğru dürüst bir taslak bile çıkaramamıştım, kalemim beyaz sayfanın üzerinde oyalanıyordu, zihnim zaman çizelgemin böylesine sıkışık olmasına rağmen teslim olamıyordu. Zihnimde bile toparlayamadığım bir hikâyeyi ona nasıl sunabilirdim?

“Bir aile hakkında.” Duraksadım, içkiye ihtiyacım vardı, buz dolabının üstündeki şişeden bir *shot*, kendimden sakladığım, bana onları ve her şeyi bitirmeyi düşündüren şişeden. Ayağımı bile kırmılatmıyordum, alt çekmecedeki tek başına duran *shot* bardağını elime almadım. Yapmalıydım. *Yapmamalıydım*. Beni izliyordu ve benim de bir cümle kurmam gerekiyordu. Ellerimi sıkıca birbirine kenetleyip kucağında düğümledim. “Aslında bundan daha önce yaşananlarla başlıyor. Bir aşk hikâyesi. Erkek kızla tanışıyor, birbirlerine âşık oluyorlar.”

“Sonra?”

Ellerimi büktüm, eklemlerim burkuldu, belki onları kırabilirdim. Bu, dikkatimi gerçekleştiren acı verici konuşmadan uzaklaştırır, bana saatler kazandırır ve muhtemelen haneme birkaç sempati puanı daha eklerdi. “Evleniyorlar ve bir çocukları oluyor.” Bir nefes aldım ve sonraki kelimeler uzun bir sesli harf dizisi halinde döküldü. “Bir trajedi oluyor. Sonunda kadın ikisini de kaybediyor.”

Gözlerini kırıştırdı. “Kaybediyor derken? Nasıl kaybediyor, tanımla.”

Hayır, teşekkür ederim. “Henüz tüm ayrıntıları yerine oturtamadım.”

Gözbebekleri hareket etmiyordu, bana odaklanmaları neredeyse rahatsız ediciydi. “Ne—”

“Bunlar hikâyenin iskeleti. Boşlukları senin için daha sonra dolduracağım. Hâlâ üzerinde çalışıyorum.” Yanıt içimden kopup geldi ve kelimelerin keskin tonlamasına tutundum. *Evet.* Bunu yapabilirdim. Ani ve iğneleyici olabilirdim. Bu, parmaklarımın kırılmasını ve gözlerimin yaşarmasını engellerdi.

“Kulağa...” Gözleri nihayet hareket etti, sanki bir kelime arıyormuş gibi yavaşça benden uzaklaştı. Sonunda ağzından tüm sözlükleri hayal kırıklığına uğratacak türden bir kelime çıktı. “Üzücü geliyor.”

“Yapma ya!” Sandalyemde doğruldum ve bu konuşmanın sonunun yaklaştığını hissettim, uğultusu giderek artıyordu. “Üzücü olduğunu biliyorum.”

“Bir şey eksik.” Arkasına yaslandı, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Başka ne var?” Sanki benden şüpheleniyormuş gibi gözlerinin kısılmasını izledim.

“Hepsi bu.” O gecedan beri hiç bu kadar yalan söylememiştim.

“Böyle bir hikâye başarılı olamaz.”

“Umurumda değil.” Bu duyguda bir özgürlük vardı. Bu, hakkında endişelenmeyeceğim ilk kitap olacaktı. En çoksatanlar listesinde kaçınıcı sırada olduğunu merak ederek telefon başında beklemediğim ilk kitabım olacaktı. Bu kitabın beş mi yoksa beş milyon baskı mı sattığını asla bilemeyecektim. Okuyucuların, hatta editörünün kitabı sevip sevmediğini ya da nefret edip etmediğini asla bilemeyecektim.

İçinde bir şeylerle mücadele ediyordu. Bunu öne doğru eğilişinde, bir elini diğerinin üzerine kapatışında, gözlerini benimkile-

re kaldırmadan önce uzun uzun masaya dikişinde görebiliyordum. Nihayet konuştuğunda sorduğu soru, duymayı beklediğim son şeydi. “Son aylarını gerçekten yazarak mı geçirmek istiyorsun?”

“Evet.” Bir uyuşturucu bağımlısına bir tane daha ister misin, ya da kilolu bir çocuğa biraz daha pasta ister misin diye soruyordu sanki. Son günlerimde dünyalar yaratmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu. Ama aynı zamanda *bu* kitabın içine fazlasıyla dalmaktan daha fazla korktuğum bir şey de yoktu.

Ama bu olmak zorundaydı. Bu kitap yazılmadan, gerçekler kemiklerimin arasına gömülmüş halde ölemezdim. Ortaya çıkması gerekiyordu. Birileri gerçeği bilmeliydi.

“Ciddi olamazsın.” Ellerini birbirinden ayırdı, esnetti, sonra elleri tekrar birbirini buldu, parmakları parmağının etrafında döndürdüğü evlilik yüzüğünün üzerine kapandı. Simon yüzüğünü hiç takmazdı. Yüzüğünü takmadığını fark ettiğim yüzlerce seferden birinde ona bunu sormalıyım. O yüzüğü yatağının başucundaki masadan alıp fark etmesinin ne kadar süreceğini görmeyi beklemeliydim. Simon öldükten sonra benimkini evsiz bir kadına vermiştim, yüzüğü önündeki kutuya bıraktığım sırada gözlerini hiç kıpırdatmamıştı. Bazen bozuk paralarını ayıklayıp sayarken elması gördüğünde ne düşündüğünü merak ederdim. Acaba rehin verdiğinde ona sorular sorulmuş, polis çağrılmış mıydı? Mark’ın elleri hareket etti. “Seyahat etmelisin. Hayalini kurduğun her şeyi yapmalısın. Bir kumsalda oturup şemsiye süslü içkilerini yudumlamalısın. Her gün masaj yaptırmalı ve kitap okumalısın. Ayaklarına losyon sürmesi ve bir sonraki pazar gününe kadar seni becermesi için kendine bir İtalyan tutmalısın.”

Buna gülümsemek zorundaydım. “İtalyan erkeklerine karşı anormal bir hayranlığın var, bunu biliyorsun değil mi?”

“Konuyu değiştirme.”

“Ciddiyim. *İtalyan Aygırı*... Sonra Venedik’te geçen o kısa kaşarimsı roman, hani iki erkeğin de—”

“Şu an kanıtladığın tek şey kitaplarıma ne kadar takıntılı olduğun,” diye araya girdi.

Homurdandım ama konunun değişmesi iyi hissettirdi, dudaklarının kenarları yukarı döndü, havada biraz ciddiyet vardı. “Anlaştık mı yani, Bay Fortune?”

“Bir milyon dolar?” Kaşlarını kaldırdı ve bakışlarını başka yöne çevirdi. “Bir gece düşüneyim.”

“Düşünecek ne var ki?” Onu kaybedemezdim. Şimdi olmazdı. Bu toplantı için bir saatimi ve toplantıyı ayarlamak için birkaç saatimi daha boşa harcamışken olmazdı. Ayrıca, bir yanım ondan hoşlanıyordu, o kaba saba ve sessiz tavrından. Kurallarımı görmezden gelse ve romanımla ilgilenmiyormuş gibi görünse bile. Pek fazla insandan hoşlanmadığım düşünülduğünde bu şaşırtıcıydı. Aslında *kimseden* hoşlanmıyordum. Kate’in hazırladığı, on dokuz sayfa uzunluğunda ve dokuz sayfası benim “taleplerime” ayrılmış sözleşmeyi ona doğru ittim. Kate kurallarımı böyle adlandırıyordu, gerçi *talepler* berbat bir kelime seçimiydi, kesinlikle öyle olmasa da maddeleri üzerinde düşünülebilir gibi gösteren bir ifadeydi. “İşte sözleşme. Birkaç ay içinde üstesinden gelebileceğin bir iş karşılığında bir milyon dolar alacaksın. Hızlı yazarsan belirlenen süreden de önce bana ayak bağı olmayı bırakabilirsin.” Gülümsedim, bana aynı şekilde tepki vermiyordu, sözleşmeyi kendine doğru çekti, az evvelki ciddiyetsiz hava çoktan dağılmıştı.

“Düşüneceğim.” Ayağa kalktı, sözleşmenin onu takip edişini izledim, kâğıdı ikiye katlayıp arka cebine soktu, böylesine önemli bir eşya için berbat bir yerdi. Bunun üzerinde düşünmeyecekti. Muhtemelen sözleşmeyi okumayacaktı bile. Onu kaybetmişim ve nedenini bilmiyordum.

“Bir milyon beş yüz bin.” Acınacak haldeydim ve çaresizdim, şimdiye kadar bunu hiç fark etmemiştim. Onu takip ettim, elimle bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım, bana döndü, gözleri benimkilerle buluştu. Omuzları biraz çökmüştü ve çaresizce tutunduğum pazarlığımın ona güç vereceğini düşündüysem de yanılmıştım. Elini uzatıp omzuma koydu, eli ağırdı, omzumu sıkışı beni rahatlatmak adına hiçbir işe yaramıyordu, aksine içimdeki panik ateşini körüklüyordu.

“Mesele para değil, Helena.” Omzumu bıraktı ve gülümsedi, gözlerinde yansıması olmayan bir sırtış vardı, ön kapıya doğru attığı adımları yavaştı.

“O zaman mesele ne?” Sandalyenin demirine tutunarak arkasından seslendim.

Durdu ama bana dönmedi. “Henüz hayır demedim.”

“Bu benim sorumun cevabı değil.”

Döndü ve öğleden sonra ışığı yüzüne vurdu, pörsümüş teni bu ışığın etkisiyle neredeyse pembeleşti. “Bir kızım var,” dedi yavaşça. “Adı Maggie. On dokuz yaşında.”

“Ne güzel.” Benim kızımın adı Bethany. Üç hafta önce pastasının üzerindeki on bir mumu yakmış olmalıydım. Doğrulduğum ve elimi tutunduğum sandalyenin kenarından çektiğimde hâlâ ayaktaydım “Bunun kitabımla ne ilgisi var?”

“Son aylarını boş bir evde, benim gibi biriyle bir kitap üzerinde çalışarak geçirmesini istemezdim.”

“Bunun kararını vermek sana düşmez.” Bir adım öne çıktım ve birden bu adamdan *hoşlanmamaya* başladım. “Bu seni hiç mi hiç ilgilendirmez.”

“Bu sözleşmede benim adım var, dolayısıyla ilgilendiriyor.” Sayfaları kaldırdı ve birden listeye keşke kısa ve basit bir *talep* daha ekleyeydim dedim. *Götlük yapma.*

Ona haddini bildirmek için ağzımı açtım ama onun yerine dudaklarımdan gerçekler döküldü. “Kitap kocam ve kızım hakkında. Onlar öldü. Ben ölüyorum. Hoşuna gitmediği için senden özür dilerim, ya da önümüzdeki üç ay için ajandamdan özür dilerim ama benim için önemli olan *bu*. Onların hikâyesi... Benim için önemli olan tek şey *bu*.” Başımı çevirip oturduğumuz masaya baktım, gözyaşlarımı tutmak için harcadığım çaba yüzünden çenem sıkıştı. Ona baksaydım dağılacaktım. Tek bir kelime daha etseydim, hıçkırıklara boğulacaktım.

Bana doğru adım attı ama istediğim şey nezaket değildi. Yapamazdım...

Yapamazdım.

Bölüm 18

MARK

Helena çözüldü. Mark, bunu duruşundaki sertlikte, çenesini sıkışında, tüm bedeninin titreyişinde görebiliyordu. Havaya yayılan o keskin acıyı hissedebiliyordu. Bu, kadının öleceği gerçeğinden çok daha derin, çok daha güçlüydü. Öleceğini söylerken sarf ettiği sözlerde hiçbir duygu yoktu. Ama kadın bu söylediklerinde vahşi bir akıntı gibiydi. Bunun ne zaman ya da nasıl olduğunu bilmiyordu ama keder onun çok iyi bildiği bir şarkıydı.

Böyle bir insanı teselli etmenin çok az yolu vardı. Ellen'a olanları söylediklerinde ağzını morluklar bırakacak kadar sert bir şekilde kavrayan Mark, şimdi Helena'da kendisini görüyordu. Hastane koridorunun ortasında, hasta bakıcı omzuna dokunup artık hayatta kendi başına idare edeceğini söylediğinde ne hissettiyse onu şimdi Helena'da görüyordu. Adamı duvara çarpıp sonra da göğsüne kapanarak hıçkırığa hıçkırığa ağladığında, ardından hiçbir neden yokken tekrar tekrar yumruklamaya çalıştığında ne yaşıyorsa onu şimdi Helena'da görüyordu.

Adam bir adım yaklaştığında kadın irkildi. Gözlerini kırptırdı ve gözyaşları döküldü. Ona sarılmak, onun için ağlamak istedi ama onu *tanımıyordu* ve sorun da buydu.

“Dur.” Kadın bir elini kaldırdı ve adam durdu, kadının gözlerini kapamasını, kendini dimdik toparlamasını, her şeyi yutmasını izledi. Duygularını içine atması hiç sağlıklı değildi. Ama kendisi de belki duygularını biraz daha bastırıp daha az içseydi, çok daha az pişmanlık duyduğu farklı bir konumda olurdu. “İyiym ben.”

Yalan söylüyordu ama başını çevirdiğinde artık daha güçlüydü, bakışları adaminkilerle buluştu, çenesi kalktı. “İyiym,” diye tekrarladı kendini ikna etmek istercesine.

Aralarında bir sessizlik oluştu, koridor birden ısındı ve adam uzanıp cebindeki sözleşmeye dokundu, şartların artık bir önemi yoktu, her şey kadının itirafında çakılı kaldı.

“Bana yardım edecek misin?” Kelimeler ölüydü. Umudunu yitirmiş bir kadın tarafından dile getiriliyordu.

“Bilmiyorum.” Düşünmeye, temiz havaya, güneş ışığına ve bu acınası evden dışarı çıkmaya ihtiyacı vardı. İçmeye, dövüşmeye, bir aygıra tırmanıp nefesini kesecek kadar dörtnala koşmaya ihtiyacı vardı. Yaşamaya ve unutmaya, bu kızı ve onun ölüm arzusunu, iç karartıcı derecede gerçek hayata dayalı kitabını bir kenara koymaya ihtiyacı vardı. Sonra kızını düşündü. Kızı bu duruma düşse, yardıma ihtiyacı olsa... yanında olur muydu? Eğer o olmazsa kim olurdu? Son aylarını onunla kim geçirirdi? Geriye kalan en önemli işlerinde ona kim yardım ederdi?

Bu açıdan bakınca başka hiçbir seçeneği yoktu.

HELENA

“Tamam.” Mark arka cebinden bir şey çıkardı, sözleşmeydi bu, adımlarını yavaş atarak ona doğru ilerledi ve sözleşmeyi duvara yasladı. İzliyordum ve gözyaşlarımın boğazımı tıkamaya başladığını hissediyordum. Bugün berbat bir haldeydim. Yıllardır ağlamamıştım ama şimdi bir pınar gibi çağlıyordum. Son sayfaya geldi ve o sayfayı açık tutuyor, diğer eliyle gömleğinin cebini kurcalıyordu.

“Yapacak mısın?” Mark cebinden bir kalem çıkardığında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Marka Vantly yazısının üzerini çizdi ve gerçek adını yazdı, birbirine yapışık harfleri, dağınık bir el yazısı vardı, imzası ise daha da kötüydü. “O sayfalarda çok şey yazıyor,” dedim. “Okumak isteyebilirsin –”

“Umurumda değil.” Kalemi ağzıyla kapatıp cebine geri koydu ve kâğıdı bana uzattı. “Paranın yarısını önden istiyorum.”

“Tamam.” Anlaşmaya baktım ve rahatlamaya dair ilk belirtileri hissettim. “Ama burada yazan miktar yanlış; burada hâlâ –”

“Miktarı arttırman büyük incelik ama durumundan kendime fayda sağlayacak değilim.” Kapıya doğru adım attı. “Bir milyon fazlasıyla yeterli.” Ben oraya vardığımda kapıyı açtı, onu durdurmak için uzandım. Sözleşme meselesi hariç bir şeyler daha söylememiz lazımdı birbirimize.

“Teşekkür ederim.” Bu sözleri en son ne zaman söylediğimi bilmiyordum. O anda yetersiz göründüklerini biliyordum, hiçbir şey ifade etmeyen ama benim için dünyalara bedel iki kelimeydi.

Bana baktı ama gözlerinde bir boşluk, anlamadığımı bir iletişim eksikliği vardı. “Önemli değil. Gitmem gerek... Yapacak işlerim var.”

Gitmem gerek... Yapacak işlerim var. Söylediği son şey buy-

du, botları verandamda ağırlaştı, merdivenlerden aceleyle indi. Bir dakika sonra arabasının sarsıla sarsıla sokağa çıkışını izledim.

Ve insanların nasıl oluyor da *beni* tuhaf bulduğunu düşünüyordum.

Bölüm 19

Bir keresinde bana evliliğin göstermelik bir şey olduğu söylenmişti. Bu sözlerin bilgeliğini görmezden gelmiştim çünkü tek eşliliğin insanın benliğine zarar veren bir kavram olduğuna ve iyi bir seks partisinin her şeyin cevabı olduğuna inanan elli iki yaşında partner değiştirerek seks yapmaktan hoşlanan biri söylemişti bana bunları.

Ama o yavşak seks bağımlısı haklıydı. Grup seks konusunda değil, gerçi bunu da hiç denememiştim. Evlilik gerçekten de bir yanılsamadır. Simon ve ben... bizim yanılgımız erken başladı ve büyüdü, derin ve karanlık, sırlar ve yalanlarla dolu bir çukur oldu.

Kocamı seviyordum. Ama aynı zamanda ondan nefret etmeye başlamıştım.

Önsöz: Helena Roth

Asla sırasız yazmazdım, yine de Marka'nın -Mark'ın- sözleşmesini tarayıcıda okuturken aklıma bu önsöz geldi. Aklıma

gelenleri umutmadan hızlıca elle yazdım, makine mırıl mırıl işini yaparken kalemim not defterinin üzerini karalıyordu. Tüm sayfalar tarandığında sözleşmeyi zımbalayıp yeni bir iğneyle panoma yapıştırdım, dağınık bir karalamadan ibaret imzasını gördüğümde içimi bir rahatlama dalgası kapladı. *Mark Fortune*. Daha tek bir kelime bile yazmamıştı ama şimdiden rahatladığımı, hastalığımın teşhisi koyulduğundan bu yana üzerimdeki baskının kalktığını hissediyordum.

Önsöze baktım, tekrar okudum. İyi iş çıkarmıştım. Okuyucunun hem ilgisini çekecek hem de kafasını karıştıracak bir şeydi bu. Son satıra dokunup kenara çekildim, parmaklarım dizüstü bilgisayarın tuşlarında usulca gezindi, klavyeye dokunuşlarım ekranı canlandırdı. Önsöze baktım ve tanıdık bir kıpırtı hissettim. Kitap dosyasına tıkladım, o his büyüdü.

Bir şeyler yemem lazımdı. İlaçlarımı içmem lazımdı. Ama önce bir paragraf yazacaktım. Belki iki.

Sahneyi yazmayı bitirdiğimde saat neredeyse sabahın beşiydi, Mark gideli on dört saat olmuştu. Müziği kapatıp yazdıklarımı kaydettim, kendimi ofisimdeki koltuğa atmadan önce kapı eşiğinde esnedim. Bir yastığı karnıma yerleştirip sarıldım.

Bir süre için son kez olmak üzere dört bin kelime yazmıştım. Simon ve benim ilk flört ettiğimiz dönemi bitirmiş ve kitap için Mark'ın önümüzdeki birkaç ay boyunca güçlendireceği ve sonra da yok edeceği umut dolu bir alt yapı oluşturmuştum.

Bir yanım meşaleyi devretmekten, sırlarımı ifşa etmekten, ona her şeyi anlatmaktan korkuyordu.

Bir yanım bu son romanımda nasıl görüneceğimden korkuyordu.

İşte o parçam dehşete düşmüş durumdaydı. Geri kalanı ise öz-
gürleşmekten neredeyse sersemlemiş hissediyordu.

Yakında... son hikâyem çıkacaktı. Ve o zaman herkes gerçe-
ği öğrenecekti.

Bölüm 20

Beş saat sonra, ziyaretçiler için çok erken bir saatte kapı çaldı. Neredeyse sürünerek merdivenlerden inip kapıyı açtım ve gözlerimi kısarak Mark Fortune'un yüzüne baktım.

En azından kapıyı tıklatmıştı, erkeklerin aslında *eğitilebileceğinin* olumlu bir kanıtıydı. Araba yolunu görecektik kadar öne eğildim. *Üstelik* caddeye park etmişti. Onun hanesine iki puan. İkisi de şaibeli puanlardı çünkü ona bir kopyasını e-posta ile gönderdiğim sözleşmede evinde olması gerektiği *açıkça* belirtiliyordu. Benden uzakta. Ben yalnız çalışırdım, o yalnız yazardı ve herkes mutlu olurdu. Elindeki deri spor çantasına baktım ve tek kaşımı kaldırdım.

"Günaydın." İlk tanıştığımızdaki çekici haline geri döndü, gülümsemesi beni anında sinirlendiren sıradan bir aşinalıkla yüzünde yayıldı.

"Burada ne yapıyorsun?" Uyumadan önce taslağı ona e-postayla göndermiştim. Masasında oturuyor, içeriği gözden geçiriyor ve bir taslak istemek için beni e-posta vasıtasıyla nazikçe dürtüyor olmalıydı.

“Eki unutmuşsun.” Ona boş boş baktım. “E-postanda,” diye açıkladı. “Bir ek yoktu.”

“Ah.” Bu yüksek bir ihtimaldi, bütün gece süren yazma seansım beni biraz sersemletmişti, e-postalara eklemem gereken dosyaları unutmam sık rastlanan bir durumdu. Ama eksik gönderilmiş bir e-posta, bir cumartesi sabahı saat onda verandamda belirmesini açıklamıyordu. “Tekrar gönderirim.”

“Yüz yüze okurum diye düşünmüştüm.” Gülümsedi, duraksadım, zihnim geri bildirim arzusu ile kimseler olmadan geçirdiğim bir sabah arasında gidip geliyordu.

Geri bildirim kazandı ve arkaya doğru bir adım atıp kapıyı daha geniş açarak onu içeri davet ettim.

Kitap yazmak o kadar da zor değildi. Kelimeleri yazmak oldukça kolaydı. Asıl zor olan, onlara hayat verme becerisiydi. Marka’yı seçmiştim çünkü onun kelimeleri zıplıyordu. Onun kelimelerinde hayat vardı, duygu vardı. Marka’yı seçmiştim çünkü onun karakterlerinde kendimi görebiliyordum, onların duygularını *hissedebiliyordum*.

Bu kelimeleri, bu karakterleri yazan adam az önce malum yerlerini *kaşımıştı*. Kitabımın ilk bölümünü okuyordu, lanet olası aşk hikâyemin tam ortasındaiken elini pantolonunun ön kısmına uzatıp şeyini kavradı, düşünmeden yaptığı bir hareketti, muhtemelen günde on kez yaptığı iğrenç bir alışkanlıktı. İşte *bu* yüzden erkeklerden uzak duruyordum. Bu yüzden genel olarak insanlardan uzak duruyordum. Bizler iğrenç, pis bir türüz; yüzümüzü dışkı sürüp yağmur yağsın diye dans etmeyi bundan sadece birkaç yüzyıl önce bırakmışız.

“Ne oldu?” Bana baktı, kaşları kalkık, plastik çerçeveli gözlükleri burnunun üzerindeydi.

Kıvrılmasını engellemek için dudağımı ısırdım. “Yok bir şey.”

Tekrar elindeki sayfalara döndü, sayfayı çevirmeden önce başparmağını yalıyordu.

Yazdıklarımı okuyacağı düşüncesi sinirlerimi bozuyordu. Tamamlanmadan önce kimsenin henüz bitmemiş çalışmalarımı görmesine izin vermememin bir nedeni vardı. Bir keresinde içeri girdiğimde Simon’ı bilgisayarımın başında kambur bir halde oturmuş, elindeki fareyi hareket ettiriyor ve taslağımı da aynı hızla ekranda kayıyorken yakalamıştım. Kendimi kaybetmişim. Bu bizim ilk büyük kavgamızdı, benim çılgılık attığım, onun beni küçümsediği ve dört saat ve yüzlerce gözyaşından sonra birbirimizin eşyalarına asla ama *asla* dokunmamaya karar verdiğimiz bir kavgaydı. Ben onun World of Warcraft bilgisayarını karıştırmayacaktım, o da öncesinde izin almadan ofisime girmeyecekti.

Sayfaları kaldırdığında gerildim, yüzünü dikkatlice inceledim. “Çok iyi.”

Çok coşkulu olmasa da omuzlarımin arasındaki bir düğümün gevşediğini hissettim.

“Esere hâkim olan tonu anlayabilmem için yeterince yazmışsın. Ve karakterleri de iyi anladığımı düşünüyorum.” Ayağa kalktı, bir eliyle belini destekledi ve tam olarak kaç yaşında olduğunu merak ettim. Elli? Bana asılmaya kalkışmayacağından emin olduğum kadar yaşlıydı. Gerçi hayatım boyunca sık karşılaştığım bir sorun değildi bu. Çoğu erkek benden hoşlanmazdı, Mark’ın da eninde sonunda varacağı nokta buydu, tabii henüz o felaketin eşiğine gelmediğini varsayarsak.

“Beni neden seviyorsun?” Soruyu Simon’ın sırtına doğru fısıldadım, elim çilden çile gezinerek derisinde geziniyor, noktaları birleştiriyordu.

“Seninle ilgili her şeyi seviyorum.” Televizyon yüzünden se-

sini zar zor duyuyordum, sesi kapatıp soruyu yüzlerce kez daha sormak istedim.

“Tüm o acayip hallerimi bile mi?” Soruyu sormakta tereddüt ediyordum, küçük bir parçam, birlikte geçirdiğimiz bir yıl boyunca bir şekilde onları fark etmemiş olmasından endişeleniyordu. Belki de fark ettiğinde kaçıp gidecekti.

Bunun üzerine bana döndü, iri gövdesi yatakta kıpırdandı, profili televizyonun parıltısıyla bir an aydınlandı ve sonra bana baktı. “En çok da o acayip hallerini seviyorum. Sen tanıdığım en eşsiz kadınsın Helena. Beni sana çeken ilk şey de buydu.”

“Ben de süper model fiziğim olduğumu sanıyordum.”

“O da var.” Öne doğru eğildiğinde kolunun belime dolandığını hissettim, beni kendine çekip dudaklarını dudaklarıma bastırırken aramızdaki çarşaf bizi neredeyse bir koza gibi sarmıştı.

Mark, “Açlıktan ölüyorum,” dedi ve beni o ana geri döndürdü, Simon’ın anısının yerini kulak makasıyla işi bir hayli uzun sürebilecek yaşlı bir adam aldı. “Seni öğle yemeğine götürmemi ister misin?”

Götürmemi ister misin? Kulağa ne kadar hoş geliyordu, Bethany’nin asla öğrenemediği basit bir kuraldı. O her zaman *yapabilmek* kalıbını kullanırdı. *Götürebilir miyim?* Onu yüzlerce kez düzeltmiştim ama yine de örnek alarak öğreniyordu. Ve Simon berbat bir örnekti.

“Helena?” Mark ayağa kalkmış, beklenti dolu bir edayla bana bakıyordu. Artık burada olduğuna göre biraz çalışmalıydık. Hâlâ hazırlanması gereken bir taslak, tamamlanması gereken düzeltiler ve onu kamyonetine bindirip New London havaalanına doğru postalamak gibi garip birkaç işimiz vardı.

Midem guruldamak için hiç olmayacak bir anı seçti. Başımı eğip mideme baktım ve teklifini zihnimde ölçüp biçtim. “Tamam,” diyerek bir karara vardım. “Ama hemen bir şeyler yiyip döneceğiz.”

Kamyonetini alalı çok olmamış ama yine de erkek kokusu her yerine sinmişti. Bir erkeğin bu kadar yakınında bulunmayalı, Kate dışında herhangi biriyle bu kadar uzun vakit geçirmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama Kate sınırlarımı bilir, beni sinirlendirecek meselelerden uzak durur ve yerini bilirdi. Bu adam farklıydı. Buldozer gibiydi. Önce bir güzel iskeletin üzerinden geçip ezecek, sonra da işini tamamlamak için şöyle bir de geri geri üstümden geçecek tiplerdendi.

“Canın ne çekiyor?” Mark kamyonetini birinci vitese aldı, araç yalpalayınca kapıyı tutmam gerekti, diğer elimle kemerimi sıktım. Başını çevirip bana bakmadı, gözleri yolda, sesi sakindi.

“Tayland yemeği.” Bu, hemen verebildiğim bir cevaptı, yıllardır canımın çektiği tek yemek. O Olaydan Sonraki Hayatım’da evde yiyordum, herhangi bir iletişimden kaçınmanın en kolay yolu buydu: Bir yabancının sempatik ve yavaş adımları, tokalaşmak ya da sarılmak için uzanan elleri, Simon Parks’ın dul eşine *bir şeyler* söyleme ihtiyacı. Dört yıl sonra yerel halkın unutmuş olacağını düşünebilirdiniz ama unutmazlardı. Küçük bir kasaba ve sevilen bir öğretmen söz konusu olduğunda bu tip sorunlardan kaçamazdınız. Trajik olan her şey tarih kitaplarında kendine bir yer bulurdu. Hareket etmeye ihtiyacım vardı, uzanıp torpido gözünü açtım, bir araç kiralama sözleşmesi bulup çıkardım.

“Mark Fortune.” Sözleşmeyi okudum, koltuğa geri yasladım ve bir ayağımı kalçamın altına soktum. “Porno yıldızı adı gibi.”

“Helena Ross da kütüphaneci adına benziyor.”

“Eh...” Sessizleştım, hayatım kitaplardan ve pişmanlıktan ibaret değil desem yalan olurdu. “Bana yakışıyor.” Okumaya devam ettim. “Demek Memphis’lisiniz, Bay Fortune,” Kontratın üst kısmına baktım, dün imzalanmış. *Geceyi burada geçirmiş*. Askerler ve üniversite öğrencileri, balina avcılığının soyundan gelenler ve meraklı ailelerden oluşan az sayıdaki yerli halk dışında kimsenin olmadığı bu küçük kasabada.

“Evet. Doğma büyüme oralıyım.” Mahallemin çıkışında durdu. “Sağa mı sola mı?”

“Sola. Memphis nasıl bir yer?”

“Güzel. Merkezinden uzak bir yerde bir çiftliğim var. Kızım Ole Miss’e gidiyor, yani yakın.”

Kızı. Bu acı gerçeği hatırlayarak oturduğum yerde kıvrandım. “Birinci sınıf öğrencisi mi?”

“Evet.” Bana döndü, dudaklarının kenarı hüznle kalktı. “O gidince ev biraz boş kaldı.”

Kötü şansım devam ediyordu. Bir yıl önce olsaydı, nasırlaşmış hayatım ergenlik dramaları ve balo provalarıyla meşgul olurdu. Günlerimi yemek, sohbet ve diğer zaman kaybettirici etkinliklerle sömürmek amacıyla etrafımda dolanıyor olmazdı. Öne uzanıp radyoyu açtı, hoparlörlerden usulca bir *country* şarkısı yayılıyordu. Sözleşmeyi incelemeye devam ettim.

“Bu şeyin günlüğü seksen dolar mı?” Yoldaki bir tümsek elimde tuttuğum sözleşmeyi sarstığında başımı kaldırdım. “Sola dön. Sigorta yaptırmalıydın.”

“Sigorta işi tam bir soygun.” Endişeli görünmüyordu, direksiyonu tek eliyle kullanıyordu, yüksek hızımız göz önüne alındığında benimle göz teması kurması kadar yersiz bir şey yoktu.

Dikkatimi dağıtmak için tekrar sayfaya odaklandım, kiralama-

nın uzatılması maddesine geldiğimde midem bulandı. “Bu kontrat bir aylık.” Sayfaları ona doğru ittim.

“Bir süre buralarda takılırim diye düşünmüştüm.” İleride biraz trafik vardı, ayağını gazdan çekti, sakinliği her saniye daha da sinir bozucu bir hal alıyordu.

“Burada kalmanı *istemiyorum*.” Ciddiydim ama kelimeler sanki tereddüt ediyormuşum gibi düz çıkıyordu. Ama hiç tereddüt etmiyordum. Boş evimi geri istiyordum. Kurallarımı ve çevremdeki her şey üzerinde tam kontrol sahibi olmayı istiyordum. İki hafta önce hastalığının tahmin edilen sonucunun benden çaldığı tek şeyi geri istiyordum. Mark yazmaya başladığında onun kaleminin merhametine kalacaktım. Ona hikâyemi anlatabilir miydim? Ona kalbimi açıp güvenebilir miydim?

Kırmızı ışığa geldiğimizde gözlerini yoldan benimkilere çevirdi. “Yoluna çıkmam. Sadece bana her gün biraz zaman ver ki bu işi bitirelim. Günde iki saat, sen ne zaman istersen. Bu kitabı bir ay içinde yayıncıya gönderebiliriz.”

Sadece bir ay ve bu sürede yazılmış koca bir kitap. Bunu yapabilir miydi? Kulağa cennet gibi geliyordu, her şeyi bu kadar kısa sürede içimden atacak olmak. Aynı zamanda tüm bu acıyı bir yabancıyla bu kadar çabuk yaşayacak olmak da cehennem gibi geliyordu.

Gözlerimi ondan kaçırdım ve emniyet kemerinin üst kısmını çektim, göğsüm aniden sıkıştı. “Başkalarıyla pek iyi çalışmam. Hem gerçek anlamda hem de mecazi anlamda. Artı...” Tereddüt ettim, aramızda o hiç konuşulmamış şeyden bahsedip bahsetmemekte kararsızdım. “Biz ikimiz pek iyi anlaşıyoruz.”

“E-postaları kastediyorsun.” Geçmişimizden önemsiz bir şeymiş, arkadaşlar arasındaki şirin bir ağız dalaşymış gibi bahsediyordu.

“Evet.”

“Bunu aştığımızı sanıyordum.”

O aşmış mıydı? Bunca yıldır birbirimize sarf ettiğimiz bunca nefret dolu sözün... tüm bunların hiçbir şey ifade etmediğini mi düşünüyordu? Belki de asıl mesele biliyor olmasıydı. Bunca yıl boyunca Marka Vantly olmadığını, beni çoksatanlar listelerinde ezen ve baskı adetlerimi aşan muhteşem derecede sinir bozucu bir süper model olmadığını *biliyordu*. Bunu biliyordu ve muhtemelen kıkır kıkır gülerек beni ve tüm iğneleyici sözlerimi eğlenceli buluyordu. Yüzüm utançla yanıyordu, kendimi hiç bu kadar aptal hissetmemiştim. “Durdur arabayı.”

“Ne?” Ayağını gaz pedalından çekmeden şöyle bir bana baktı, kamyon hâlâ beni öldürecek bir hızla ilerliyordu. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Seninle gelmek istemiyorum.” Onunla birlikte yazmak da istemiyordum. Nasıl yazabilirdim ki? Onun hakkında bildiğim her şey yalandı. “Sen bir yalancısın.”

“Yalancı mı?” Nihayet yavaşladı, kamyonu yolun kenarına çekti, araç kaldırıma çarpıp bankette durdu, korkuluklara o kadar yakındı ki neredeyse onu öpecekti. Aşağı uzandım, el yordamıyla kolu buldum ve güçlүkle kapıyı açtım, korkuluk önüme çıktı, kapının açılmasını engelliyordu. İçimde bir yerde klostrofobinin kabardığını hissediyordum ve güvenli odayı, kilitli çeliği, kapana kısıldığımı düşünüyordum. “Helena.”

Ona döndüm. “Çok bunaldım. Kenara çek ve bana biraz daha yer aç.”

“Bir otoyolun kenarındayız. Bu trafikte yürümene izin veremem.”

Gözlerimi kapattım, nefesimi yavaşlattım ve dev bir çayırı, rüzgârı, açık alanı düşünmeye çalıştım. “O zaman ilerle. Sürsene. HADİ.”

Gözlerimi açmadım ama kamyonetin öne doğru yalpaladığını,

emniyet kemerinin gevşediğini hissettim ve rahatlardım, uzanıp cam açma tuşuna bastım, temiz hava patlamasını memnuniyetle karşıladım.

“Ben neden yalancıymışım?”

Ya aptal ya da kalın kafalıydı, ikisine de bahse girerdim. “Sen bir erkeksin.”

“Evet.” Başını çevirdi, bir eli direksiyonun üzerinde gevşek duruyordu, ben de endişeyle yola bakıyordum. “Ve bu seni rahatsız mı ediyor?”

Koltuğumda kıpırdandım, henüz kendime de yapamadığım bir açıklamayı formüle etmeye çalıştım. Bazı açılardan, karşımdaki kişi böyle görüldüğü için mutluydum hem de fazlasıyla. Marka’nın kusursuz hali, dudakları ve çekiciliği gözümü korkutmuştu. Bunu yazdıklarıyla, satışlarıyla, takipçileriyle birleştirdiğinizde... bu haksızlıktı, beni kızdırmıştı, ilişkimizi beni her zaman kaybeden olarak gösteren dengesiz bir zemine oturtmuştu. Artık o çekinme faktörü ortadan kalkmış, rekabet azalmış, ona dair gözümde canlandırdığım ne varsa yok olmuştu.

Yine de *Marka*’yla nasıl mücadele edeceğimi biliyordum. Ama bir erkekle, *Mark*’la her şey farklıydı. Ben yumruk atmasını beklerken o gülümsüyordu. Alay etmesini beklerken o kıkırdıyordu. Gözleri yumuşadı, bakışlarında şefkat ve anlayış vardı. Tüm bunlar onda olmasını hiç beklemediğim özelliklerdi.

Bu kavgada nerede duracağımı bile bilmiyordum. Yutkundum. “Bana gerçeği söylemeliydin.”

“Bunun için üzgünüm,” diye iç geçirdi, sesi gerçekten de samimi geliyordu. Kovboylara özgü bir şey olsa gerekti, kelimeleri yerlerde sürükleyip duygusal tozlar kaldırabilme yeteneği. “Kimseye söylemiyorum. Kızım ve menajerim. Sadece onlar biliyor.” Öne doğru eğilip klimanın derecesini kıstı. “Şimdi de sen.”

Sessizce, “Ve Kate,” diye ekledim, öfkemde çatlaklar oluşuyordu. Sırlardan en iyi ben anlardım. Bir kişinin, gerçeği şöyle bir fısıldamasının bile imparatorlukları nasıl yerle bir edebileceğini, hayatları nasıl yok edebileceğini, insanların içindeki canavarları nasıl ortaya çıkarabileceğini biliyordum.

Canavara dönüştüğüm bir gün olmuştu. Ve bu adam... yakında o gerçeğin yükünü sırtında taşımak, o sırrı tutmak, o çukuru korumak zorunda kalacaktı.

Belki de bu maskeyi bu kadar uzun süre saklaması kötü bir şey değildi. Demek ki bu adam çenesini kapalı tutabiliyordu. Bu, önümüzdeki birkaç ay içinde işe yarayacak bir beceriydi.

Pencereden dışarı baktım ve nefretimin bir kısmının azaldığını hissettim.

“O kadar da kötü olmayacak.” Sinyal verdi ve iki araba arasında bir filin bile dar bulacağı bir boşluğa girdi. “Yazarken daha az konuşuyorum. *Bunun* için bir gelişme olabilir.” Aracın içinde ikimizin arasındaki alanı işaret etti ve ben kendime rağmen gülümsedim.

Bu: (isim) İki zıt kutup arasındaki garip kelime alışverişi.

Sağa dönerken ve bir koşucunun durduğunu, yerinde zıpladığını ve gözlerinin camdan benimkilerle buluştuğunu izledim. “Seni yazarken hayal bile edemiyorum,” diye itiraf ettim. Bu adamın bir dizüstü bilgisayarın başında kambur durduğunu düşünmek komikti. Muhtemelen işaretparmağıyla tuşlara vuruyordur diye düşündüm. Muhtemelen her cümlenin başında çift boşluk bırakıyor ve çalışmasını kaydetmeyi unutuyordur.

“Bu çok erkeksi bir iş. Bir sürü homurdanma ve esneme de var.”

Güldüm, ses içimden havlar gibi çıktı, elimi dudaklarıma götürerek ağızımdan kaçan sesi bastırmaya çalıştım. “Bunu ciddiye almayacaksın.”

“İç karartıcı bir kitap olacağı benziyor, Helena. Bir noktada mizahın seni rahatlatmasına ihtiyacın olacak.”

Dönüp ona baktım, gözleri yumuşaktı, içlerindeki nezaket çok açıktı. Bu işin üstesinden gelebileceğini, benim hüzünlü hikâyemi sindirip ondan bir roman yaratabileceğini düşünmesi çok hoştu. Ama tek bildiği ailemi kaybettiğimdi. Nasıl olduğunu bilmiyordu. Ve bu “nasıl” sorusu tüm bu hikâyenin en çarpık noktasıydı.

Bölüm 21

Kendimizi araç içine servis yapan bir Taco Bell’de bulduk, Tayland yemeği satan restoranın kapalı olmasıyla içimde aniden bir *chalupa** özlemi baş gösterdi. Bir fırtına yaklaşıyordu, hava elektrikleniyordu, gökyüzüne alacakaranlık karanlığı çökmüştü. Yağmurla yarışarak evime geri döndük, ayağı gaz pedalının üzerinde daha ağırdı, gözlerim bulutları takip ediyordu. Elini paket servis çantasına doğru uzattı.

“Bana bir *taco* versene.”

Poşeti sıkıca kavradım. “Arabada olmaz.” Elimin altında bir kural kitabı olsaydı, arabada bir şeyler yiyip içmeyi ve konuşmayı yasaklayan maddeyi ekleyiverirdim. Sadece seksenlerin müziğinin çalınmasında ısrar eder, araba kokularını kaldırır ve arabanın sıcaklığı üzerinde mutlak kontrol isterdim.

“Ben yetişkin bir adamım. Eğer parasını *benim* ödediğim bir *taco*’yu *benim* kamyonetimde yemek istersem bunu yapabiliyor olmam gerekir.” Elini salladı ve ben de yüzümü buruşturup çan-

* Chalupa: Kızarmış tortilla ekmeği arasına et, peynir, doğranmış sebe ve yeşillik koyularak hazırlanan Meksika’ya has bir yiyecek. (ç.n.)

taşı karıştırdım, sipariş ettiği altı *taco*'dan birinin paketini açtım. Altı. Kim *altı tane taco* yedi ki?

“Al.” *Taco*'yu eline tutuşturup başka tarafa baktım, çenesi sert kenarının etrafına kapandığında çıkan çıtırtıyla gözlerimi kısa süreliğine kapattım. Her yer peynir parçaları olacaktı, ince ince doğranmış marullar yere düşecek, eli kirli bir paspas gibi direksiyona, vites koluna ve kapıya değecekti. Çantamda ıslak mendil vardı ve eğer ellerini silmeden evime gireceğini sanıyorsa kafayı yemiş olmalıydı.

Dönmek için sinyal verdi ve benim söylememe gerek kalmadan dönüşü yaptı, yön duygusu benimkinden daha iyiydi. Eskiden sürekli kaybolurdum. Bir keresinde New York'taki bir toplantıya giderken kendimi Princeton'da bulmuştum. Odaklanmakta güçlük çekiyordum, zihnim devam etmekte olan son çalışmamın kısımları arasında gidip geliyor, kilometreleri ve önemli dönüşleri fark etmeden geçip gidiyordum. Şimdi muhtemelen size yolları gösteren uygulamalar, bir sonraki hamlenizi söyleyen sürekli hatırlatıcılar ve yolculuğunuzda nerede olduğunuzu kolayca görmenin bir yolu vardır. Ama eskiden elimdeki tek şey kenarlarına yol tarifleri karalanmış haritalardı, bir yere zamanında varma şansım çok azdı. Arabayı her zaman Simon kullanırdı, elini ara sıra direksiyondan çeker ve dizime dokunurdu, avucunun bacağımanın üzerindeki ağırlığı rahatlatıcıydı, sanki her an elini itecekmişim gibi bana utangaçça gülümserdi.

“Evli misin?” Bu soru, anıları, Simon'ın gözlerini ve parmaklarının çıplak dizimin etrafında kıvrılışını uzaklaştırmak için boş bir girişimdi.

“Hayır.”

Bu tepkisini hemen tanıdım, sözcüklerin kısaltılıp kırpılışını, omuzlarının sıkılaşmasını. Ben geçmişini düşünmek istemiyordum,

o da bugünü hakkında konuşmak istemiyordu. Durum onun açısından çok kötüydü çünkü kafamı kesip açması, her şeyi öğrenmesi ama bu sırada kendi kafasının içindekileri koruması mümkün değildi. “Neden?”

“Evliydim. Eşim vefat etti.”

Birden gözlerinde gördüğüm bakışı, gülümsemesinin kenarlarına ilişen kederi anladım. Onunla bir yakınlık hissetmeme şaşmamalıydı. İkimiz de birini kaybetmiştik, onun acısı da benimki kadar tazeydi. Başka tarafa baktım. “Senin eşin nasıl öldü?”

“Kanserden.”

Hah, şu işe bakın. İç çektim. “Çok rahatladım.”

“Üzgünüm. Popüler bir hastalık.”

“Bu konuda daha yaratıcı olabilirdin.” Çekinerek ona kısa bir bakış attım. “Bana safarideyken filler tarafından ezildiğini söyleyebilirdin mesela.”

“Peki. Bir grup yamyam vardı. Zorla eve girip eşimi yiyerek kendilerine bir ziyafet çektiler. Canımı zor kurtarmıştım.”

“Aman Tanrım...” Gülümsememi yutmaya çalıştım. “Lütfen bana onun yıllar önce öldüğünü söyle ki bu korkunç derecede acı verici ve kaba bir an olmasın.”

“Üç yıl oldu. Ama seninle konuşmak zaten her zaman acı verici ve kaba olmaya meyilli görünüyor.” *Taco*’sunu bitirdi, paketini buruşturup bir top haline getirdikten sonra yere atmasını izledim. Araç içine çöp atılmamasına dair bir kurala gerek olacağını hiç düşünmezdim ama belli ki vardı.

“Eşini kaybettiğin için üzgünüm.”

“Sağ olasın.”

Bir sessizlik oldu ve ön cama ilk yağmur damlası vurdu. O damlayı izliyordum, bir saniye sonra pürüzsüz yüzeyde yüzlerce bulanık nokta oluştu, silecekleri çalıştırmak için elini uzattı.

“Bana hikâyenin ana hatlarını gösteren bir taslak hazırlayabilir mi?” Yağmurun gürültüsü biraz daha yüksek sesle konuşmak zorunda kalmasına neden oluyordu, ona döndüm.

“Hayır. Bu öğleden sonra halledeceğim.”

“Çok fazla şeye ihtiyacım yok, sadece bir sonraki adımın ne olduğuna dair bir fikir yeterli.”

“Daha önce hiç taslak çıkarmış mıydın?”

“Hayır.” Sanki bu bir itirafmış gibi bana mahcup bir şekilde sırıttı. Bunu size Mark’ın herhangi bir kitabının beşinci bölümüne geldiğinizde de söyleyebilirdim. Yazdıkları bir taslaktan gelen düzenli yapıdan yoksundu. Kısa ve öz olması gereken yerlerde çok oyalanıyordu. Sanki bir yolda ilerlemeyi planlamış, sonra beklenmedik bir şekilde rotayı değiştirmiş gibi yer yer sallanan olay örgülerine sahipti.

Bunu ona tabii ki söylemiştim. Baştan savma iş yapıyor oluşunu ona gönderdiğim pek çok, daha doğrusu düzinelerce e-postada eleştirmiştim. Eleştirilerim görmezden gelinmişti, sağır bir DJ’in çaldığı bozuk bir plak gibi kendi bildiğini tutarlı ve inatçı bir şekilde bir kitaptan diğerine tekrarlamıştı.

“Bir taslak nasıl çıkarılır öğrenmen lazım.” Koyduğum diğer tüm kuralların sınırlarını zorlayabilirdi ama bu tartışmaya bile açık değildi. Eğer ona çizdiğim gidişatı takip etmezse yaptığımız iş hiçbir şeye benzemezdi.

“Hallederim ben.” Artık eskiden tanıdığım insanların, Bethany’nin eskiden beraber oynadığı çocukların olduğu sokağıma vardık. Mark araç yoluna girdi ve arabayı park etti.

Bölüm 22

Onunla tanıştığım güne kadar, o hayatıma böylesine nüfuz edene dek ne kadar yalnız olduğumu fark etmemiştim. Öyle ki artık Helena ve Simon yoktu, sadece BİZ vardık.

Ve BİZ'e öyle alışmışım ki, artık bir daha hiç yalnız kalmak istememişim.

Yağmur mutfağın camını dövüp sessizliğimizi dolduruyordu. Yemek yememiz yirmi dakika sürmüştü. Organize olmak ve bir sistem tasarlamak on dakika. İki saat sonra ne yağmur ne de ellerimiz şöyle bir nefeslenmek için durakladı. Bir bölümün taslağını çıkarmış, ilk paragrafı yazmışım, sayfayı ona uzattım. Sayfayı aldı, birkaç kez okudu ve yazmaya başladı. Haklıydım. Çok hızlıydı. Sadece yazarken değil, tüm bu süreci yönetirken de. Ben sürekli dırdır ederek ve huysuzlanarak yazar diye hayal etmişim ama beni şaşırttı, dakika başına yüz kelime yazma hızında çalışıyordu. Klavyede çalışan parmaklarının tıkırtısını dinlerken sadece sesi duymak bile parmaklarımın ağrımasına neden oluyordu.

Hikâyenin hâlâ romantik sularındaydık, benim yazdığım ilk dört bölümün kaldığı yerden devam ediyordu, Simon'la geçirdiğim ilk yılın -onun yanında kıkırdayan, mutlu bir kıza dönüştüğüm, kendime saygımın çiçek kadar basit bir şeyle bile nasıl da yerle bir olduğu o günlerin- hikâyesini bitiriyordu. O zamanlar çok gençtim, aşk ve flört konusunda çok acemiymdim. Simon beni sinemaya götürdüğünde patlamış mısırımı kendim alırdım. Cümlelerimi bölerdi ama ben onun sözlerini pür dikkat dinlerdim. Elini gömleğime soktuğunda ise buna izin verirdim. Avucumu fermuarına doğru ittiğinde ona boyun eğdim.

İnanılmaz derecede hızlı âşık olmuştum, sadece birkaç aydır birlikteydik. Simon'ın içkiyi fazla kaçırıp bana asılmasını sevimli buluyordum. Parkın karanlığında beni bir ağaca doğru ittiğinde kendimi seksi hissediyordum. Ona kitaplarımdan bahsettiğimde beni dinliyordu. Onun için akşam yemeği pişiriyordum ve yemeklerimi yediğinde yüzüm sevinçle ışıldıyordu.

Simon o kadar da kötü biri değildi, ben de o kadar saf degildim. Tüm bu aptallık sırasında, birkaç tatlı genç âşıklar anı yaşıyorduk. Yalanlar ve sırlar arasında, özellikle de başlangıçta birbirimizi seviyorduk. En azından ben onu seviyordum. Delice. Körü körüne. Aptalca.

Mark, "Onun seni sevmediğini mi düşünüyorsun?" dediğinde ona baktım. Onun burada olduğunu neredeyse unutmuştum, zihnim ve ağzım şarabın da etkisiyle firar etmiş, önümdeki şişenin yarısı boşalmıştı. Yıllardır alkol almamıştım. Boğazımı ne kadar zayıflattığını, kalbimi ne kadar açtığını unutmuştum. İçmeyi bırakmıştım çünkü bana çok fazla şey hissettiriyordu. İçmeyi bırakmıştım çünkü bir kadeh doldurduktan sonra söyleyebileceklerimden, ağzımdan kaçırabileceklerimden endişeleniyordum. Arkadaşı, şöyle bir oturup karşılıklı bir şeyler içecek kimsesi, sosyal medya hesabı olmayan bir kadın için ne kadar da aptalca bir korkuydu.

“Onun seni sevmediğini mi düşünüyorsun?” Bunu açık açık söylememiştim ama Mark’ın böyle bir çıkarıma nasıl vardığını anlıyordum. Çoğu zaman kendimi Simon’ın beni hiç sevmediğine inandırırıyordum. Aslında büyük evimizle ve onun sözlerine tapan, hatalarını görmezden gelen yalnız kızımızla evli olduğuna. Ama bence seviyordu. Başlarda, benim ona âşık olduğum kadar onun da bana âşık olduğunu düşünüyordum. Mark’a böyle söylediğimde o da şaşırmamış gibi başını salladı, sanki bir deri bir kemik kalmış bedenimde ve insanı delip geçen sözlerimde sevilecek bir şey varmış gibi.

“Bir sahneye ihtiyacım var,” dedi şişeyi kaldırıp bardağını doldurduğunda. *“İkiniz arasında güzel bir sahne. Mutlu bir anı. Bundan önce eklenmeli. Nişanlanmadan önce yaşanan bir sahne.”*

Sandalyemde arkama yaslanıp dizlerimi göğsüme çektim, iki elimle soluk güneş ışığı renginde şarap kadehini kavradım. Gözlerimi kapattım ve tek bir sahne bulmaya çalıştım; âşık, pervasız ve tutkulu olduğumuz, zihinlerimizin her türlü mantıktan yoksun olduğu mutlu bir an aradım.

Bir tane bile bulamadım. Yüzlercesini düşünüyordum.

Gece yarısı. Işıl ışıltı, merdivenin korkuluklarına sıkı sıkıya tutunmuş, su kulesinin bir ayağından yukarı doğru kıvrılan sıska bir merdivendeyiz. Pantolonunun beline bir spreyci kutusu sokmuştu; bir ayağını kaldırdı ve tereddüt etti, bana baktı, yüzündeki dehşet yukarıdan aydınlatılmıştı. On beş metre ilerledi ve durdu, kulenin ayağına parlak turuncu boyayla hızlıca adımızın baş harflerini çizdi, hemen yanına titrek bir kalp ekledi. Aşağı indiğinde nefes nefese kalmıştı, koltuk altları terden sınısıklam olmuştu, kat ettiği kısa mesafeyi gördüğünde yüzü hayal kırıklığına uğramıştı. Ona çok güzel olduğunu söyledim. Beni öptüğünde dudakları titriyordu.

Kadehimdeki tüm şarabı bitirip gözlerimi kırptırdım, gözlerim nemlenmişti.

İlk seferimiz. Çarşafı hamburger ve ter kokuyordu. Vantilatörü açtık, uğultu oda arkadaşının televizyonundan gelen sesi neredeyse bastırıyordu. Gergindim ve ikimiz de sarhoştuk, geceyi bir barda geçirmiştik, kitabımın baskı anlaşmasını kutluyorduk, çok fazla kokteyl içmekten başım dönüyordu. Prezervatifi yoktu, bunu tartıştık, bulanık konuşmamız olgunlaşmamış mantık ve birbirimizin üzerinden çekemediğimiz ellerimizden ibaretti, herhangi bir sonuca varamadan her şey olup bitti. Beni göğsüne çekti ve beni sevdiğini söyledi. Gözlerimi kapattım ve en son ne zaman adet olduğumu düşünerek yumurtlama dönemimi hesapladım.

Mark bir peçeteyi masanın üzerinden bana doğru itti, alıp desenine baktım, ince kâğıt üzerine pembe elmalar damgalanmıştı, neşeli tekrarları ara sıra yeşil bir yaprakla kesiliyordu. Bunları Kate almış olmalıydı.

“Seni yatağına götüreyim.”

Karşımda ayakta duruyordu, elleriyle kalkmama yardım etti, mutfak loştu, öğleden sonra ışığı gitmişti. Saatin kaç olduğunu düşündüm. Fırına baktım ama üzerindeki rakamlar bulanıktı, ya gözyaşlarımdan ya da sarhoşluktan.

“Ben hallederim.” Ondan bir adım uzaklaştım, sonra aklım başıma geldi. “Ya da boş ver.” Elimi uzattığımda koluma girdi. Simon’ın cılız uzuvlarına nazaran Mark daha yapılıydı, Simon’ın ince kollarına nazaran onun kol kolları daha kaba ve en az on santim daha uzundu. “Odam merdivenin başında.” Eski yatak odamızda, Bethany’nin yaratıldığı, *O Gün’den* beri uyumadığım o sert sayvanlı yatakta uzanmak zorunda kalacaktım. O gidince kendi yerime geçecektim. Sadece göstermelik, birkaç dakikalığına orada yatmam gerekecekti.

Odamın girişinde onunla vedalaştım ve nadiren girdiğim alana doğru yürüdüm. Yatak örtüsünü açtım ve yarı sürünerek, yarı düşerek yatağına girdim. Çarşafı hâlâ Simon’ın parfümü kokuyordu.

Çarşafı çeneme kadar çektiğimde dudaklarını köprücük kemiğim-
de hissedebiliyordum. Sorun sadece bu yatak değildi. Her ne kadar
onlarla savaşısam da Simon'ın anıları her yerdeydi. Bazen duşta
onun öpücüğünü düşünüyordum. Arabada. Bana nasıl uzandığını,
elini elime koyduğunu, başparmağının elimin arkasını okşadığını
ve sessiz anlarda bana sarılır gibi belli belirsiz sıkıldığını hatırlı-
yordum. Ne kadar çok güldüğümüzü hatırlıyordum. Aramızdaki
şakaları. Komik bir şey söylediğimde bana nasıl gülümsediğini.
Çoksatanlar listesine ilk girişimde bir şişe ucuz şarap açmış ve o
dairenin zemininde oturup *ramen* yeme partisi yapmıştık. O gece
yatağa geçip kucagımda dizüstü bilgisayar açık haldeyken kolunu
bana dolamıştı, evlere bakmıştık. “Sınır mınır yok, hangisini is-
tersen,” demişti ve çılgına dönmüştük, asla karşılayabileceğimizi
düşünmediğimiz evlere bakıyor, inanmakta zorlandığımız hayat-
lar hayal ediyorduk. Biliyorduk. Bunun yeni hayatımız olduğunu
ve daha birçok çoksatan kitabım olacağını biliyorduk. O andan
itibaren her şeyin mükemmel olacağını düşünüyorduk.

Gözlerimi yumdum ve karşı koymaya çalışmama rağmen
uykuya doğru çekildiğimi hissettim. Simon'dan tüm varlığımla
nefret ediyordum ve onu vücudumun her zerresiyle seviyordum
ama hiçbirinin bir önemi yoktu, çünkü o ölmüştü ve onu ben öl-
dürmüştüm.

Bölüm 23

Yeni en kötü arkadaşım doktor randevuma giderken bir şekilde peşime takıldı.

“Helena Ross? Sen o Helena Ross musun?” Hemşire bileğimdeki şeye takılmış bakışlarını kaldırıp bana baktı, *piercingli* kaşları sanki bu yeni öğrendiği bilgiyle şaşırmış gibi yukarı kalktı. Kitaplarımı okuyor olamazdı. Gökkuşaağı mıknatısıyla tutturulmuş, yanında benden daha kıllı bir “arkadaşıyla” çekilmiş bir fotoğrafı vardı ve hepimiz *bunun* bir şey ifade ettiğini biliyorduk. Eğer bu kız benim zorunlu olarak erkek/kadın eşleştirmeleriyle dolu heteroseksüel romanlarımı okuyorsa, o zaman kütüphanesini derhal genişletmesi gerekirdi.

“Hayır, değilim. Ama bunu bana çok soruyorlar.” Elimi geri çekmeye çalıştım ama iki parmağıyla bileğimin alt tarafına bastırarak sıkıca tuttu.

“Bekle, tatlım. Nabzını ölçmem gerek.”

Nabzım muhtemelen mükemmel atıyordu, az önce söylediğim yalanla dizginlenmişti. Ben hep bir yalancıydım. Belki de bu yüzden yazmak benim için işten bile değildi. Bir karakterin

sesine bürünmüş binlerce yalan, sayfaların arasına serpiştirilmiş hayatımdan parçalar, söylemek istediğim her ne ise onun için mükemmel bir kamuflaj.

“Mükemmel bir yere park ettim.” Bir yerlerden Mark çıkıverdi, yüzünde beni sinirlendirmekten başka bir şey başarmış gibi bir sırıtış vardı. Hâlâ neden orda olduğunu bilmiyordum. Cumartesi gününün tamamını ve pazar gününün çoğunu yazarak geçirmişti, böylece hafta sonunda ihtiyaç duyduğumuz yalnız zamanımızın tadını çıkarmıştık. Sonra, o sabah verandamda belirmiş, yeni şoförüm Ernie hazır ve nazır olmasına rağmen beni doktor randevuma getirmek için ısrar etmişti.

“Yaşasın.” Kadının bileğimi bırakıp tansiyon aletine uzanışını izledim.

“Güzel yermiş. Kemoterapi bölümünde küçük bölmeler var. Ellen’in kaldığı yerden çok daha güzel.”

Ellen. Bunu söylerken sesi yumuşadı. Bir kıskançlık duygusu hissettim ve çıktım. “Lütfen her şeyi övmeye falan çalışma.”

Burun delikleri biraz şişti, onu dikkatle izledim. Simon’ın hiç vermediği kadar küçük tepkiler veriyordu. Burun deliklerinin açılması gibi. Bunun hep kitaplara özgü bir şey olduğunu düşünmüşümdür; bayılan kahramanlar ya da öfkeyle sallanan yumruklar gibi, bunu da gerçek hayatta asla gerçekleşmeyen edebi tepkilerden biri sanmıştım. Bir özür bekliyordum ama o hiçbir şey söylemiyordu ve bu yüzden onu biraz daha fazla seviyordum.

“Harikasın!” Hemşire yüksek ve canlı bir sesle konuşuyordu ve *bunun* nasıl mümkün olduğunu bilemiyordum ama mor kedi yavrusu önlüğü giymiş bu kadına şirretlik edemiyordum. “Hadi seni doktorun yanına götürelim.”

Bu doktor, ölüm fermanımı okuyan doktor değildi. Bu seferki bir onkoloji doktoruydu ve hayatımın geri kalanında parçalanan

bedenimle ilgilenecekti. Öntümüzdeki birkaç ayı ve vücudumun buna nasıl tepki verebileceğini hiçbir giriş ya da yumuşatma yapmadan anlattığı sırada duvarındaki Harvard diplomasına bakıyordum. Reçete yazma konusunda çok hevesliydi, beş farklı reçete doldurarak bana bir kurşun yarasını atlatmama yetecek ilaç listesi destesini uzattı. Ona mevcut ilaçlarımla gayet iyi olduğumu söyledim ama umursamıyor gibiydi. Soluk tenli, çok fazla kulak kılı olan, birkaç dakika içinde beni uyutabilecek kadar klinik ve donuk sesi ile saf bir kıyametti. Gözlerime bakmıyor, gülümse-miyordu, eğer Harvard'da bir empati dersi varsa o dersten kalmış olduğuna adım gibi emindim.

Çok iyi anlaşıcağız diye düşündüm.

İki saat sonra, ön kapımdan içeri girdim ve bir yabancıнын yanından geçtim. Önlüklü, kısa boylu, bodur bir kadındı, göz temasından kaçınan ve ayaklarını sürüyerek yanımdan geçen biriydi, Kate'in bulduğu aşçıydı. Dilimi ısır-dım, Mark'ın kadını anlam-sızca deşmeye çalışmasını dinledim ve güneşlenme odasına git-tim, koltuğa yerleşerek arkama yaslandım. Bekçi köpeği görevini tamamladıktan sonra içeri girdiğinde Mark'a döndüm ve dev deri çantasını yere bırakışını izledim. "Burada olmana gerek yok." Bunu üçüncü kez söylüyordum. *Seni burada istemiyorum*. Dü-zeltilmiş ifade dilimin ucundaydı, itiyordum, dışarı çıkmak için çabalıyordu. Mark mutfığa doğru ilerlediğinde hissettiğim açlık, dilimin ucuna gelen cümleyi durdurdu. Buzdolabını açıp bir kap yemek çıkarmasını ilgiyle izledim.

"Debbie, yani aşçı, yiyecekleri buraya koyduğunu söyledi."

Gözlerimi onun ardına odaklayıp açık buzdolabı kapağına baktım; su şişeleri ve Cherry Cokes'tan oluşan mükemmel dizili-

mim artık bir kenara yığılmış ve yerini Octomom* ve yedi sülalesine üç Şükran Günü yemeği boyunca yetecek kadar Tupperware kapları almıştı. Mark'ın elindeki kaba baktım, mikrodalgayı açıp içine koymasını izledim. "O ne?"

"Lazanya." Bir düğmeye bastı ve radyasyonun elektronik uğultusu odayı doldurdu. "Resmi bir zehir tadımcısına ihtiyacın olduğunu düşünüyorum. Debbie romanlarından birini okuyup intikam almak isterse diye. Ben bu iş için gönüllü olabilirim."

"Hah." Düz bir şekilde söyledim ama kendime rağmen gülümsüyordum. "Ne kadar da centilmensin."

"Kovboyluk meselesi." Havayı kokladı ve bu kadar güzel kokmasına neredeyse kızdım. Belki de bir aşçı tutmak için bu kadar beklememeliydim. Eğer bunun tadı güzelse... eğer dört yıldır bu yenilebilir zevkten mahrum kaldıysam... böyle bir konuda hata ettiğimi gözüme soktuğu için Kate'e çok kızacağımı düşündüm.

Mark bana baktı. "Aç mısın?"

Başımı hafifçe yana eğdim, ön kapının çalınmasıyla dikkatim dağıldı. İnsanlarla konuşmaya başlayınca böyle oluyordu işte. Yalnızlık dolu bir hayattan Merkez Tren İstasyonu'na benzer bir hayata geçiyordum. Mark kapıya ilerledi, sırtı dimdikti ve adımlarının koruyucu duruşu karşısında dudaklarım seğirdi. Kapının çatırtısını, mırıltılı sesleri, bir kadının özrünü ve bana doğru gelen hantal ayakların sesini duydum. Bir zürafa daha sessiz olurdu ve parlak pembe terlikleri ve puantiyeli çorapları görmememe rağmen orada kimin olduğunu biliyordum. İnledim.

"Helena!" Kate'in sesi sanki Manhattan'dan üç saat uzaklıktaki evimde değil de markette karşılaşmışız gibi şaşkındı. "Merhaba!"

* Medyada Octomom olarak bilinen Natalie Denise Suleman, Ocak 2009'da hayatta kalan ilk sekizizleri doğurmasıyla uluslararası dikkatleri üzerine çeken Amerikalı medyatik kişilik. (ç.n.)

“Yine gelmene *gerçekten* hiç gerek yoktu.” Bunu ona söylemiştim. Her bir e-postada ve bu sabahki telefon görüşmesinde ona gelmemesini *söylemiştim*. “Gelmemeliydin.”

Güneşlenme odasına doğru ilerleyip beni tamamen görmezden geldi. “Biliyorum. Gelmemi istemedin ama zaten ben de burada *kalmayacağım*, söz veriyorum.” Gülümseyerek Mark’a döndü. “Ben Kate. Helena’nın temsilcisiyim.”

“Memnun oldum hanımefendi. Mark Fortune.” Elini uzatırken Kate’in yüzünün kızarmasını izliyordum. Mükemmeldi. Evimi bir flört sitesine çevirdikleri için çok mutluydum. Kanser yüzünden olmasa bile midemi bu birliktelik bulandıracaktı. Boğazımı temizlediğimde ikisi de bana döndü. “Eğer kalmayacaksan, neden *buradasın?*”

“Şey... Bu sabah şehirden ayrıldığımda, sen beni aramadan önce... Bay Fortune’un burada olacağını bilmiyordum.” Ona hızlı bir gülümseme gönderdi. “Yanında bir arkadaş istersin diye düşünmüştüm.”

Hah. Tam da öyle biriydim işte. Arkadaş bağımlısı. Hiçbir şey söylemedim, sessizlik büyüdü.

“Şey.” Kate mırıl mırıl konuşuyordu ve havada bir gariplik asılı kaldı. Mikrodalganın *bing* sesi duyulduğunda Kate’in yüzü aydınlandı. “Yemek hazır herhalde. Ben getireyim.”

Mark onun peşinden mutfığa gitti ve ben de başımı bu odadaki tek eşya olan koltuğa yasladım. Büyük ve rahat bu koltuk tasarımı işi bir Lazyboy’du, sık sık üzerinde yazdığım ve aynı sıklıkta- uyuyakaldığım bir koltuktu. Yazma eyleminde yatıştırıcı bir şey vardı, sizi başka bir dünyaya çeken ama sonra durmayı unutan ve bazen sizi uykunun derinliklerine götüren bir uyuşturucuydu. Ayaklarımı battaniyeden kurtardım ve arka bahçeye baktım. Bu odadaki pencereler kirlenmişti, dış cephesi yıllarca orada biriken

polen ve kirle kaplanmış, alt camların önü ölü böcekler ve yer yer yapraklarla dolmuştu. Eskiden onları her yaz yıkardım. Kocaman bir kova sabunlu su ve bir sünger alır, mayomu giyer ve 70'lerin müzik listesini açıp onları bir güzel yıkardım. Bethany yardım etmeye çalışırdı, minik elleri büyük süngerı kavrır, eli sadece alt bölmelere erişir, ilk gördüğü kertenkele, örümcek yüzünden ya da Simon'ın ona seslenmesiyle dikkati dağılırdı.

Hamburger kokusunu, Simon'ın taktığı beyzbol şapkasını, beni kendine doğru çekip gözlerime düşen saçları geri atarken beni öpüşünün tadını hatırladım. Bir keresinde o verandada dans etmiştik; arkamızda ızgara cızırdıyor, Bethany yanımızda şarkı söylüyordu, bana bakarken gözleri şefkat doluydu.

O anda, o Rod Stewart şarkısı sırasında tüm tartışmalarımız, rekabetimiz yok olmuştu. Annem ya da herhangi bir kural yoktu. Sadece bir aşk şarkısı, kalçaların salınımı ve havadaki odun kömürü kokusu vardı.

O anda, iyi olacağımıza yemin edebilirdim.

Üç ay sonra ise Simon ölmüştü.

Bölüm 24

MARK

Helena kanepeye geçip orada uyuyakaldı; yanında, yerde yarı yenmiş bir kutu dondurma vardı, televizyon açıktı, deniz kenarındaki konaklarında ev hanımları tartışıyordu. Mark sesi kısıp battaniyeyi Helena'nın üzerine çekti, yüzü rahatlamıştı. Çok genç görünüyordu, Maggie'den en fazla birkaç yaş büyük gibiydi ama aslında en az on yaş büyük olmalıydı. Dondurmaya bakarken duraksadı, sonra olduğu yerde bıraktı, daha önceki kaldırma girişiminde şiddetli bir muhalefetle karşılaşmıştı.

Mutfığa girip boş bir bardağı Kate'e uzattı, Kate bardağı sabunlu suya daldırdı. "Uyuyor mu?" diye sordu.

"Evet. Ona verdikleri bulantı önleyici ilaç bayağı etkili. Gece nin geri kalanında baygın kalırsa şaşımam." Yanına gidip önce boş bir çekmeceyi, sonra da bir başkasını açtı. "El havlularının nerede olduğunu biliyor musun?"

"Burada." Mark'a bir tane uzattı. "Her şeyden sadece bir tane var gibi görünüyor. Bu çekmecelerin çoğu boş."

“Bu, evde sürekli tekrarlanan bir tema.” Etrafına, sade mutfakta baktı. “Kitap satışları mı sallantıda?” Şaka yapıyordu ve kadın gülümsediğinde memnun oldu.

“Hah.” Kurutması için ona bir tabak uzattı. “Bence Helena bir istifçinin tam tersi.”

Bence. Helena Ross’un etrafındaki entrika büyüyordu. “Yani onu iyi tanımıyorsun.” Helena’yı yanında duracak kadar önemseyen iki kişinin de ona yabancı olması üzücü bir farkındalık yaratıyordu.

“Hayır. Kendi başına kalmayı sever o.” Lavabonun giderini açtı ve ona alaycı bir bakış fırlattı. “Bu yüzden seni burada gördüğüme biraz şaşırdım.”

“Kapıyı zorlayarak içeri girdim. Yardıma ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.”

“Hah.” Tek bir heceydi ama şüpheyi doluydu. Kate, Mark’a dönüp kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. “Onunla çalışmak pek kolay değil.”

“Biliyorum. İçerik konusunda elimden geleni yapıyorum.” Gerçekten de elinden geleni yapıyordu. Beraber yazdıkları bölümlerde daha önce hiçbir şey için harcamadığı kadar çaba harcıyordu. Bunun bir nedeni Helena’nın bu işi ne kadar ciddiye aldığını anlamasıydı. İkincisi ise bir efsaneyi memnun etmek için duyduğu o tekinsiz arzuydu. O anda horlayan, bir kolu kanepeden sarkan bir efsane. Şimdiye kadar yazdığı her şeyi okumuş ve henüz tek bir satır bile geri bildirim vermemiş bir efsane. İyi performans gösteriyor olmalıydı, hissiyatı yakalıyor olmalıydı. Aksi takdirde ona saldırır ve o meşhur Helena Ross cehenneminin tadına baktırırdı.

“Kalbini yerinden söker ama bunu bile isteye yapmaz.” Kate durakladı ve Mark onun bakışlarındaki değerlendirmeyi hissedebiliyordu. “Bence sana ihtiyacı var. Sözlerinden daha fazlasına. Bunu atlatmasına yardım edecek *birine* ihtiyacı var.”

“Karım.” Mark bir an durdu ve kendini topladı. “Bunu daha önce de yaşadım, ben yapabilirim –”

“Hayır.” Kate başını iki yana salladı. “Demek istediğim bu değildi. Bu *kitap*, onun yardıma ihtiyacı olduğu şey, odaklandığı şey bu. Ölüm konusuna gelecek olursak...” Mark’ın gözlerine baktı. “Buna altı üstü bir yan etkiymiş gibi davranıyor.”

Bölüm 25

Küçükken sadece kendimi severdim ama o sevgi bile kafa karışıklığı ve özeleştiri dolu bir sevgiydi. Büyüdüğümde Simon'la olan ilişkimde onu yapmacık bir şekilde sevmeyi öğrenmiştim, ilk kayak dersime benziyordu. Başta yavaştı, ellerim güvenlik ipini kavıyor, nefesim boğazımda, nihai düşüşü, nihai taklayı bekliyordum. Ona güvenmeye başladıktan sonra, işte o zaman gerçek tehlike başlamıştı. İşte o zaman tepeler daha uzun, daha dağ gibi olmuştu sanki. Ve aldığım risk dizimin derisinin yüzölmesinden çok daha ölümcül bir şeye dönüşmüştü.

Kanepede uyandım, kelimeler kafamın içinde yankılanıyordu. Mark'ın son yazdıklarından bir yığın aldım ve aklımdaki paragrafı kenar boşluklarına yazdım, televizyon ışığı dışında oda karanlıktı. İşte. Bir sonraki bölümün başlangıcı hazırды. Sayfaları bir kenara bıraktım, ayağa kalkıp tökezleyerek mutfığa girdiğimde tüm vücudum ağrıyordu. Mutfakta mikrodalganın üzerindeki ışık

yanıyordu, ilaç şişeleri tezgâh boyunca kusursuz bir şekilde sıralanmıştı, önlerinde bir not vardı.

Uyandır beni.

El yazısını tanıımıyordum ama Kate'in olamazdı. Dağınıktı, erkeksiydi ve sonunda bir "*lütfen*" eksikti. Merdivenlere ilerlerken ayaklarını gördüm. Ayakları çıplaktı, yattığım koltuğun ucuna doğru uzatmıştı ve kısık bir horlama sesi geliyordu. Güneşlenme odasına girip ona baktım, ağzı açıktı, yüz hatları gevşemişti. Erkekler uyurken çok çirkin olur, Mark'ın da onlardan hiçbir farkı yoktu, ikinci horlaması birincisinden daha gürültülü çıktı, nefes almakta zorlanırken yüzü seğiriyordu.

Burada kalmasına gerek yoktu. Kendi başıma uyuyabilecek durumdaydım. Kate'in ziyareti göz önüne alındığında muhtemelen bulaşıklar yıkanmış, çöpler çıkarılmış ve tuvaletler temizlenmişti. Mark kaldığı otelde uyuyor, o büyük el çantası da benim katımdan başka bir yerde duruyor olmalıydı.

Lafı açılmışken... Sandalyesinin yanında kambur duran çantasını düşündüm. Serin fayansın üzerine yerleşip çantayı kendime doğru çektim, fermuarı çekip açmadan önce gözlerim bir anlığına ona kaydı.

Çantanın içindekiler pek de heyecan verici değildi, yaşlı adam iç çamaşırları ve temiz gömlekler vardı. Pantolon yoktu, yattığı koltuğun kenarından sarkan kot pantolonunun paçasına baktım. İçinde diş fırçası ve tıraş bıçağı olan minik kişisel bakım çantasını bulduğumda biraz rahatlardım, istila ettiği evimi kendi banyosuna çevirmeyecek diye düşündüm. Porno dergisi, ufak bir içki şişesi ya da hap kutusu olmadığı için kendimi hafif bir hayal kırıklığına uğramış buldum; bir kitabın ya da pasaportun içine gizlenmiş iyi

Çizilmiş bir resim ya da aşk mektubu da yoktu. Bir cüzdan buldum, ellerim dikkatli bir şekilde tıka basa dolu deri cüzdanı çekip çıkardı. Bir sürü nakit, bin dolardan fazlaydı. Mark Fortune adına bir ehliyet vardı, doğum tarihi ellili yaşlarının başında olduğunu gösteriyordu, boyu 1.80, kilosu 92’ydi. Bir organ bağışçısıydı, bu onun lehine bir puandı ve motosiklet ehliyeti vardı. Diğer kartları da karıştırdım, tek tek hepsini kurcalıyordum. Bir otomobil derneği kartı. Bir...

“Ne yapıyorsun?”

Başımı yerden kaldırıp Mark’ın koltuğu yavaşça dikleştirmesini izledim. “Cüzdanını karıştırıyorum.” Elimde siyah bir American Express kartı tutuyordum. “Bunlardan birini almak için yılda bir milyon dolar falan harcaman gerektiğini sanıyordum.”

“Mali durumum hakkında endişelerin mi var?”

“Hâlâ *Blockbuster* kartın mı var?” Cevap beklemedim. “Tanrım, yaşlıymışsın.” Emeklilik kartını çıkardım. “Bu minicik indirim kartı cinsel çekiciliğini yok etmeye değer mi?”

“Sevişemememdeki belirleyici faktör bu mu yani? Emeklilik kartım?” Koltuktan yavaşça doğruldu, ayağa kalkarken uzuvlarının gıcırtısını duyuyordum.

“Herhangi bir faydası olduğu da söylenemez.” Cüzdanın diğer tarafına geçtim, bir Discover kartı (bunu kullanan kim kaldı ki?), bir gizli silah ruhsatı (bunu bildiğim iyi oldu) ve New Orleans’taki bir kumarhaneye ait oyuncu kartı buldum. “Lafı açılmışken, kız arkadaşın var mı?”

“Hayır.” Ayaklarını sürüyerek mutfağa gitti, ben de ayaklarının altının temiz olup olmadığını merak ederek yanımdan geçip gidişini izledim. “Yiyecek bir şey ister misin?”

Cüzdanı bıraktım ve soruyu düşündüm, açlığım hastalık korkumuyla savaşıyordu, kafam ilaçlardan biraz sersemlemiş haldeydi. “Minik bir tost yerim belki.” Mutfığa doğru ilerledi ve bir dolabın açıldığını duydum. “Teşekkür ederim,” diye seslendim, omzumun üzerinden ona baktım, hareketleri yavaş ve dikkatliydi, henüz tam olarak ayılamamış birinin devinimleri idi.

“Rica ederim.” Tost makinesini buldu ve ben de cüzdanına döndüm, bir sigorta kartını inceledikten sonra cüzdandaki son eşyaya geçtim, on üç ya da on dört yaşlarında bir kız fotoğrafı vardı.

“Bu senin kızın mı?” Elimdeki fotoğrafı ters çevirerek sordum. Arkasında düzgün el yazısıyla yazılmış pembe bir not vardı.

Seni seviyorum. Maggie

Orijinal kız. Eminim bu yazıyı yıllarca düşünmüştür.

“Evet. Kızım. Eski bir fotoğraf. Reçel sever misin?”

“Hayır.”

“Güzel.” Buzdolabını kapattı. “Zaten hiç yokmuş.”

“Kızınla aranız iyi mi?” Fotoğrafı deri göze geri koyup cüzdanı kapattım, çantaya atıp ayağa kalktım. Oda eğilip bükülüyordu sanki ve koltuğa tutunup görüşüm normale dönene kadar bir süre bekledim.

“Evet.” Kızarmış ekmeğin üzerine tereyağı sürerken bana bakıyordu. “Otur. Sana biraz su getireyim. İçebildiğin kadar çok içmelisin, vücudunu ve ilaçları temizlemeye yardımcı olur.”

“Ve kızın Ole Miss’te.” Daha önceki konuşmamızı hatırlayarak böyle söyledim. Bu adamın kızını, nasıl görüldüğünü, nasıl davrandığını hayal etmeye çalıştım. “Kulağa bir inek ismi gibi geliyor.”

Başını iki yana salladı, dudaklarının kenarında bir gülümseme

belirdi. Gömleği gerilmiş, yüzünde iki günlük kirli sakal vardı ama yine de yıllar önce onu çekici yapan şeyin ne olduğunu görebiliyordum. “Mississippi  niversitesi’ne öyle diyorlar.” Arkasını dönüp buzdolabına doğru yürüdü ve bir bardağa buzlu su doldurunu izledim. “Evde hiç mobilya olmaması olayı ne?”

Omuz silkip bardağı elinden aldım. “Ben minimalist biriyim.”

“Tabii canım.”

Alaycı tavrı içimde bir şeyi d rt yordu ve omurgam boyunca hissettiğim o şeyi durduramıyordum. “Tek başıma kaldığında mobilyaların çoğundan kurtuldum.” Tosttan bir lokma koparıp  iğnedim.

“Evi satabilirdin. Daha küçük bir yere taşınabilirdin.”

“Evet.” Suyumdan bir yudum aldım ve anında mide bulantısı hissettim. Evi satmak eskiden herkesin dilinde olan bir  neriydi. Cenazeden hemen sonra, emlak ılardan el ilanları ve piyasa raporları almıştım, hepsi evin değerleriyle övünüyordu, hiçbiri evin yiyeceği damgadan bahsetmiyordu. Bir keresinde ölümün bir evin değerini üzerindeki etkisini araştırmıştım. Bu gerçeğin açıklanması gerekmiyordu. Bu duvarlar, üzerine sıçrayan kanı ve ev yapımı bir zindanı, organları pişirmek için kullanılan bir fırını saklayabilirdi, öyle ki bunu kimseye söylemek zorunda kalmazdık. Ama bu küçük kasabada herkes olanları biliyordu. Herkes b y  k boş evdeki ucube dul kadını ve her şeyin yerle bir olduğu o günü biliyordu.

Mark bilmiyor gibiydi. Gazete makalelerinde ve ölüm ilanında evlilik adımı olan Helena Parks kullanılmıştı. Google’da kızlık soyadımı ve Bethany’nin adını, kızlık soyadımı ve Simon’ın adını, kızlık soyadımı ve ölüm haberini arattığımda hiçbir şey çıkmamıştı. Başıma bir iş açılmayacak diye düşünüyordum ama

onun için aynı şeyi söyleyemezdim. Dün gece Google’da Mark Fortune’u arattığımda bir trajedi hazinesiyle karşılaşmıştım. Bana  len karısından bahsetmişti. Ama diğ r şeylerden, alkollü araç kullanmaktan, iflastan, rehabilitasyondan... hiç bahsetmemiştir. Sorun değıldi. Benim sırlarım vardı, onun da olabilirdi.  nemli olan tek şey kitaptı.

“Bu evi kocanla birlikte mi almıştın?”

Gelmekte olanı bir saniye önce hissettim ve lavaboya doğıru hamle yaptım, tostun henüz yutmuşken kustum, sert ve acı verici bir şekilde midemden çıktı, tadı öğürme refleksime çarptı ve tekrar  ğ rd m, lavabomun lekesiz yüzeyine p sk rtt m.

Mark bana bir su şişesi uzattı, şişeye uzandım, ağızımı durulayıp lavaboya tükürdüm, musluğun kolunu tutup açtım, lavaboyu yıkamam gerekti.  p  ğ t c y  çalıştırdım, tezgâh kollarımın altında titriyordu, Mark koluma hafifçe dokunduğunda ona bakacak gücüm yoktu. “Ben temizlerim. Hadi seni yatağına götürelim.”

Eski yatağımda bir gece daha geçirmeyi kaldıramazdım. Eninde sonunda ona Bethany’nin odasını, kalbimin parçalanmış kalıntılarını g sterecektim. O anlık lavabodan uzaklaştım. “Ben kanepeye uyuyacağım. Sen de otele git.”

“Açılır koltukta idare ediyorum. Araba kullanamayacak kadar yorgunum, kalmamın bir sakıncası olmadığını varsayıyorum.”

Benim için sakıncası vardı. Yalnız kalmak istiyordum. Onun buzlu suyuna, endişeli bakışlarına, sürekli annelik yapmasına ihtiyaım yoktu. Evimi ve mahremiyetimi geri istiyordum. Bethany’nin odasında, uyku tulumumun içinde, onun eşyalarıyla çevrili mutlu yerimi istiyordum. “Her neyse,” diye mırıldandım, yavaşça yanından geçip oturma odasına doğıru ilerledim.

Kanepe hâlâ televizyondan yansıyan ışıkla renkleniyordu, bataniyeyi açıp yüzü koyun koltuğa gömüldüm, yastığı yanağıma doğru çektim, gözlerim kapanıyordu. Uykuya dalmadan önce onun bana daha fazla hap verdiğini hatırladım.

Bölüm 26

Telefonun sesiyle uyandım. Bir siren sesi, gürültülü ve aralıksızdı; kanepede yuvarlandım, yastığı başımın üzerine çektim ve sesin kesilmesini bekledim. Sonra Mark'ı hatırladım, evin içinde ilerlediği sırada bir kapı sesi duydum, vücudunun ağırlığı döşeme tahtalarını gıcırdatıyor, adımları boş evde yankılanıyordu. Yastığı atıp başımı kaldırdım. “Cevap verme!” Kanepeden düştüm, parmak uçlarım yere sürtündü ve sonra ayağa kalktım, adımlarım uyuşmuş ve şaşkındı, loş odada mutfığa doğru ilerlemeye çalıştığımda oda yamuluyordu sanki. “Cevap verme-” Göğsüne çarptım, parmaklarım gömleğinin fanilasına değdi ve şaşkınlıkla yüzüne baktım.

“Cevap vermeyeceğim.” Bir yandan beni destekleyip bir yandan da bir sandalye arıyordu, etrafta hiçbir şey yoktu ve kollarımı artık daha sıkı tuttuğunu hissediyordum. “Seni kanepeye geri götürelim.”

“Hayır.” Doğrudum, yönümü buluyordum ve göğsüne bastırarak ayağa kalktım. “İyiym ben.” Telefonun sesi kesildi ve diğer koridordaki telesekreter *bip* sesi çıkardığında ikimiz de sessizliğe

gömüldük. Bir tele-pazarlamacının otomatik sesi duyulduğunda rahat bir nefes aldım. Aklıma Charlotte Blanton, ziyareti, bana gönderdiği e-posta gelmişti... Tüm bunlardan sonra bir de telefonla arar diye düşünüyordum.

“Aç mısın?” Mark’ın sesi sakindi, sanki sarhoş gibi telefona koşmam çok normalmiş gibi davranıyordu.

“Sanırım açım.” Ocağın yanma gittim ve tavadaki çırpılmış yumurtalara baktım. “Bunları sen mi pişirdin?”

“Evet. Yenilebilirler.”

Yumurtalar yenilebilir olmaktan da öte görünüyordu. Lezzetli görünüyorlardı. Dolaptan bir kâğıt tabak alıp kaşıkla tabağıma biraz yumurta koydum.

“Biraz daha alabilirsin. Ben yedim.”

“Bu kadar yeter.” Ocağın yanında duran tostı düşünüyordum. Devam ettim.

“Kahve?”

“Evet, lütfen.” Oturdum ve bir yığın kâğıt gördüm, çok düzenli ve çift aralıklı yazılmıştı. “Bunlar yeni yazıların mı?” Başlangıçta yazdıklarını okumak konusunda çok tereddütlüydüm. Onu yazarken izlemiş, sorularını yanıtlamış ve beklemiştim. Tereddütüm, korku ve endişenin bir karışımıydı. İşin hakkını veremeyeceğinden korkuyordum. Dümdüz kelimelerle yazacağından endişeliydim.

Korkularım yersizdi. Başladığım yazıyı sorunsuzca devam ettirdiği o ilk paragrafı okumaya başladığımda ise... iyi bir iş çıkaracağını biliyordum. Üslubumu kolayca yakalamış, taslağımın akışına uymuş ve istediğim tonu korumuştum.

“Evet. Otele uğradığımda çıktısını almıştım.” Bir fincan kahve koydu. “Kahveni nasıl içersin?”

“Sade.” Sayfalara bakıyordum, yumurtamı yemeyi tamamen unutmuştum.

“Bu sabah biraz daha yazdım ama yazıcı bulamadım.”

Sayfaları kendime yaklaştırarak başımı salladım. “Bana bir kalem getirebilir misin? Buzdolabının solundaki çekmecede olmalı.”

Arkama yaslanıp bir ayağımı karşımdaki sandalyeye attım, okurken çatalım dalgınca yumurtalara saplanıyordu. Tabağımdakileri bitirmiştım ve Mark’ın bir şeylerle doldurduğunu fark etmemiştim bile, tabağımda kesilmiş çilekler belirmişti, yazdıklarını okumayı bitirdiğimde tabağımdaki her şeyi silip süpürmüştüm, midem doluydu, parmaklarım son sayfanın kenarına dokundu, kendi kelimelerimi yazmak için can atıyordum.

“Geri kalanını bana e-posta ile gönderebilir misin? Burada çıktısını alabilirim.”

“Çoktan yaptım.” Bir ilaç şişesini sallıyordu. “İlaç ister misin?”

“Bulantı önleyici lütfen. Ya da beni bayıltan her neyse...”

“Bulantı önleyici.”

Yüzümü buruşturdum ama yine de hapı almak için elimi uzattım. “Pek eğlenceli biri değilim.”

“Katılmıyorum.” Ben hapı alırken gözlerimiz buluştu.

Gözlerimi devirdim ve dönüp saate baktım. 10:14. Son yirmi dört saat içinde on altı saatten fazla uyumuştum. Tamamen uyanık olmalıydım ama tek istediğim uzanmaktı. Bugünkü yorgunluğum dünden bile kötüydü. “Ofisime geçelim.”

“Patron sensin.” Sırtını dikleştirmeden önce sayfaları karıştırdı, notlarıma göz attı. Hareket etmediğinde ofisimin nerede olduğunu bilmediğini fark ettim. Çok uzun zamandır kendi yarattığım bir dünyada yaşıyordum, bilinmeyen birinden gelen kargoyu kapıda açmadan alamayan, nevroitik, her şeye burnunu sokan, yalnız bir karakterin dünyasında. Beni Mark’ın evinde yalnız bıraksaydınız şimdiye kadar sosyal güvenlik numarasını ve hava filtrelerinin durumunu öğrenmiş olurdu. Mark bana yemek hazırlayarak

ve yazılarımı yazarak zamanını ciddi şekilde boşa harcıyordu. Bacaklarım çalışır durumda ve zihnim biraz açıkken, mahremiyetimi ihlal etme şansını kaybetmişti.

Basamaklar son iki güne nazaran daha yüksekti, basamakların en tepesine vardığımda kelimenin tam anlamıyla hırıldıyordum, nefeslenmek için kısaca durdum, Mark tırabzana yaslanmıştı, sabırlıydı.

“Çok dik bir merdiven,” dedi sanki bu kadar zorlanmam normalmiş gibi, ben de ona ters ters baktım.

“Kes.” Bu konuda daha iyi olmalıydı. Şımartmaması ya da nazik davranmaması gerektiğini bilmeliydi. Bu acınası bedenin içinde güçlü ve bağımsız olduğumu bilmeliydi.

Koridorun aşağısını ve ofisimin kapısını işaret ettim. “Burası.”

Ofisime en son Simon girmişti. Kış aylarında bazı günler kaloriferler çingırdadığında ve günlerdir içeri temiz hava girmediğinde onun kokusunu alabiliyordum. Kokusu odayı istila eder, elim boynumu tırmalar, vantilatör bu koku karşısında hiçbir işe yaramazdı. O günlerde içeri dondurucu ama temiz hava girmesi için pencereyi açardım. Isıtıcımı açıp bir battaniyeye sarılır ve çalışırdım. Bu soğuk, onu silmeye değerdi, yaz geldiğinde de sanki hiç var olmamış gibi olurdu.

Mark kanepeye geçti, ben de masama oturdum, dizüstü bilgisayarımı açtım, bana gelen birkaç e-postadan biri onunkiydi. İlk çıktı alma girişimim başarısız oldu ve yazıcının üzerine eğilip fişini çekerek makineyi sıfırlarken inledim. Evrende bir kural olmalıydı, dünyevi sorunların ölümcül bir teşhisle ortadan kalkacağına dair bir kural. Ben ölüyordum. Giderken ufak tefek şeylerle uğraşmak zorunda kalmamalıydım.

Sayfaların çıktısını aldıktan sonra kanepede onun yanına oturdum. İkimiz de okuyorduk, o benim notlarımı gözden geçiriyor, ben de onun yeni yazdıklarını işaretliyordum. Yazma becerisi gittikçe güçleniyordu -hikâyenin ritmine kapılıyor, görsel olarak uyarıcı ama kırılgan tonu koruyabiliyordu- ve bu onun normalde yazdığı romanların çok üstünde bir seviyeydi. Kafamı kaldırdığımda gözlerini kapatmış bir şekilde mindere yaslanmış, duruyordu. “Sana bir şey sorabilir miyim?”

“Hayırdır,” diye yanıtladı gözlerini açmadan.

“Madem böyle yazabiliyorsun...” Sayfaları kaldırdım, “Neden yazmıyorsun? Neden yayınladığın o şeyleri yazıyorsun?”

Bir gözünü açıp bana bakmayı başardı. “Tanrım, iltifat ederken bile hakaret edebiliyorsun.” Bir nefes verip doğruldu ve boynunu gevşetti. “Hem o bahsettiğin şeyler satmayı başarabildiğim tek işler. Başka şeyler, iyi şeyler de yazdım.” Elimdeki sayfalara başıyla işaret etti. “Bundan daha iyilerini. Kendim yayımladım. Ama kimse satın almadı.”

“Yani *satabilmek* için kaliteni mi düşürdün?” Bu benim ilaç etkisindeki beynim için bile aptalca bir fikirdi.

“Satış yapamazsam *bunların* hepsi bir hobiden ibaret kalır.” Ofisimi işaret etti. “İlk kitabım yayımlandığında bir hobiyi karşılayabilecek durumda değildim. Aşk romanları raflardan uçup gidiyordu ve kimse duygusu olan çağdaş kurguları umursamıyordu.” Sözlerinde keskin bir tını vardı ve sesli harflerdeki kızgınlığı anlamaya çalışarak ona baktım. Müstehcen romanlardan nefret mi ediyordu yani? Yazdığım romanlardan nefret ettiğimi, saygı duymadığım bir hikâye için aylarımı harcadığımı hayal bile edemiyordum.

“Demek ruhunu sattın ve benim dünyamı işgal ettin,” diye mırıldandım, sonra bakışlarımı tekrar önümdeki kâğıtlara çevirdim.

“Okurlar yazdıklarını seviyor bence.”

Dudaklarımı büküp söylemek istediğim şeyleri yuttum. Marka, zevkleri tam olarak edebi ya da seçici olmayan ucuzcu müşterilerin çoğunu yakalamıştı.

“Notların...” Elindeki kâğıtları kaldırdı. “Çok kibarlar.” Sesi o kadar şaşırılmış geliyordu ki gülümsedim. “Çok daha fazla kırmızı bekliyordum.”

“Ben de öyle.” Oturuşumu değiştirdim ve ilk uyku dalgasının vurduğunu hissettim, mide bulantısı hapı sihrini gösteriyordu. “Ama karakterlerin iyi ve üslup doğru.”

“Senin daha mutlu bir versiyonunu hayal etmek zor değil.”

Gülümsedim ama bu zoraki bir gülümsemeydi, yanaklarımı ayırdığımda geriliyorlardı. Daha mutlu günlerimi güçlkle hatırlıyordum. Bazen o anları hafızamın icat ettiğini, boş zaman dilimlerini Hallmark kanalında yayınlanan filmlerinden kesitlerle doldurduğunu düşünüyordum. “O versiyonumun herhangi bir zaman diliminde var olup olmadığından emin değilim.” Masamda oturmuş, elimde kalemle bir şeyle uğraşmak için yanıp tutuşuyordum. “Birkaç sahne daha yazalım.”

Bölüm 27

Hiçbir zaman evlilik hayalleri kuran bir kız olmamıştım. Evlilik kurumu beni sıkmış, aşk gözümü korkutmuş; evlilik benden daha güzel, daha çok öpüşen ve daha az kambur duran kızların kaderi olmuştu. Simon bu fikri ilk ortaya attığında gülmüştüm. Yüzük kutusunu dikkatle açtığı sırada ellerinin güçlü devinimini izlediğimde, soruyu sorarken gözlerindeki kırılganlık ve umudun yoğun karışımını gördüğümde... neredeyse ağlayacaktım.

Başlangıçta her şey harikaydı. Simon, toplumun bende görmeyi sevdiği kusurlardan bihaber görünüyordu. Hiç arkadaşım olmamasını, kıvrımlarımın ya da seks becerilerimin olmamasını umursamıyordu. Bana alan tanıyor ama aynı zamanda peşimi de bırakmıyordu. Bana çiçekler getiriyor ve annemi etkiliyordu. Ve tanışmamızdan on ay sonra yaptığı evlenme teklifi bana çok hızlı bir karar değil, tam da olması gereken şeymiş gibi gelmişti.

“Nasıldı?”

Sözümün kesilmesine sinirlenerek Mark’a baktım. “Ne nasıldı?”

“Bana hikâyeyi anlat. Teklifi.” Sayfaları karıştırıyordu. “Burada sadece şöyle bir bahsedip geçmişsin.”

“Ha.” Arkama yaslandım ve kollarımı başımın üzerinde kavuşturup gerindim. “Bir restorandaydı. Bilirsin işte. Şarap. Mumlar. Dizlerinin üzerine çökme.” Yüzük çok küçüktü ama sorun bu değildi.

“Hayır mı dedin?” Bir tahminde bulundu, düz ses tonum bir şeyleri ele vermiş olmalıydı.

“Hazır değildim. Hazırlıklı değildim.” O gece bir liste yapmış ama Simon’a hiç vermemiştim. Düzgün Bir Evlenme Teklifi İçin Beş Kural. Kadını zor durumda bırakma. Etrafta başka kimse olmasın. Tekliften önce sarımsak yeme. Teklifin ortasında garsonun kışına bakma. Cevabın evet olduğundan emin değilsen sorma.

Ellerimi indirip oturuşumu dikleştirdim. “O gün eve döndüm ve düşündüm. Bazı artıları ve eksileri yazdım.” O liste hâlâ bendeydi. Sağa uzanıp en alttaki çekmeceyi açarsam, orada, Simon yazısının altında, üzerinde TARİH yazan bölmede bulabilirdim. Simon Parks hakkındaki artı ve eksi listem.

Artıları: Güzel dişleri var.

Eksileri: Bazen ona güvenmiyorum.

İlk eksiyi dinlemeliydim. Altında yedi tane daha vardı ama o ilk madde... ihtiyacım olan tek şeydi. Ve ben aptal âşık bir kız gibi onu görmezden gelmişim.

Yutkundum. “Listelediğim birkaç iyi özelliği vardı. Bunlar, artı benimle birlikte olmayı isteyebilecek başka birini bulma olasılığım... sonra bekâr mı yoksa evli mi olmak istediğime dair bir analiz...” Omuz silktim. “Kabul etmeye karar verdim.”

“Bu şimdiye kadar duyduğum en romantik olmayan hikâye.” Dehşete düşmüş görünüyordu, öyle ki o haline gülmüştüm.

“Aşk Romanları Kraliçesi seni hayal kırıklığına mı uğrattı yoksa?” Alay ediyordum. *Aşk Romanları Kraliçesi*. Yayıncım tarafından bana verilen bu unvan tam bir şakaydı, New York’un en güçlü iş kurumlarından biriydi ve benim en derin düşüncelerim hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

“Kalbim kırıldı.” İç geçirdi ve sayfanın üzerine doğru eğildi. “Teklifi bu şekilde mi anlatmak istiyorsun? Biraz garip olur.”

“Sanırım sen daha iyisini yaptın.”

Kalın parmağını alnına götürdü ve yüzünün kızardığına adım gibi emindim. “Yani, fena iş çıkarmamıştım.”

“Anlat bakalım.” Burnumda bir noktayı kaşıdım.

“Çok büyük bir şey değildi. Ailesinin evindeydik, Mississippi’de küçük bir yerd. Önce babasından izin aldım, sonra ondan benimle yürüyüşe çıkmasını istedim. O sırada teklif ettim.” Gözlerini kırıştırdı, gözlerinde bir hatıraya daldığına dair o boş bakışı görebiliyordum, dudaklarının bir kenarı yukarı kalktı.

“Hava kararıyordu ve sivrisinekler o kadar kötüydü ki elimle sinekleri kovmadan duramıyordum. Yürüyüşe çıkmak istemiyordu ve durmaksızın şikâyet ediyordu... Sıcaktan, böceklerden. Sonunda onu büyük bir ağacın altında durdurdum ve evlenme teklif etmemi sağlayacak kadar bir süre boyunca çenesini kapatmasını söyledim.”

Bana baktı ve yüzünde kocaman bir sırıtış belirdi. “Evlenme teklifi ettiğimi duymadı bile. Böceklerle vurmaya ve sanki tırmanacakmış gibi ağaca bakmaya devam etti. Kollarım sabit tutup gözlerime bakmasını sağlamak zorunda kaldım. Sonra tekrar teklif ettim.” Omuz silkti. “Ve o da evet dedi.”

“Tatlıymış.” Gerçekten de öyleydi, köylülere yakışır bir şekilde tatlıydı. “Nasıl bir kızdı?”

Beni şaşırttı, gülüyordu. “Pervasız. Hiç Cajunlu bir kadınla tanıştın mı?”

“Hayır.”

“Cehennem gibiler. Teksaslı kadınların yürekli olduğunu sandım. İlişkimizin yarısını ondan korkarak geçirdim, diğer yarısını da onu kendinden korumak için elimden geleni yaparak.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Gözü kara biriydi. Hiçbir şeyden korkmazdı. En vahşi aygırımıza atlar ve onu adam etmeye çalışırdı. Memphis’in en kötü barına girer ve oradan kendine arkadaş edinirdi.” Sayfaya baktı, gülümsemesi daha melankolik bir şeye dönüştü.

Karısını tombul bir Güneyli olarak hayal etmiştim, boynuna mutfak önlüğü takan ve arkadan hafif Hristiyan müziği çalan biri. Ama aksine, büyüleyici biri gibiydi. Gözümde canlandırdığım kişi kaybolmadan, Mark bir kelime daha söyleyip onu mahvetmeden önce hemen kâğıda dökmek istediğim türden bir kadındı. “Kızın ona mı benziyor?”

“Pek değil. Sanırım Tanrı ikimize de şöyle bir baktı ve en iyi yanlarımızı seçti. Maggie daha sessiz. Harekete geçmeden önce her şeyi enine boyuna düşünür. İçki ya da sigara içmez, ikisiyle de işi olmaz.” Önündeki sodaya baktım, cevabı bilmeme rağmen yine de soruyu dile getirmek istiyordum.

“İçen kimdi?”

“İkimiz de. O şarap içerdi, ben likör. Neyse ki ikimiz de dost canlısı sarhoşlardık.” Bir elini kot pantolonunun dizinde gezdirdi. “İşe dönmeye hazır mısınız?”

Bu ani bir değişiklikti, ayağa kalkıp gerinmesini izledim. “Tabii.” Kalemi elime aldım ve önümdeki temiz sayfaya baktım. Bir yanım işe geri dönmek istiyordu. Diğer yanım ise romanı tamamen bırakmak, Simon’dan, onun çarpık gülümsemesinden ve bana hissettirdiği her şeyden kaçmak istiyordu.

Hepimizin bir Sonsuza Dek Mutlu Son’u vardı, her hikâyenin

bu sona varmak için doğru zamanı seçmesi gerekiyordu. Simon ve Helena hikâyesinin bu aşamasında, en iyi kısım burasıydı: Onun evlenme teklifi, benim dikkatlice düşünülmüş kabulüm. Peki bundan sonra? Düğünümüzden sonra?

İşte o zaman her şey yokuş aşağı gitmeye başlamıştı.

Mark yazarken, ofisten çıkıp koridorda ilerledim. Bethany'nin odasının kapısında durdum, nefes nefese kaldım ve hareket etmekten mi yoksa yapmak üzere olduğum şeyden mi nefesimin kesildiğini bilmiyordum. Nihayet ileri uzanabildiğimde ellerim titredi, bandın kenarlarından dikkatlice çekerek el yazısıyla yazılmış kâğıt parçasını -Bethany'nin ilk listelerinden birini- kapıdan çıkardım.

"Benim kurallarım!" Attığı çığlıkları kemiklerimde hissedebiliyordum, hassas parçalarım içten içe kırılıyordu. "Makul şeyler talep edebileceğimi ve duygularıma saygı duyulacağını söylemiş-tin!"

"Kurallarının hepsini hatırlayamayız Bethany." Çaresizce Simon'a döndüm. İşte bu yüzden çocuk istememiştim. Yazmam gereken bin beş yüz kelime kalmıştı ama Bethany yatak odasının ışığını kapattığım için öfke nöbeti geçiriyordu.

Simon onun önünde çömelip elleriyle yavaşça ellerini tutarak, "Neden onları yazmıyorsun?" dedi. "İsteklerini yaz, biz de ailece oylayalım. Eğer hepsi makulse, o zaman kurallarını kabul edip onlara uyarız."

"Söz mü?" Bu bir rica değil, bir tehditti, gözleri bana dikilmişti, gözlerinde suçlama vardı. "Kurallara uyacak mısın, anne?"

"Evet," dedim bıkkınlıkla. "Kurallara uyacağım."

Kurallarım her zaman kafamda tuttuğum, düzensiz bir listeden

ibaretti ancak hayatım boyunca onları yeterince sesli dile getirdiğinden emindim. Bethany kendi kurallarını yaratana, düşünüp taşındığı yazıyı o boş kapıya asana kadar, kurallar düzgün bir şekilde ifade edildiğinde ve iletildiğinde her şeyin aslında ne kadar basit olduğunu fark etmemiştim. Bethany'nin kurallarını oylamamızın üzerinden bir hafta geçmeden ben de kendi kurallarımı not almaya başladım. Bazılarını, mesela Kate Rodant'a koyduğum kurallar gibi olanları ilgili taraflarla paylaştım. Diğerlerini ise, mesela Annemle Başa Çıkmanın On Kuralı ya da Seksin Beş Kuralı gibilerini kendime saklamış, bir deftere yazmış ve ruh halime göre sık sık düzenlemiştim. Simon için bir liste hazırlamamıştım. Eğer yazsaydım kalemlerimin mürekkebi tükenirdi. Yürüyen bir dağınıklık ve düzensizlikti, akşamdan kalmalardan ve her yere damlayan *nacholardan*, doğaçlama seksten ve emeklilik planlaması olmamasından hoşlanan bir adamdı.

İyi bir anne olmamış olabilirdim. Avukatımın ve annemin inandığı gibi işe yaramazın teki olabilirdim ama Bethany'nin kurallarına uymuştum. Müzik çaldığımda onunla dans etmişim, kollarımızı havada sallamış, kalçalarımızı ritme göre hareket ettirmiştik. Sanatına müdahale etmemiştim. Ona kâğıt havluya sarılmış Fudge Stripes kurabiyelerinden getirmiş ve geçiş ücreti verir gibi resmi bir şekilde ona sunmuştum.

Odasının kapısını açtım ve kâğıdı saygılı bir şekilde masasına götürdüm, usulca yerine koydum, kâğıt yüzeye değer değmez aldığım önlemlerin saçmalığını fark ettim. Önceleri, onun eşyalarını ömrümün sonuna kadar saklamam gerektiği zamanlarda yaptığım gibi davranıyordum. Artık o zaman çizelgesi sona erdiği için böyle bir özen göstermeme gerek yoktu. Sadece iki buçuk ay daha dayanması gerekiyordu.

Kapıyı kapatıp anahtarı kilide soktuğumda listenin durduğu

yerde oluşan silik çizgileri görebiliyordum, köşelerde hâlâ yapışkan kalıntılar vardı. Hastalığımın teşhisi konulmadan önceki günlerde bunu hemen temizlerdim, parlayana kadar kapıdan uzaklaşamazdım. O gün ise anahtarı zar zor cebime sokabiliyordum, ciğerlerim sıkışıyordu, odasından uzaklaşıp merdivenlere doğru ilerlerken kalbim acı içinde kıvranıyordu.

Kilitlemek zorundaydım. Mark'ın burayı görmesine ya da kızım hakkında bir şeyler duymasına hazır değildim. Henüz değildim.

Bölüm 28

Beyaz granit tezgâhın kenarlarını kavradım, nefesim sık ve sığdı, görüşüm lekeleniyordu. Gözlerimi kapattım, nefes alış-verişlerime odaklandım ama kalbimin dört nala koşuşunu sakinleştirmek için hiçbir işe yaramıyordu. Arkamı döndüm, tezgâha yaslandım ve gözyaşlarımın akmasını engellemek için parmaklarımı gözlerime bastırdım.

Kapı hafifçe çalındığında tokmağa uzanıp kilidi çevirecek kadar hızlı davranamıyorum. Kapı gıcırdayarak açıldığında karşımda o beliriyor, o yakışıklı yüz hatları endişeyle gerginleşmiş. Gözleri tezgâha, oradaki beyaz çubuğa kayıyor. Sonucu görüyor, GEBE kelimesi keskin ve kesin, endişesinde bir kırılma, net ve kontrolsüz bir sevinç anı var. Beni göğsüne bastırdığında hıçkırarak hıçkırarak ağladım, onun mutluluğu yeni bir panik enjeksiyonuna neden oldu. Adımı fısıldadı, kollarını daha sıkı sarı, alnıma, gözyaşlarıma değen dudakları yumuşaktı. “Her şey yoluna girecek,” diye yemin etti. “Benim güzel, tatlı bebeğim. Sana söz veriyorum, bu başımıza gelen en güzel şey olacak.”

Elbette haklıydı. Kızımız benim başıma gelen en iyi şeydi. En iyisi ama aynı zamanda en kötüsü.

Kullandığım yeni ilaç beni bir zombiye dönüştürüyordu. Perşembe günü bir arabanın frenlerinin gıcirtısını, postanın geldiğini duydum ve başımı koltuktan kaldırdım; kalkmak, evin içinde yürümek, merdivenlerden inmek ve arabama kadar yürümek için harcayacağım çabayı düşündüm. Doktor gelecek haftanın daha iyi olacağına, vücudumun bu ilaç karışımına uyum sağlayacağına ve neredeyse normal hissedeceğime söz verdi. Bu arada mümkün olduğunca çok hareket etmem ve bol sıvı almam gerektiğini vurguladı.

Bir sayfanın üzerinde kalem oynatmak sayılmazsa, hareket etmek benim için şaka gibi bir şeydi. Bol sıvı almak kolaydı, yerler boş şişelerle doluydu, enerji seviyem onları yerden toplayamayacak kadar düşüktü ve aldığım her hapla bakir ortamımın elimden kayıp gittiğini hissedebiliyorum.

Eskiden temiz ve boş bir ev beni sakinleştirirdi. Tüm mobilyalardan, tüm anılardan bu yüzden kurtulmuştum. Mobilyalara, fotoğraflara ve eski hayatımızın parçalarına bakmak çok acı vericiydi. Bethany'nin ilk dişini düşürdüğü kanepeye ya da Simon'la bir zamanlar üzerinde seviştiğimiz masaya oturmak istemiyordum. İkinci en çoksatan kitabımla birlikte aldığım Peter Lik eserini ya da düğün hediyesi olarak aldığımız güveç tenceresini istemiyordum. Hepsinin, her biri başka başka anıları anımsatan eşyaların, Eskiden Olan'a bir saldırı gibi görünerek geçen her günün yok olup gitmesini istemiştım. Yeni bir başlangıç istemiştım ve işe yaramıştı. Boş bir sayfa, sırların ve ölümün olmadığı, aptallık etmediğim, Bethany'yi olması gerektiği gibi sevdiğim ve her şeyi doğru yaptığım farklı bir ev gibi hissettirmişti.

Mark ve Aşçı Debbie'nin varlığı da eve eklendiği için garip hissettiriyordu. Mark, bana ait olmayan bir ısıtma yastığı kullan-

mamı önermişti. Midem bulandığında bir kova istemişti, lavaboyu tamir etmek için bir anahtara ihtiyacı olmuştu, her ikisini de dört yıl önce çöpe atmıştım. Debbie sahip olduğum sınırlı sayıdaki tabakla işleri yürütmek durumundaydı, mutfagında pek bir şey yapamayacak kadar az eşya vardı, sonunda başka bir yerde yemek pişirmeye ve yemeği buraya getirmeye başladı. Kate ikimizi de iflas ettirecek kadar çok eşya satın alıyordu, sinir bozucu dış görünüşü, içi işe yarar eşyalarla dolu alışveriş torbalarıyla birleşiyordu ve sürekli ortaya çıkmasından ve tüm bu insanların etrafında olmasının bana gerçekten de yardımcı olmasından *nefret* ediyordum. İşe yaramazın tekiydim, bomboştum ve olay örgüsü yaratmak dışında her anlamda eksik biriydim.

Bir motor sesi duydum ve kargocu gidiyordu. Dışarı çıkmalıydım. Biraz egzersiz yapmış olurdum. Ayrıca posta kutumu kontrol etmeyeli tam bir hafta olmuştu. Kutu muhtemelen doluydu, evimi soymayı planlayanlar için süslü püslü bir davetiyeydi. İki ay önce olsa, ölümüne dövüşmeyi umar ve onları sırtarak karşılardım. Kitabı hazırladığım o günlerde hayatım çok değerliydi, birileriyle polemige girme riskini almama değmezdi.

Uzanma koltuğunun ayaklığını indirip ayağa kalktım. Eğilip boş şişelerden birkaçını aldım, sonra doğrulup çöp kutusuna, oradan mutfaga ve ön kapıya gittim. Kapıda biraz dinlendim. Mark gitmiş, otiline dönmüştü, duş alıp üstünü değiştirmeyi ve akşam yemeği için Tayland yemeği bulmayı planlıyordu. İki günde sekiz bin kelime yazmıştı, etkileyici bir başarıydı ama kendisi buna hiç şaşırmıyordu. Aynı zaman diliminde ben de üç küçük çocuğa yetecek kadar uyumuş ve söylenmiştim. Arada bir, tüm o horlamalarım ve huysuzluklarım arasında yazdıklarından bazılarını işaretlemiştim.

Yazdıklarının üzerinde çok fazla değişikliğe gerek yoktu. Yeteneği vardı, beklediğimden daha fazlaydı hem de. Onu şekillendirmeyi, yeteneğini sulamayı ve büyümesini izlemeyi, zayıf kelimelerini yeniden yazmayı ve onların çerçevesinden bir şeyler yaratmayı planlamıştım. Ama halihazırda çok iyilerdi. Yaptığım ufak tefek değişiklikler, eserinin büyük bir kısmının onun yazdığı şekilde kendi haline bırakılması, benim çaba göstermiyor oluşum neredeyse hayal kırıklığı yaratıyordu. Neredeyse. Son iki gün cehennem gibiydi. Kapı tokmağını çevirip çektim, kapı yerinden çıktı ve açıldı, öğleden sonra esintisi içeri girdi. Dışarı çok güzeldi, sonbaharın o neşeli günlerinden biriydi, havada hâlâ bir parça sıcaklık vardı. Bu verandada geçirdiğim yaz günlerini hatırlatıyordu. Simon'ın çimlerin üzerine serdiği bir muşambamız vardı, bir ucuna hortum yerleştirmiştik, çimenlerimizin kademeli yükseltisi Bethany için mükemmel bir kaydırak oluyordu. Kayganlaştırmak için bulaşık deterjanı ekledik ve Bethany aşağı kayarken heyecanla çığlık atardı. Simon'ın posta kutumuza balonlar ekleyip sokağımızdaki diğer çocukları davet etmesiyle bu bir etkinlik haline gelmişti. Bazı hafta sonları çimenlikte yirmi kadar çocuk koştururdu, güneş battığında ve her şeyi temizlediğimizde Bethany bitkin düşmüş olurdu.

Ön basamaklara dikkatle çıktım, her biri hem acı hem de tatlı olan anıların arasında ilerledim, zehirli çikolata gibiydi, bir parça yuttuktan çok sonra da yapışkan tadı devam ediyordu. Posta kutusunda kalın bir zarf yığını vardı, onları yavaşça kurcaladım. Bir elektrik faturasını kenara ittiğimde ince beyaz bir zarf ortaya çıktı, gözlerimi gönderenin ismine diktim. Charlotte Blanton. Bir ayağım verandanın ilk basamağında, öylece durup zarfa baktım. İçinde ne olabilirdi? Bu kadının neye ihtiyacı olabilirdi? Davranışları sabrımın sınırlarını zorluyordu. Önce ziyareti, sonra gön-

derdiği o e-posta ve *bu*. Ne yapacağımı düşünerek zarfı yığından ayırdım.

Ondan korkuyordum. Cenazeden hemen sonra keder/suçluluk/paranoya karışımı hislerimin kısa bir süreliğine önce haplara, sonra alkole, sonra da işe bağımlılığım katkıda bulunmasından korktuğum gibi korkuyordum. Beni bu durumdan çıkaran şey yazmak olmuştu; karakterlerim beni uyku haplarından ve şaraptan uzaklaştırmış, yaklaşan teslim tarihi, kelime sayım dışında *her şeyi* unutmam için gereken son itici güç olmuştu.

O an, iade adresinde sadece adını gördüğümde boğazımın düğümlendiğini hissettim. *"Size birkaç soru sorabilir miyim?"* Yalan söylemek, uzun zamandır unuttuğum can dostum, beni kurtarabilirdi. Mecbur kaldığımda, sorularla her zaman olduğu gibi başa çıkabilirdim. *"Lütfen. Kocanızla ilgili."*

Eve dönüp zarfı çöp öğütücüsüne attım, içinde ne olduğunu görmek istemiyordum, beyaz zarfın ölümüne dönmesini izledim.

Sadece dokuz haftam kalmıştı. Bu süre zarfında Charlotte Blanton'dan uzak durabilirdim.

Bölüm 29

Kanepedeydik, ayaklarımı yastığın üzerine uzatmıştım, Simon'ın başı şişmiş karnımın üzerindeydi. Başını çevirip gömleğimi yukarı çekti ve tenime bir öpücük kondurdu. "Jacklyn ismine ne dersin?" diye sordu.

İnledim, elimi saçlarında gezdirdim ve saç çizgisinin değiştiğini şefkatle fark ettim. "Hayır. Bella'ya ne dersin?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bir zamanlar bir Bella tanıyordum."

"Çok fazla kız tanıdıysa benziyorsun," diye dudak büktüm, bir tutam saçını çekiştirerek. "İyi ki kıskanç bir kadın değilim."

Sırttı ve nefesinin tenime değen yumuşak gıcıklayışını, üzerime çıkarken bedeninin sıcak ağırlığını sevdim. "Benim için sadece sen varsın." Beni öptü ve ben de onun dudaklarına karşı gülümsedim, parmaklarının karnımın üzerindeki nazik kıvrımını okşadım.

Mark'ın telefonu gömleğinin cebinden gelen kısık bir sesle çaldı.

Yerdeki yerimden başımı kaldırdım, sırtımı kanepeye dayamıştım, yazdığı sayfalar önüme serilmişti. Tepki vermiyordu, sandalyemin kenarına tünemiş, parmakları dizüstü bilgisayarıyla meşguldü. Telefon tekrar çaldı ve duyup duymadığını merak ettim. “Telefonun –”

“Şşş.” Bana bakmıyordu, tuşların takırtısı kreşendoya ulaşırken gözleri dizüstü bilgisayarının ekranına yapışmış durumdaydı. Bir şeyi sonlandırır gibi bir tuşa bastı ve arkasına yaslandı, bir eli gömleğinin önündeki cebini açmaya çalışıyordu, ekrana bakarken çenesi boynuna doğru kıvrıldı. Telefona cevap verdiğinde elimdeki defteri bir kenara bıraktım, ilgimi çekiyordu.

Sesi önce arkadaşçaydı, sonra değişti, sesinin tonuna endişe karıştı, tek taraflı diyalog kafa karıştırıcıydı. Görüşmeyi bitirdiğinde ne olup bittiğini anlamıyordum.

“Her şey yolunda mı?” Ayağa kalkışını izledim ve yüzündeki o dikkat dağınıklığını, elinde dönüp duran cep telefonunu görebiliyordum. Aklıma kızı geldiğinde içimi endişe kapladı.

“Konu Mater. O –” yüzümdeki ifadeyi gördü ve aceleyle açıkladı. “İneklerimden biri. Erken doğum yapıyor.”

Marka Vantly'nin inekleri vardı. Ezeli düşmanımı ne zaman hayal etsem, parfüm ve taze çiçek kokan şık bir çatı katında, günlerini ağda randevuları ve masajlarla meşgulken hayal ederdim. *Marka Vantly'nin inekleri vardı.* Hayal gücüm daha fazla yanılamazdı. “Yani...” Yüzündeki endişeyi anlamaya çalışıyordum. İnekler hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama doğum, yaşam döngülerinin normal bir parçası gibi görünüyordu.

“Eve gitmem gerek. Sadece bir ya da iki günlüğüne.” Sağ kulağını çekiştirdi ve masamda hâlâ açık duran dizüstü bilgisayarına doğru baktı. “Özür dilerim. O benim en yaşlı ineklerimden biri. Orada olmam gerekiyor.” Eli aşağı düştü ve gözlerinde yeni bir ışıkla bana baktı.

Bu bakışı tanıyordum, aptalca bir fikrin *aha* anıydı. Simon bunu hep yapardı. *Ne diyorum biliyor musun...* diye başlardı, yüzünde düşünceli bir ifade belirirdi. Sonra bir “proje” önerirdi, misafir odasının duvarını yıkıp odayı genişletip orayı bilardo masaları, bowling salonu ve içki barı olan bir oyun odasına dönüştürmek gibi. Ya da tüm mahalle için bir Paskalya yumurtası avı düzenleme, tavşan beslediğimiz bir hayvanat bahçesi kurma ve ikimizin de dev tüylü kostümler giymesi fikri gibi. “Bütün çocuklar gelebilir,” demişti, sanki bu iyi bir şeymiş gibi, sanki bahçemizde yüzlerce minik ayak olmasını istiyormuşum gibi. Bethany’yi piyonu olarak kullanıp beni ikisine ve onların *eğlence* fikirlerine karşı çaresiz bırakarak bu planını gerçekten uygulamıştı. Yaşananlar saçmalığın daniskasıydı. Hepsi yalandan, hepsi bencillikten ibaretti ve ben tüm bunlara izin verecek, orada durup onun istediklerinin faturasını ödeyecek kadar aptaldım.

“Sen de benimle gelsene?” Sanki bu fikir mantıklıymış gibi başını aşağı yukarı salladı. “Uçağım var. İki saat içinde Memphis’te olabiliriz. Çiftlikte bir sürü odam var ve çalışmaya devam edebiliriz, hem bu ivmeyi kaybetmemiş oluruz.”

“Hayır.”

“Bir şeye ihtiyacın olur ya da kendini iyi hissetmezsen diye yanında olmam daha iyi olur.”

“Sen benim hemşirem değilsin, Mark. Ben bir yetişkinim. Senden önce de gayet iyi idare ediyordum.”

“En son ne zaman bir seyahate çıktın?” Geri çekilip masaya yaslandı, ben de masanın ayaklarına bakıp sağlamlığını merak ettim. Bethany o masanın üzerine oturur, bacaklarını sallarsa, havada kollarını döndürürdü, çoğunlukla da ben çalışmaya çalışırken. Bethany’nin yirmi kiloluk vücudu, Mark’ın geniş omuzları, masanın kenarına yaslanan iri kalçaları ile kıyaslanamazdı. Mark’ı

ineklerin etrafında hayal etmek kolaydı. Simon ise benim gibi ufak tefekti. Tişörtleri üzerime tam otururdu ve çenesi başımın tam üstüne gelirdi. Ona M beden kot pantolon aldığımı hatırladım. O gülünç kot bedenini aradığım sırada bu işin *benim seviyemin çok çok altında* olduğunu düşündüğümü hatırladım. Yapacak daha önemli işlerim, yazacak kelimelerim, yetişmem gereken teslim tarihlerim vardı. Ben koskoca Helena Ross'tum ama işte alışveriş arabasını itiyordum, önümdeki taşıyıcıda salyaları akan bir bebek, kemerime bağlı aptal bir emzik vardı.

Alnımı ovuşturdum, anılar şimdiki zamanla çarpıştıkça endişem artıyordu. Mark'a baktım ve onun beklediğini fark ettim. Ha, evet. Soru sormuştu. En son ne zaman seyahate *çıkardım?*

Bu hem en kolay hem de en zor soruydu. Sadece dört hafta önce Vermont'a yaptığım bir gecelik kaçamak sayılır mıydı? Sayılmadığına karar verdim ve o iki günü *Asla Konuşmayacağım Şeyler* listesine ekledim. Bu yolculuk haricinde, son yolculuğumda ikisi de benimleydi, Bethany'yi arka koltuğuna bağlamış, bagaja meyve suyu kutuları ve yoğurt çubukları ile dolu bir soğutucu yüklemiş, Kanada sınırına varana kadar yetecek atıştırma-lıklarımızı hazırlamıştık. Yedi saatlik yolculuk on saat sürmüştü ve Tremblant'teki kayak merkezine vardığımızda hepimiz berbat bir ruh hali içindeydik. Harika bir hafta sonuna kötü bir başlan-gıç olmuştu. Kayak takımlarımı giydikten bir saat sonra bileğimi burkmuştum ve sonraki üç günü ateşin başında, onlar tesisi keşfe-derken saatlerce durmaksızın yazarak geçirmiştik. Küçük köyde peri masallarından fırlamış gibi gurme akşam yemekleri yemiştik. Bethany çığlık atarak jakuziye giriyor, pembe mayosuna kar tane-leri düşüyor, buhar havaya yükseliyordu ve ben ona ateşin üzerinde fokurdayan büyük kazanında küçük çocukları pişiren bir cadının hikâyesini anlatıyordum; jakuzinin ışıklarını kırmızıya çevirmiştik

ve ben şeytani suratlar yaparak kazanı karıştırıyormuş gibi yapmıştım, eşit şekilde piştiğinden emin olmak için arada bir onu suya daldırıyordum. Eve dönüş yolunda Simon’la kavga etmiş olsak bile muhteşem bir geziydi. Bethany’nin bir kültürü tanıma fırsatını elinden alarak Fransız restoranının menüsünden tavuk kızartması ve soda sipariş etmesine izin vermiş olsa bile. Bunun yerine, başka bir yerde mikrodalgada kızartılmış tavuk parçaları ve yanında patates kızartması yemişti. Üzerinde sosu bile yoktu. Sadece yağlı ketçap topaklarına batırılmış sade patates kızartması.

“Helena?” Mark nazikçe bana seslendiğinde gözlerimi kırptırdım, oda netleşmeye başladı.

“Çok uzun zaman olmadı,” dedim. *Beş yıl.*

“Eğlenceli olacak, söz veriyorum. Hem biraz kafanı boşaltmanı sağlar. Hazır kendini iyi hissediyorken hadi gidelim.”

Eğlenceli olacak. Kesinlikle eğlenceli olmayacaktı. Mark Fortune’un eğlenceden kastı neydi bilmiyordum ama işin içinde muhtemelen terleme ve böcekler vardı.

Hazır kendini iyi hissediyorken hadi gidelim. İyi hissediyor muydum? Kendimi değerlendirdim. O hafta kesinlikle geçen haftadan çok daha iyiydim, ilaçlar yüzünden hissettiğim mide bulantılarım geçmiş, baş dönmelerim seyrekleşmiş, enerjim neredeyse geri gelmişti. “İyi hissetmek” bunu tanımlamak için uygun bir ifade değildi ancak kesinlikle daha fazla iş görürdü, daha az titrek ve biraz daha eski ben gibi hissediyordum. Doktora göre ilaçların geçici etkisi yardımcı olacak ancak enerjim azalmaya başlayacak, baş ağrılarım kötüleşecek, iştahım azalacaktı ve bir ay içinde neredeyse yatalak olacaktım. Mark haklıydı. Eğer seyahat edeceksem, o hafta tam zamanıydı. Yanıldığı nokta, Marka Vantly’nin dünyasına bir göz atmak cazip gelse de seyahat etmek konusunda herhangi bir hevesim *olduğuna* dair çıkarımıydı.

“Davetin için teşekkür ederim,” diyerek başımı iki yana salladım. “Ama almayayım.”

“Hiç yavru bir ineğin doğduğu anı gördün mü?”

“Görmediğim birçok şey var ama bu onlara ilgim olduğu anlamına gelmiyor.”

“İnat etme.” Nazikçe gülümsedi ve bu mimiğinin beni rahatlatmasından nefret ettim. “Eylül ayında Memphis. Yılın en güzel zamanı. Mater da tıpkı senin gibi... Yaşlı ve huysuz. İyi anlarsınız.” Bana elini uzattığında hiç düşünmeden tuttum, güçlü çekimi beni kolayca ayağa kaldırdı.

Otuz iki yıllık hayatımda sadece birkaç yere gitmiştim. New York. New London. Tremblant. Maine. Washington, DC. Vermont. Hepsi aynıydı. Hem insanları hem de iklimleri soğuktu. Kuzeylileri severdim. Güney’de, Memphis gibi şehirlerde geçen hikâyeler okumuştum ve anlatılan insanlar karşısında dehşete düşmüştüm. Biriyle tanışır tanışmaz ona sarılan tipler. Çok kolay güvenen, çok fazla soru soran, sonra da bu bilgileri tüm şehirde dedikodu yapan tipler. New York’ta yabancıları öylece çay içmeye davet edecek olsaydınız bir hafta içinde tecavüze uğrar ve öldürdünüz. Bence olması gereken de buydu; hepimiz birbirimizden makul bir ölçüde korkmalıydık.

Mark’ın eşyalarını topladığını, dizüstü bilgisayarının kablo-sunu deri spor çantasına soktuğunu, yere serdiğim kâğıtları üst üste koymaya başladığını, bir ataç bulup köşelerini sabitlediğini fark ettim. Dizüstü bilgisayarını çantanın içine attı ve pijama altıma baktı. “Ben aşağıya inip atıştırmalık bir şeyler alacağım. Çok fazla eşya almakla uğraşma, bir şeye ihtiyacın olursa Maggie’nin kıyafetleri sana olur.”

“Ben gelmiyorum.” Bu sözler onu kapıda durdurdu, bir an durakladı, bana dönmeden önce bir kalp atışı kadar zaman geçti.

“Helena.”

Sadece adımı söylemiyordu. Yalnızca üç heceyle, benim için, bu kitap için yaptığı her şeyi bir araya getirmeyi başarıyordu. Hayatımın son günlerini kurtarıyordu. İtiraf etmeme izin veriyordu. Yakında bir gün, ben ölene kadar sırlarımı saklayacaktı. Ve onunla Memphis’e gitmemi istiyordu. Sağlığımın yerinde olduğu o güzel günde bu, küçük bir taviz gibi görünüyordu.

“Tamam.” Dudaklarımı büzdüm. **“Ama sadece birkaç gün.”**

“İstediğin an seni eve geri getireceğim.”

Onaylarcasına başımı salladım, hiç kullanılmadığı için neredeyse gıcırdayan bir hareketti, Mark’ın yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. Merdivenlerden indiğinde koşar adımlarla hareket etti, botlarının döşemede bıraktığı ağır titreşim evin içinde yankılandı.

Hayat nasıl da bir anda değişebiliyordu.

Bölüm 30

Uçuşa zihinsel olarak hazır değildim. Yolculuk çok kısıydı ve Mark'ın hâkimiyeti altındaydı, kamyonetine bindiğimiz andan itibaren çenesi hiç durmadı. Güvenlik kuyrukları, bir x-ray cihazı, bazı sıvı kısıtlamaları bekliyordum ama seyahate dair bu tip sıkıntılardan hiçbiri, hakkında okuduğum hiçbir şey öyle olmamıştı. Kamyonetinden inip küçük bir lobiden geçmiş ve kendimizi bir anda uçağın *içinde bulmuştuk*, hiç duraksamamıştık, artık havalanmamıza dakikalar vardı.

Karnımda bir şeyler dönüyordu ve bir panik dalgası hissediyordum, yola çıkmadan önce aldığım rahatlatıcı hapın etkisini azaltacak kadar güçlü bir panik dalgasıydı. Uçağı küçük görünüyordu, yerden havalanıp gökyüzünde hızla ilerleyemeyecek kadar dayanıksız. Uçağı inceliyordum, iki kapılı bir uçaktı ve burnuna dev bir pervane takılmıştı. Uçaklardan anlamazdım ama iki pervanenin bir pervaneden daha iyi olacağını ve uçak ne kadar büyük olursa o kadar güvenli olacağını düşünüyordum. Rüzgâr etrafımızı sardı ve ceketimi sıkıca kavradım, sırt çantamın ağırlığı güven

veriyordu, dizüstü bilgisayarım sert ve düz bir şekilde omurgama yaslanıyordu. Eğer ölürsek, taslağım yanımda olacaktı. Olayların kökenine inememiş olsam bile, elimden geldiğince çok kelime sıgırdığımı bilerek ölecektim.

“Gergin görünüyorsun.” Mark kanadın alt tarafına bir şey itti ve ardından küçük bir şişeyi güneş ışığına tutarak içindeki sıvı seviyesini inceledi.

“Daha önce hiç uçmadım.” İtiraf benden bir anda çıktı, kelimeler neredeyse rüzgârla sürüklendi.

“Özel uçakla mı? Yoksa genel mi?”

“Hiç uçmadım.” Bu çok saçmaydı, biliyordum. Tanrı aşkına, otuz iki yaşındaydım. Bu işi yirmili yaşlarımda halletmiş olmalıydım, dolgun banka hesabım beni Paris’e, Alaska’ya ya da başka gösterişli yerlere götürmeliydi. Bunun yerine inatla New England bölgesinde kalmış, onun haricinde yaptığım tüm seyahatleri araba ya da trenle gerçekleştirmiştım. Uçmaktan korktuğumdan değil, sadece tehlike potansiyeli konusunda her zaman biraz fazla eğitilmiş olduğum için böyleydım. *Alive*’ı okudum. Eğer sıradağlara düşersek, ilk kaybeden ben olacaktım. Onun yamyama dönüşeceğini ve cılız kollarımı yiyeceğini bilerek ölecektim. Bu düşünceyle yüzümde oluşan korkunç bir gülümsemeyi yuttum ve ölüm tuzakı ihtimaline karşı başımı salladım. “Tehlikeli görünüyor.”

“Bu binip binebileceğin en güvenli uçak,” dedi öne doğru ilerleyip ön tekerleğe bakarak. “Üzerinde bir paraşüt var. Eğer bir şeyler ters giderse -hatta ben düşüp ölürsem- bir düğmeye bastığında seni güvenli bir irtifaya çıkarır, paraşütü açar ve yere süzülürsün.” Doğruldu ve elini havada düşen bir tüy gibi salladı. “Çarpma biraz acıtabilir ama birkaç kez masöre gittikten sonra düzelmeyecek bir şey değil.”

Paraşüt kendimi çok daha iyi hissetmemi sağladı ve Mark’ın

paraşütün ucunda dört dönüşünü izledim, eli bir atı kontrol eder gibi metalin üzerinde geziniyordu. “Ne yapıyorsun?”

“Uçuş öncesi kontrol. Sen de gelsene. Burada birkaç dakika daha işim var.”

“İyiyim böyle.” Doğruyu söylemek gerekirse, *yukarı* nasıl çıkılacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Merdiven ya da basamak yoktu ve bir kapı kolu da göremiyordum. Ellerimi ceplerime soktum ve bekledim.

“Sen bilirsin.” Bana baktı ve durakladı. “Ben iyi bir pilotum Helena. Seni oraya sağ salim götüreceğim.”

Rüzgâr uğulduyordu ve gökyüzüne baktım, görünürde tek bir bulut yoktu. En azından hava açıktı.

Ekrana, üzerinde yanıp sönen kırmızı ve sarı uyarılara baktım ve bir panik dalgası hissettim. Uçak alçalıyordu ve sözlüğümde var olan tüm kelimelerle Mark Fortune’a küfrederek kapıya yapışıyordum. Yağmur ön camı ıslatırken tek hayal edebildiğim o lanet paraşüttü. Bu fırtınada usulca aşağı süzülme gibi bir ihtimal söz konusu bile değildi. Rüzgâr paraşütün yelkenini ele geçirip bizi bir o yana bir bu yana savuracak, tıpkı karnavallarda sadece aptal gençlerin keyif alarak bindiği o gezinti araçlarından biri gibi olacaktı. Gözlerimi yumup burnumdan nefes aldım, emniyet kemerinin kayışına yapışan ellerim terliyordu.

“Rahatla.” Ağzından bu sözcük çıktığında başımı ona doğru çevirdim, yan bakıp görebildiğim kadarıyla vitesin üzerindeki eli gevşekçe duruyordu. “Fırtınanın etrafından dolaşıyoruz. Tehlike de değiliz.”

O anda söylediklerine meydan okurcasına uçak sallandı ve histerimi kontrol etmek için gösterdiğim tüm çabalara rağmen inledim.

“Sadece türbülans.” Bana döndü. “Uçağı biraz daha yükseğe çıkarıyorum. Birazdan sakinleşir.”

“Varmamıza ne kadar kaldı?” Keşke suyuma ulaşabilseydim. Hiç düşünmeden arka koltuğa fırlattığım sırt çantamın yan gözünde idi. Ağzım kurumuştu, yüzüm nemleniyordu ve uçak sarsıldıkça midem bulanıyordu.

“İki saat daha var. Biraz kestirmek istersen şu koltuk yatıyor.”

Bu adam deliydi. Böyle bir zamanda uyuyabilen *her kim olursa olsun* delinin tekidir diye düşünüyordum.

Küçük uçak Memphis’e indiğinde kalp atışlarım yavaşlamıştı. Mark uzanıp kemerime ufak ufak vurdu. “Artık onu çıkarabilirsin.” Pencerelerden birini açtığında içeri serin hava doldu, uçak ilerliyordu. Uzun bir pisti takip ediyor ve gökyüzünden görülebi-
lecek kadar büyük bir tabelada WILSON HAVA TRAFİK MERKEZİ yazan bir dizi binaya doğru ilerliyordu. Kemerimi çözdüm ve bacaklarımı uzattım, ayak parmaklarımı yere bastırdım. Pencereden dışarı bakarken yanımızdan daha büyük bir uçak geçti, güneş uçağın arka tarafında ısıldıyordu. Mark haklıydı. Yükseldikçe türbülans sakinleşmişti ve fırtınanın etrafından dolaşmıştık, gökyüzündeki yerimizden bakıldığında manzara neredeyse büyü-
lüydü. İnişe geçtiğimizde neredeyse sakindim, Mark’ın yetkinliği kanıtlanmış, küçük kokpit geniş ve rahat hissettirmişti.

Bir dizi binanın yanından geçip bir hangarın önüne geldik. Kapıdan sürünerek çıktı, elimde sırt çantamla kanattan atladım. Mark bana yan tarafa gitmemi işaret etti ve ben de sırt çantamı yere bırakıp şişemin kapağını açarak ılık suyumdan içtim. Uçağın yakıtının doldurulması, hangara çekilmesi ilginç bir süreçti. On beş dakika geçmeden Mark elinde anahtarlarla karşımda belirdi.

“Hazır mısınız?” diye sordu, ben de başımı sallayarak sırt çantamı kaptım.

Aracı, eski model bir Bronco’ydu, hangara park edilmiş, üstü açıktı. Kapıyı dikkatlice açıp cilalı ahşap döşemelerine ve sağlam deri koltuklara hayranlıkla baktım. Koltuklar koyu yeşil ve beyaz olmak üzere iki tondan oluşuyordu, kendimi arabanın içine attığımda galeriye konmaya hazır görünümüne hayranlıkla bakmıştım. Mark’ın *taco* yiyişini, marul parçalarının kiralık kamyonetinin zeminine uçuşunu anımsadım. Bu kamyonetin zeminini kauçukla kaplanmış ahşap şeritlerden oluşuyordu ve burada hiç yemek yemediğine yemin edebilirdim. “Araban kaç senesinden?” diye sordum.

“1976.” İçine bindiğinde aracın kasası eğildi, kemerini takmak için dönerken dirseği bana çarptı. “Altı yıldır bende, içinin yenilemesini kendim yaptım.” Sesi henüz duymadığım bir şekilde gururla yankılandı. “Beğendin mi?”

“Çok güzel.” Konağa uzanmadan önce elini gösterge panelinin üzerinde sevgi dolu bir şekilde gezdirdiğini fark ettim. Simon arabaları zengin bir kadının ayakkabıları sevdiği gibi severdi. Bir şeyi satın almayı, onu ilk kullanan olmayı, sonunda bıkip bir kenara atacağı parlak yeni bir oyuncakla kısa bir ilişki yaşamayı severdi. Tutucu bir adamla evlenmiştim, bir fincan kahvenin fiyatını dert eden bir adamla. Ama nihayetinde kazandığımı neredeyse her doları harcayan, evimizi ve garajımızı her şeyin en iyisiyle dolduran şımarık bir adamın dul eşi olmuştum. Öldükten sonra hepsini çöpe atmamın bir diğer nedeni de buydu. Garajımızdaki jet skileri, pahalı saatleri ya da çerçevelenmiş spor hatıralarını her gördüğümde ondan biraz daha nefret ediyordum. Simon’dan nefret etmek için yeterince sebebim vardı. Onun tüketim manyaklığının yarattığı ekstra olumsuzluğa ihtiyacım yoktu.

Mark saatine baktı, telefonuna uzanırken pedala daha agresif bir şekilde basıyordu. Havaalanı kapılarından geçişimizi izliyordum, çalışanların elleri bize hoşça kalın demek için havaya kalkıyor, otoparktan geçerken birbirlerine tanıdık gülümsemeler gönderiyorlardı. Hafif bir ses duydum, Mark telefonla konuşuyordu. “Şimdi arabaya bindim. Yirmi dakika içinde orada olurum. O nasıl?”

Pencereden dışarı baktım, büyük bir ticari uçağın arkasında toz bulutu oluşturarak kalkışını izledim. Tek taraflı konuşmadan ineğin hâlâ doğum sancısı çektiğini ve endişe yaratacak bir durum olduğunu anladım. Mark telefonu kapattı, ben de ona baktım. “İyi olacak mı?”

“Emin değilim.” Sinyalini verdi ve arka camının tozuna gülün yüz çizilmiş bir minivanın yanından geçerken araç biraz sallandı. Benim de bir minivanım vardı. Kışın Simon kullanırdı, önüne bir ren geyiği burnu koyardı, onun bir şeylerden eğlence yaratma becerisi benimkinden çok daha coşkuluymuştu. “On üç yaşında. Bir inek için biraz yaşlı. Bu onun son bebeği olacak.”

“Şimdiye kadar kaç tane doğurdu?” Pencereden başımı çevirdim.

Dudaklarını büküp bir eliyle başının arkasını ovuşturdu. “Hmm... Yedi galiba. Biri doğum sırasında öldü, birkaç yıl önce.”

“Bebekleri ne yapıyorsunuz?”

“Düveleri kimseye vermiyorum, erkekleri satıyorum. Birden fazla boğaya ihtiyacım yok, zaten biri bizi yeterince meşgul ediyor.”

“İneğin şimdi nesi var? Bebek yaşayacak mı?”

“Hiçbir sorunu yok. Sadece biraz rahatsız. Normalden biraz daha uzun sürüyor.”

Umarım ineği üzerimde ölmez diye düşündüm. Hayat hikâyem zaten hüznle doluydu. Daha fazlasını eklemek için binlerce

kilometre yol kat etmeme gerek yoktu. Dertlenmek isteseydim bir fotoğraf albümü açabilir ya da mezarlığı ziyaret edebilirdim.

“Maggie’yi cuma akşamı yemeğe çağırmayı düşünüyordum.” Maggie? Bir süre onun kim olduğunu düşündüm. Onun kızıydı. Üniversite birinci sınıf öğrencisiydi. O kırışmış fotoğraftan yayılan neşeli gülümsemesini anımsadım. Hiçbir şey söylemedim. “Merak ediyor... sanırım. Connecticut’ta kalmam –”

“Senden kalmanı ben istemedim.” Aklıma korkunç bir şey gelmişti ve dönüp ona baktım. “Kızının aklından bizim bir şey olduğumuz –” Kelimeleri dile getiremiyordum, Mark anlayışla sırtıttı.

“Hayır. Sadece çok fazla soru soruyor. Annesi öldüğünden beri bana karşı biraz korumacı.” Boğazını temizledi. “Ona hasta olduğunu söylemedim. Bilmemesini tercih ederim.”

Yüzümü buruşturdum. “O bir yetişkin. Bununla başa çıkabilir –”

“Sanmıyorum. Bunu kafasına takmasını istemiyorum. Sakıncası yoksa bilmemesini tercih ederim.”

Simon sürekli Bethany’yi korumak istiyordu; en sık kavgalarımızın sebebi buydu. Ama bir insan kendisine yalan söyleyen birine nasıl güvenilebilirdi? Ve bir insan hayatta güçlüklerle karşılaşmazsa neyle başa çıkabileceğini nasıl bilebilirdi? Bir gün, muhtemelen yakında, Maggie hastalığımı öğrenecekti. Kendisine yalan söylendiğini anlayacaktı. Ve Mark’ın ona söylediği diğer her şeye şüpheyle yaklaşacaktı. Fikrimi dile getirdiğimde uzun bir sessizlikle karşılaştım.

Mark nihayet konuştuğunda kelimeler havayı yakıp geçti. “Tamam. Ona gelmemesini söyleyeceğim.”

Omuz silktim. Pencereden dışarı bakıyor, yaprakları sarı ve turuncu renklerde parlak bir tuval oluşturan ağaçların geçişini izliyordum, aramızdaki hendek suyla doluydu. İki şeritli bir yol-

daydık, yanımızdan bir tır geçtiğinde aracımız titriyordu, küçük bir evin yanından geçtik, verandasında sallanan ikiz sandalyeler, normalde Amerikan bayrağı için ayrılmış bir direktan gevşekçe sarkan turuncu bir Tennessee bayrağı vardı. Tremblant'a doğru yola çıktığımızda, benzer topraklardan, benzer evlerin yanından geçmiştik, her şey kalın bir kar örtüsüyle kaplıydı. Meraklı komşulardan ve mimari denetleme kurullarından uzak, verandanızda oturabileceğiniz ve günlerce rahatsız edilmeyeceğiniz böyle bir yerde yaşamamanın ne kadar huzur verici olduğunu düşündüğümü hatırladım. Hayallere dalmıştım, yüzümde küçük bir gülümseme belirmişti, tam o sırada Simon iç geçirmişti. Yolda yürüyen bir adama ters ters bakarak, "İnsanlar burada nasıl yaşıyor hiç anlamıyorum," demişti. "Bence sen böyle bir yerde sıkıntıdan *ölürdün*." Bakış açılarımız o kadar net bir şekilde çatışmıştı ki gül-müştüm. Ona ne düşündüğümü söylediğimde alaycı bir gülümse-meyle bana bakmış ve eğilip yanağımdan öpmüştü. Nefesinin sı-caklığını çenemde hissettiğimde, "Deli Helena," diye fısıldamıştı.

Deli Helena.

İlk defa gerçekten haklı olduğu bir şey söylemişti.

Bölüm 31

Neyle karşılaşacağımı bilmiyordum ama Mark'ın uçağını ve gıcır Bronco'sunu gördükten sonra Memphis'teki eviyle ilgili kafamda bir imaj oluşturmuştum; Güneylilere has bir ihtişam. Ana yoldan ayrılıp çakıllı bir yola girdiğimizde emniyet kemerine yaslanıp evin girişini görmeyi bekledim.

Hayal kırıklığına uğramıştım, ağaçlar aralanıyor ve açık bir alan ortaya çıkıyordu, her iki tarafta uzun otlar ve kır çiçekleri vardı, görünürde hiç hayvan yoktu fakat bir tepenin üstüne inşa edilmiş çiftlik evinin arkasında uzakta bir yerlerde bir çit uzanıyordu. Uzun ve düz, geniş bir verandası ve diğer ucundan yükselen bir bacası vardı. Çok... normal görünüyordu. Kaşlarımı çattım.

Yaklaştıkça küçük ayrıntıları fark ediyordum. Ön sundurmanın önünde kendi kendine yetişen gül çalıları vardı, dikenli gövdeleri esintide sallanıyordu. Sallanan koltukların üzerindeki yastıkların soluk mavi rengi muhtemelen bir zamanlar ön panjurlarla uyumluydu. Evin yan tarafına yaslanmış bisiklet neredeyse otların arasına gömülmüştü, sepeti paslanmıştı, gidon tutamakları kuş pislikleriyle doluydu. Zamanın unuttuğu bir ev gibi görünüyordu,

içinde yaşanmış ama bakımı ihmal edilmiş, sanki bir ara -belki üç yıl önce- birileri burayı umursamayı bırakmış gibiydi.

Evden ayrı inşa edilmiş bir garajın önüne park ettik, Mark kapısını açtı. “Çantayı araçta bırakabilirsin. Eve sonra gireriz.”

Kemerimi çözüp söylediklerini duymazdan geldim, hızla sırt çantamı takıp dışarı çıktım. “Eğer inekle ilgileneceksen seni verandada bekleyebilirim. Bilgisayarım var, çalışabilirim.”

“Sen de benimle geliyorsun.” Garaja doğru ilerledi ve yan kapıyı açtı, karanlık alana doğru bir adım attı, garajın kapısı kısa bir süre sonra gümbürdeyerek açıldı. Onu takip ediyordum, ellerim sırt çantamın kayışlarına dolanıyor, üzerine tırmandığı şeyi gördüğümde ayaklarım beton zemine yapışıyordu.

“*Buna* mı binmemi istiyorsun?” Çamurla kaplanmış büyük lastikleri olan, gidonları birbirinden uzak, farları büyük, dört tekerlekli bir araçtı; sanki sürücüsünün komutlarına itaat etmeyip bir kayaya tırmanacakmış gibi tehditkârdı.

“Bundan iki tane var. Ya arkama atlarsın ya da Maggie’ninkine binersin.” Başıyla diğerini işaret etti, diğerinin parlak pembe kaskı vardı ama diğer her açıdan kendisinininkiyle aynıydı.

“Ben burada bekleyeceğim.” Geriye doğru bir adım attığımda dirseğim kapının kenarına çarptı. Dirseğimi tuttum, acı içimden geçiyordu.

“Helena.” Uzanıp kaskı kaptı ve bana doğru uzattı. “Tak hadi şunu. Yavaş süreceğim. Ahır bir buçuk kilometre uzakta. Yürümek için çok uzak ve vaktimiz de az.” Tereddüt ediyordum, kaskı bana doğru salladı. “*Carpe Diem*, Helena.”

Pis bir ölüm makinesinde *anı yaşayacağımı* hiç düşünmezdim. Yine de bu zorluk beni teşvik etti ve kaskı alıp dikkatlice taktım, kayışın yastığı çeneme tam oturdu, ayarlamaya gerek yoktu. İkinci aracı kendim kullanmayı düşünmüyordum bile, Mark’ın arka-

sına yerleştim, geriye doğru eğilip arka tutacakları kavrarsam ona dokunmama gerek kalmıyordu. Garajdan geri geri çıkarken kendimi güvende hissediyordum, ayaklarım onun baldırlarına çarpıyordu sonra ATV'yi yola çıkardı ve gaza bastı, bu sıçramayla ilen doğru sallandım. Tutacaklardan vazgeçip gömleğine tutundum ve ona sarılana kadar öne doğru ilerledim. Motorun gürültüsü arasında, “Pardon,” diye seslendim.

“Sıkı tutun,” diye bağırdı. “Durmamı istersen omzuma vur.” Evin yanından geçerken başımı o yöne çevirdiğimde tel örgülerle çevrili kocaman bir arka bahçe ve o bahçede kuyruğunu sallayarak ileriye doğru atılan sarı bir köpek gördüm. Mark köpeği selamlamak için elini kaldırdı, hızımızı arttırdı ve köpek daha hızlı koşmaya başladığında gülümsedim, dili ağzından sarkıyordu. Kuyruğu sürekli hareket halindeydi, bahçenin sonuna varıp durduğunda bana glmsediğine yemin edebilirdim. “Bu Midas,” diye bağırdı. Sonra yola devam ettik ve ben yüzümü sırtına gmdm, kollarımı ona dolamıştım, karnına sarıldım.

Orası farklı bir dünyaydı. Hava ayçiçeği ve toprak kokuyordu, atkuyruğu yaptığım saçlarım rzgrda savruluyor, aralarından birkaç tel serbest kalırken arılar vızıldlıyordu. Bethany'nin anılarından arınmış bir dünyaydı orası, yüreğimi sıkan o yumruğun biraz olsun hafiflediğini hissediyordum. Ana yoldan sapıp bir hendekten geçtik, ona gitgide daha sıkı sarılıyordum, korkum artıyordu, lastikler tepeyi kazarak ve toprağa tutunarak ilerliyor, yolculuğumuz sık ormanlara doğru yol alıyor, ağaçların arasından gürültüyle geçerken l yaprakların çıtırtısı duyuluyor, düşen yapraklar keskin sonbahar havasında sürükleniyordu.

Kendimi bedenimin dışında hissettiğim, yumruk yaptığım ellerimin arasındaki gömleğinin yumuşak dokusunu incelediğim, yüzümdeki gülümsemeyi, göğsümdeki sessiz keyfi hissettiğim

bir an vardı. Bu mutluluk muydu? Bu duyguyu o kadar uzun zamandır hissetmemiştim ki neredeyse tanıyamamıştım.

Bir patika belirdi ve Mark oradan ilerledi, kısa bir yol gittikten sonra çitteki bir aralıktan döndü, araç bir sıra borunun üzerinde sallanarak ilerledi ve Mark yerdeki boruları göstererek, “Sığır engeli,” diye seslendi, ben de başımı salladım, sanki o beni görebiliyormuş, ben onu anlayabiliyormuşum gibi. Dışarı baktığımda onları gördüm. İnekler. Tarlaya yayılmış, kahverengi ve kırmızıdan oluşan bir koroydu, kocaman başlarını kaldırmışlar, çeneleri hareket halinde bizi izliyorlardı. Bir inekten korkacağımı hiç düşünmemiştim ama bu açık alanda, bize saldırabilecekleri yakınlığa varmışken... Nefesimi tuttum, Mark’a daha sıkı sarıldım ve aniden dört tekerlekli aracın etkileyici hızı için minnettar oldum. “Saldırırlar mı?” diye sorduğumda Mark bana döndü.

“Hayır. Ama boğaya bulaşayım deme.” Parmağıyla boğanın olduğu yeri işaret etti, ben de parmağını takip ettim, kocaman hayvanın bir ağacın gölgesinde bizi izlediğini gördüm, boynuzları yüz dönüm öteden bile ürkütücüydü.

“Zaten öyle bir planım yoktu,” diye seslendim. Mark gaza bastı ve alçak tavanlı bir ahıra doğru gittik, önünde başka bir dört tekerlekli park etmişti. Yanında durduk, Mark motoru durdurdu, devam etmeden önce inmemi bekledi. Kenara çekilip onun ahıra doğru adım atışını, büyük kapıları kaydırıp açışını, tekerleklerin gıcırdayarak kapıyı ayırışını ve açıklıktan yanlamasına geçişini izledim. Bir an tereddüt ettim, sonra ardından gittim.

Ahır bir ucundan diğerine kadar uzanan apaçık bir alandan oluşuyordu. Tavan, sağımızda park etmiş dev traktörleri alacak kadar yüksekti, sol tarafta ise bir sıra açık ahır vardı. Biz geçerken boş ahırlara baktım. Düz ayakkabılarımın içine, ayak parmaklarımın altına kum girmiş gibi hissediyordum, bir çeşit çakıl taşı

ayakkabının derisinin altına girmişti, her adımda sinir bozucu taş ayağıma batıyordu. Sondaki bölmeye yaslanmış yabancı bir adam vardı, biz yaklaşırken doğruldu. Birbirleriyle erkeksi bir el sıkışmasından sonra bana döndüler. “Bu Helena, Connecticut’tan bir arkadaşım.”

“Royce.” Adam başını salladı ve o elini uzatmaya fırsat bulmadan ellerimi kotumun ön cebine soktum.

Başımı salladım. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Hiç doğum yapan bir inek gördün mü?” diye sordu ve kafasındaki kirli beyzbol şapkasına baktım, kenarı kirden neredeyse simsiyah olmuştu. Mark adamın arkasındaki kapıyı açıp samanların arasına girdi, kısık sesle bir şeyler söyledi.

“Hayır.” Bir adım öne çıkıp ahır bölmesinin tepesine tutundum, parmak uçlarıma yükselip içeri baktım. İçeride bir inek vardı, karnı kocamandı, kızıl tüyleri uzanıp dokunabileceğim kadar yakındı. İnek ayakta duruyordu, vücudunu döndürürken biraz geri çekildim, başını Mark’ın olduğu yöne döndürdü, Mark elini ineğin yüzünün yan tarafında gezdirdi. Buraya gelirken bana ineklerden bahsetmiş, tıpkı insanlar gibi doğumdan önce nasıl kasıldıklarını anlatmıştı. Ayakta ya da yatarak doğum yapabiliyorlardı. Buzağının önce ön toynaklarının, sonra başının çıktığını söylemişti. Bir sineği kovarak ona yaklaştım, gözlerim bölmenin duvarının dibindeki gübre yığınının takıldı. Bethany’yi doğurduğumda oda çamaşır suyu ve temizlik kokuyordu. Simon ayakkabılarına galoş, üzerine bir önlük giymiş ve saçlarına bir saç filesi takmıştı. Yüzünde maske vardı ve doktorun eli uyluğumun iç kısmına dokunduğunda lateks eldivenle kaplıydı.

Orada kimsenin eldiveni yoktu. Görünürde ne bir tıbbi kit ne de bir dezenfeksiyon noktası vardı, temiz bir bez bile yoktu. Her an yavru bir inek doğabileceği fikri... kafam korkunç olasılıklarla

dolup taşıyordu. Kendimi hazırlıksız ve eğitimsiz hissediyordum. En azından Bethany’de *biliyordum*. Her on bin doğumdan beşinde annenin kalp ameliyatı geçirmesi gerektiğini biliyordum. Doğum sonrasında yaşanan komplikasyonların son on yılda %114 oranında arttığını biliyordum. Ne yiyeceğimi, ne içeceğimi ve abartmadan, yeterli olacak şekilde nasıl egzersiz yapmam gerektiğini biliyordum. Her şeyi biliyordum. Ama o an önümdeki devasa hayvana bakarken hiçbir şey bilmiyordum, hiçbir şey araştırmamıştım ve kendimi nasıl bir durumun içine soktuğumu bilmemenin verdiği aptallık hissinden *nefret ediyordum*. İneğin ön dizleri büküldü, yere yığılmasını izlerken pis tahtalara tutundum.

Bölüm 32

MARK

Mater pislige gömüldü, ağır bir hırıltı çıkardığında Mark gen çekilerek ona yer açtı, hiçbir detayı kaçırmıyordu. İneğin gözleri büyüyor, beyazları görünüyordu. Burun delikleri açılıyor, başını yere eğerken bacakları seğiriyor, toynakları bir an havada sallanıyordu. Mark onun ne zaman doğduğunu hatırlıyordu. O kadar uzun süre aynı bu şekilde kan ve mukus içinde yatmıştı ki öldüğünü sanmıştı. Ellen bir elini ağzına götürmüş, ağlıyordu. Uzun bacakları sanki hem endişeli hem de bir adım atmaya korkuyormuş gibi bir ileri bir geri geliyordu. Mark onu göğsüne çekmiş, başının tepesine bir öpücük kondurmuştu ve buzağının kurtulması için birlikte dua etmişlerdi. Mater seğirip başını kaldırdığında Ellen neşelenmiş, omzunu ona yaslamış, gülümsemesi tüm ahırı aydınlatacak kadar büyümüşü.

“Ne oluyor?” Helena’nın sözleri gergin ve endişeliydi, yüzü kaygıyla kaplanmıştı.

“Sorun yok.” Mark tahta parmaklıklara yaslanıp gevşedi. “Sadece rahatlamaya çalışıyor. Kasılmaları giderek artıyor. Doğuma az kaldı.”

“*Sen* endişeli misin peki?” Sanki akıl sağlığı Mark’ın vereceği cevaba bağlıymış gibi gözleri ondan Mater’e kaydı.

“Buraya onca yolu boşuna uçarak gelmedim.” Mark toprakta daha iyi bir zemin buldu, yerini değiştirdi. “Ama her şey yoluna girecek. Ne olursa olsun. Mater’in iyi bir hayatı oldu.”

“İstatistiksel bir olasılığa ihtiyacım var.” Helena’nın tırnaklarına oje sürülmemişti, Mark tırnaklarını tahtaya saplayışını, parmak eklemlerinin beyazlaşmasını izledi. “Komplikasyon çıkma ihtimali nedir?”

Mark’ın arkasında duran Royce kıkırdadı ve bölmeden çıkıp onları yalnız bıraktı, güneş gölgesini yere düşürüyordu.

Mark, kadının koyu ve ciddi gözleriyle buluşarak, “Ne fark eder ki?” diye sordu.

“Bilmek istiyorum. Eğer sonunda...” Helena, berbat bir zamanlamayla rahatsızlıkla inleyen Mater’i işaret ediyordu.

Mark, “Sorun değil,” deyip gülümsedi. “O seni anlayamaz. Ölecekse burada olmak istemez misin?” diye yardımcı oldu. “Ya da buzağı ölürse?”

“İstemem.”

Mark bir elini çenesine götürdü, bir haftadır tıraş edilmemiş kirli sakallarının uzadığını hissetti. “Yüzde on beş.” Çenesinin yan tarafını kaşımak için başparmağını kullandı. “Komplikasyon ihtimali yüzde on beş.”

“Bizi buraya sadece yüzde on beş ihtimal için mi sürükledin yani?” Helena sinirli ve şüpheli bir tavırla parmaklıklardan uzaklaşıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Yüzde seksen beş ihtimalle

bu yavru ineği gayet iyi doğuracak ve biz buraya kadar *boşuna* mı geldik?”

Mark kaşlarını kaldırarak ona baktı ve tedirginliğinin kaynağını anlamaya çalıştı. “Yani şimdi sen... bir komplikasyon olmasını mı *istiyorsun?*”

“Gerçeği istiyorum.” İşaret parmağıyla Mater’ı gösterdi, o da -sanki bu işareti bekliyormuş gibi- bir çığlık koparttı, kafasını yere vurdu, rahatsızlığı belli oluyordu. “Yüzde on beş mi?!” Bunu gülünecek kadar aptalca bir şeymiş gibi söyledi.

“O benim karımın ineği.” Mark, Helena’ya yaklaştı ve sesini alçalttı. “Ellen eskiden onun sırtına binerdi. Her hasatta onu domatesle beslerdi. Bir şeylerin ters gitme ihtimali yüzde bir bile olsa buraya gelirdim.”

Helena uzunca bir süre cevap vermedi, gözleri sanki sözlerindeki gerçeklik payını anlamaya çalışır gibi onunkileri inceledi. Sonunda başını salladı. “Tamam. Ben sadece... buraya gelmek pek de rahat hissettiğim bir şey değil. Bu benim için büyük bir olaydı.” Sanki adam yalan söylemiş ya da onu bir şekilde yanlış yönlendirmiş gibi ifadesini temkinli bir bakışla bitirdi. Mark, Helena korkuluklara doğru geri adım atmadan, ön kollarını tahtaya, çenesini ise ellerinin üstüne dayamadan önceki anda, bu kadar şüpheli olmasını gerektirecek ne yaşamış olduğunu merak etti. Belki de yapısı böyleydi. Maggie de öyle bir çocuktü, onu soru yağmuruna tutan, verdiği ilk yanıtla asla tatmin olmayan bir çocuk. Helena ağırlığını korkuluklara vermiş olmasına rağmen kasları gergindi, tetikte bir havası vardı. Eğer onu ürkütse, ya da *bööö* diye bağırırsaydı, Helena’nın ahır boyunca koşarak kaçacağından ve bir kez bile arkasına bakmayacağından adı gibi emindi.

Bölüm 33

HELENA

Bacaklarımı uzattım ve şal desenli yüzeyinin kenarları toprakla lekelenmiş babetlerimin burnunu inceledim. Onları çöpe atmam gerekecek diye düşündüm. Üzerimdeki kot pantolonu da. Oturacak yeni bir yer bulup toprak zeminde başka bir yere geçtim ve Mark'ın olduğu yöne baktım. Aramızda duran Mater zilyonuncu kez olduğu yerde dönüp duruyordu. Çok gürültülü bir doğumdu. Bir sürü hırıltı ve iç çekiş, bir sürü gürültülü yere yığılma, sonra ayağa kalkmak için zahmetli mücadeleler. İlk dört ya da beş seferde endişelenmiştim, ellerim yumruk olmuş, vücudum kas-katı kesilmişti, sanki onu rahatlatabilirmişim gibi. Bir süre sonra Mark gibi davranmaya başlamış ve rahatlamıştım. Mater, bir inek için duyduğum en aptalca isimdi, inek hiç acele etmiyor gibi görünüyordu. O anda ayakta duruyordu, başı eğik, gözleri kapalıydı.

“Ya suyu geldiğinde fark edemez ve kaçırırsak?”

“Kaçırmayacaksın.” Mark dirseklerini dizlerine dayamış, poposunu da ters çevrilmiş çatlak bir kovanın üzerine koymuştu.

Kovanın üzerine oturduğunda ağırlığının etkisiyle plastiğin biraz daha yamulmasını izledim ama çatlak büyümüyordu.

Sessizlik geri dönmüştü, artık rahatlamıştık, orada sadece ikimiz vardık, Royce on beş dakika önce gitmişti. Mater hırıltılı bir ses çıkardığında bu ses cırcır böceklerinin uğultusuna katıldı, gecenin çöküşü ateş böceklerinin yanıp sönmesiyle birleşti.

“Burada ne kadar çok ateş böceği varmış,” dedim bir tanesinin gölgeler arasında kayboluşunu izlerken. “Kuzeyde bu kadar çok yok.”

“Buralarda çok fazla uçan yaratık vardır,” dedi. “Yaz boyunca burada kalırsan seni bir buçuk milyon sivrisinekle tanıştırmam.”

“Almayayım, teşekkürler.” Yaza ölmüş olacaktım. Güneş ışığının sıcaklığını omzumda hissedemeyecek, okyanusun sesini duyamayacak, kumun ayak tabanlarıma sürtünmesini hissedemeyecektim.

“Maggie ateş böceklerine bayılır.” Başını açık kapıya çevirdi ve sanki onlar da bu anı bekliyormuş gibi bir yığın ateş böceği ortaya çıktı.

“Bethany de severdi.” Hüzünle gülümsedim, ön verandamızdaki yaz gecelerini hatırlamıştım, Bethany’nin ayakları ön çimenlikte bir o tarafa bir bu tarafa fırlıyor, ellerini uzatıyor, ödül olarak bir tane böcek yakalamak için kavanozunu havada sallıyordu.

“Bir tane yakaladım.” Bize gülümsedi, dili üst ve alt dişlerinin arasındaki boşluğu zorluyordu. “Çok yavaştı, ben de onu yakaladım.” Bardağı uzattı, elinden dikkatlice aldım, Simon ve ben birbirimizden uzaklaştık, Bethany’nin minik poposu aramızdaki basamağa yerleşti. “Ona ne isim verelim?”

“Hmmm.” Yüzümü buruşturdum ve kavanozun dibine konan küçük sineği ciddiyetle inceledim. “Doug’a ne dersin?” Bilerek seçilmiş berbat bir isim. Bethany eşyaların isimlendirilmesini çok ciddiye alır ve “y” ile biten her şeye ekstra dikkat gösterirdi.

"Doooouuuuug?" İsmi saçma bir şeymiş gibi uzattı, kaşlarını çatarak yüzüne telaşa kapılmış bir ifade yerleştirdi. "Bu berbat bir isim!"

"Tamam," diye izin verdim. "O zaman sen seç."

"Lighty'ye ne dersin?" Simon araya girdi, kavanozu tuttuğum ellerimi sıktım, ona uzanıp tokat atma isteğimle savaştım.

"Lighty!" Bethany neşeyle bağırdı ve kavanozu ellerimden çekip havaya kaldırdı. "Harika bir isim, baba!"

Harika bir isim değildi. Berbat bir isimdi, Doug kadar kötüydü, sadece onun kadar kasıtlı ve komik değildi. Bethany'nin yaratıcılığını geliştirmeye ve ona kendi özgün sesini vermeye çalıştığım bir zamanda bulunan, hayal gücünden en yoksun isimdi. 'Lighty' bu amaç doğrultusunda hiçbir işe yaramayan bir isimdi. 'Lighty' dümdüz, sıradan, ilham vermeyen normallığın kişileştirilmiş haliydi.

Gülümsemeye çalıştım, dudaklarımı birbirine bastırarak yüzümün buruşmasını engellemeye çalıştım. "Ateş böceklerinin neden ılık saçtığını biliyor musun Bethany?"

"Evvvet!" Verdiği yanıt öylesine kendinden emindi ki durakladım, gözlerim ona dönmeden önce Simon'a kaydı. Simon ona anlatmadıysa bilmesinin imkânı yoktu.

"Söyle bakalım." Sanki Bethany dirseğinde Kâşif Dora motifli yara bandı olan dört yaşında bir çocuk değil de kürsüdeki bir sanıkmış gibi, bu istek tamamen yanlış, sert ve suçlayıcı geldi kulağıma.

"Küçük el fenerleri yüzünden," dedi ciddiyetle. "Karanlıkta önlerini böyle görüyorlar "

Hayal gücü başka, aptallık başka bir şeydi. Ben ilkinin inanan, ikincisini ise şiddetle reddeden biriydim. Bu, Simon'la aramızda bir anlaşmazlık konusuydu ve ben başımı iki yana sallarken onun gerildiğini görebiliyordum. "Hayır, Bethany."

“Evet,” diye ısrar etti ayakkabılarından birini basamağa vurarak. “Babam öyle söyledi!”

“Böcekler karanlıkta görebilir. El fenerine ihtiyaçları yok.”

“O zaman neden el fenerleri var?” dedi mızımız bir sesle, sanki ben yaşlı ve aptalmışım da, o da benimle dalga geçiyormuş gibi. Sesinin bu tonundan, küstah bir çocuğun aşırı dikkatli bir telaffuzla konuşmasından nefret ediyordum.

“Bu şekilde iletişim kuruyorlar Eşlerini kendilerine genelde böyle çekiyorlar.” Onu kucığıma çektim ve sesimi alçaltarak onun hoşlandığı fısıltılı sesimi kullandım. “Erkekler etrafta uçar, ışıklarını yakar ve gösteriş yaparlar. Dişiler dallara ya da otlara konar ve erkeklerin gösterisini izler. Hoşlarına giden bir erkek görürlerse ışıklarını yakarlar.” Yolun sonundaki ağacı işaret ettim, dalları sokak lambasına karşı siluet oluşturunuyordu. “Şu ağacın dallarını izle. Bak bakalım dişilerden biri ışıklarını yakıyor mu?”

O tarafa bakmadı. Onun yerine kavanozunu inceledi, gözlerini camına yaklaştırdı. “Yani... Lighty bir erkek mi?” Bu kelimeyi sanki hakaretmiş gibi söyledi. “Ben bir kız ateşböceği istemiştim.”

“Erkek ateşböceklerinin nesi var?” Simon araya girdi, Bethany’nin sohbeti yönlendirdiği yöne doğru ilerledi, bacağını olup olabilecek en sinir bozucu şekilde bana sürtüyordu.

Bethany’yi daha sıkı kavradım ve öne doğru eğilerek kollarımı ona doladım. “Bazı ateşböceği türlerinin yamyam olduğunu biliyor muydun?”

“Bu da ne demek oluyor?” Döndü ve yanağının yumuşak teni boynuma değdi.

“Yani onlar bazen –”

“Dondurma yer!” Simon, köylü bir aptalının neşeli sesiyle araya girdi, verandanın basamağında oturduğu yerden ayağa fırladı ve yerdeki taşlarından birine zarıfçe indi.

“Ateşböcekleri dondurma mı yiyor?” Bethany kuşkuyla sordu.

Simon, “Emin değilim,” dedi görkemli bir şekilde, sanki cahil olmak eğlenceli ve heyecan verici bir şeymiş gibi. Bethany’nin kollarımdan çekilmesiyle içimde öfke patladı. “Ama ben eminim! Ve sanırım şimdi biraz dondurma yiyeceğim!” Simon elini uzatıp onu yakaladı, Bethany’yi kaldırıp döndürdü ve kavanoz havada sallanırken zavallı ateşböceğine cehennemde bir lunapark turu yaşattı.

Gözlerimi kapattım, serin gece havası tenimi karıncalandırıyordu ve beşe kadar saydım, her sayı içimin farklı bir yerindeki gerilimi serbest bırakıyordu. Simon, kızımın hayatını mahvedecek. Kafasını bomboş ve yanlış bilgilerle dolduracak. Abur cubur yemesine izin vererek dişlerini çürütecek ve dilbilgisini mahvedecek. Gözlerimi açtım ve karanlık çimenliğin ötesinden, yoğun ağaçların arasından bir ateşböceği bana doğru parladı.

Gözlerimi yumdum ve tekrar saydım.

“Bazı ateşböceği türlerinin yamyam olduğunu biliyor muydun?” Mark konuyu değiştirmeden, bu bilgiyi paylaşmak için elimi geçen, muhtemelen hayatımın bu son fırsatı ellerimin arasından kayıp gitmeden hızlıca konuştum. “Bu konuda çok sinsiler. Farklı bir ateşböceği türüne ait dişilerin çiftleşme için yanıp sönmeye hareketlerini taklit ediyorlar ve erkekler ne olduğunu anlamak için yaklaştığında öldürmek için üzerlerine çullanıyorlar.”

“Çok ilginçmiş,” dedi Mark ağır ağır.

Tereddüt ettim, onu izledim, alay edip etmediğinden emin değildim. Oldukça samimi görünüyordu, ben de devam ettim. “Ayrıca bazı türler suda yaşar; tıpkı balıklar gibi küçük solungaçları vardır. Ama çoğu böyledir.” Elimini ışık yansımalarına doğru salladım. “Ve ateşböcekleri saldırıya uğradıklarında, bazı hayvanlar

için gerçekten acı ve zehirli olan küçük kan damlaları dökerler.” Omuzlarımı direğe yaslayıp gevşedim. “Bu onların savunma mekanizması. Bu yüzden çoğu hayvan ya da karşıt böcek onlardan uzak durmayı öğrenir. Çok az doğal avcılar var,” diye bitirdim.

“Ateşböcekleri hakkında ne çok şey biliyormuşsun,” dedi Mark, kelimeleri dikkatlice söyledi, tıpkı birinin ağız kokusu ya da pantolonundaki yırtık gibi korkunç bir konuyu kibarca açması gibiydi.

“Okuyorum.” Düz bir sesle konuşuyordum. “Bir ara sen de denemelisin.” O yaz, Bethany’yi karşılaşılabileceğimiz tırtıllar ya da çöp öğütücüsünü ne kadar sık boşaltırsam boşaltayım veya meyvelerimizi ne kadar sık tazelersem tazeleyeyim evde hep var olan meyve sinekleri hakkında eğitmek amacıyla gece böcekleri hakkında koca bir kitap okumuştum. O gece verandada mükemmel bir eğitim fırsatı yakalamıştım. Simon, hep yaptığı gibi, kollarını sallayarak ve *dondurma* gibi kelimelerle dikkatini dağıtarak bunu mahvetmişti. Eğitimi baltalama konusunda bu kadar tutkulu görünmesine rağmen onun sınıfındaki çocukların *herhangi bir şey* öğrenmeyi nasıl başardığını bilmiyordum. Ama tabii belki de sadece bize karşı böyleydi.

“Okumak demişken,” diye iç geçirdi Mark, arkasına yaslandı, kova bedeninin ağırlığı altında gıcırdadı. “Hiç *Sütçü Kız* adlı romanımı okudun mu?” Ben cevap veremedim kıkırdadı. “Boş ver. Tabii ki okudun. Sanırım ona ‘taşralı pornosu’ demiştin.”

Ona ters ters baktım. “Umarım bu vakit öldürmek için önerdiğin şey –”

“Hayır.” Düşüncemi tamamlamamam konusunda uyaran, neredeyse sert bir tavırla araya girdi. Romanda, bir çiftlik çalışanı ve kayıp bir sosyetik kız kar fırtınası sırasında bir ahırda mahsur kalıyordu. Sonraki beş saati çeşitli cinsel pozisyonlarda geçiri-

yorlardı, bunların çoğu kitabı elimden bırakmama neden olmuştu; sahneler rahatsız edici derecede ayrıntılıydı. “Ben sadece diyecektim ki...” Bana hafif bir küçümsemeyle baktı, sanki kendisi masumiyet timsaliymiş de kirli zihne sahip olan *benmişim* gibi. “O kitabı tam burada, bu ahırda yazdım. Bu geceki gibi bir gecede. Bir ineğin doğumunu beklerken.”

Duyduklarım ilgimi çekse de, “Çok şaşırdım,” diye mırıldandım. Yazacaklarıma dair fikirler aklıma hep en tuhaf yerlerde, en beklenmedik durumlarda gelirdi. Bethany bir keresinde bebek evinin köşesine çarpıp elini kesmişti, kesiği temizlerken aklıma kan sakinleri kolonisi fikri gelmişti: Kan dolaşımımızda yaşayan, hayatları sürekli çalkantı içinde olan, vücudumuzda meydana gelen küçük şeylere bağlı olan minik insanlar örneğin grip ya da Bethany’ninki gibi bir kesik. Fikir o kadar güçlüydü, görsel olarak zihnimde öyle *canlanmıştı* ki, kızıma ilk yardım uyguladığım sırada bir anda durmuş, koridordan ofisime doğru koşmuş, aklımdan çıkmadan hemen kâğıda bir sahne karalamıştım. Simon eve geldiğinde Bethany’nin hâlâ lavabonun yanındaki taburede durduğunu, kolunun kana bulandığını ve suyun aktığını görmüş ve çılgına dönmüştü. Sanki kızımız *ölüyormuş* gibi bağırarak, yüzü kıpkırmızı ve öfkeli bir şekilde sahnemi, tüm düşünce akışımı yarıda kesmişti. Bunu hep yapardı. Önemsiz şeyleri abartır, önemli olan şeylere ise yeterince odaklanmazdı. Olayı anneme anlatmıştı ve bu basit yazma çalışmam, daha sonra bana karşı kullanılan başka bir koz haline gelmişti. Tüm bu drama yazmayı hiç bitirmediğim bir kitap uğruna yaşanmıştı.

Kitap fikirleri ilk ortaya çıktıklarında genellikle *çok* zekice fikirlermiş gibi gelir insana, ki bu durum bence çok komik. Bir hikâyenin potansiyelini gerçekten keşfetmek için haftalarca çalışmak gerekiyor, tabii eğer öyle bir potansiyel varsa. O büyük

ahırın etrafını, mahremiyetini, havadaki toza sinmiş kokuları incelediğimde... Mark'ın kafasında kurduğu şeyi görmek pek de zor değildi. Kapı gıcırdayarak açılır, içeri sarışın bir kafa uzanırdı, yüzünde endişe, topuklu ayakkabılarıyla toprak zeminde sallana sallana ilerlerdi. Ve sonra köşeden kot pantolonu kirlenmiş, tişörtü geniş omuzlarını sıkıca sarmış, o muhteşem yüzünü utangaç bir gülümseme kaplamış, bir seksen beş boyunda, kaslı bir adam çıkagelirdi. Çünkü sizin de bildiğiniz üzere, bütün çiftlik işçileri keşfedilmemiş erkek modellerdir. Ve tüm süper seksi sarışınlar kar fırtınalarında tek başlarına araba kullanırlar.

“Yani hepsini mi?” Ona bakarak sordum. “Hepsini? Bir ineğin doğmasını beklerken?”

“Bir kısmım. İlk altı ya da yedi bölümü.” Boynunu bir tarafa doğru eğdi ve esnedi, boynundaki kirli sakalların arasında âdem elması inip kalktı. “Depoda birkaç tane defterim var. İlham gelirse diye. Biraz çalışmak istiyorsan şimdi bir tane getirebilirim.”

Bunu düşündüm. “Hayır, böyle iyiyim.” O anda geçmişe dalma ve bunu onunla tartışma düşüncesi çok yorucuydu. Belki gecenin ilerleyen saatlerinde uykum gelmezse çalışabiliriz diye düşündüm. O gün geçmiş hakkında zaten çok fazla düşünmüştüm.

Mater'ın başı aniden kalktı ve kuyruğunun yukarı doğru sallanışını izledim, bu hareket son bir saat içinde onlarca kez olmuştu. Arka bacakları büküldüğünde ayakkabılarımı kendime çektim, arka tarafından bir sıvı fişkırdı. Mark'ın aniden doğrulmasıyla ben de ayağa kalktım. Bana gülümsedi ve kaşlarını kaldırdı. “Heyecanlı kısım başlıyor sanırım.”

Gömleğimin kenarını aşağı çektim ve toprağın hızla emdiği kirli sıvıdan oluşan havuzu inceledim. Bölmenin duvarı boyunca ilerleyip kalçamı duvara yaslayarak onun yanında durdum, bakışlarım gergin bir şekilde içinden çıkan sıvıyı şaşırmış gibi koklayan Mater'a takıldı. “Geliyor mu?” diye sordum.

“Az kaldı. Büyük ihtimalle doğurmak için tekrar uzanacak.”

Bir pozisyon değişikliği daha oldu. Kalbim, hareketleri çok zahmetli görünen, her zorlandığında eklemleri gıcırdayan koca kız için çarpıyordu. Kovayı ondan çaldım ve üzerine oturdum. “Her zaman bu kadar uzun mu sürer?”

“Seninki daha kısa sürmüştü galiba?” diye sordu ve bu soru hoşuma gitmedi. Daha kısa sürmemiştii. Doğum sırasında berbat bir haldeydim. Her olasılığa karşı hazırlıklıydım ama yine de yetersiz hissetmiştim, mükemmel zamanlanmış oflamalarım, puflamalarım ve itmelerimin hepsi yetersizdi. Sanki vücudum kalbimle aynı fikirdeydi ve gelmekte olan çocuğa karşı bir barikat kurmuştu. Ne de olsa ben çocuk istememiştim. Beni zorlayan Simon olmuştu. Bunun için yalvarıp yakaran. Tehditler savuran. İki yıl süren tartışmalarımızdan sonra pes etmiştim. Ona söz verdirtmiştim. *Sadece bir bebek*. Sadece bir tane. Ve hastanedeki o günden sonra, acil servisteki o ameliyattan sonra... bu sözün gerçekten bir önemi kalmamıştı. İkinci bir bebeği yapmamın hiç ihtimali yoktu.

“Helena?”

“Daha kısa sürmemiştii.” Kelimeler dudaklarımdan döküldüğünde biraz aklı olan herkes bunu duymazdan gelirdi.

“Ne olduğunu bana anlat.”

“Hayır.”

“Bir noktada bana anlatmak zorunda kalacaksın. Şimdi anlat gitsin.”

Haklıydı. Birkaç gün önce düğün sahnesini yazmıştı; küçük kilise yabancılarla dolup taşmıştı, hepsi Simon’ın davetlileri, Simon’ın arkadaşları, Simon’ın ailesiydi. Kalabalıkta tanıdığım tek yüz anemdi, yüzü ıslıl ıslıldı, sanki gözyaşı dökme ihtimali varmış gibi elinde bir mendil tutuyordu. İki gün önce evliliğimizin ilk yılını ve hamileliğin büyük bir kısmını anlattığımız kısımları toparla-

miştık. Bethany'nin doğumuna sadece bir ya da iki bölüm kalmıştı. Atkuyruğumun ucunu çekiştirdim ve birkaç tel saç serbest kaldı.

“Helena?”

Mater suyu koklamayı bırakmıştı, ineğin sırtının sertleşmesini, kaslarının büyük bir çabayla esnemesini izledim. İç çektim. “Kasılmalarım başladığında evdeydik. Yazıyordum, *Deeply Loved* üzerinde çalışıyordum. Kasılmaların sıklığını saymaya başladık, dört dakika arayla olduğunda hastaneye gitmeyi planlıyorduk.”

Başını aşağı yukarı salladı.

“Hastaneye giderken bir şeylerin ters gittiğini fark ettim. Simon’a durmasını, kenara çekmesini söyledim. Kramp giriyordu ve arka koltuğa geçmek, uzanmak istedim. Ama beni dinlemedi.” Yutkundum. “Hastaneye gitmeye o kadar kararlıydı ki. Bana susmam ve nefes almam için bağııyordu. Bana, ‘Kapa çeneni Helena. Bir kez olsun çeneni kapa,’ diyordu.” Ve sözünü dinledim. Sözünü dinlediğim nadir anlardan biriydi bu da. “Acıdan gözlerimi kapattığımı ve bayılıp bayılmayacağımı merak ettiğimi hatırlıyorum.” Bayılmamıştım. Acil servis kapısının önünde frene abanarak durduğunda bilincim yerindeydi. Başım cama çarpmıştı ve Simon’a küfretmişim. *Bebek*, demişti. *Bebeğin önünde küfretme*. O sözlen söylerkenki sesi hâlâ kulaklarımdaydı. O heceler dilinden dökülürken hissettiği heyecanı, mutluluğu. İçimde bir şeyleri ateşlemiş, bir öfke selini. Ben orada *acı* içindeydim ama o mutluydu. *Kendi* yaptığı, istediği, sebep olduğu bu şeyden dolayı mutluydu. Ama tabii sırtı ağrıyan o değildi. Külotunun her yerine çişini sızdıran o değildi. Ölmek isteyen, şişmiş ayaklarını spor ayakkabıların içine ancak tıktırarak sokabilen, yabancılar tarafından arabadan çıkarılan o şişman kadın o değildi. O an bile, neredeyse on yıl sonra, o sesin anısı beni çileden çıkarıyordu. Etmemeliydi ama ediyordu.

Mater inledi. Keşke onun için yapabileceğim bir şey olsaydı.

Bölüm 34

Önce iki toynak çıktı, birbirlerine o kadar sıkı kenetlenmişler ki yapışık sanmıştım. Şişedeki bal gibi yavaşça çıkıyorlar ve sonra duruyorlardı, dizleri görüldüğü anda inek pes etti, başı düştü, kasılmaları kesiliyor gibi olurken toynaklar dimdik dışarı çıktı.

“Ne oluyor?” Mark’a baktım, ineğin vücudunun içinde sıkışmış, nefes almakta zorlanan minik ciğerleriyle yavru buzağıyı düşündüm.

“Sakin ol. Ona biraz zaman ver.”

O an acı verici bir şekilde uzuyordu. Kasları kasıldığında başım dönüyordu ve önce burnu, sonra yüzü ortaya çıkaran yavaş bir itme daha oluyor ve buzağı dışarı çıkarken öne doğru eğiliyordum.

Aman Tanrım. Yavrunun bedeninin geri kalanının bir anda, kaygan ve ani bir şekilde dışarı çıkışını ve toprağa yığılmasını izlemek inanılmaz bir şeydi, kalbim sıkıştı. Annesinin iç sıvılarıyla nemlenmişti, gözleri kapalıydı, embriyotik kesenin parçaları hâlâ bedenindeydi. Hareket etmiyordu, en ufak bir kıpırdanma

bile yoktu ve göğsümde ani bir acı hissettim. Orada duramazdım. Bunu izleyemezdim. Ya öldüyse diye düşündüm? Birden her şeyden pişmanlık duymuştum. O uçağa bindiğime, o tarladan geçerken yüzüme vuran rüzgârdan hoşlandığıma pişman olmuştum. Bu heyecan verici ve farklı değildi, ruhum ve bedenim için tehlikeliydi. O pis havayı soluduğum için solunum yolu enfeksiyonu kapabilirdim, hava daha da soğursa zatürre olabilirdim. Fazladan bir ceketim yoktu, çantamdaki el dezenfektanı bitmişti ve kalbimi bu buzağının, Bethany kadar büyük bu güzel yaratığın ölmüş olma ihtimaline karşı koruyacak hiçbir şeyim yoktu.

Mater ayağa kalktı, o sırada kuyruğu buzağının üzerine süründü ama buzağı ürkmedi, tepki vermedi, KIMILDAMIYORDU. Yan tarafına baktım ve vücudunun nefesle gerinmesini *diledim*. Nefes alıyor olmalıydı, göğüs kafesinin kalkıp inişini görebilmeliydim, *bir şeyler görebilmeliydim*. Bir adım geriledim. Mater hareket etti, kafasını hareketsiz bedene yaklaştırdı, burun delikleri genişledi ve boylu boyunca yavrusunun bedenine üfledi. Koyu ve mor dili dışarı çıktı, Mater yavrusunu yalarken gözyaşlarımı tutamadım, hareketleri sert ve ehemmiyetliydi. Yavrusunun öldüğünün farkında değildi ve onu temizlerken izlemek yürek parçalayıcıydı. Ona daha da yaklaştı ve ağzıyla hayvanın vücudunu salladığı sırada buzağıyı görüşüm engellendi, toprak ıslak ve kanlı derisine yapıştı.

“Helena,” Mark’ın sesi yumuşaktı, elini sallıyordu. “Buraya gel. Bak.” Buzağıyı işaret etti, hızla yanma gittim.

Bebeğin gözleri açıldı ve onu izlediğim sırada başı hızlı, ani bir hareketle titredi. Nefesim kesildi ve elimi ağzıma götürüp bir an Mark’a döndüm. “Yaşıyor!” diye fısıldadım. Dudaklarımı aralayan şapşal gülümsemeye engel olamadım ve bebek başını kaldırdığında parmaklarımla ağzımı kapatarak aptal gibi sııttım.

Bethany ile sadece göz teması kurabilmem, onun yüzüme odaklanabilmesi ve ne gördüğünü anlayabilmesi çok uzun zamanımı almıştı. Buna karşılık, o buzağı durumu hemen kavramış gibi göründü ve ıslak kürkünün büyük bir kısmı toprağa bulanmış bir şekilde yerdeki pozisyonunu inceledi, annesi çoktan uzaklaşmıştı, daha rahat bir duruşa yerleşirken başını kaldırdı, gözleri sanki *Eveet*, der gibi kapandı. *Benim işim bitti*. Mark kenara çekildi, kovayı çevirip musluğu açtı, içini suyla doldurdu, ineğin gözleri fal taşı gibi açıldı, bir kulağı ona doğru eğildi. “Mark,” diye seslendim, buzağının önce arka ayaklarından birinin, sonra ikincisinin üzerine basıp ayaklanmasını izledim. Her şeyi yanlış yapıyordu, ön dizleri hâlâ yerdeydi, her an devrilebilirdi.

“Ona zaman ver,” dedi Mark, eli Mater’ın alnındaydı, ona bir şeyler söylerken sesi alçaldı, kovayı Mater’ın önünde tutarken hafifçe kalçasına vurdu.

“Bir sorun var.” Buzağı ön dizlerinde topallayarak yürüyordu, bir anda sola adım atıp onu ezebilecek olan Mater’a yaklaşıyordu. “Ön bacaklarında bir sorun var.” Dizleri günlük yaşam için yeterince sağlam değilse bir ineğin yaşayabilme şansı yoktu. Diğer inekler tarafından dışlanacaktı. Belki de Mater sütünü içmesine izin vermeyecek diye düşündüm. Belki de başını öne eğip gözlerini kapayarak doğumun üzerinden on dakika bile geçmemiş olmasına rağmen onu görmezden gelmesinin sebebi buydu.

“Halleder o.” Mark kovayı duvara astı ve yanıma geldi, kollarını göğsünde kavuşturdu, dirseği hafifçe omzuma çarptı. “İzle de gör.”

Ön dizlerine çökmüş, annesinin karnına doğru emekleyen, ön bacaklarının faydası olmadığından acınacak kadar kısa boylu sakat küçük bir inek yavrusundan başka izleyecek bir şey yoktu. Ama sonra...

Bir toynağını kaldırdığında nefesimi tuttum, ağırlığını toynağına verirken başı kalktı, ikinci toynak o yamuk bacaklı becenksiz ilk duruşuna destek verirken neredeyse zafer kazanmış gibi oldu.

Hiç düşünmeden başımı Mark'ın omzuna yasladım, ani bir mutluluk patlamasıyla doldum, buzağı başını çevirip *Ne yaptığını gördün mü? Kendi başıma yaptım*, dercesine bize baktığında duygularım coştı. "Çok güzel bir erkek yavru," diye fısıldadım.

"Kız." Mark öne uzanıp işaret etti. "Gördün mü? Bir kız."

Mark haklıydı. Bethany doğduğunda tüm bunları kaçırmıştım. Ameliyat için uyutulmuş ve sonrasında yoğun bakım ünitesinde kucağımda çılgılık atan, benim olduğu söylenen bir bebekle uyanmıştım. Onu o şekilde, kan ve mukus içinde, rahmimden çıktığı haliyle göremedim. Gözlerini açtığı anı ya da doğum mucizesini göremedim.

Belki görseydim, onun hakkında daha farklı hissederdim.

Belki görseydim, onu daha çok severdim.

O yavru ineğin gözlerine baktım ve yemin ederim -kulağa ne kadar aptalca gelse de- o devasa karanlık derinliklerde Bethany'nin ruhunun parıltısını gördüm. İlk muzaffer adımda onun ruhunu hissettim. Ve onu o uzun boylu ama cılız sığıra duyduğum ani sevgide hissettim.

Mantıklı hiçbir yanı yoktu ama yine de tüm bunlarda mutlu olacak bir şey bulmuştum.

Bölüm 35

“Bu bir tatil değil. *Çalışıyoruz*. Mark’ın eve gelmesi gerekiyordu, ben de onunla geldim.” Ağırılığımı diğer bacağıma verip mutfağın kapı çerçevesine yaslandım, cep telefonuyla konuşurken sesim alçaktı. Açıklamam kulağa yanlış geliyormuş, sanki altında *başka* bir şey yatıyormuş gibi, Mark ve ben sadece iş ortağı değil de *arkadaşmışız* gibiydi. “*Çalışmak için* geldim,” diye tekrarladım.

“Sen... iyi vakit geçiriyor musun?” Kate bu soruyu şüpheyle sordu, bu sohbet haddinden fazla uzamıştı.

Mark tencerenin kenarına bir kaşık vurdu, ona baktım ve sonra arkamı döndüm. Kate’in sorusunu duymazdan geldim. “Bir şey için mi aradın?”

“Sadece nasıl olduğuna bir bakayım dedim. Aslında seninle kitabın hakkında konuşmak istiyorum... Mark’la birlikte yazdığın kitap hakkında... ne zaman fırsatın olursa.”

“Konuş o zaman.” *Ne zaman fırsatın olursa mı? Ne salakça* bir ifadeydi.

“Ha. Şey. Yani, bunu şu anda konuşmak zorunda değiliz.”

Kızgınlığım alevlendi. “Konuyu sen açtın. Konuş.”

Uzun bir duraklama yaşandı. “Tamam.” Sanki savaşa adım atmak üzereymiş gibi iç çekti. “Kitabının sunumunu hazırlayabilmem için daha fazla bilgiye ihtiyacım var.”

“Olmaz.” Kelime içgüdüsel olarak dudaklarımdan döküldü. Bir noktada birileri bu kelimeleri okuyacaktı. Milyonlar okuyacaktı. Ama o an değildi. Kate ile paylaşamazdım.

“Olmaz derken?” Tiz bir sesle çıkıştı ama sonra boğazını temizledi. “Ne zaman peki?”

Gayet makul bir soruydu. O ana kadar bir taslak göndermiş olmalıydım. Kate gözden geçirecek, bazı sorular gönderecek ve kitap süslenip püslenip son sekiz kitabımın editörlüğünü yapan, her yaptığım işe bayılan ve her zaman ne talep edersek ödeyen Jackie’ye gönderecekti. Ama bu kitap farklıydı. Jackie bundan nefret edecekti. Bu yüzden gerçeklerle dolu ve mutlu sonla bitmeyen çarpık kitapları seven bir editör olan Tricia Pridgen’ı seçmiştim. Ama Pridgen, hakkında hiçbir şey bilmediği bir kitabı satın almazdı. Bunu bilmeme rağmen bir taslak, hatta bir özet çıkarmaya cesaret edememiştim. Bu duyguyla başa çıkamıyordum, hikâyeyi Kate’le henüz paylaşamazdım.

“Yakında,” diye yalan söyledim. “Önce biraz daha ilerlememiz gerekiyor.” Mark’ın ocağın altını kapatmasını izledim. “Kapatmam lazım.”

“Tamam. Dikkat et.”

Dikkat et. Bethany’ye söylediğim son sözlerdi. *Dikkat et.* Ona onu sevdiğimi söylemiş miydim? Dört yıl boyunca bunu hatırlamaya çalışmışım. Söylediğimden emin değildim. Korkarım ona veda öpücüğü vermekten fazlasını yapamayacak kadar dikkatim dağılmıştı.

“Helena?”

Gözlerimi sıkıca kapattım. “Sonra konuşuruz.” Aramayı sonlandırıp telefonu arka cebime soktum, ellerim şişmişti ve hantal-
dı, o basit işi yapmakta zorlanıyordum.

“Her şey yolunda mı?”

“Evet.” Mutfğa girdim. Mark’ın evi benimkinden çok farklıydı. Zengin kahverengi deriler, çuval bezinden perdeler, ahşap kaplamalı duvarlar ve duvarlara asılı aile fotoğrafları vardı. Benim evimde Bethany ve Simon’ı hatırlatan her şeyi kaldırmıştım. Orada, mutfakta bile, Mark’ın dört yanı karısının fotoğraflarıyla çevriliydi, kadının geniş vücudu eşine yaslanmış, kolları boynuna dolanmış, bir atın üzerinde, bir şelalenin yanında ve bir köpek yavrusunun yanında çekilmiş fotoğraflar. Belki de onu unutmaktan korkuyordu. Belki de onu yeterince anımsarsa, sanki hâlâ hayattaymış gibi olacağım düşünüyordu.

Ama böyle olmuyordu. Kendimi Bethany ile sarmaladığım binden fazla gece geçirmiştim. Onun çarşaflarına sarınmış, çekmece-
sindeki kıyafetleri koklamış ve parmaklarım kâğıt kesiklerinden kanayana kadar fotoğraf albümlerini karıştırmıştım.

Hiçbir şey onun hayatımda olmasının, çıplak ayaklarının koridorun zeminine vuruşundan çıkan sesinin ve kahkaha dolu çığlıklarının yerini tutamıyordu. Ve hiçbir şey kaybı kolaylaştırmıyordu. Umut edebileceğinizin en iyisi, dikkat dağıtıcı şeyler bulabilmenizdi. Hüzne bir nebze ara verdiğiniz o kısa zaman dilimleri.

Tezgâhın kenarına yaslanıp musluğu açmasını ve ellerini yıkmasını izledim. “Benim evimde Bethany’nin hiç fotoğrafı yok.” Suyun sesini duyabilmek için yüksek sesle konuşmak zorundaydım. Ona yaklaşmalıydım, yaklaşırsam beni daha net duyacaktı ama o anda kendi ağırlığımı taşıyabileceğimi sanmıyordum.

Musluğu kapatıp bana döndü, ellerini kurularken yavaş hareket ediyordu.

“Onu sevmediğimden değil,” dedim çaresizce. Bunu bilmesi gerekiyordu. Bunu yazdıklarında, yazdığı kitabın sayfalarında göstermesi gerekiyordu.

“Biliyorum.” Yumuşak bir sesle, yüzünde şefkatle konuşuyordu. Ama bilmiyordu. Henüz hiçbir şey bilmiyordu. Bir oğlana âşık olduğumu biliyordu. Bir bebeğim olduğunu biliyordu. Tek bildiği bir şarkının ilk dizeleriydi. Henüz melodiyi bile duymamıştı.

“Bilmiyorsun,” dedim. “Ama öğreneceksin.”

Bölüm 36

Annem bir keresinde bana birini sevmek için fazla bencil olduğumu söylemişti. O zamanlar on üç yaşındaydım, tartışmamız Red Lobster’da yapışkan bir masa örtüsü etrafında gerçekleşmişti. Büyükanнемin evine gitmeyi planlıyordu, yetmiş birinci doğum gününe denk gelecek bir gezi. Bu gezi, beş hafta önce onunla birlikte son kez gözden geçirip buzdolabının kapısına astığım yazı takvimimin altüst olup aksamasına neden olacaktı. Planımı hazırladığım sıralarda bu seyahatten hiç söz edilmemişti ve ben bunun sadece postayla gelen bir demiryolları tanıtım broşürü nedeniyle aniden ortaya çıkmış bir fikir olduğuna emindim. O ana kadar yazı takvimimi kusursuz bir şekilde takip ediyordum. İlk romanım olacak metni bitirmek için programa uymuştum ve bu bir haftalık aksama okul başlamadan önce bitiremeyeceğim anlamına gelecekti. Ben de her girişimci genç Steinbeck’in yapacağını yapmıştım. Gizlice annemin odasına girmiş, çantasından tren biletimi çıkarmış ve yok etmiştim.

Annem bunu hiç hoş karşılamamıştı. Bana küstah demişti. Şı-

marık. Huysuz. Büyükanne mi görmek istemediğim, ailemle vakıt geçirmek istemediğim için kendimi suçlu hissetmemi sağlamaya çalışmıştı. Yalnızca birkaç kez gördüğüm bir kadına karşı hissetmek zorunda bırakıldığım yükümlülüğü anlamıyordum. Sırf annemi doğurduğu için onu sevmem gerektiğine dair saçma beklentiyi anlamıyordum. O on üç yaşındaki zihniyetimle kendi annemi sevdiğimden bile emin değildim.

Ama Bethany'yi sevmiştim. Çılgılık attığım, kaçtığım ve onu görmezden geldiğim zamanlarda bile sevmiştim. Ona baktığımda yüreğim *acırdı*. O acı göğsümde büyür ve ani bir panik patlaması olurdu, keskin bir kırılganlık batması. O anlarda onu kaybetmekten korkardım. Belki de bu normal bir korkuydu, her ebeveynde olan bir korku. Ya da belki de Tanrı'nın bana bir uyarısıydı, hikâyeme eklediği bir imaydı.

Bu sesi dinlemeliydim. Bu korkuyu yutmamalıydim. Doğru düzgün bir anne olmalı, içgüdülerimi ve bencilliğimi bastırmalı ve kızımı önceliğim yapmalıydim. Onu annemden milyonlarca kilometre uzakta tutmalı, kendime karşı korumalı ve bir yerlere gitmesine, bir şeyler yapmasına asla izin vermemeliydim.

Onu tutsak etmek, kaybetmekten daha iyi olurdu.

Ön verandada oturduğum salıncak sallanıyor, her ileri atılışında engebeli tahtaların üzerinde gıcırtı çıkarıyordu. Omuzlarımin etrafındaki battaniye yumuşaktı, ona sarınarak rahatlamıştım, sıcak çikolata fincanı ellerimde soğuyordu. Önümüzde bir karanlık uzanıyordu, orada ateşböcekleri yoktu, ay bir bulutun arkasına gizlenmişti, ara sıra zemine vuran tırnak sesleri köpeğin yerini belli ediyordu.

“Yorgun musun?” Mark diğer salıncağı görmezden gelerek

basamağa oturdu, bir puro yakarken omuzları kamburlaştı. “Uzun bir gün oldu. Saat gece yarısını geçmiş olmalı.”

Yorgundum. Gömleğimin kolunu geriye çekip saate bile bakamayacak kadar yorgundum. Bunun bir önemi yoktu. Dışarıda cırcır böceklerinden bir koro uğulduyordu; medeniyetten yüzlerce kilometre uzakta, saatlerin var olmadığı, teslim tarihlerinin önemli olmadığı ve tek endişe sebebinin temel ihtiyaçlar olduğu bir yerde gibiydik. Bu verandada oturup çoksatanlar listesindeki sıralamaları ve kitap mağazalarında kitaplarımın sergilendiği rafları önemsediyimi hayal bile edemiyordum. Mark’ın kim olduğumu bilmesine ya da kitaplarımı okumuş olmasına bile şaşırılmış durumdaydım. Marka’yı lüks bir gökdelende, takma tırnaklarıyla kötü e-postalar yazarken hayal etmek kolaydı. Ama Mark’ı bu kalıba sığdıramıyordum. O korkunç sözlerin bu adamdan geldiğine inanamıyordum.

“Bana gönderdiğin e-postalar.” Ona baktım, doğrulurken sırtındaki kasları izledim, çakmağı kenara koydu ve puroyu parmaklarının arasında yuvarladı. Başını çevirdi ve dumandan halkalar profilini çerçeveledi. “Neden bana e-posta göndermeye başladın?” dedim.

Yere baktı ve purosuna bakarken çenesinin esnemesini izledim. Purosunu dudaklarına götürüp uzunca bir nefes çekti ve bana döndü, yüzünde sessiz bir duygu karmaşası vardı. “*Memphis Bride,*” dedi sonunda, bir bacağına diğerinin üzerine attı.

“Pardon?” Aldığım ilaçlar beni sersemletmiş olabilirdi ama karşısında mantığı tam kapasite çalışan bir insan da olsa bu cevabı anlayamayacağından oldukça emindim.

“İsim bir şey çağrıştırıyor mu?” Kaşlarını kaldırdı. “Çağırıştırıyor mu?” Ses tonunda bir suçlama iması vardı ve midemde bir korku havuzu oluştu. *Bunu biliyor olmalıydım.* Nedense bu sınavda başarısız oluyordum.

“Hayır.”

“Benim ilk kitabımdı. İlk *gerçek* kitabım.” Elini eve doğru işaret edecek şekilde şöyle bir salladı. “Bu evin ya da karımın kemoterapi tedavilerinin parasını ödeyen o *boktan saçmalıklar* gibi değildi. İyi bir kitaptı, yazması üç yılımı almıştı ve yayın anlaşması yapmadan önce on sekiz ret mektubunun üstesinden gelmem gerekmişti. İlk yayıncılık anlaşmamdı. Büyük bir olaydı yani, anlıyor musun?” Omuz silkti ve purosunu dudaklarına götürdü. “Ama hayır. Sen anlamazsın. Yazdığın ilk kitap için hemen bir sözleşme imzalamıştın, değil mi? O makaleyi okudum. Temsilciler ve yayıncılar ilk romanın için birbirleriyle yarışıyorlardı. Ama benim için durum hiç öyle değildi. Editörleri bir erkek tarafından yazılan bir aşk romanı okumaya ikna etmek kolay iş değildir.”

Soruyu sorduğuma pişman olmuşum. O enkazı ve ucunun nereye gittiğini görebiliyordum. *Bir tanıtım yazısı*. Böyle bir şey istemiş miydi?

“O kitap için yirmi bin dolar avans aldım. Yarısını imzayı attığımda aldım, bizim anlaşmamızda olduğu gibi.” Bana gülümsedi ama ifadesinde sıcaklık yoktu. “O gün işimden ayrıldım. Ellen ve Maggie’yi dışarı çıkardım, hepimize akşam yemeğinde biftek ısmarladım. Hayat güzeldi.” Purosunun dumanını üflediğinde kokusu biraz daha yaklaştı, havada daha güçlü bir şekilde hissediliyordu. “İlk avansını sen nasıl kutlamıştın?”

Cevap vermedim. Sadece bekliyordum, söyleyecekleri her neyse onu bekliyordum. Bana bakıyordu, kıpırdamıyordum, başka tarafa bakmıyordum, dansımız sonunda başını sallamasıyla kesildi, gözleri yanımdan geçip karanlığa daldı.

“Yayıncı, yazarlardan tanıtım yazıları istedi. Benzer kitapları olan yazarlara ulaştılar, sen de o sıralarda *Garden Room*’u ya-

yımlamıştın. Düşük bir ihtimaldi ama ilk halini okumayı kabul etmiştin.”

“Sanırım kitabı beğenmemişim.”

Sert bir kahkaha attı. “Ah, hayır, Helena. Kitabı *sevmediğini* söylemek az kalır. Aslında unutmuş olmana şaşırdım.” Tekrar dışarı bakmadan önce bir elini eşofmanına silerek aşağı baktı. “Editörüne dört sayfalık bir mektup yazmıştın ama beni CC’ye ekleyecek kadar da kibardın. Romandaki her bir kusura değinmiştin, görüşünün temelinde yazdıklarımın düz ve yetenekten aciz olduğu yatıyordu. Çocukça. Kullandığın kelimelerden biri buydu.” Başını eve doğru eğdi. “İstersen o e-postayı okuyabilirsin. Ofisimde, *New York Times* listesinin hemen yanında çerçevelenmiş bir şekilde asılı duruyor, seni geçtiğim ilk liste.”

“Kötü bir niyetim yoktu.” Sandalyemde doğruldum. “Muhtemelen yardım etmeye çalışıyordum.”

“Yardım etmek mi?” Homurdandı. “Editörümü öyle korkutmuştun ki romanı iptal etti. O hikâye hiçbir zaman yayımlanmadı ve avansın kalanını da alamadım. Yazarlık kariyerim sona erdi. Aynen böyle.” Parmaklarını şaklatıp bana baktı. “Böyle kolaydı işte. Hepsi Helena Ross kitabımı beğenmediği içindi. Sen çok önemli ve özel biriydin, bense kolayca bir kenara atılabilirdim.”

Özür dilemeliydim. Açık ve netti. Ama dudaklarımı birbirine bastırdım. Bir değerlendirme yazmak için zaman ayırdığıma göre gerçekten de kötü bir şey yazmış olmalıydı.

“İşime geri dönemedim. Ellen... yolun yukarısındaki bir çiftlikte çalışıyordu, düşe kalka hayatımıza devam ettik ve ben neredeyse her şey hakkında bir şeyler yazdım. Yayıncılar hiçbirleriyle ilgilenmiyordu. Sonra Ellen hastalandı ve ben de çaresiz kaldım. Bir sürü farklı türde yazdığım kitaplarımı kendim yayınlamaya başladım. Erotika en çok tutulan tür oldu.” Öne eğilip karanlığa doğru tükürdü. “Sonra da Marka Vantly doğdu.”

Marka Vantly'nin biyografisini elli kere okumuştum. Her şey çiçekler ve şampanya eşliğinde Beverly Hills'deki flört dünyasında yaşadığı ateşli maceraları yazdıktan sonra yayıncılıkta başarıya ulaşan Kaliforniyalı bir parti kızından ibaretti. Hasta bir eşten ya da bir tencere acı biber pişiren ama süpürgeliklerini temizlemeyen huysuz bir kovboydan hiç bahsetmiyordu.

Kafamda hesap yapmaya çalıştım. "Karın ne kadar süre... o ne zaman?"

"Yumurtalık kanseriyle başladı. Hayatını elinden almadan önce dört yıl boyunca kanserle savaştı. Bizi üç yıl önce terk etti. Üç yıl iki ay," Muhtemelen daha fazlasını biliyordu. Muhtemelen günleri ve saatleri biliyordu, zamanın tiktakları aklında yankılanıyordu. Bazı yönlerden, onun kederinin büyük bir kısmını tanıyordum. Diğer yönlerden ise tamamen farklıydık.

Ayağa kalktım. "Ben yatayım en iyisi."

Kapıyı açtığım sırada konuşmaya başladı.

"Sana neden e-posta göndermeye başladığımı sormuştun."

Duraksadım, bu sorunun cevabını hâlâ duymak istediğimden emin değildim.

"Uzun bir süre senden nefret ettim. Bu nefret yüzünden sana e-posta gönderdim. Kim olduğumu bilmeni istedim. Ama son yedi yılda..." Köpek ona yaklaştığında Mark elini uzatarak hayvanı kendine doğru çekti. "Sen beni daha iyi bir yazar yaptın. Romanlarımı okuduğunu bilmek beni hep daha iyisini yapmaya itti." Bana baktı. "Yani, teşekkür ederim. Yanıt verdiğin için. Bir sürü e-posta aldığına eminim."

Olduğum yerde kıvrandım ve onun beni affetmesi daha da kötü hissetmeme neden oldu. "Peki."

Ona bir iyi geceler jesti olarak başımı aşağı yukarı salladım ve sonra kapıyı açıp içeri kaçtım.

Bölüm 37

Bir bebek. İnanılmaz derecede tombul bir yüz, gözleri benimkilerden kaçan, diğer her şeye büyük bir merakla uçuşan minik yarıklar. Sürekli ağlıyor, tiz bir feryat, tekrar eden bozuk bir plak gibi. Bazı açılardan narin, bazı açılardan ise hırçın bir koç gibi.

Onu her kaldırdığımda zarar görmüş hissediyorum. Yanlış hissediyorum, içgüdülerimden yoksunum, onunla ne yapacağımı bilemiyorum. Simon'ın gözlerine her baktığımda ve orada hayal kırıklığını gördüğümde kendime güvensizliğim artıyor.

Dünyaya geleli henüz bir hafta oldu ama sanırım kızımdan nefret ediyorum.

Küçük misafir odasında uyandım, oda sıcaktı. Üzerimdeki örtüleri tekmeleyerek indirdim, ağzımda pamuksu ve metalik bir tat vardı ve baş ağrım da çok şiddetliydi. İkiz yataktan yuvarlanarak çantama doğru ilerledim, üzerime kot pantolonumu ve temiz gömleğimi giyerken uzuvlarım yavaşladı, temiz iç çamaşını ya da

sutyen giymekle uğraşacak halde değildim. Ev sessizdi ve dişlenmi fırçaladıktan sonra aşağıya indim.

Ev temiz ve kirlinin tuhaf bir karışımıydı. Banyolar pırl pırlıdı, havada çamaşır suyu kokusu vardı, aynalar lekesizdi, derzler yeni fırçalanmıştı. Ancak ana odalar dağınıktı; posta yığınları ve tuhaf eşyalar, tezgâhın üzerinde bırakılmış patlamış bir ampul, bir masanın ucunda yağlı parmak izleri, bir sandalyenin yanına bırakılmış kirli botlar vardı. Merdivenlerden indim, bakışlarım çerçeveli fotoğrafların üzerinde gezindi, diğerlerine nispeten daha büyük bir çerçevede durdum, kalın, donuk bir çerçeveye çevrili tek bir sayfaydı, kırtasiyeden alınmış bir sayfa parçasıydı, alt kısmında fotokopisi çekilmiş bir çek vardı. Bu bir kabul mektubuydu, sayfanın en üstünde yayıncının mührü, iki paragraflık tebrik mesajının altında süslü bir imza vardı. Kitabın adı da yazılıydı. MEMPHIS BRIDE. Bunu ya kendisi ya da karısı çerçeveletmiş diye düşündüm, başarı sertifikası alan gururlu bir ebeveyn gibi. Her yıl binlerce kitap satın alınıyordu. Binlerce çek yazılıyor, binlerce hayal kuruluyordu. Muhtemelen bunun gibi binlercesi çerçeveleniyordu. Yazdıklarının geçici olarak ölmesi *benim suçum muydu?* Editörüne yazdığım o değerlendirme mektubu olmasaydı, çağdaş kurgu yazıyor olur muydu? Gerçekten saygı duyduğu kitaplar yaratır mıydı?

Bir adım daha atıp çerçeveyi ardımda bıraktım. Bizim sektörde, adımıza yaptığımız işler konuşurdu. Suç sadece bende değildi. Sert değerlendirme yazıları yazdığım ama nihayetinde yine de basılan kitaplar olmuştu. Eğer yeterince güçlü bir roman olsaydı, benim görüşümün bir önemi olmazdı.

Merdivenden inmeye devam ettim, korkulukların kıvrımını takip ederek fuayeye çıktım. Ön kapıya yapıştırılmış bir not vardı.

Ahırdayım. Mutfakta yiyecek bir şeyler var. Bebeği görmek istersen Royce seni ahıra getirebilir.

Notu bir kenara bırakıp mutfaka gittim. Tezgâhın üzerindeki kâseden bir muz alıp soydum ve birinci katta yavaş yavaş dolaş-
tım. Geniş bir alandı, her şey bir dev için yapılmıştı. Architectural
Digest kataloğundan fırlamış gibi duran geniş deri koltuk vardı.
Bir ağaç gövdesinden yapılmış kalın sehpa. Etrafta hiç ıvır zıvır
yoktu, her şey deri, ahşap ve fotoğraf karışımından ibaretti. Ai-
leden biri fotoğrafçı olmalıydı. Bir mera fotoğrafının kocaman
bir baskısı vardı, batan güneşin canlı rengi tüm odaya sıcaklık
veriyordu. Başka bir odaya girdim ve bir dizi siyah beyaz fotoğraf
gördüm; Mark'ın ellerinin, boynu bükük bir atın ve kızının gü-
lümsemesinin yakın çekimleriydi. Etrafıma baktığımda ofisinde
olduğumu fark ettim, bir köşede bir yazıcı, önümde sayfa yığın-
larıyla dolu bir masa. Diğer uçtaki duvar boyunca uzun bir pen-
cerenin altında, yirmiden fazla ciltlenmiş metin vardı. Başlıkları
taradım, lanetli Memphis Bride'ı aradım ama bulamadım. Çerçe-
velenmiş değerlendirme yazımın orada olup olmadığına bakmak
için duvarları taramadım. Yazının acımasız olduğunu söylemişti,
ona inanıyordum. Bunun için kanıtı ihtiyacım yoktu.

Yemek odası ve güneşlenme odası beni sıkımişti, misafir oda-
sını atlayarak ve kızının odasına üstünkörü bir bakış atarak üst
kata geri döndüm. Bir sonraki oda altın rengindeydi; tavandan
tabana kitap rafları, tekerlekli bir merdiveni ve gömme aydınlat-
ması olan bir kütüphane. Büyük bir sandalye ve bir kanepe vardı,
her ikisi de içine gömülebileceğiniz ve asla kalkmak istemeye-
ceğiniz türden parçalardı. Evimizde böyle bir oda yapmalıydım.
Beş bin metrekare yer almış ama Simon'ın saçmalıkları uğruna
heba etmiştik. Bir egzersiz odası. Bir sinema odası. Hiç kullanıl-
mayan iki misafir odası. Yemek odası. Neden evin daha büyük
kısmı üzerinde hak iddia etmemiştim? Neden böyle bir odam ol-
ması için ısrar etmemiştim? Ve sonra, onlar gittikten ve ben yalnız

kaldıktan sonra, neden kendim için bunu yapmamıştım? Ama bunun cevabını biliyordum. Sonrasında böyle bir oda yapmamıştım çünkü bunu hak etmemiştim. Yapsaydım kendimi lekelenmiş ve bencil hissederdim.

Kitapları yazarlara göre düzenlenmişti, tüm büyük isimler buradaydı. Hiçbir şeye dokunmadım, muz hâlâ elimdeydi, kitaplarına olan saygım kapı kolları ve elektrik düğmelerinden daha fazlaydı. Benim kitaplarımın olduğu bölümü buldum ve okumaktan sırtları buruşmuş tüm kitaplarımı burada görmekten memnun oldum. Benimkiler dışında çok az aşk romanı vardı, Mark'ın klasiklere ve çağdaş kurguya ilgisi vardı. Birkaç isme gülümsedim ve çenemi kaldırdım, bakışlarım raflarda yukarı doğru hareket etti, merdiveni tırmanma ve koleksiyonunu düzgün bir şekilde inceleme arzum beni dürtüyordu. Ensemde keskin bir ağrı hissettim ve dikkatlice başımı eğip geri çekildim. Ağrı kesici almak için geç bile kalmıştım, odasına burnumu sokmaktan vazgeçip aşağıya, ilacıma gittim.

İlaçların tadı berbattı, su içmeye fırsat bulamadan dilinizde anında eriyen tebeşirimsi haplar gibiydi. İki tane ağrı kesici, bir de bulantı kesici aldım ve lavabonun üstündeki pencereden dışarı baktım. Mark'ın Bronco'su ordaydı, yanında zayıf bir adam duruyordu, kulağında telefon, elinde sigara vardı. Dün geceki adam, Mark için çalışan adam. Royce.

Oturma odasından bir ses geldiğinde oraya döndüm, köpeğinin bana doğru koştuğunu gördüğümde rahatlardım, kuyruğu yanından geçtiği her şeye çarpıyor, bir porselen dükkânının tamamını yok edebilecek bir gümbürtüyle geliyordu. Bana gülümsedi, yanaşıp bana yaslandı, başını kaldırıp bana baktığında dili ağzının

kenarından dışarı sarkıyordu. Kuyruğunu sallıyor ve bu hareketle tüm vücudu esniyordu. “Selam dostum.” Onu sevmek istemiyordum. Kirli görünüyordu, evin içinde yürürken ardında ıslak pati izlerinden bir yol bırakmıştı. Tüm ağırlığını kavalkemiğime yaslıyor ve sanki bunun ne anlama geldiğini anlıyormuşum gibi bir patisini kaldırıyor. Simon bir zamanlar bir Akita istemişti, ucuz bir kazak gibi tüy döken ve günde üç dört litre salya akıtan, ayı avcısı dev bir köpek. Ben reddettikçe Simon hırçınlaşmıştı, iki hafta ve sayısız tartışmadan sonra bir şekilde uzlaşmıştık ve Simon kendisine yeni bir motosiklet almıştı. Tartışmalarımızın çoğu böyle sonuçlanırdı. Bir yanım onun asla bir köpek istemediğinden, asıl istediğinin bir motosiklet olduğundan, tüm bunların kaybettiğim psikolojik bir oyun olduğundan şüpheleniyordu.

Alçak sesle bir mırıltı duyduğumda tekrar aşağı baktım, kahverengi gözleri yüzümü incelerken minik minik hareket ediyordu. Kendime rağmen uzanıp dikkatlice başını okşadım. Bir yetişkin olarak köpekleri her zaman çocuklarla aynı şekilde düşünürdüm: Muazzam miktarda çaba gerektiren salyalı gürültü makineleri. Çocuklar hakkında yanılmıştım. Bethany, özellikle başlangıçta, durmaksızın zaman ve enerji tüketmesine rağmen her şeye değerdi. Milyonlarca kez değerdi.

O köpek buna değmezdi. Ayakkabılarımın üzerine uzanmış, karnını bana doğru açmış, patisi hâlâ havada asılı duruyordu. Ağzı gülünç bir sevinç ifadesiyle açıktı, sanki o yaptığı, hareketimi kısıtlaması bir kutlama sebebiymiş gibi. Ağır bedeninin altından bir ayağımı çekip kenara çekildim, başını kaldırıp kaçışımı izledi.

Ön kapıya doğru ilerlerken sayfaları gördüm. Dün gece yemek yediğimiz masanın üzerinde duruyorlardı, üstlerinde küçük bir tabak, bir tanesinde kek ve muz vardı. Durakladım, yığının önüne gelene kadar tedirgin adımlarla ilerdim.

İlk sayfanın üstünde kalın harflerle BEŞİNCİ BÖLÜM yazıyordu. Yeni içerikti. Merdivenlerden çıkıp yatağa girmeden önce birkaç bölümün ana hatlarını çizmiş, bir ya da iki sayfa karalamış ve tezgâhın üzerine bırakmıştım. Mark uyumamış, yazdıklarımı okumuş ve içine dalmış olmalıydı. Tabağı kenara çekip ahırdaki konuşmalarımızı, sohbetin kaldığı yerden benim el yazımla yaptığım eklemeleri düşündüm, kat edilecek çok yol vardı. Sayfaları çevirdim. Yirmi ya da daha fazlaydı. Bunları yazmak benim iki haftamı alırdı ama Mark saatler içinde halletmişti. Bir sandalye çekip oturdum.

Sayfaları kendime doğru çekerken ayaklarımın dibine yerleşen köpeğin bedeninin sürtünmesini zar zor fark ettim. İlk sayfalar Bethany'nin doğumunu anlatıyordu, birkaç bölümü işaretledim, yorumlar ekler ve onu eve getirme sahnesinde ilerlerken masadaki küçük kek yok olmuştu. Mark'ın yazma becerisi geliyordu, bebekle birlikte eve geldiğimizde yaşadığım gerginliği, beşiğinin kenarını tutarken ellerimin titremesini, Simon'ın kendine olan güveniyle yaşadığı sinir bozucu coşkusunu neredeyse hissedebiliyordum. Neden korkan tek kişi bendim? Neden pişmanlık duyan tek kişi bendim?

Okumaya devam ettim.

Tüm duygularım bu sayfalardaydı. Ham ve tamamen gerçeklerdi ve Mark bir erkek olduğu için hislerimi anlayamayacağına dair aklımdan geçen cinsiyetçi düşüncelerden pişmanlık duydum. Okudukça içimde oluşan endişe düğümü daha da kötüleşiyor, eski duygular ve kızıma duyduğum korkunç kinle birlikte mücadele ettiğim tüm çatışmalar geri geliyordu.

Kek paketini bir kenara ittim ve sayfayı çevirmek için kendimi zorladım.

Bölüm 38

Evden yaşlanmış bir kadın olarak çıkmıştım. Bethany ile geçirdiğim ilk ayları yeniden yaşamak zordu ama sonra yaşanacakların yanında hiçbir şeydi. Royce beni ahıra bıraktı, mutlu ve sağlıklı buzağıyı sevdim, onunla vedalaştım ve üç saat sonra tekrar uçağa bindim. Bir ayağımı içeri atıp bekledim ve ılık havayı içime çekmek için bir an durdum, kaslarım yorgun hissetmekten hoşnuttu, saçlarım hâlâ açık havanın kokusunu taşıyordu. Bir yanım eve dönmek istemiyordu. Bu dünyaya yerleşmeyi, ağaçlardan düşen yaprakları izlemeyi, sabahları yazmayı ve öğleden sonralarını Mark'ın kütüphanesinde geçirmeyi, her seferinde elime birer cilt olarak koleksiyonunu incelemeyi hayal edebiliyordum.

Oturdum, uçağın kapısını kapattım, kilitlemekte biraz zorlandım. Mark içeri girdiğinde uçak hareket etti ve ben de onun düğmeleri çevirerek ve bir panodaki işaretleri kontrol ederek işlerini halletmesini izledim.

“Yeni sayfaları okudum,” dedim işini bitirdiğinde, uçak yavaşça ilerliyor, pervane uğulduyordu.

“Ve?”

“Ve... iyiydiler.” Kelimeler çok küçük görünmüştü. “Çok iyi.”

Dudaklarının köşesi biraz kalktı, kirli sakallarının arasından derin bir gamze belirmişti. “Beğenmene sevindim. Acaba biraz fazla mı –”

“Hayır.” Pencereden dışarı, hangara doğru baktım. “İyiydi.”

Bana bir kulaklık uzattıktan sonra kendi kulaklığını taktı, trafik kontrolörüyle konuşurken sesi tok ve yetkindi. Fırsatını bulmuşken gözlerimi kapattım, zihnimde yeni yazdıkları üzerinde çalışıyordum. Kronolojik sıralamayı takip ederek yazıyorduk, bu kendi başına okuyucuyu muhtemelen sıkacak bir yöntemdi. Sonrasında Pridgen ana metni yeniden yapılandıracak, geleceğe dair ipuçları ekleyecek ve hikâye akışının yapısını değiştirecekti. Ama o an önemli olan Mark’ın olayları benim yaşadığım şekilde görmesi ve anlatmasıydı. Okuyucunun hissettiğim duyguları, gerekçelerimle birlikte kararlarımın arkasındaki katalizörleri ve yaptığım hataları anlaması gerekiyordu.

Üç yüz sayfalık açıklamaya rağmen beni yine de yargılayacaklardı. Ama belki de milyonlarca okuyucudan birkaçı beni anlar diye düşünüyordum.

Uçak havalandığında ve kanatlar düzleştiğinde, Mark’ın pedallı tutan elleri gevşediğinde dizüstü bilgisayarımı çıkarıp yazmaya başladım, Mark’ın yazdıklarına kaldığı yerden devam ettim. Bethany’nin hayattaki onuncu ayı. Ve Mark’ın sessiz kaldığı, fondan motorun uğultusunun yankılandığı sonraki bir saat boyunca yalnızca bir giriş yazmakla kalmamış, daha derinlere inmiştim. Bir anı yeniden yaşıyordum ve her şeyi kâğıda döküyordum.

Bölüm 39

ONUNCU BÖLÜM

"Ben senin hastan değilim." Ellerimin titrediğini görmemesi için kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Annenizin bir psikiyatrist olması böyle bir problem işte. Davranışlarınız analiz edilmeden, eleştirilmeden ve sınıflandırılmadan hiçbir şey yapamaz oluyorsunuz.

"Güvenebileceğin biriyle konuşmalısın Helena. Eğer benimle konuşmazsan Simon başka bir doktor çağırır. Ama o zaman seni onların görüşlerinden koruyamam."

Tırnaklarımı avuç içimin etine geçiriyorum. "Bir görüşten korunmaya ihtiyacım yok. Simon da beni kimseyle konuşmaya zorlayamaz. Ben iyiyim, her şey yolunda ve gitmeni istiyorum. Şimdi." Gitmek zorunda. Gitmesine ihtiyacım var. Sinirlilikten öfkeye, öfkeden kızgınlığa geçişi hissedebiliyorum. Öfke neredeyse beni ele geçirmek üzere ve annemi kolundan tutarak kapı dışarı etme dürtüsüyle savaşıyorum.

"Bana ne olduğunu anlat."

Başka tarafa bakıyorum. Annem beni anlamaz. Her zaman her şeyi kontrol eden, annelik görevlerinde asla hata yapma-

yan, bir erkeğin yardımı olmadan işleri halletmekte asla tereddüt etmeyen bu kadın beni anlayamaz.

Fakat onun aksine ben, bebek maması yüzünden darıma-
dağın olmuştum. Topaklanan bebek maması. Mamayı bir kâ-
seye koymuş, evdeki en küçük çırpıcıyı çıkarmış ve karışımı
avuçlarım kabarana kadar çırpıyordum. Yine de topaklanıyordu.
Topaklanıyordu ve **BENİM ONLARA AYIRACAK ZAMANIM YOKTU**. Mamayı şişeye dökmeye çalıştığımda kâsenin kenarı-
na yapışmış ve geri damlamış, tezgâhın her yerine bulaşmıştı,
bu da başka bir zaman kaybıydı. Sinirimi önce cep telefonum-
dan çıkardım, önce iPhone'umu bilerek sert bir şekilde mutfak
zeminine attım, sonra da ayakkabımın topuğuyla işimi bitirdim.
Çatlamış ekrana baktım ama yine de rahatlayamadım. Daha
sonra cam kâseye yöneldim çarpma sesi çok daha tatmin edi-
ciydi, Bethany tepki verene, gözleri kapanana, ağzı açılana ve
tiz bir çığlık atana kadar cam parçaların çıkardığı gürültü keyif
vericiydi. Bethany'ye baktım, ayaklarıyla havayı tekmeliyordu,
bir ayağında çorap yoktu, vücudunu öne arkaya savurup mama
sandalyesine çarpıyordu. Elimdeki mama şişesini kavrayarak
derin ve kesintisiz bir nefes almaya çalıştım.

Yapmam gereken şey çok açıktı. Ağlayan bebekler kucağa
alınmalı, sakinleştirilmeli, sallanmalı, beslenmeli ve gazları çıka-
nmalıydı. Sorun, benim bu işleri yapacak kadın olmamamdı.
Ben, dört gündür hiçbir şey yazmamış, teslim tarihi yaklaşmış
ve son kırk sekiz saattir neredeyse hiç uyumamış bir kadındım.
Ve Bethany **ASLA UYUMUYORDU. ASLA DURMUYORDU**.
Sürekli bir **İHTİYAÇ İHTİYAÇ İHTİYAÇ** halindeydi. Bununla
başta çıkamıyordum. Bana ihtiyacı olan başka bir aile varken
bunu yapamıyordum. John ve Maria ve onların özel ihtiyaçları
olan, ailesinden bir sır saklayan güzel, otizmlili kızları. Onların

hikâyesi beni bekliyordu, bir sonuca, aptal hamileliğim ve altüst olmuş hormonlarım yüzünden BİR TÜRLÜ AKLIMA GELMEYEN kelimelerden oluşan bir sonuca varması gerekiyordu ve bütün bunları onun için neden yapmıştım ki? Araba taksitlerimizi bile karşılamayan işine göbek atarak giden bir adam için neden her şeyi mahvetmiştim? Benim işimi düşünmüyor bile. Yarattığım dünyaları. Akıl sağlığını. Ve bu şey -Bethany- bir türlü ağlamayı kesmiyor, azıcık olsun sakinleşmiyor.

“Bethany'nin bir şeyi yoktu.” Anneme kendimi açıklamak istemiyorum. Sorgulanmadan ve yargılanmadan evdeki işlerimi halledebiliyor olmalıyım. “Simon aşırı tepki gösterdi.”

“Kızın hastanelik oldu, Helena.”

Öfke dikişlerimi acıtacak boyuta geliyor. “Simon aşırı tepki verdi. Hastaneye gitmesine gerek yoktu.” Gerçekten de gerek yoktu. Doktor bile öyle demişti ama bunu mümkün olan en baştan savma şekilde ifade etmişti. Bethany susuz kalmıştı. Mama şişesini yere fırlatmış ve vücudundaki tüm suyu haykırarak dışarı atmıştı. Biberonu tutsa ya da çığlık atmayı kesse her şey yoluna girecekti. Ama Bethany, onu yalnız bıraktığım o saatler içinde kendini harap edip bitap düşmüştü.

“Kaç kelime yazdın?” Bu soru beni iyi tanıyan bir kadının dudaklarından dökülen soğukkanlı bir suçlamaydı. 3,008. Aylardır en çok o gün yazmıştım. Bir kere başladım mı duramazdım. Durmam imkânsızdı.

“Bilmiyorum,” diye yalan söylüyorum, arkamı dönüyorum, gözlerim saate takılıyor. Bu tartışmaya bir saat harcamışız. Kınamalarla, suçluluk duygumun artmasıyla, yazarak geçirebileceğim değerli zamanın bir hiç uğruna harcanmasıyla geçen bir saat. Bu akşam üretkenlik için bulunmaz bir fırsat, Simon bana ters ters bakarak Bethany'yi dışarı çıkarıyor, yüzü mağrur, san-

ki beni cezalandırıyor, sanki bu bana ders olacakmış gibi. HA. Lütfen beni cezalandır. Çok ama çok ama çok rica ediyorum.

“Dört saat boyunca, Helena. Dört. Saat.” Son kelimelen sanki bir jimnastikçinin çivileme inişini seslendiriyor gibi, sanki bu iki kelime bir şeyi kanıtlıyormuş gibi söylüyor. Onu mutfakta bırakıp yukarı çıktıktan sonra ofisimin kapısını kapatarak çığlıklarını bastırmak için müziğin sesini açmakla aslında ona bir iyilik yaptığımı anlamıyor. Onu kucağıma almamak için yanından gittim. Telefonum gibi, o kâse gibi onu da kırmamak için gittim oradan. Onu korumak için gittim.

“Helena.” Sesindeki bir şey yüzünden geri dönüyorum. “Sanırım biraz uzaklaşmaya ihtiyacın var.”

Mark dizüstü bilgisayarından başını kaldırdı, mutfak sandalyesine yayılmış oturuyordu, Debbie’nin yaptığı tavuk ve pilavı bir kenarda unutmuştu. Yüzü sakindi, sanki az önce acı verici, alnıma dev harflerle BECERİKSİZ ANNE damgasını vuran bir şey okumamış gibi. “Biraz uzaklaşmak mı?” diye sordu.

Saçlarımı toplayıp bir düğüm haline getirdim, ensemdeki denlerden nemlenmişti. “Akıl hastanesini kastetmişti.” Annem tabii ki öyle dememişti. Orayı bana doğum sonrası bir tedavi merkezi olarak önermişti, şık broşüründe masaj terapistleri, grup dersleri ve yedi yirmi dört danışmanlıkla müşteri çekmeye çalışıyor gibiydi.

“Gittin mi?” Mark öne doğru uzanıp bir çatal kaptı ve pilavına gelişigüzel daldırdı, yüzünde sıkılmışçasına dingin bir ifade vardı. Yazar olarak başarılı bir kariyer elde edemeseydi bence terapist olabilirdi. Sakin tonu, yargılamayışı... Bu işte annemden çok daha iyiydi.

“Ona karşı gelmedim. Gitmek istedim. Dikkatimi dağıtacak hiçbir şey olmadan Simon ve Bethany’den haftalarca uzak kalma fikri kulağa cennet gibi geliyordu. Hem düşündüm ki...” Sözlerim bir an için kesildi ve doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. “Simon onunla sürekli uğraşmak zorunda kalınca belki beni *anlar* diye düşünmüştüm.” Ama anlamamıştı. Kusursuz Simon beni anlamazdı. Sekiz hafta sonra döndüğümde karşımda mutlu bir bebek ve koca bulmuştum, ikisi de mükemmel bir harmoni içindeydi, bana hiç ihtiyaçları yoktu. Bu iki ay içinde annem de evime girmiş; buzdolabına alışveriş listeleri yapıştırmış, sehpanın üzerine dergiler yerleştirmiş, kilerimize doğum sonrası vitaminler ve organik gıdalar eklemişti.

O sekiz hafta içinde romanımı bitirmiş ama ikisini de kaybetmiştim. Sonraki beş yıl boyunca ayaklarımı yere sağlam basmak, evliliğimi ve ailemi yeniden kazanmak için savaştım.

Ama bu savaşın kaybedeni ben oldum.

Düzenleme
Ny.Ozlem

Bölüm 40

MARK

Helena iyi görünüyordu, neredeyse iki hafta önce kapısını ilk kez açıp Mark'a kaşlarını çatarak baktığında olduğundan daha iyi. Bunun bir nedeni de güneşti. Memphis'te sadece iki gün geçirmişti ve hemen biraz bronzlaşmış, soluk teninin yüzeyinde çiller belirmiş, burnu biraz pembeleşmişti. Helena'ya güneş kremi vermeyi akıl edememişti, hastalığını ve bunun cildi nasıl da hassaslaştırdığını düşünememişti. Ama güneş yanığı olsun olmasın, Helena daha iyi görünüyordu. Omuzları artık daha dik, gözleri zihninde beliren fikirlerle çakmak çakmaktı ve hatta nadiren de olsa gülüyordu. Ellen'la birlikteyken karısının kahkaha atması için ona sırtarak bakması yeterliydi. Ama Helena'nın attığı her kahkaha, zor bir bölümün son satırı gibiydi. Ulaşması yorucuydu ama o noktaya gelindiğinde saatlerce süren baş ağrısına değiyordu.

Ellen ve Helena çok farklı iki kadındı. Sadece kişilikleri değil, hastalığın seyriyle başa çıkma biçimleri de farklıydı. Ellen

elinden gelenin en iyisini yaparak mücadele etmişti. Öte yandan Helena... Helena öleceğini umursamıyor gibi görünüyordu. Korku, dehşet ya da herhangi bir duygu hissetmiyordu sanki. Kanseri, ilaçlar, bunların hepsi onun için canını sıkan detaylardan ibaretti; bir sonraki sayfaya, bir sonraki bölüme, bir sonraki sahneye ulaşmak için üstesinden gelmesi gereken bir şey. Her şeyiyle bu kitaba odaklanmış durumdaydı.

Helena başını ofis koltuğuna yasladığında, Mark boynunun altına yerleştirdiği yastığın kaydığını fark etti. Helena bir yastık istememişti. Mark'a, söz dinlemeyen bir köpeğe karşı kullanılabilecek türden bir ses tonuyla uyumayacağını söylemişti. "*Çalışmamız gerek,*" diye söylenerek dizüstü bilgisayarını açmış ve neredeyse meydan okurcasına sandalyesine yerleşmişti. "Bu hafta sonunu telafi etmeliyiz. Ben *uyumayacağım.*"

Mark yine de yastığı kapmış, Helena'nın düşmanca bakışlarını görmezden gelerek başının arkasına yerleştirmişti. Açık ağzından hafif bir horlama sesi geldi, bu ses onu uyandırdı ve oturduğu yerde doğruldu. Mark sadece iki adım ötede, masanın üzerinde kambur bir şekilde oturuyor olmasına rağmen, "Uyumuyorum," diye seslendi yüksek sesle. Mark, "Pe-kiii," diye karşılık verdi, sanki hiç ama hiç umurunda değilmiş gibi, kalemini bulmaca sayfasında salladı, kutuları düzgün ve dikkatli yazılmış harflerle doldurdu. A-S-F-A-L-T. Mark bir sonraki kelimeyi bulamadan Helena tekrar uykuya dalmıştı, açık ağzından yine hafif sesler yayılıyordu.

Mark bulmaca kitabını kapattı ve bir süre oturup onu izledi. Birlikte iki hafta geçirmiş ve ilk yedi bölümü bitirmişlerdi. Helena ona hikâyenin tümünün taslağını vermeyi reddetmişti, bu yüzden kurguda ne kadar ilerlediklerini söylemek zordu. Bu tempoyla, kadın çok kötüleşmeden taslağı bitirip yayıncılara gönderebilirlerdi.

Parasını alıp Şükran Günü gelmeden Memphis'e dönecek, Noel'i Maggie'yle geçirecekti ve Helena... Göğsü uzun zamandır olmadığı kadar daraldı. Orada, göğsünde oluşan o sıkıntının boşluklarında içki özlemi belirdi. Bulmacayı yeniden açıp bloklar ve boşluklardan oluşan sıralara baktı, odaklanmaya çalışırken koyu kareler bulanıklaştı.

Yetişkin Böcek. Yukarıdan aşağıya 12 numara. Beş harfli.

İ-M-A-G-O. Helena yalnız kalacak, bir kovaya eğilecek, kusacaktı. Dışarıda kar yağacak, Helena yürüyemeyecek, kendine yiyecek bir şeyler hazırlamak adeta işkence olacaktı.

Mark gözünde canlandırdığı sahneyi silip attı. Helena varlıklı bir kadındı. Hemşire tutmaya, yedi yirmi dört hizmet almaya parası yeterdi. Kate gelirdi, Kate kesin gelirdi. Tahmin ettiği gibi kötü olmayacaktı.

Helena bir elini beyaz eşofman üstünün üzerinde yumruk yaptı, Mark onu izliyordu, incecik parmaklarını, üzerindeki mavi damarları. Elleri, böylesine büyük dünyaları yaratmak için öylesine minikti ki.

Başını tekrar önündeki sayfaya çevirdi ama zihni bomboştu.

Bölüm 41

Beter haldeydim. Bundan daha kötüsü olamaz diye düşünüyordum ama bedenim pıslığın teki gibi davranıyordu. Kanepede yuvarlandığımda midem kalktı. Gözlerimi kapattığımda oda döndü. Her yerim ağrıyordu. Her şeyin tadı berbattı. Soğuktan donuyordum ama Mark'ın koltuk altlarındaki nemli lekeleri ve bana sıcak çay getirdiğinde alnında beliren teri görebiliyordum. Banyoya gittiğimde termostata baktım. Ev otuz bir dereceydi. Dişlerim takırdamamalıydı. Kollarımdaki tüyler diken diken olmamalıydı.

“İşte,” Mark karşıma geçti, elinde bir battaniye vardı. Örtüyü üzerime yerleştirdi ve boynundan aşağı akan boncuk boncuk teri izledim. Onun yardımına ihtiyacım yoktu. Ben sakat değildim. Kendi battaniyemi ve çayımı kendim alabilecek durumdaydım. Bu sorunla ya da bu yaşadığım her neyse, onun yardımı olmadan da savaşıbilirdim. Mark yazıyor olmalı diye düşündüm. İkimizden biri o anda üretken olmalıydı. “Aç bakalım ağzını.” Elinde bir termometre vardı ama cihazın ucunu mikroplardan koruyan şeffaf, tek kullanımlık kılıfı unutmuştu.

“Kılıfını takmak lazım.” Sesim acınası, kelimeler cızırtılı ve zayıftı.

“Kalmamış. Yarın gider alırım.”

Dudaklarımı birbirine yapıştırdım ve o da karşılık olarak gülümsedi “Aç şu lanet ağzını.”

Bethany'nin dudakları gergin bir çizgiye dönmüş, gözlerini Simon'a dikmiş. Dış ipi dudaklarından uzanıyor, ucu Simon'ın parmaklarında. Aç ağzını, Bethany. Acımayacak. Hızlıca çekeceğim ve bitecek.

O gece, sessizce odasına süzıldüler. Yastığının üzerinde parıltılar, minik dişin yerine madeni bir dolar vardı.

Ağzımı açtım ve gözlerimi kapattım, anılara tutunmaya çalışıyordum, odasında madeni bir doları bulduğunda çıkardığı ciyaklama sesine, bir hışım yatak odamıza koşup aramıza girmesine, saçlarından saçılan pırıltılara. Arkasına yaslanmış ve parayı havaya kaldırmıştı. Buna sihir demişti ve Simon benim karşı çıkma teşebbüsümü uyarıcı bir bakışla kesmişti. “Evet,” diye onaylamış, başını Bethany'nin yanındaki yastığa atmıştı. “Bu sihir.”

Kirli termometre dilimin alt tarafını dürttüğünde uzanıp Mark'ın elinden aldım ve ağzımı kapattım. Ellerin kalçalarına doğru hareket edişini ve orada kalışını izledim. Yazması gerekiyordu ama yazacak hiçbir şeyi yoktu. Ona bir şey söylemeliyim diye düşündüm, herhangi bir şey. Ona bir sonraki hikâyeyi anlatmalıydım ama tek yapabildiğim uyumaktı.

Bip sesi geldi ve çenemi gevşetip çubuğu Mark'a uzattım, o da yüzüne yaklaştırdı. “Otuz yedi virgül yedi.”

“Sana iyi olduğumu söylemiştim.”

“Titremen aksini söylüyor.”

“Ben iyiyim.” Daha yüksek sesle konuşmuştum, kaşlarını kaldırıp bana baktı. Eminim karısı ölümüyle daha iyi başa çıkmıştı

diye düşündüm. Makyajımı yapıp etrafına şakalar savuran o sinir bozucu derecede mutlu insanlardan biri olduğuna emindim. Muhtemelen onu evden kovmamış ya da terslememiştir. “Oteline dön.”

“Birazdan gideceğim.” İki gündür bunu söylüyordu. Telefonumun nerede olduğunu bilseydim Kate’i arar ve şikâyet ederdim. Sırf gitmesi için bir bahane olsun diye gelmesini isterdim. Ama telefonumun nerede olduğunu bilmiyordum. O anda neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. “Biraz su iç.” Bir şişe uzattı, şişeyi elinden aldım. Yalnızca dilimi ıslatacak kadar içtim. Yediğim hiçbir şey midemde kalmıyordu. Zihnim gibi bedenim de benden nefret ediyordu.

Bölüm 42

Gribi yenmiştim ve iki gün sonra gerçek bir yemek yiyebiliyordum. Kate şehre gelmiş ve Scrabble oyunu getirmişti. Mutfakta oynuyorduk, ikisini de kolayca yenmiştim. Evden beraber ayrılmışlardı. Mark'ın elinin Kate'in sırtına dokunuşunu izlemiştim ve hafif bir özlem hissetmiştim. Bana dokunulmayalı çok uzun zaman olmuştu. Okşanmayalı. Önemsenmeyeli. Öldüğü sabah Simon'la öpüşmüştük; kapıdan çıkarken kısa bir öpücük. O öpücükte aşk var mıydı? Hatırlamak zordu, o gün olan diğer her şey anılarımı lekelemişti.

Ekim geldi. Bir giriş yazıp Mark'a Bethany'nin ikinci yılını anlatıyordum. O günler daha iyiydi. Daha az ağlıyordu. Daha az sinirleniyordum. Günden güne daha çok kelime öğreniyor, o kelimeleri tereddütlü telaffuz ediyor, övgülerimiz karşısında geniş bir sırıtış takınıyordu. Mark ve ben arka verandada oturup ağaçlardan düşen son yaprakları seyrediyorduk ve ona yürüyüşlerimizi, Simon

ve benim onu elinden tutup havada sallayışımızı, yere inmeden önce spor ayakkabılarının parmak uçlarının parlayışını anlattım. Mark oturma odasında ateş yaktı ve ben evin dört bir yanında yaptığımız kaleleri, yemek odası sandalyelerine gerilmiş, kanepelerinin altına sıkıştırılmış çarşafı, içlerini aydınlatan el fenerlerini, içerideki yastık denizini anlattım.

Kanepeye uzandım, vantilatörün yavaşça dönüşünü izledim ve ona Bethany'nin şarkı söyleyişini, minik sesinin banyoyu doldurmasını, parmaklarımla saçlarına çilekli şampuan sürüşümü anlattım. *Şarkı söylesene anne.* Bana hayali bir mikrofon uzatırdı ve ben de yanına eğilir, köpüklü elimle saçlarımı geri çekerdim. Onun sesiyle birleşince benim sesim kaba gelirdi kulağıma, melodilerimiz fayans kaplı duvarlarda yankılanırdı. Dışarı çıkmadan önce duşa kabinin buğulu camına gülen yüzler çizerdi.

Uyandım, Mark'ın kısık sesini duydum, telefonu kulağında, koridorda adımlarken sırtı bana dönüktü. Kızının adını söylüyor ve sonra karşıdakinin söylediği bir şeye gülüyordu. Gözlerimi kapattım ve hiçliğe doğru süzıldüm.

Günler hapların ve artan yorgunluğun birleşmesiyle daha da bulanıklaşıyordu. Uyandığımda, Mark bizi Bethany'nin mutlu günlerine -üç yaşındaki sevimli zamanına- götüren iki bölüm daha yazmıştı. Yazdıklarını okudum, gülümsedim ve başımı salladım, kalemimle kenarlara notlar aldım. O mutlu anılara, hayatının o neşeli anlarına odaklanmaya çalıştım ama sonrasında ne olacağını bildiğim için bunların hiçbirinden keyif alamadım.

Bölüm 43

OTUZUNCU BÖLÜM

Hepimiz mi böyle bir kayıtsızlık içinde yaşıyoruz? Beni sevdiğini sanmıştım. Parmağındaki yüzüğün bir anlamı olduğunu, onun soyadını almamın bizi bir şekilde bağladığını sanmıştım. Sanmıştım ki bana gülümsediğinde, uzanıp yüzümü avuçlarının arasına aldığı anda, dudaklarını dudaklarıma götürdüğünde... Bunların hepsinin birer tuğla olduğunu, sağlam ve güçlü olduğunu, birlikte inşa ettiğimiz bu yaşamın yapı taşları olduğunu sanmıştım.

Katlayıp kot pantolonunun arka cebine soktuğu ve çamaşır makinesine atmadan hemen önce kurtardığım o mektup tüm bunları değiştirdi. O mektupta, o kadının sözlerini okuduğum anda... aramızdaki saf ve güzel olan her şey şiddetle yerle bir olmuştu.

Onu hemen, o anda terk etmeliydim. Belki o zaman kimse ölmezdi.

“Kimdi o?” Mark sıcak kakaoyu uzattı, dikkatli bir şekilde elinden aldım, krem si sıvının kenarından neredeyse dökülmesini

izledim. Bardağı dudaklarıma götürdüm ve dökülme riskini azaltmak için üstünden yeteri kadar içtim.

“Uzun zamandır sıcak çikolata içmemiştim,” dedim ve devasa krem şanti şişesini kaldırıp kakaonun üzerine döktüm.

“Helena.” Mark kollarını kavuşturarak tezgâha yaslanmıştı. “*Kimdi o?*”

“Bilmiyorum.” Bir avuç dolusu mini marshmelov alıp bardağın içine attım. Karışımı alıp boş yemek odasından geçerek oturma odasına gittim ve dikkatlice ateşin önünde yere yerleştim. “Hiç öğrenemedim.”

Simon’ın sadakatinden hiçbir zaman emin olamamıştım. Bu kadar çekici, bu kadar komik, bu kadar nazik bir adam... Kadınların bize nasıl baktıklarını, bizi nasıl kıyasladıklarını, bize karşı nasıl komplolar kurduklarını biliyordum. Simon, hepsinin istediği türden bir kocaydı. Ben ise koca kulaklı, düz göğüslü, dırdırcı, sürekli kaşlarını çatan ve Simon’ın eğlenmesine hiç izin vermeyen tuhaf kızdım.

“Denedin mi?” Peşimden odaya gelip ateşin önünde çömeldi ve ocaktaki demiri aldı.

“Hayır. Sanırım...” Gözlerimi kapatıp o günü hatırlamaya çalıştım. “Sanırım çok fazla şey öğrenmekten korkuyordum. Eğer kadın onu seviyorsa, belki Simon da onu seviyordu. Ama elime ne geçecekti ki?”

“Seni terk edeceğinden endişeleniyordun.”

“Evet.” Fincanı yere bıraktım ve dizlerimi göğsüme çektim. Eve gelir gelmez Simon’a saldırmış, suçlamalar savurmuş, güvensizliğim yüzünden öfkeden kudurmuştum. Onu terk etmeye yemin etmişim ama o kalmam için bana yalvarmıştı. Ona türlü hakaretler savurmuştum, o ise beni sevdiğini söylemişti.

Kocamın önünde, elimde o notla dururken ayrıldığımız bir se-

naryoyu düşünmüştüm. Onsuz ve Bethany'siz bir hayat düşünmüştüm. Başka bir kadını, akşam yemeğinden önce kızım ile oynamasını ve geceyi kocamla yatakta geçirecek olmasını düşünmüştüm.

Bu düşünce içimi öylesine korkuyla, öylesine umutsuzlukla doldurmuştu ki, masum olduğunu söylediğinde ona inandım. Boyun eğmiş, kabul etmişim ve nottaki kelimeleri bir kenara atmıştım. *Seni seviyorum. Beni tekrar öpmeni istiyorum.* Notu bir yerde bulduğunu söylediğinde, onun olmadığına yemin ettiğinde ona inandım. *Senin olmak istiyorum.*

Ona inanmaya karar vermiştim ama bir daha asla güvenmemiştim. Ve bu fark, ilişkimizdeki bu küçük değişiklik... Zırhımıza bir daha asla iyileşemeyeceğimiz bir darbe vurmuştu.

Fincanı elimde sağa sola yatırdım ve Mark'ın bakışlarından kaçtım.

Ön kapı açıldı ve başımı çevirip Mark'ın botlarıyla içeri girişini, cilalı zeminde ilerleyişini izledim. Elinde yakacak odun vardı ve evin sol tarafına doğru ilerleyerek gözden kayboldu. Oturma odasına ulaştığında, kütüklerin fayansın üzerine gürültüyle yuvarlanışını, odunları istiflerken çıkardığı takırtıyı duydum. Ön kapı tam olarak kapanmamıştı ve ona bakıyordum, yavaşça sallanmasını, biraz daha açılmasını izliyordum. Bu adamın evi ısıtmaya çalışırken soğuğu içeri alması ne kadar saçmaydı. Botlarının sesi bir file benziyordu ve kapıyı itip kilidi çevirdiğinde pek de rahatlayamıyordum. Hizmetçinin geri gelmesi gerekecekti. Yerleri paspaslaması, onun pisliğini temizlemesi gerekti. Başka bir insan daha. Başka bir istila daha. Debbie'nin yeniden ısıtılmış brokolisinden bir parça koparıp ağzıma götürdüm.

Botlarını çıkarıp mutfığa girdi ve doğruca kahve makinesine yöneldi.

“Biraz daha kahve demlememi ister misin?”

Başımı hayır anlamında salladım ve sayfayı çevirdim.

“Bu gece bir ateş daha yakayım diye düşündüm. Soğuk bir hava dalgası bekleniyor. Sıcaklıklar eksiye düşecek.”

“Tamam.” Hava durumuna kafayı takmış durumdaydı, en sık kullandığı uygulama radar ve çiy noktalarını gösteren bir uygulamaydı, sanki dışarıdaki herhangi bir şey yazma sürecimizi etkileyecekmiş gibiydi. Bir termostatımız vardı, ısıtıcımız çalışıyordu. Buna rağmen ön bahçemde havanın nasıl olduğuna dair inatçı ilgisini anlayamıyordum. Gereksiz bir satırın üzerini çizdim, Mark diğer sandalyeye yerleşmişti. “Kate bu gece şehre geliyor. Sinemaya gitmek ister misin diye soruyor.”

Kalemim ünlem işaretinin yarısında durdu. “Sinemaya mı?” Tanıdık bir karıncalanma, bir paranoya içimde dolaşıyordu. Benim hakkımda konuşuyorlardı. Birlikteyken, yalnızken. Notları karşılaştırıyorlar, varsayımlarda bulunuyorlar, hesaplamalar yapıyorlar, sağlığını ve ruhsal durumumu değerlendiriyorlardı. Belki de deli olduğuma karar vermişlerdi. Belki de bu kitabın saçma olduğunu ve paramı boşa harcadığımı düşünüyorlardı. Belki de Mark ona her şeyi anlatmıştı, doğum sonrası yaşadıklarımı, akıl hastanesini. Belki de kendimi adamam gerektiğini düşünüyordu. Belki de tüm sözleşmelerimi gözden geçiriyor ve beğenmediklerini, yetersizlik nedeniyle reddedebileceklerini geri çekiyordu. Bir haftadır ilk kez sıcak basmıştı. Koltuğuma yaslandım ve kalem parmaklarımdan düştü.

“Sorun ne?”

“Onunla konuşma.” Kelimeleri tıslayarak söylemişim, kafası karışmış bir şekilde bana baktı. Simon da bir zamanlar şaşkın görünüyordu, yüzüne annemle çevirdiği dolapları gizleyen masum bir maske gibi yerleştirmişti bu ifadeyi.

“Kimle? Kate’le mi?”

“O benim menajerim.” O benim kızım. O da benim kocam. Bu benim ailem. Bu sözleri bir kez anneme bağırarak söylemiştim. Mark’tan daha az şaşırmıştı.

“Onu senden çalmaya çalışmıyorum.”

Gözlerimi kapatıp odaklanmaya çalıştım, zihnim beni rahatlatması gereken ama her şeyi daha da kötüleştiren Vicodin ve Klonopin karışımı yüzünden darmadağındı. Neye kızdığımı hatırlayamıyordum bile. Kate’le ilgili bir şeydi. Mark ve Kate. Bir nefes verdim ve kendime onların Simon ve annem olmadıklarını, arkadaşlıklarının çocuğumu benden almaya yönelik bir girişim olmadığını hatırlattım.

“Onunla konuşmak mı istiyorsun?” Telefonunu önüme koydu. “Tamam. Al. Benim telefonum. Onunla *sen* konuş.”

Çenemi sıktım, eskiden acıtmayan kaslarım acı veriyordu. “Onunla konuşmak istemiyorum. İkimizin de onunla konuşmaya, sinemaya gitmeye ya da yazmak dışında bir şey yapmaya ihtiyacı yok. Senin de burada olma amacın yazmak zaten.” Parmağımı sertçe önümdeki sayfalara vurdum, parmağım sayfada biraz kaymıştı. “Odaklanmamız gereken tek şey *bu*.”

Hiçbir şey söylemedi, hızlıca başımı kaldırıp ona baktım, kaybolmadan yüzündeki o acıma ifadesini yakaladım. “Sakın,” diye hırladım. “Sakın bana öyle bakma.”

Simon olsa neden bahsettiğimi sorardı. Annem duygularımın kökenini ortaya çıkarmak için tasarlanmış bir dizi soru sıralardı. Bethany yüzünü buruşturur ve ağlamaya başlardı. Mark sadece gülümsüyordu. Bu kadar çok kırıksıklığı olmasına şaşmamalı diye düşündüm. Dişlerinin bu kadar sergilenmesi yüzünden beyazlamış olmasına şaşıırıyordum.

“Sakin ol, Helena.” Kahve fincanını alıp ayağa kalktı ve cep telefonunu önüne bıraktı. “Kediyi beceren sensin. Ben sadece kuyruğunu tutuyorum.”

“İğrençsin.” Telefonuna baktım, ekranı parmak izleriyle doluydu, bir bakteri yuvasıydı adeta. Ekranını bir kere bile temizlediğini görmemiştim. Sadece tuvaletten sonra ellerini yıkıyordu. Kişisel bakım çantasını kurcaladığımda yanına diş ipi bile almadığını görmüştüm.

“Bir komedi filmi,” dedi lavabonun yanındaki yerinden, akan su yüzünden yüksek sesle konuşarak. “Kafamızı boşaltmak için iyi olabilir.”

Filmden hâlâ bir olasılıkmış gibi bahsediyordu. Sinemaya gitmeyecektim. İzlediğim son film Bethany’yle birlikte izlediğimiz bir animasyondur. Onu anaokulundan almıştım ve okuldan kaçıp dondurma yemiştik ve Simon kötü örnek olduğumu söylemişti.

“Filmi falan unut.” Kalemimin ucuyla telefonunu ittim. Belki basit cümleler kurarsam kafasına girebilir diye düşündüm. Kötü Yazar. Film yok. Yaz.

“Bir sonraki bölüm üzerinde çalışmak ister misin?”

Başka bir bölüm mü? Üç gün süren ve beni duygusal olarak yıkan son bölümden dolayı hâlâ bitkin hissediyordum. Sırada Bethany’nin dördüncü yılı ve *Ben’in Onlar’a* karşı mücadelesi vardı. Hikâyenin dönüm noktasına doğru ilerliyorduk ama Mark henüz bunu bilmiyordu. Tüm bu parçaların, tüm hikâyelerin, nihai patlama için dikkatlice yerleştirilmiş ve konumlandırılmış dinamiklerden ibaret olduğundan haberi yoktu.

“Helena?” Mark beni dürttü. “Bir sonraki bölüme geçmek ister misin?”

“Hâlâ bunun düzeltmesini yapıyorum.” O apaçık şeyi görüyor olmalıydı, daha bir düzine sayfam olduğunu anlamalıydı.

“O zaman ben çıkıyorum. Gitmeden önce bir şeye ihtiyacın var mı?”

Bir şeyler döndüğünü hissedebiliyordum, sakladığı bir şeyler vardı. Gitmek istiyor, hiç aceleci davranmıyordu. Kalem elimden bırakıp koltuğumda döndüm ve ona ilk kez gerçekten baktım.

Bölüm 44

MARK

Şüphc, Helena'nın yüzünde yeni bir ifade değildi ama yine de insanın içine bıçak gibi saplanıyordu. Mark tezgâhın kenarına doğru kayd ve Helena'nın bakışlarıyla karşılaştı. Yapboz parçalarına bakıp onları bir araya getirerek hesap yapıyor gibiydi. Ona yardım etti, kelimeleri yavaş ve duygusuz, cümleleri kurabildiği kadar açıktı.

“Saat yedide Kate’i havaalanından alacağım. Film sekizde başlıyor. Bizimle gelmek ister misin?”

“Film olmaz.” Kelimeler hızlıydı, düşünmeye devam ederken otomatik bir yanıt vermişti.

“Tamam.” Uzun bir nefes verdi. “Onu almak için benimle havaalanına gelmek ister misin?”

“Çalışmamız gerek.” Bu konuya takılıp kalmıştı, adanmışlığı yorucu olsa da etkileyiciydi.

“Sen bana ne yazmam gerektiğini söyleyene kadar daha fazla yazamam.” Helena'nın bu yönünü daha önce hiç görmemişti,

Mark soru sormak istedi ama bir kavga başlatmak istemiyordu. Helena küçük bir hayvanı öldürecek kadar ilaç alıyordu, Ellen da böyle ilaçlar almış, gün geçtikçe artan sinirli hallerinin yan etkileriyle başa çıkmış, tüm bunlar zaman zaman Ellen'ı öfkeli bir pislige dönüştürmüştü.

Helena, "Özür dilerim. Ben..." diye iç geçirdi. "Bazı şeyler hakkında paranoyaklaşabiliyorum. Kate'le samimi olmanız umurunda değil ama Kate'e *bu konuda* hiçbir şey söylemeni istemiyorum." Parmağıyla metinlerin üst kısmına dokundu, Mark onun gözlerindeki kırılganlığı görmüştü. Bir anlayış kıvılcımı alevleniyordu.

"Söylemem. Bu konular hakkında konuşmuyoruz." Kate'le konuşmaları tamamen Helena odaklı olmuştu ama asla *bu konudan* bahsetmemişlerdi. Market alışverişi, doktor randevuları, kan tahlili sonuçları ve seyahat düzenlemeleri hakkında neredeyse iş hakkında konuşur gibi konuşmuşlardı. Kate her aradığında Mark taslakla ilgili bir soru soracağını sanıyordu ama hiç öyle olmamıştı.

"Özel hayatım hakkında çok tutucu bir insanım."

"Bana anlattığın şeyleri kimseyle paylaşmam." Kadın adamın yüzündeki gerçeği görmüş olmalıydı, omuzları hafifçe gevşedi, sesindeki şiddet azalmaya başladı.

"Özür dilerim." Helena yere bakıyor, parmakları sayfaları sıraya diziyor, kâğıt istifini mükemmel bir şekilde düzleştiriyordu.

"Özür dilemene gerek yok."

"Annem ve Simon..." Sesi kesilmişti ve adam kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak tekrar konuşmaya başlamasını bekledi. Helena dudaklarını birbirine bastırdı, gözleri masanın üzerinde gezindi. "Senin de onlar gibi olduğunu varsaymamalıyım." Başını kaldırdı ve adamın bir açıklama geleceğine dair umudu

kayboldu. Yüzünü kapatmış gibiydi adeta, bu ifade Mark'ın gün geçtikçe aşına olmaya başladığı bir ifadeydi. Böyle olduğunda, keşfedilecek bir şey, geçmişe dair itiraflar, kaydedilecek hikâyeler dökülmüyordu dudaklarından. Helena böyle davrandığında, Mark'ın tek yapabileceği geri adım atıp beklemektir. "Filmin tadım çıkarın." Gülümsedi ama bu jestin ardında en ufak bir samimiyet yoktu.

Mark daha fazlasını bekliyordu ama Helena kalemi tekrar eline aldı, başı eğildi, vücudu gevşedi, gözleri hareket ederken Mark onu kelimelerin içinde kaybetmişti. Evden çıktığında ev çok sessizdi, kamyoneti motelin yolunu yarılادığında şöminede ateş yakmamış olduğunu fark etti.

Bölüm 45

Çok para kazanıyorum. Simon çalışmak zorunda değil ama çalışıyor. Artık yazmak zorunda değilim ama zaten hiçbir zaman para için yazmamıştım. Yani ben yazıyorum. O çalışıyor ve o harcıyor.

Önce Bethany'nin araba koltuğunun sığmadığı, hızla daha fazla şeyle dolan bir garajda boş kalan tek alanı kaplayan iki kişilik yeni bir Jaguar. Çok fazla kavgaya neden olmuş ve kısa sürede yerini bir Range Rover'a bırakmıştı.

Sonra bir yelkenli, sanki bu korkunç alışverişi kabul edilebilir bir şeye çevirebilirmiş gibi yan tarafında benim adım yazıyordu. Pahalı bir zevksizlik abidesi, "Helena" buydu işte. Simon bir yazı teknede geçirmek istiyor, açık denizde yazmamdan bahsediyordu, sanki yalnızca birkaç litre suyla yıkanmak, fırtınalı havalarda kusmak ve Bethany'nin tekneden düşmemesi için sürekli gözcülük yapmak heyecan verici bir deneyim olacakmış gibi. Satılmasından önceki iki sene boyunca o tekneye marina kirası ödemiştik. Her ay, o çeki yazdığım her seferde ondan nefret ediyordum. Her ay, küçük karanlık bir parçam

onun denize açılmasını, fırtınaya yakalanmasını ve bir daha geri dönmemesini diliyordu.

Sonra, kayak takımları. SubZero marka buzdolabı. Uzaktan kumandayla açılıp kapanan otomatik panjurlar. Ebeveyn yatak odamızda yerden ısıtılmalı döşemeler. Üç saat uzaktaki bir futbol takımı için sezonluk biletler ve loca.

Simon bir şeylere para harcamadan duramıyor, ben ise sadece izliyor ve hiçbir şey söylemiyorum. Evimiz eşyalarla doluyor; ofisimin kapısını kapatıyorum ve yazıyorum. Ben ne kadar çok kazanırsam, o da o kadar çok harcıyor.

Belki de normal bir çiftiz. Belki de her koca kansını çıldırtıyordur. Belki de her eş yetersiz kalıyordur.

Ama bu normal gelmiyor. Savaştaymışız gibi hissediyorum. Kaybettiğim bir savaş.

Yazdım, taslak çıkardım ve sonra not defterini bir kenara bırakıp bana öğretildiği şekilde bir ateş yaktım. İnce ince parçalanmış kâğıt parçalarından bir öbeği bir kütüğün üzerine yerleştirdim. Etrafını çıralarla sardım. Kibriti çaktım ve alevi izledim, çıranın dibine götürürken elimle kibritin etrafını kapattım, ilk üç kibrit hiçbir şey tutuşmadan sönmüştü.

Sonra, bir tutuşma parıltısı oldu, alevin önce bir çıraya, sonra bir diğerine sıçraması. Kâğıt tutuştu ve minik bir VUFFF sesi duyuldu, sıcak çıttı yüzüme bir gülümseme getirmişti. Simon ateş yakmaktan nefret ederdi, inatçı şovenizmi bu görevi benim üstlenmeme asla izin vermezdi, kendi girişimleri de acınacak derecede beceriksizdi. Her kış bu evde ateş yakmaya çalışırdı. Her kış küfürler edilir, garajdan çakmak gazı alınır, oturma odamız başarısızlık ve kimyasal olarak yaratılmış sıcaklık kokardı.

Mark'ın yaktığı ateş bu şöminedeki ilk gerçek ateşti. Ve sonra da benimki. Izgarayı açık bıraktım, kanepeye ulaşana kadar gen çekildim, deriye yaslanıp ıraların alev almasını, kıvılcımları, közlerin sıçramasını, dumanın bacadan yukarı doğru kıvrılmasını izledim. Sıcaklık bacaklarımı ısıtıyordu ve gözlerimi kapatıp anın tadını çıkarıyordum.

Kapının aldığını neredeyse duyamayacak haldeydim.

İlk romanımı annem hakkında yazdım. İyi bildiğin şeyi yazmalısın derler ama ben onu tanıımıyordum. Onu anlamak için onun hakkında yazmıştım. O karakterin etrafında bir dünya kurdum ki kendimi onun yerine koyabileyim, onun düşüncelerini düşünebileyim, niyetlerini anlayabileyim. Yüz bin kelime yazmış ama hiçbirini anlamamıştım.

Okuyucuların umurunda değildi. Benim sevmediğim kadını sevmişler, kocası terk ettiğinde onu kucaklamışlardı. Kocası yeniden ortaya çıktığında onun yanında durmuşlardı. Gerçeğı hiç okumadılar. O sayfaları günlüklerimden birinin arkasına gömmüştüm. Aşk romanları dünyasına dair bildiklerim, mutlu sonun önemini anlayabileceğim kadar ilerlemişti. Bu yüzden annem için de mutlu bir son yazmıştım. Babam geri döndüğünde birbirlerine tekrar âşık olduklarını yazdım. Ve kızı babasından kaçtığında babasının onun peşine düştüğünü, ona sarıldığını, onu sevdiğini yazdım.

Kitabın bu ikinci yarısının hepsi yalandı. Babam geri döndüğünde sekiz yaşındaydım ve annem acı çekiyordu. Neşeli bir kavuşma sahnesi yoktu. Çok fazla bağırış çağırış vardı. Ondan kaçtığımda bana inek dedi. Sabah uyandığımda gitmişti. Ve ben ne üzerimde üçüncü sınıf üniformam varken ne de üniversite birinci sınıf öğrencisi olduğumda bunu umursadım.

Annemle en son konuştuğumda siyahlar giymiştim ve rüzgâr yüzünden iki büküm olmuş haldeydim, yeni yapılmış bir mezar taşına bakıyordum. Bana sarılmaya çalıştı. Beni sevdiğini söyledi. Buna karşılık ben de ona gerçeği söyledim.

Bethany ve Simon'ı bana karşı kıskırttığı için ondan nefret ettiğimi söyledim. Bana beceriksiz olduğumu söylediği için. Simon'ın tarafını tuttuğu için. Kızımı benden aldığı için. Bunların hepsi affedilemez günahlardı ve onu ancak acımasız bir sessizlik, cevapsız aramalar ve siyah bir cenaze arabasının yanında hırıltıyla söylenen kin dolu sözlerle cezalandırabilirdim.

O mezarlıkta, kızımı bana geri getirmenin bir yolunu bulmadığı sürece onunla bir daha asla konuşmayacağıma yemin etmiştim.

Ön kapıyı açtım, anneme savurduğum bütün o tehditler bir anda yok olmuştu.

Bölüm 46

Başka bir gece olsaydı Mark orada olurdu. Kapıyı o açar ve bununla o ilgilenirdi. Ama durum böyle değildi, onun gözleriyle karşılaştığımda kapı aralığında korunmasız ve açıktaydım.

“Anne.” Sadece tek bir kelimeydi ama ağzımdan dökülürken yakmıştı.

“Helena!” Başını geriye attı ve gözleri panikle büyüdü. “İyi misin? *Berbat* görünüyorsun.”

Gözlerim otomatik olarak Bethany’nin orada olup olmadığını görmek için yanındaki boşluğa kaydı. Bunu alışkanlıktan yapmıştım, midem sıkışıyor, kalbim ezberci hafızam yüzünden hüsrana uğruyordu.

“İyiyim ben.” Eşofmanımın yakasını bilinçsizce çekiştirdim, ince bedenimi gizleyen hantal kumaş için minnettardım. Gözleri evin içine doğru ilerledi, arkamdaki boşluklara daldı ve ne yaptığını görmek için dönme dürtüsüyle savaştım.

“İçeri girebilir miyim?” Üzerinde pas rengi bir kazak vardı ve saçları kısalmış, artık neredeyse tamamen beyazlamıştı. Boynunda bir atkı vardı ama ceket yoktu ve üşümüş gibi kollarını ovuş-

turuyordu. Bu onun için tuhaf bir andı, her an her şeye hazırlıklı olmak bana erken yaşlarda öğrettiği bir beceriydi. Liste yaparsın. Yanına uygun kıyafetler alırsın. Ön görülmeyen durumlar için hazırlanırsın. Ben okulda sırt çantasında yedek kıyafetleri olan bir çocuktum. Evimizde yangın acil durum rotaları ve arabanın bagajında ilk yardım kitleri vardı. Hafta sonları kalp masajı kurslarına katılırdık ve eğer vahşi doğada tek başıma kalırsam, iki sopa ve biraz da kararlılıkla ateş yakabilirdim. Bazı yönlerden tıpkı anneme benziyorum, belki de sorunumuz hep buydu.

Yanında ceketini vardır kesin diye düşündüm. Eğer o titreme rolü içeri girmek için bir kandırmacaysa beni hiç tanıyamamış demekti. “Hayır.” Kapıyı sadece minik bir aralık görünene kadar kapattım, benim her şeyi görmeme ve onun hiçbir şey görmemesine yetecek kadar bir aralıktı. “Git buradan.”

“Helena –” Bir elini kaldırdı. “Buraya gelmemin bir sebebi var.”

Aman ne güzeldi. Onun geliş nedeninden daha az bilmek istediğim bir şey düşünemiyordum.

“Bugün ofise bir kadın geldi.” Ofis. İlişkilerin yargılandığı ve ailelerin eleştirildiği o steril oda. O kapıyı itip açtığımдан bu yana beş yıl geçmişti ama odadaki tek bir eşyanın bile değişmediğine hayatım üzerine bahse girerdim. Siyah tüvit bir kanepe. Masasının üzerinde bir kâse nane şekeri. Çerçevesiz pencerelerden görünen şehir manzarası. Kaleminin defterine vuruşu. *Bethany’ye karşı hiç sevgi hissediyor musun?* Annem yutkundu, eskisinden daha fazla kırıksıklığı vardı, son dört yıl ona iyi gelmemişti. Bir de kalkmış *benim* berbat göründüğümü mü düşünüyordu? Aynen sevgili annem. “Bir muhabir –”

“Charlotte Blanton.” Bu sohbeti kısa kesme çabasıyla araya girdim.

“Hah. Evet.” Şaşırdı, bakışlarını başka yöne çevirdi. “Demek onu tanıyorsun.”

“Ne istiyormuş?” Annem bir profesyoneldi ve beni kızından ziyade bir danışanı olarak görüyordu. Charlotte Blanton’a söylemiş olabilecekleri beni endişelendirmemişti. Onun profesyonel duruşu boş dedikodulara izin vermezdi.

“Simon hakkında soruları vardı. Senin hakkında.” Eşarba uzanıp ipeği yerine yerleştirirken eli titredi. “Ve Bethany. Bethany hakkında bilgi edinmek istedi.”

Charlotte Blanton’a karşı duyduğum korku sanki köşeyi dönmüş ve daha derin ve karanlık bir şeye dönüşmüştü. Cinayetlerin planlandığı ve kavgaya hazır anne-ayısı içgüdülerinin ortaya çıktığı seviyeye ulaşmıştı. Orası tanıdık bir yerdi ve yüz ifademi sakin, dudaklarımı kısırtısız tutmak için savaşıyordum. Charlotte Blanton o anda dikkatimi dağıtamazdı. Çalışmak zorundaydım. Mark’la birlikte yazmam gerekti. Annem ise... Onun *gitmesi* gerekiyordu.

Araba farları karanlık verandayı süpürdü ve annem arkasını döndü, elini kaldırıp gözünü siper etti. Garaj yoluna bir kamyonet girdi. Mark gelmişti. Paniğe kapıldım. Annemle karşılaşamazdı. Aracın içinde bukleler ve renk gördüm ve ön kapıyı açıp verandaya çıktım. “Gitmem gerek. Arkadaşlarım beni almaya geldi.”

“*Kim* geldi dedin?” Merdivenleri koşarak indim, annem de peşimden koşuyordu, karanlık merdivenlerde ilerlemeye çalışırken topuklarının tıkırtısı yavaşladı. Kamyonetin ön kaputuna yaklaşıp, Mark’a sahte bir coşkuyla el salladım, tam o anda bana seslenmişti. “Helena, *konusmamız* gerek!”

Yolcu kapısını açtım ve Kate’in üzerine atladım, kemerini çözmesi ve hareket etmesi için çok kısa bir süre vardı, kamyonetin farları annemi ve onun kovalamacasını aydınlatıyordu. Kapıyı

kapayarak kilitledim, dizim Kate'in bacak arasına çarptı, acı içinde bir nefes verdi. "Özür dilerim," diye mırıldandım, kıkımı sonunda koltuğa yerleştirdim. "Sür!" Mark'a dirsek atmıştım ama o sadece kıkırdıyor, kamyoneti geri vitesine takıyordu, dirseği kişisel alanımı işgal etmiş durumdaydı.

"Kim bu deli kadın?" Kate belli belirsiz fısıldadı, vücudu pencereye yapışık, parfümünün kokusu aşırı derecede tatlıydı. Annem arabanın camına vuruyor ve biz araba yolundan geri geri çıkarken bizimle birlikte koşuyordu. Arabanın dibinde duruyordu, gözleri benimkilerdeydi, Kate'in bukleleri göz temasımızı kesiyordu, yüzünü bana döndü, ön dişlerine ruj bulaşmıştı.

"Annem." Sessizce arkama yaslanıp ellerimle kemerin tokasını aradım. "Mükemmel zamanlama." Koltukta dönüp arka camdan ona baktım, biz uzaklaşırken vücudu küçülmüştü ve sanırım arabayla peşimize düşmediği için minnettar olmalıyım diye düşündüm.

"Ah." Kate vinile yaslandı. "Pardon. *Kötü anlamda* deli demek istememiştim."

"Sorun değil." Deli kelimesi sadece anlamadığın bir insanı tanımlardı. "İleriden sağa dönebilirsin, keskin bir dönüşten sonra buraya yol veriyor."

"Buraya mı döndürüyor?" Mark saatine baktı. "Film otuz dakika sonra başlıyor."

"Ben filme gelmiyorum." Eğer bu bir roman olsaydı, bu ifadenin altını kırmızı kalemle çizer ve harflerin üzerine kızgın bir yazıyla TEKRARA DÜşME kelimelerini eklerdim. Mark'ın karakter tanımının yanına 'mankafa' ifadesini eklerdim, tek amacım o şu anda her neredeyse Bethany'yi kıkırdatmak olurdu.

"Biz de bu yüzden geliyorduk," diye araya girdi Kate, işi bittiğinde şişede parfüm bıraktıysa ne olayım diye düşündüm. "Seni almak için!"

“Hem zaten arabaya bindin bile.” Mark, sanki fiziksel varlığının hiçbir anlamı yokmuş gibi bu sözleri ciddiyetle söylemişti. “*Taaa* evine kadar gidecek vaktim yok.” Bana baktı ve yüzünü buruşturdu, hiçbir şekilde pişmanlık ifade etmeyen aşırı dramatik bir jestti.

“Of, hadi ama!” Kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Bu çok saçma. Daha mahalleden yeni çıktık ve üzerimde pijamalarım var.” *Bethany masasında oturuyor. Üzerinde tulumu var, bacağı-
nın uzunluğu boyunca bir dinazor baskısı.*

“Ve çorapların,” dedi Kate, davama hiçbir katkısı yoktu.

“Ve çorapların,” diye tekrarladı Mark beni sinirlendirmek için tasarlanmış bir ses tonuyla.

“Ve çoraplar.” Mırıldandım. “Pijamalar ve çoraplar. Yani evimden başka bir yere gidemem. Filme falan gelmiyorum.”

“Matthew McConaughey oynuyor.” Kate ayaklarının altında bir şeyler karıştırıyor ve bir çanta çıkarıyordu, bowling topu alabilecek kadar büyük bir çantaydı, tabii bowling oynamak da söz konusu olabilirdi.

“Aferin ona.”

“Ve aksiyon,” diye ekledi Mark. “Çok erkeksi bir aksiyon.”

“Ve deeeeee...” Kate aradığını bulup çantasından bir avuç çikolata çıkardı. “Yanımda tatlı bir şeyler var!”

“Yasadışı tatlı.” Kaşlarımı çatmıştım. “Bu kurallara aykırı.”

“Ne kuralı?” Bir paket M&M’i açmak üzereyken durdu, çantasının içine dökülmüş minik erimiş çikolatalardan oluşan bir karmaşanın habercisiydi.

“Sinema kuralları.” Beş yıldır sinemaya gitmemiş olabilirdim ama iş modellerinin değişmediğinden oldukça emindim. Bilet fiyatları ancak filmleri karşılıyordu. Kâr ise bu tip yasaklardan elde ediliyordu. Başımı eğdim ve bir buzdolabı poşetinin kenarını gördüm. “O da ne?”

“Hiçbir şey.” Elini çantanın üstüne kapatıp sıkarak kapattı. “*Bütün* kurallara karşı mı böylesin? Sadece kendi kurallarına karşı öyle davrandığını sanıyordum.”

“Yani benim kurallar koyduğumu ama diğer insanlarınkini görmezden geleceğimi mi düşünüyorsun?” Bunun için bir kelime vardı. Zerre kadar çaba sarf etmeden aklıma gelmesi gereken bariz bir kelimeydi. Zihnim kilitlenip kalmıştı. Tanrım. Bu ölümün başlangıcı mıydı? Daha ne kadar kötüleşecekti? Eğer *bu* kelimeyi, bu basit, bariz kelimeyi bile bulamadıysam... Mark sağa döndü ve Kate bilet fiyatlarının başlı başına bir suç olduğuna dair bir şeyler söyledi. Mark yavaş bir arabanın etrafından dolandı ve çantası bacağıma çarptı. Soğuk, pantolonumun ince kumaşından hissedebileceğim kadar soğuktu. Uzanıp çantasının kordonunu çektim. “İçinde buz mu var?” Artık içindekileri görebiliyordum. Buz küpleriyle dolu litrelerce büyüklükteki dondurucu poşetini; bana bakan iki diyet kola, biri hafifçe ezilmiş bir sinema bardağının içindeydi. “Ve kullanılmış bir bardak?”

Kızarmıştı, çantayı elimden kapıp yere attı, yutkunmadan önce ağzındaki M&M’lerle cebelleşiyordu. “Bu plastik bir bardak, Helena. Tekrar *kullanılabilirler*.” Bunu Simon’ın eskiden konuştuğu gibi söylemişti. Sanki onun davranışları son derece normalmiş de asıl aklım kaybeden benmişim gibi.

“Ayakkabılarım yok.” Aklıma gelen tek yanıt buydu ama pek de işime yaramıyordu.

Kate, “Sana ayakkabı alırsın,” dediğinde bu deneyimi EĞLENCELİ hale getirmeye çalıştıklarını anlamıştım. Ben eğlence istemiyordum. Oturma odamda, ateşimin karşısında olmak istiyordum. O anda Mark’ın sayfalarını tekrar okuyor olabilirdim. Bir sonraki bölümün taslağını çıkarıyor olabilirdim, gerçi Mark bu gece bir şey yazmazdı. Çalışmamızı tamamen bir kenara bırakmış gibi görünüyordu, odak noktası bunun gibi saçmalıklara kayıyordu.

“Alışveriş merkezi açık,” Mark son ziyaretimden bu yana büyüyen, sinema salonunun derinliklerinde bir yere sıkışıp kaldığı dev kompleksi işaret etti. “Bir koşu gidip bir çift ayakkabı alabilirim.”

“Ben gideceğim.” Kate kırılmıştı, kendimi iki ebeveyn arasında sıkışmış bir çocuk gibi hissediyordum. Filme gitmek istemediğim gerçeği ikisinin de gözünden kaçmıştı sanki.

“Mark gidebilir.” Kate’i arabada yalnız yakalasaydım şansım daha yaver giderdi. Ona bu aptal okul gezisini iptal etmesini emredebilir ve Mark daha babetlerle Tomsler arasındaki farkı anlamadan beni eve bırakmasını sağlayabilirdim. Batı girişini gösterdim. “Oraya park et.” Arabayı bir yere çekti ve ben alışveriş merkezinin düzenini hatırlamaya çalışarak bizden mümkün olduğunca uzak bir mağaza aradım. “Otuz dokuz numara giyiyorum. Ben –”

“Bulurum ben.” Mark motoru durdurup kapıyı açtı.

“Kamyonu açık bırakmayacak mısın?” Endişe tonumu abarttım ve o da bana şüpheli bir bakış fırlattı. “Dışarısı soğuk,” diye ekledim, mümkün olduğunca acınası görünmeye çalışarak koltuğa yaslandım. Bizi soğukta bırakamazdı. Bırakmazdı. Bu o koca vücuttaki tüm koruyucu hücrelerine ters düşerdi.

“Aklından geçenleri biliyorum, Helena.”

Gözlerimi kocaman açtım, yıllar önce, en son polis tarafından sorgulandığımdan beri kullanmadığım masum bir yüz ifadesi takındım. Başını iki yana salladı, ceketini omuz silkerek çıkardı ve bana uzattı. “Kapıları kapalı tutarsan önümüzdeki on dakika boyunca bir şeyciğin olmaz.” Cevap veremedim kapıyı kapattı. Ceketinin derisine karşı hırladım.

“Beni kaçırdınız, farkındasınız değil mi?” Öfkemi, bir Starburst paketini yarıya kadar açmış olan Kate’e yöneltmişim.

Sarı kareyi ağızına attı. “Sen...” diye söze girdi, şekerlemeyi ağızında döndürdü, “arabaya bindin ve uzaklaşmamız için bize bağırdın. Buna adam kaçırma diyebileceğinizi sanmıyorum. Ayrıca,” diye neşelendi. “Eğlenceli olacak! En son ne zaman sinemaya gitmiştin?”

Bölüm 47

KATE

Neden bilmiyordu ama söylememesi gereken bir şey söylemişti. *Hep* söylememesi gereken şeyleri özellikle seçiyordu sanki. Geçen hafta, aslında yalnızca biraz etine dolgun bir kadını hamile sanıp onu tebrik etmek gibi korkunç bir gaf yapmıştı. Ve bu sadece bir örnekti. Yüzlerce örnek daha vardı ve hepsinde de o anda midesine saplanan o batma hissi eşlik ediyordu.

Helena durulmuştu, öfkesi başka bir şeye dönüşmüştü. Hüzün? Uzaklara, alışveriş merkezine doğru baktı. Belki de Mark yerine Kate'in gitmiş olmasını dilemişti. Helena'nın Mark'la zahmetsizce kuruverdiği bu yakın ilişkiyi kıskanıyordu, Kate'in her zaman hissettiği o katı duruş bu ilişkide yok gibiydi. Bu adil değildi. On üç yıl boyunca Helena'nın yanında dimdik duran oydu. Onun ünlü olmasına yardım eden ve onu yayıncılara, basına, okuyuculara karşı koruyan oydu.

Yine de Helena'nın mağazaya gitmesine izin verdiği kişi

Mark'tı. Onunla tartıştığında Helena gözünü kırpmıyordu. Omzuna dokunduğunda kendini geri çekmiyordu. Ve bu kitabı... artık konusu her ne ise... onunla paylaşıyordu. Belki de bu yüzden ilişkileri bu kadar hızlı gelişmişti. Belki de iki sanatçı zihin arasındaki bir şeydi bu, yazma süreci bağ kurucu bir süreçti, Kate'in hazırladığı sözleşmelerin ve teslim tarihlerinin kıyaslanamayacağı bir tür kişisel etkileşimdi.

Filmlerle ilgili sorduğu soruyu yinelemedi. Belki de Helena'nın izlediği son film korkutucuydu, panik atağı tetikleyen kesici delici imgelerde dolu bir korku filmiydi. Ya da fragmanlarda harika görünen ama yüz yirmi acı dolu dakika boyunca insanı sıkıntıdan öldüren o acı dolu biyografik filmlerden biri de olabiliyordu. Elini kapının yanındaki boşluğa uzattı ve Starbucks paketini yere bıraktı.

“Bizi soğukta bıraktığına inanamıyorum.” Helena, Mark'ın ceketinin derisine doğru homurdandı.

“Ben de öyle.” Kate, hata yapmış bir Mark fikrine ısınmıştı. “Ne göt herif ama.” Ortak bir düşman üzerinden bağ kurmak... Bu strateji işe yarayabilirdi. “Yani,” diye devam etti, “neden kamyoneti *çalışır* durumda bırakmadı ki? Biz içindeyken kimse aracı çalamaz sonuçta.”

Helena ona döndü, yüz hatlarında APTAL kelimesi yazılıydı. “Arabayı *benim* çalıp kendimi eve götürmemi istemedi. Ya da senin beni eve bırakmanı.”

“Hııı.” Kate koltukta kıpırdandı, Mark'ın koltuğu artık boş olmasına rağmen Helena rahatsız edici bir şekilde ona yakındı. “Niyetin bu muydu?”

“Tabii ki.”

“Sinemaya gitmek istemiyor musun?” Bu hiç mantıklı değildi. Hem Helena'nın başka planları da yoktu. Ve izleyecekleri film

komik bir filmdi. Biraz gülmek için izlemeye değerdı. Kate her an bahse girerdi ki Helena o zamandan beri... Zihni bir anda açıldı. O küçük kızın üst katta yaşadığı zamandan beri gülmemişti.

“İstemiyorum.” Helena kısa bir süre sonra yüzünü alışveriş merkezine döndü, gözleri yoldan geçen bir çiftte takılmıştı. Adam kolunu kadına dolamış ve Helena gözlerini kaçırmıştı.

“Komik olacak,” dedi Kate sessizce. “Yazarken arada bir zihnini boşaltmanın iyi olduğunu okumuştum.”

“Yazma konusunda tavsiyen için teşekkürler,” dedi Helena alaycı bir tavırla. “Bunu daha önce hiç yapmamıştım.”

O gece çnder rastlanan bir formdaydı. Kate, onun evine gitmeleri gerektiğini *biliyordu*. Mark’a bunun zaman kaybı olacağını, Helena’nın -eğer film davetini çoktan geri çevirmişse- fikrini değiştirmeyeceğini söylemeye çalışmıştı. Ama o an Mark sıcak bir alışveriş merkezinin güvenli ortamında, Kate ise muhtemelen kaçırdıkları müşterisiyle donmak üzereydi. “Mark’la işler nasıl gidiyor? Yani kitap.”

“İyi gidiyor. Yetenekli, bu da hoş bir sürpriz.”

“Ne kadarını tamamladınız?” Elini sessizce çantasının içine sokup bir Starburst daha çıkardı.

“Arabada yemek yemeyi yasaklamıyor o kural, Kate.”

“Biliyorum,” dedi savunmacı bir tavırla. Ama bir bakıma biliyor sayılmazdı. Helena en ufak bir paket sesine, çiğneme sesine ya da çantasındaki buz parçalarının her hareket edişinde çıkardığı gürültüye ters ters baktığında bunu tam olarak bildiği söylene-
mezdi. Belki de buz *getirmemeliydi*. Ama artık hiçbir yerde şekerli Dr. Pepper içeceği yoktu. Ve bütün bir filmi içecek bir şeyi olmadan geçirmek istemiyordu. Hem zaten otelin buz makinesinden çantayı doldururken Helena’nın gelmeyeceğini varsaymıştı, o halde ne önemi vardı ki? Mark’ın umurunda olmazdı. Mark muhtemelen *farkına bile varmazdı*.

O an kendini aptal ve şişman hissetmişti, beraber çalıştığı kadınla gerçek bir konuşma yapma şansı varken kendini yemekten alıkoyamıyordu. Sinemada buz torbasını ve bardağı çıkarıp kaçak soktuğu içeceğini bir araya getirmesi ve bardağına dökmesi mümkün değildi. Haklılık payı oldukça yüksekti ve dehşete düşmüş Helena hemen yanı başındayken, doğal olarak ince bedeni ve... Kate kendini durdurdu. Helena ölüyordu. Eğer birine acıma partisi yapılacaksa, Kate bu partideki yanlış odaktı.

“Kitabın neredeyse yarısını bitirdik.” Helena’nın sesinde zerre kadar neşe yoktu, kelimeler donuktu. Kelimelerin bir kokusu olsaydı, bu kelimeleri yenilgi kokardı.

“Romanın mı yarısı bitti?” Zihninde geçen zamanı hesaplayarak cevabı bulmaya çalıştı. “Programın ilerisindesiniz yani, değil mi?” Helena ve Mark neredeyse... yirmi iki gündür çalışıyorlardı. Belki de yirmi üç. Ve Helena bunların en az yarısında -Mark’ın söylediklerine göre- uyumaktan başka pek bir şey yapmamıştı. Bu kadar ilerlemiş olmaları inanılmazdı. Bu durumda Şükran Günnü’ne kadar bitirmiş olurlardı! Böylece Helena son ayını... Helena’nın biraz olsun bile dinlendiğini hayal edemediği için ağzına bir şekerleme daha attı. Sakin, huzurlu bir Helena nasıl biri olurdu acaba? Son haftalarını ne yaparak geçirecekti? Ona kaçamak bir bakış attı. “Bu iyi bir şey, değil mi?” Başka bir yazar olsa yirmi küsur günde kırk bin kelimeyi tamamlamaktan memnun olurdu. Başka herhangi bir yazar şu anda acayip neşeli olurdu.

Helena’nın yüzündeki ifade hiç de böyle demiyordu. “İyi. Programa sadık kaldığımız için memnunum.”

“Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun,” dedi Kate.

“Bazı zor sahneleri yazmak üzereyiz. Kafamda bunları evirip çeviriyorum.”

Soru sorma dürtüsü neredeyse acı vericiydi, ortaya çıkmak

için sizi yiyip bitiren bir sırrı tutmaya çalışmak gibiydi. Yapmaması gerektiğini biliyor, zihni ona *DUR* diye bağılıyor ama yine de bir soruyu sormadan edemiyordu. “Kitabın konusu ne?”

Helena’nın tüm vücudu gerilmişti, sanki soğuk sonunda içeri sızmış ve bedeni dizinden alnına kadar kristalleşmiş gibiydi. Başını ona döndürdüğünde Helena’nın neredeyse cam gibi parçalara bölündüğünü duyacağını sandı. “Bilmiyor musun?” Soru yavaş ve neredeyse suçlayıcıydı, sanki Kate’in *kesinlikle* bilmesi gerekiyormuş gibi, sanki bu onun iş tanımının bir parçasıymış ve bu soruyu sormak onun beceriksizliğini kesin olarak kanıtlamış gibiydi.

“Hayır,” dedi neredeyse çaresizce. “Özür dilerim.” *Özür dilerim*. Ne zavallıca bir şeydi. Ron Pilar muhtemelen yazarlarından hiç özür dilememiştir diye düşündü. Ron Pilar’ın yazarları muhtemelen *ondan* özür diliyordu.

“Mark sana söylemedi mi?” Helena bu işin peşini bırakmıyordu. Kate’in annesinin eskiden yaptığı gibi onu utandırmakta, işi yokuşa sürmekte ısrarlıydı. *Mezuniyet balosuna kimse seni davet etmedi mi yani? Gerçekten mi? Şaka yapıyorsun. Bana şaka yaptığını söyle. Kimse sana sormadı mı? HİÇ kimse? Bunu bana açıkla.*

“Hayır.” Sanki endişelenmesi gereken başka müşterileri ve kitapları varmış ve titrek elindeki tek iş bu değilmiş gibi, biraz dayanak bulmaya, bu basit kelimeyi rahat, kendinden emin bir tonda söylemeye çalışmıştı.

Ama hiçbirisi Helena’nın gözlerinden kaçmamıştı. Sanki Kate *bu konuda* yalan söyleyecekmiş, gibi, karşısındakinin yalanını bulmaya çalışırcasına onu inceliyordu. “İyi.”

İyi mi? Bu kelimenin alaycı mı yoksa içtenlikle mi söylendiğini anlayamadı. Helena öne doğru eğildiğinde deri ceket göğsünden düştü. “Mark geliyor.”

Uzaklarda beliren Mark bir gölgeden ibaretti, iri ve hantaldı, Kate'in kaldırımında daha hızlı yürütmesine ve kendisine öğretildiği gibi anahtarlarını iki parmağının arasından birer tane çıkacak şekilde kavramasına neden olacak türden bir gölgeydi. Mark kapının yanında durup camdan onları süzdükten sonra kapıyı açtı. "Kapıyı kilitlememişsin." Mark ona ters ters bakınca Helena bir kolunu uzattı.

"Biliyorum. Ve lanet olsun, kimse bizi kaçırmaya çalışmadı."

Adam gülümsedi, Helena da gülümsedi, Kate bu gülümsemenin ucunu yakaladı, bu gördüğü şey bile onu hazırlıksız yakalamıştı. Plastik hışırtısı duyuldu, Helena'nın başı önüne eğilmiş, dirseklerini geriye atmış, avının üzerine çömelmiş bir leş yiyici gibi elindekileri karıştırıyordu. Eşofman altı ve uzun kollu bir üst, ardından bir çift çorap ve bir spor ayakkabı kutusu çıkardı. "Hmm," dedi, memnun mu yoksa sinirli mi olduğunu anlamak mümkün değildi.

"Üstünü değiştirmen için seni biraz yalnız bırakalım." Mark kapıyı kapatmaya yeltendi. "Kate?"

"Ha?" Gözlerini Mark'tan ayırıp Helena'ya baktı, sonra hatasını anlamıştı. "Ah!" Büyük bir çabayla çantasını ve ceketini almaya çalıştı, kapıyı beceriksizce iterek açtı. "Bir dakika." Hazırlanmak için on dakikası vardı ama daha ayakkabılarını bile giymemişti. Ayaklarını botların içine soktu, sonra dışarı çıktı, kamyonetin etrafından dolaştı, Mark'la aracın arka tarafında buluştular.

"Eğlenceli olacak," dedi Mark alaycılıktan tamamen uzak bir tavırla.

Kate, "İlginç olacak," diye karşı çıktı. Bunun eğlenceli olacağını düşündüyse Mark salağın tekiydi. Eğlence ve Helena Ross... Bu iki kavram asla kesişmezdi.

“Senin macera anlayışın nerede?” Mark bu soruyu sorarken öne doğru eğildiğinde Kate onun sabun ve erkeklik karışımı kokusunu aldı. Manhattan sokaklarında var olmayan bir erkeksilikti. Unutulmuş bir parçasının harekete geçmesine neden olan erkeksilik.

Hakikaten, macera anlayışına *ne olmuştu*? Muhtemelen seneler önce kaybetmişti. Ama yine de Helena ile film izlemeye gittikleri bir akşam buluşması bu hissi geri getirecek değildi.

Bölüm 48

“JayJay’i neden sevmiyorsun?” Bethany sağımda, boş bir yere oturmuş, sayfaları önüne yaymış, elinde bir keçeli kalem var. Kalemi dikkatle kapatıyor ve yere bırakıp ciddiyetle bana bakıyor.

“Çeşitli nedenleri var. Muhtemelen yaratıcı ruhumu ezmeye çalıştığı için. Yazmamı hiç istemedi. Başarımdan ve var olmam yüzünden bana sürekli kızgın.”

“Anne JayJay’dan hoşlanmıyor değil,” diye araya girme ihtiyacı duyuyor Simon, elinde mutfak havlusu, kapı aralığında duruyor, gözleri görmezden geleceğimi bilmesi gereken küçük uyarılarla beni bıçaklıyor. “Sadece bazen anneyi kızdırıyor.”

“Hayır,” diyorum telefonu elimde evirip çevirerek, “ondan hoşlanmıyorum. İlk sefer söylediklerinde haklıydın, Bethany.”

“Helena...” Simon kapının çerçevesine yaslanarak beni uyandırıyor.

Bethany’nin önünde çömeliyorum. “Bazen insanlar aslında oldukları kişiyle uyuşmayan bir şekilde davranırlar. Hayatımızın her anında hepimizin içinde iki farklı şey vardır. İçimizde bir yerde aslında olduğumuz kişi vardır, bir de davranışlarımızla gös-

terdiğimiz kişi vardır. Olduğumuz kişi, senin yaşındayken büyür ve gelişir, Bethany. Şu anda sen temiz bir sayfasın. Kişiliğin, diğer insanlarla her etkileşiminde, aldığın her kararla büyüyor ve gelişiyor. Bir olayda inatçı ya da kaba davranmış olabilirsin ama bu inatçı ya da kaba biri olduğun anlamına gelmez." Elimi göğsüne koyuyorum, avuç içim tişörtünün yumuşak pamuğuna değiyor, "ya da buradakinin." Elimi, banyodan sonra hâlâ nemli olan ipeksi saçlarına götürüyorum. "Bazı insanlar sadece kararlarında ya da kendilerini kontrol etmede hata yapar. Ama diğer insanlar içindeki çürümüş insanı görmene izin verir. Onların açmasız ya da aptalca davranışları aslında bir tür hediyedir çünkü içlerindeki gerçek insanı görmeni sağlar."

"Peki sen nereden biliyorsun?" Alnını kınıştıyor ve ellerini bir çocuğun abartılı hareketiyle kaldırıyor. "Eğer gerçekte oldukları kişi buysa?" Sesi doğru kelimeleri bulmaya çalışırken tekliyor, soruyu bitirmeden önce dudaklarını dikkatle ıslatmasını izliyorum.

"Herkesi çok dikkatli izleyerek." Elimi göğüslerinden çekiyorum. "Gözlemliyorsun ve hatırlıyorsun. JayJay bana otuz yıl boyunca içindeki insanın nasıl bir insan olduğunu gösterdi."

"Nasılmış peki?"

"Onu izleyerek bunu kendi başına çözmen gerekecek." Öne doğru eğiliyorum ve heyecanla sesimi alçaltıyorum. "Bunu bir oyun gibi düşün." Başını evet anlamında sallıyor ve beyninin bilgileri dosyaladığını, listesine bir 'yapılacaklar' maddesi daha eklediğini görebiliyorum. Kızım listeleri sever. Ve bilgiyi. Ve görevleri. O ve Simon fark etmese de bana çok benziyor. "Ama onu izlemekten daha önemlisi kendini izlemek." Dinlediğinden emin olmak için gözlerinin içine bakıyorum, koyu renk gözbebekleri zekâ pırıltılarıyla yanıp sönüyor. "Düşüncelerini ve neyi neden yaptığını analiz etmelisin, Bethany. Eylemlerin üzerinde düşün-

melî ve kafandaki karanlık düşünceleri ortaya çıkarmalısın. Her şey olabilirsin," diyorum ona. "Ama bencil, hayal gücü olmayan ve aptal biri olmadığından emin ol."

"Tanrım, Helena." Simon kapının pervazını itiyor ve arkasını dönmeden önce yüzündeki tiksintiyi görüyorum.

Umurumda değil. Hayat gerçeği söylememek için çok kısa.

"Burada mısın?" Ses beni ürküttü ve başımı kaldırıp bana gülümseyen Mark'a baktım. "Kaçıyorsun, şu anda büyük ekranın her yerinde karın kasları var."

"Ha." Bilet gişesinden yalvararak aldığım sayfaya bakıyordum, on dakika önce yazmayı bitirmiştım. "Sadece bir sahne yazmak istedim." Kürek kemiklerimi duvara dayayarak biraz geriye çekildim, popomun kemikleri koridorun ince halı zemininde ağrıyordu.

"Bitirdin mi?" Önümde çömelmişti, kotunun sağ dizinde yamalanmış bir yırtık vardı.

"Evet." Sayfayı ikiye katlayıp kalemiyle birlikte ona uzattım. "Benim için saklar mısın?"

"Elbette," diye mırıldandı ve eğer şapkası olsaydı ucunu tutarak bana selam vereceğinden emindim. Gözlerimi devirdim, sonra uzattığı eli tutup beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

Ayağa kalktım ve sayfayı dikkatlice gömleğinin ön cebine sokmasını, kalemin cebinde kaybolmasını izledim ve peşinden sessizce sinema salonuna döndüm. Kahkaha sesleriyle karşılandım, seyirci üzerinde tam hâkimiyet kurmuş bir sahneydi.

Küçük bir parçam hayatı özlüyordu. Hareketliliği. Sesleri. Kalabalığın enerjisini ve tepkilerini. Kate'in ayaklarını kendine çekerken bana dostça el sallamasını. Mark'ın bana yasadışı Snickers küpleri uzatırken göz kırpsını.

Orada olmamalıydım. Olanların hiçbirini hak etmiyordum.

Bölüm 49

“Benimle kapıya kadar yürümek zorunda değilsin.” Kamyonetin kaputunun yarısında durmuş, ona ters ters bakmıştım.

“Bırak da bu ihtiyar adam Güneyli cazibesini kullansın.” Kapıyı kapattı ve merdivenleri işaret etti. “Önden buyurun.”

İç çektim, o da gülümsedi. “İnatçı keçinin tekisin, biliyorsun değil mi?”

“Bu akşam aldığım en iyi iltifat.”

İlk adımı atmamdan sonra Mark koluma girip bana destek oldu; verandaya çıkan dört basamağı tırmanırken maalesef ihtiyaç duyduğum, can sıkıcı bir şeydi bu. Bu basamaklar ne zaman bu kadar dikleşmişti? Ne zaman bu kadar yaşlanmıştım? “Yeni yazdığım şeyler sende mi?” diye sordum.

Gömleğinin cebine hafifçe vurdu. “İşte burada. Bu gece üzerinde çalışacağım.”

“Bana bir saat kadar ver.” Ön kapıya varınca durdum. Arkamdan kilitlememiştim. Mark’ın arabasına doğru çılgınca koşarken kapıyı sıkıca çekmiştim. Herhangi biri içeri girebilir, boğazımı kesmeye ya da bana tecavüz etmeye hazır bir şekilde elinde bı-

çakla kapının arkasında bekliyor olabilirdi. Mark'ı içeri davet etmeyi düşündüm ama sonra bu düşünceden vazgeçtim.

“Sana ne için bir saat falan vereyim?” Kapı kolunu çevirmemi izledi ve kaşlarını çattı.

“Yazmaya başlamadan önce. Yazmak istediğim başka bir sahne var. Şimdi yazıp sana göndereceğim.”

“Geç oldu. Yarın sabah gönderirsin.”

“Olmaz.” Başımı iki yana salladım, annemle bu akşamki karşılaşmamız hâlâ ham ve tazeydi, bir sürü anı yüzeye çıkıyor ve dikkatimi çekmek için yalvarıyordu. Tenim annemin teması yüzünden hâlâ ürperiyorken o anıları kâğıda dökmem gerek diye düşünüyordum. “Yazmak için sabırsızlanıyorum.” Gözlerindeki endişeyi biraz olsun hafifletmek için gülümsemeye çalışmışım. “Yazmam gerek.” Belki de geçmişin bir kısmını kâğıda dökmek onu vücudumdan atardı, tıpkı kan almak gibi, kelimeler binlerce sülük gibi pisliği emer ve acımı biraz olsun iyileştirirdi.

Gerçi bu benzetmeye göre, eğer bu kan akıtmaysa... Her Şeyin Yaşandığı Gece tam bir katliam olacak diye düşündüm.

“Helena?”

Gözlerimi onunkilere dikmişim; yüzü temkinli, duruşu korumacıydı.

“İyi misin?”

Başımı evet dercesine salladım, kapıyı itip açtım ve içeri girdim, ön tarafa döndüm ve kapıyı yavaşça kapattım. “İyi geceler Mark. Yeni içeriği birazdan e-postayla gönderirim.”

Bir şey söylemek istiyordu, çenesinin büküldüğünü, alnını kırıştırdığını, zihninin çalkalandığını görebiliyordum. Ama söylemiyordu. Başını sallayıp geri çekildi ve ben de kapıyı kapatıp sürgülü mandalı çevirdim ve başımı kaldırıp boş evi dinledim. Havada hafif bir kül ve duman kokusu vardı, ateş yaktığımı ha-

tırladım ve şömineye doğru baktım, kömürleşmiş kütüklerin arasında birkaç köz hâlâ kırmızı kırmızı parlıyordu. Durup arkamı döndüm, gördüğüm manzara beynime öyle bir işlenmişti ki görüşüm bulanıklaşmıştı.

“Helena.” Annem kendini koltuktan itip ayağa kalktı. “Konuşabileceğimizi umuyordum.” Sesi titriyordu, onu daha önce hiç, cenazede bile, ağlarken görmemiştim.

“Anne.” Bunun için enerjim yoktu. Benim için zaten çok uzun bir gün olmuştu, son ağrı kesicimden bu yana çok uzun saatler geçmişti, yorgunluğum ağrıyla savaşıyordu. “Lütfen evine git.”

Yaklaştı ve o mesafeden saklanamadım. Bakışları yüzümde beni incelercesine gezindi ve ben her şeyin netliğe kavuştuğu o *aha anı* için bekledim ama öyle olmadı. Şaşırmamıştı çünkü zaten biliyordu, bunu muhtemelen son üç saatlik gözetlemesinde keşfetmişti. Kilitlemediğim kapıya küfrettim ve içinde pijamalarımın olduğu poşeti yere bıraktım.

“Bunlar ne için?” Bir şişe hap uzattı, kanepenin yanında bıraktığım *Phenergan*.

Şişeyi elinden aldım, etiketine baktım. “Bulantı önleyici.”

İç çekti. “Phenergan’ın ne için olduğunu biliyorum, Helena. Neden bu kadar çok ilacın var? Neden bu kadar berbat görünüyorsun?”

Dışarı çıksam Mark hâlâ burada mıdır diye düşündüm. Annemin arabası meydanda park edilmişti ama ben mi görmemiştim? Geriye doğru bir adım attığımda sendeledim.

Kolu ön koluma dolandı ve beni yarı iterek, yarı yönlendirerek kanepeye doğru götürdü. Koltuğa gömüldüm, ona doğru uzandığımda su şişesini neredeyse deviriyordum. Sessizce yanıma oturdum ve şişeden bir hap çıkarışımı izledi.

Bir haptı. On dakika sonra uyuyacaktım. Annem yoktu. Ko-
nuşmak yoktu. Daha fazla acı yoktu.

“Mutfak tezgahında ilaçlar var.” Hapı yuttum ve kanepeye
geri yerleştim. “Vicodin. İki tane lazım.”

Tartışmasını, önce sorusuna cevap vermem için beni zorlama-
sını bekledim ama sadece ayağa kalkıp mutfığa doğru yürüdü.
Yarı kapalı gözlerle ateşin korlarının parlamışını izledim ve onun
beni üç saat bekleyişini gözümde canlandırmaya çalıştım. Bu
evde yalnız kalmak için uzun bir süreydi. Çekmeceleri açmayı,
duyguları kurcalamayı ve hayatları didik didik etmeyi seven bir
kadın için uzun bir süre. Zamanını boşa harcamamıştır; Bethan-
y’nin odasının kapısını açmayı denemiştir ama kilitli olduğunu
fark etmiştir, boş odaları, benim steril yatak odamı görmüştür
diye düşündüm. Sinema odasının neden kilitli olduğunu merak
etmiş miydi? Ofisime girip masama oturmuş ve hayatımı eleştir-
miş miydi?

Annem ateşle benim arama girdi, elini uzattı, avucunda iki bü-
yük beyaz hap vardı. “Al.”

Ayağa kalktım ve eline dokunduğumda, parmaklarım avucuna
sürtündüğünde garip hissettim. Mark’a göndermek üzere yaza-
cağım sahneyi düşünüp iç çektim. Beynim lapa olacaktı. Mide
bulantısı hapı lapası. Hapları dilimin üzerine koydum ve su şişe-
sini kafama diktim, su onu alıp götürmeden önce kireçli tadı bir
anlığına fark ettim. “Kanser.” Sessizce söylemişim ama o beni
duydu, kanepeye, yanıma çöktü, elleri kucağında birleştirdi.

“Ciddi bir şey olduğunu tahmin etmişim. Meme mi? Büyü-
kannen de meme kanseriydi, o –”

“Hayır. Beyin.”

“Ah.” Ellerine baktı. “Çok üzgünüm, Helena.” Çok üzgünüm,
Helena. Cenazede de aynı sözleri söylemişti. Bu sözler o zaman

kendimi kaybetmeme, ellerimi savurmama binlerce izleyicinin sessizliğı içinde haykırdığım kelimelere neden olmuşlardı. O an, tamamen farklı bir nedenle söylenmiş bu sözlerde üzüntüye dair izler aradım.

Biraz olsun üzülüyor muydu? İsmimin son hecesine gelmeden önceki o hafif duraksamada üzüntü mü vardı?

Önemli değildi. Öldüğümde beni özleyip özlemeyeceğı önemli değildi. Ben dört yıl önce ölmüştüm ve onun bunu atlatmak için dört yılı vardı. *Çok üzgünüm, Helena.*

“Ben değilim.” Kanepeye yerleştim, battaniyeyi çekip üzerime örttüm. “Neden hâlâ buradasın anne?” O muhabir yüzünden burada beni beklemiş olamazdı. Başka bir sebebi olmalıydı.

“Benden neden bu kadar nefret ediyorsun, Helena?”

İnledim. Buraya gelmiş, evime çökmüş, hastalığımı öğrenmişti, yine de en acınası durumda kendisi olmak, kendisini suçlayıcı bir soruyla başlayıp klinik bir teşhisle biten, *benim* suçlu, *onunsa* kurban olduğu bir duruma sokmak istiyordu.

“Ben gerçekten de sadece Bethany’nin iyiliğini düşündüm. O gün ben –”

“O günle ilgisi yok,” diye araya girdim ve ses tonum konuyu kapattı. “Sorunlarımız senin benim ebeveynlik becerilerimi baltalaman ve Simon’ın tarafını tutmanla ilgiliydi.” Çenemi sıkırmaya, nefesimi düzenlemeye, battaniyeyi sıktığım ellerimi gevşetmeye çalıştım.

“Peki.” İç çekti. “Tamam. Bunun hakkında konuşmamız iyi olur. Sadece bana *nasıl hissettiğini* söyle.”

Başımı çevirdim. “Neden? Kendini *affedebilesin* diye mi? Ben ölüp gittikten sonra aramızdaki her şeyi halletmiş hissedebilesin diye mi?” Kanser olduğumu ona söylememeliydim. Hayatıma girip içimdeki son enerji ve huzur parçalarını sömürmesine müsaade

edemezdim. “Ölmekte olan bir kadının son dilek hakkı olmalı.” Çenemi kaldırdım ve ona olabildiğince sert baktım. “Beni yalnız bırakmanı istiyorum. Son dört yıldır neredeyse oraya geri dön. Tarihi yeniden yazıp dilediğince resmedebilirsin. Sen mükemmel bir büyükanneydin, Simon mükemmel bir babaydı. Ben ise ikini-zin de Bethany’yi korumaya çalıştığınız o korkunç canavardım.”

“Helena, ben –”

“Senden. *Gitmeni*. İstiyorum.”

“Seni yanlış yetiştirdim.” Ayağa kalktı ve dönüp gitmesi, o ince dudaklarını aralayıp başka bir kelime söylememesi için dua ediyordum. “Sana karşı farklı davranmalıydım. Bunu biliyorum. Ebeveynler çocuklarına uyum sağlamalıdır. Sen benden farklıydın, ben uyum sağlayamadım. Bunun için özür dilerim.”

Bu bir özür değildi. Bu bir ifadeydi. Bir monologdu, bu örnekte ebeveyn bendim ve çocuk da Bethany’di. Özrünü kabul etmemi, onunla aynı fikirde olmamı istemişti ki sonra dönüp aynı mantıkla mızrağı bana saplayabilsin.

Başımı yana çevirdim ve yastığı çekiştirerek yerine oturtuktan sonra yan yattım. “İyi geceler, anne.”

Loş ışıktaki ateşin önünde hareket eden silüetini gördüm. Eğildi ve doğrulduğunda elinde bir yığın kâğıt tutuyordu. Gözlerimi kapattım ve filme gitmeden önce düzeltmesini yaptığım metinleri düşündüm. Bethany’nin üçüncü yaşı. Simon’ın aşırı harcamaları. Evliliğimizdeki gerginlik. Cebinde bulduğum aşk mektubu.

“Bunu okudum.” Sesinde artık kendini her şeyde haklı gören o tını yoktu.

“Aferin sana.”

“Bizim hakkımızda yazıyorsun.”

“Evet.”

“Neden?”

“Belki hastalıklı ve bastırılmış duygularımı ortaya çıkanyorumdur.”

“Bunu yayınlamayı mı planlıyorsun?”

Başımı yana eğip ona baktım. “İşlerin açısından kötü olacağından mı endişeleniyorsun?”

Başını sertçe iki yana salladı ve küpeleri hışırtılı bir ses çıkardı. “Birkaç yıl önce emekli oldum. Şey olduğunda... Biliyorsun işte.”

Hah, evet. Biliyordum.

“Mutlu olmanı istiyorum, Helena. Tek istediğim bu.”

Mutlu. En son ne zaman mutlu olduğumu hatırlamıyordum. O dört tekerlekli aracın arkasında giderken içimde bir şeylerin patladığını hissetmişim. Bir romanı bitirmek beni hep yoğun bir başarı duygusuyla doldururdu. O geceki filmde, kendimi durduramadığım ve güldüğüm bir an olmuştu. Ama mutlu olmuş muydum? Mutluluk artık mümkün değildi. Bethany gittiğinde mutluluk da gitmişti.

Kızımı düşündüm. Mükemmel bir anne değildim. Bazı açılardan, bu kadının başarısız olduğu kadar ben de kızımı yüzüstü bırakmışım. Diğer açılardan ise onu milyon kat daha fazla hayal kırıklığına uğratmışım. Ondan uzaklaşıp diğer tarafıma kıvrıldım, sırtımı ateşe döndüm.

“Ben mutluyum.” Bu yalanı öyle zahmetsizce söylemişim ki. “Ve seni affediyorum.”

Bu yalanı onun için söylememişim. Bu yalan Bethany içindi, karma bankasına yatırılan bir paraydı, tanrılara sunulan bir adaktı, Bethany ile son bir anım olursa, onun affına, kabulüne, sevgisine ihtiyacım olacağına dair bir histi.

“Hoşça kal, anne.” Anneme onu sevdiğimi söylemedim. Söyleyemedim.

Bekledim, ateşin çıtırtısını dinledim ve bir eli omzuma değip dudakları alnıma doğru sert bir öpücük bıraktığında kaskatı ke-sildim.

“Hoşça kal, Helena. İyi uykular.”

Hareket etmedim ve ön kapı gıcırdayarak açıldığında gözle-rimi kapattım. Kapı sıkıca kapandığında nefesimi bırakıp battani-yeyi üzerimden attım.

Merdivenlerde acele etmeden, dikkatlice o koridora ilerledim ve Bethany’nin yatak odasının kapısını açtım. Kendimi yere bı-raktım ve uyku tulumuna doğru süründüm, gözlerim masasında, masanın arkasındaki duvara iliştirilmiş acemi işi çizimlerindeydi. Bir aile, yan yana duran dört beden, hepimizi çevreleyen dev bir kalp.

Bunu istemişti. Mutluluğu. Birlikteliği.

Ama bir şeyleri kâğıda dökmek onları gerçek kılmamıştı.

Bölüm 50

Simon direksiyonun üzerine eğilmiş, parmak eklemleri bembeyaz, çenesini sıkıyor. Annemde yediğimiz akşam yemeği mahvolmuştu. Ve bunun tek sebebi Oscar Wilde'ın anal seks yapmış olmasıydı.

"Bethany'nin onda kalması meselesini onunla konuştuğuna inanamıyorum." Koltuğa kendimi bırakıyorum. Aile, kale gibi olmalı. Birlikte durmalı, birlikte savaşmalı, birbirimizi korumalıyız. Bunun yerine entrikalar çeviriyor, ebeveynliğimle ilgili notlarını karşılaştırıyor, tüm küçük hatalarımı gündeme getiriyor ve kızım için en iyisinin ne olduğuna dair kendi kararlarını veriyorlar.

"Bethany ile bu konuda konuştuğuna inanamıyorum."

BU. Sanki bahsini açamayacağımız bir şeymiş gibi. "Bu tip kendini bulma çabaları Wilde'ın hayatının önemli bir parçasıydı. Bethany'ye öğretmemiz gereken önemli bir ders. Benden ona Oscar Wilde'ı öğretmemi ama malum konuyu es geçmemi –"

"O bir ÇOCUK!" Durmamı sağlayacak kadar yüksek sesle bağırıyor. "Anal seksin ayrıntılarını bilmemeli!"

"Çok fazla detaya girmedim," diye üstüne basıyorum. "Sadece sorularını yanıtladım." Çok fazla sorusu vardı. Onu suçlamıyorum, bu eylemin çekiciliği benim de kafamı karıştırıyor.

"Şu anda bunların hiçbiri hakkında konuşmak istemiyorum." Yalancı. Bethany'nin yanında bu konu hakkında konuşmak istemiyor. "Bethany'ye kimin bakacağını okulun başlamasına yakın bir vakitte konuşabiliriz."

"Hayır. Bethany'nin de buna dahil edilmesi gerektiğini düşünüyorum." Dönüp ona bakıyorum.

"Neye dahil edilmeliyim?" Bethany elindeki oyuncacı bir kenara bırakıyor, ilgisi bize kaymış.

"Hiçbir şeye." Simon uzanıp elimi tutuyor ve uyarırcasına sıkıyor.

Elimi geri çekiyorum, bileğim bu hareket yüzünden bükülüyor, acıyor. "Baban bu sonbaharda öğretmenliğe başladığında gündüzleri JayJay'le kalmanı konuşuyorduk." Öğretmenlik. Dördüncü sınıf müfredatının o saçma yoğunluğunu takip etmekle görevli biri için güçlü bir kelime.

"Neden?" En sevdiği kelime.

"Evet, neden Simon?" Kaşlarımı kaldırarak Simon'a bakıyorum ve bir arabayı gereksiz yere yakından solladığında araba sarsılıyor, şeridimize geri dönerken yine kinle sarsılıyor. "Neden Bethany'nin Janice'le benimle olduğundan daha iyi olacağını düşünüyorsun?" Başka bir senaryoda, Bethany'nin günlerini annemle geçirmesi umurumda olmayabilirdi. Annem bana yardım etmeyi teklif eden bir tavırla yaklaşmalıydı. Ama aksine, annem ve Simon, Bethany'nin benimle kalmamasının nedeni olarak onun iyiliğini göstererek bana saldırmışlardı.

"Yazmakla meşgulsün ve bunu şu anda tartışmayacağız." Kafasını kaldırıp dikiz aynasına bakıyor. "Bethany, oyuncacıyla oyna sen, hadi."

“Yazmakla meşgul değilim, hallederim ben.” Ellerimi çırpıyorum ve kızıma gülümsüyorum. “Güzell Bunu konuyu da böyle kapattığımıza sevindim.”

Bana gülümsüyor, otomatik bir hareket ama gözlerindeki bakışı görüyorum. Tereddüt. Sanırım o anda benim korkumu görüyor.

Simon görmüyor. O sadece Sorun’un tırmanışını görüyor. Benim yarattığım sorunun.

“Biraz atladığımızı hissediyorum.” Mark yeni bir sayfa açtı ve bir çizgi çizdi, kalemı tanıdık bir şekil çizmişti. Bir taslak. Bir yıl önce olsa kalbimi sevinçle doldururdu. O an gözlerimi kapatmıştım. “Simon’la tanışmanız.” Öğeleri sayfaya ekledi. “Evlenmeniz. Hamile kalışın. Bethany’yi doğuruşun. Tedavi için uzaklara gidişin. Geri dönüşün. Görünüşte mutlu geçen iki yıl geçiriyordunuz, senin bulduğun mektup dışında.” Bana baktı. “Ve şimdi de dört yaşındaki kızma odaklanıyorsun.”

“Annem ve Simon bana karşı birlik olmaya o zaman başlamışlardı.”

“Böyle mi başlamıştı? Annenin, Bethany’nin gün boyunca seninle kalmasını istememesiyle?” Bana baktı, soruyu böylesine sakın bir tavırla sormasından nefret etmiştim. Bu yaptığı, ders kitaplarında anlatılan psikolojinin, annemin konuları açık şeklinin, doğum sonrası psikiyatristinin çocuğuma zarar vermeyi hiç düşünüp düşünmediğimi sorduğu zamanki tavrının aynısıydı.

“Hayır.” Ön kolumdaki kuru bir noktayı kaşıdım. “Böyle başlamamıştı.” Başlangıç... Onu tam olarak belirleyemiyordum bile. Her zaman bana karşı ikisi birlik halindeydi. Ben çocuğuma ebeveynlik yaparken her şeyin açıklanması gerektiğine inanırdım. Onlar ise yarı gerçeklere ve korunmaya inanırlardı. Ben, beni alt

etmek istediklerine inandım. Onlar da bu iş için uygun olmadığıma, berbat bir anne olduğuma inandılar. Dikkatsiz. Beceriksiz. Göğsüm sıkıştı. Bazı açılardan haklıydılar. Annemi düşünüyordum, kanepede yanımda sert duruşunu ve özenle seçilmiş kelimelerini. *Hâlâ* Simon'ın tarafını tutuyordu. O öldü, her şeyin sebebi oydu ama o hâlâ ondan yanaydı. Belki de ona gerçeği söylemeli ve durup psikolog dişlerini bu gerçeğe geçirmesini izlemeliydim. *Damadın yalancının tekiydi. Onu ben öldürdüm.*

“Helena?” Mark öne doğru eğildi, hızla ayağa kalktım, kalçam masanın kenarına çarptı, gözlerim yaşlarla dolmuştu. Hıçkırıklara boğulmadan zar zor ofis kapısına vardım.

MARK

Kadın ondan bir şey saklıyordu. Bu olanlar onun kitaplarından birini okumak gibiydi. İpuçları oradaydı. Fakat adam olan biteni bir türlü çözemiyordu.

Bu çıldırtıcı bir şeydi. Helena'nın kitaplarında olsa bununla başa çıkabilirdi. Sayfaları daha hızlı çevirebilir, romanı bir çırpıda bitirirken hayatı askıya alabilirdi. En fazla bir gün sürerdi, her şeyi öğrenmek için bir gün yeterdi. Ama beş hafta olmuştu. Olabildiğince hızlı yazdığı beş hafta. Onu bir yere bağlayıp her şeyi anlatmaya zorlamaktan başka bir şey istemediği beş hafta. Buna daha ne kadar dayanabileceğini bilmiyordu.

Ayağa kalktı ve koridora doğru adım attı. Kadının hıçkırık seslerini takip ederek koridorun sonundaki kapalı kapının önünde durdu. Ellerini tahta kapıya dayayarak kulağı kapıya yaklaştırdı ve dinledi.

HELENA

Kısa nefesler alıyordum, burnum akıyordu, eşofmanımın kolu sarı sümüşe bulanmıştı, hıçkırıklar durmuyor, hafiflemiyor, her hıçkırıklı nefes histerimi daha da arttırıyordu. Parmaklarımı gözlerime bastırdım ve anıları bastırmak için mücadele ettim. *Ben yaptım. Ben öldürdüm. Her şeyi ben mahvettim. İkisinin de gitmesinin ve yalnız kalmamın sebebi benim.* Bunların hepsini ben yaptım. Bunu yapan Simon ve onun dağ gibi günahları değildi. Anem veya onun lanet yargıları ve fikirleri değildi. Ben yapmıştım. Hapiste olmalıydım. Bu evde, bu yatak odasında, çocuğumun kokusunu ve renklerini soluyor olmamalıydım. Ayakta duracak gücüm yoktu, kollarım büküldü, göğsüm kapıya çarptı ve döndüm, tahta yüzeye sindim ve yavaşça yüzeyinden aşağı kaydım, yere yığılmadan önce ayak bileğim acı içinde döndü.

Berbat bir anne miydim ben? Sanırım öyleydim. Sanırım öyleydim ve sanırım bunu biliyordum ve sanırım o gün neredeyse *mutluydum*. Sanırım kollarıma kan pompalanırken, koşar adımlarla mahalleleri bir bir geçerken ve Simon'ın öldüğünü düşünürken sanırım dehşet *mutluydum*. Çünkü evet, bu hikâyenin kahramanı ben olacaktım. Ve evet, kızım beni sevecekti. Ve evet, herkes benim harika, Simon'ın ise deli olduğunu söyleyecekti ve *sonsuz dek mutlu* yaşayacaktık.

Hıçkırıklara boğuldum ve başımı kapıya dayayıp *çığlık attım*.

Bölüm 51

MARK

Bu çığlık, hayvanların ölürken attığı çığlık; içinizde derinden bir yerden gelen ve sizi dizlerinizin üzerine çökertecek kadar çaresizlikle dolu bir çığlık. Bu hayatta kalan her saniyenizi sorgulamanıza neden olan bir çığlık. Çığlık kapıyı titretti ve adam kilitli kapı kolunu çekti, sonra da kapıya vurarak Helena'nın adını haykırdı. Bu haldeyken içeride yalnız kalamazdı. O sesi çıkaran biri iyi durumda olamazdı. Yaşadığı *bu şey* her neyse, bunu atlatamaz ve hayatta kalamazdı.

“Helena!” Dizlerinin üzerine çöktü ve kulağını yere bastırdı, başka bir çığlık yayıldı, ses o kadar duygu yüklüydü ki neredeyse elle tutulur gibiydi. Ses kesildi ve bir soluk, sonra bir hıçkırık, sonra kapıya çarpan bir şeyin takırtısı duyuldu ve bunun omuzlarının tahtaya çarpması, vücudunun kırılırken titremesi olduğunu anlaması bir dakika sürdü. Helena'yı yıkacak şeyin ne olduğunu

hep merak etmişti, sadece bu duruma bu kadar yakın olduğunu fark etmemişti.

“Helena,” diye fısıldadı. “Lütfen kapıyı aç.”

Tıkırtılar kesildi ve neredeyse bir dakika boyunca sadece hıçkırıkların yumuşak sesi duyuldu. Helena nihayet konuştuğunda kelimeleri duymak için Mark’ın kendini zorlaması gerekti.

“Bunu yapamam.” Helena fısıldadı. “Sana söyleyebileceğimi sanmıştım ama yapamam.”

Bu sözlerde korku vardı, sanki Mark onu yargılayacakmış gibi. Hıçkırıklarında suçluluk vardı, utanıyormuş gibi. Kapıyı açarsa Helena’nın yüzündeki ifade neyi ele verecekti? Mark gözlerini kapattı ve doğru kelimeleri aradı, aralarındaki boşluğu dolduracak bir şeyler. Kelimeler ona karşı hiçbir zaman nazik olmamıştı, onun ağzından döküldüklerinde bile. Aklından geçenleri gerçekten sadece yazarak söyleyebilmişti. Mark dik durmaya karar verdi. “O zaman bana söyleme. Yaz. Belki de kitabın bu parçası... senden gelmeli.” Bu kadar basit bir kavram, bir kez ifade edildiğinde acı verecek kadar açıktı. Neden hikâyenin bu kısmını Mark’ın anlatmasını planlamışlardı ki? Her şey, *sadece* Helena’nın bilebileceği çok kişisel bir olayın etrafında geliyordu. Ellen’in son nefesini verirken Mark’ın hissettiklerini başka bir yazar asla anlatamazdı. Başka bir yazar, Ellen’in ölümüyle gelen o uçsuz bucaksız boşluğu, hayatın yok oluşunu asla tarif edemezdi. Kızına baktığı ve ondan nefret ettiği günler olmuştu. Bir şişeyle baş başa kaldığı anlarda silahının tetiğini okşamış ve her şeye son vermeyi düşünmüştü. O hayatı yaşamayan hiç kimse bu hikâyeyi anlatamazdı. Helena’nın hikâyesinin bundan ne farkı vardı ki? Neden bunu anlatma yeteneğine Mark’ın sahip olduğunu, Helena’nın kalbinin o parçasını alıp Mark’ın kelimeleriyle şekillendirebileceğini düşünmüşlerdi ki?

Mark ayağa kalktı, dizleri çatırdadı, çok hızlı hareket ettiği için sırtı gerildi, uzun adımlarla ofise girdi, çekmeceleri karıştırdı ve not defteri yığınınına ulaştı. Bir kalemle birlikte bir tane defter kaptı ve yeniden o kapıya doğru ilerledi, diğer taraftan hiçbir ses gelmiyordu. Alttaki ince açıklıktan onun gölgesini, çerçeveye yaslanmış ince bedenini görebiliyordu. Önce not defterini itti, ardından kurşun kalemi uzattı, yere vuran gölge hareket etmeye başlamıştı.

“Yazmayacağım.” Mark bunu söylediği için, bu cümleyi kabuğundan sıyrılırcasma hırlayarak söylediği için ona sarılmak istedi.

“Sadece dene.” Ellen’in cenazesinin sabahında Maggie’ye söylediği sözlerdi bunlar. *Sadece dene*. Giyinmeyi dene. Yemek yemeye çalış. Tüm iyi şeyleri, annenin tüm gülümsemelerini, tüm anıları hatırlamaya çalış. Yaşamaya devam etmeye çalış. “Paylaşması senin için en zor olan kısım hangisiyse onu yaz.”

Hiçbir şey söylememişti. Hareket etmiyordu, ses yoktu. Mark dizlerinin üzerine oturdu ve kalemin silgisinin pembe ucuna baktı. Hareket etmiyordu. Dakikalar geçti ve on dakika sonra ağırlığını diğer tarafına verip duvara yaslandı, ayaklarını önüne uzattı. Helena yazmadan duramazdı. Bir sanatçının önüne kalem ve kâğıt koymak yemdir diye düşündü. Helena buna karşı koyamayacaktı. Tüm o duygularının parçalanmasıyla sayfaya kan misali damla damla akmasına engel olamayacaktı.

Eğer içinde bir yerde sakladığı bir hikâye varsa ortaya çıkacaktı. Onların dünyasında başka hiçbir şeyin anlamı yoktu.

Biraz sonra zayıf ve boğuk bir sesle Helena bir şeyler söyledi.

Bölüm 52

“Kızını bana emanet eder miydin?” Kelimeleri sessizce söylemiştim, yanağım kapıya yaslanmış, vücudum tahtaya karşı solgun bir top halinde kıvrılmıştı.

“Nasıl yani?”

“Onu benimle yalnız bırakır mıydın?”

“Evet.” Mark kendinden emin görünüyordu ama sonuçta kızı on dokuz yaşındaydı. Ben bir sözlüğü bile zor kaldıran, köhne bir iskelettim. Ne zararım dokunabilirdi ki? Fiziksel olarak güçsüzdüm. Duygusal olarak ise söyleyeceğim hiçbir şeye kulak aldır-mazdı.

Bethany gibi değildi. Bethany çok kırılgandı, minicikti. Zihni çok esnekti, Simon ve benden çok kolay etkilenirdi. Mark kızını henüz çocukken bana emanet eder miydi? Muhtemelen hayır. Bu soruyu soramayacak kadar bile farkındaydım her şeyin.

“Bir keresinde bir avukatla konuştum. Annem Bethany’ye gündüz kendisinin bakması konusunu açtıktan sonra.”

“Böyle olmaz, Helena. Bunların hiçbiri...” Annem elini tüm

hayatımı kapsayan küçümseyici bir hareketle salladı. "Hiçbir şeyi düzgün yapmıyorsun. Onu yetiştirme tarzın. Ona öğrettiklerin. Okula gidip aklına soktuğun tüm o saçmalıkları herkese anlatmasına izin veremezsin."

"Ne istersem onu yaparım. Onu nasıl istersem öyle yetiştiririm. O benim kızım."

"O Simon'ın da kızı. Hem o da benimle aynı fikirde. Bizce en iyisi Bethany'nin gündüzleri benimle kalması. İstersen sen de uğrayabilirsin, öğle yemeği yeriz." Sanki bana özel bir şey bahsediyormuş, sanki kızımı benden koparmaya ve bireyselliğini paramparça etmeye çalışmıyormuş gibi gülümseyerek konuşuyordu. Onun evinde bir sömestr geçirmenin sonuçlarını biliyordum. O evde yaşamıştım. O evde neredeyse aklımı oynatmıştım.

Mark hiçbir şey söylemedi, o avukatı düşündüm, kısa boylu, güdük, kel biriydi, kalemi sayfaya vuruyordu, alnında boncuk boncuk terler vardı. Bir adam. Daha uzun süre beklemeli, daha sabırlı olmalı ve kadın bir avukata gitmeliydim. Yutkundum. "Önlem amaçlıydı. Sadece işler daha da kötüye giderse Bethany'yi gerçekten benden alıp alamayacaklarını öğrenmek istemiştim."

"Avukat ne dedi?"

"Kadın olduğum için bunun zor olacağını söyledi. Ama anne olmaya uygun biri olmadığımı karar verilebilirmiş. Bir sürü soru sordu. Simon'ın bana karşı kullanabileceği bir şey olup olmadığını. Hiç tutuklanıp tutuklanmadığımı. Ya da kendime zarar verip vermediğimi. Uyuşturucu kullanıp kullanmadığımı. Bunun gibi şeyler." Gözlerimi kapattım, avukatın başını eğip bana bakışını, gözleriyle beni incelediği o anları düşünüyordum. Beni yargılıyordu. Oturduğum andan itibaren beni yargılamıştı ve soruları daha da kötüleşmişti.

Bethany'ye zarar verip vermediğimi sorduğunda başımı iki

yana sallamış ve bunu kesin bir dille reddetmişim. “*Ama...*” Bu kelime ağzımın kenarında dilimin ucuna gelmeye hazır bir şekilde duruyordu. *Ama...* Kendimi ofisime kapattığım günlerde onu bir başına bırakmışım. *Ama...* onu komşunun kollarına itmiş ve kadına onu alması için bağırmışım. Yaptığım yanlıştı. Akli başında birinin yapacağı türden bir şey değildi. Kadın, polise şikâyetle bulunmuş, bana beceriksiz ebeveyn demişti. Raporun her satırını dolduran kusursuz yazısıyla, sık sık akli dengemi yitirmiş gibi görüldüğümü belirtmişti. Ayrıca dağınık görüldüğümü de. Sanırım bakımsız demek istemişti. Bunu bir hafta sonra elinde düzgünce yazılmış raporla gelen sosyal hizmet görevlisine de söylemişim. Kadın bana sadece göz kırpmıştı, sanki bir kelimeyi yanlış kullanmak çocuğumu yanlış yetiştirmekten daha önemli bir şey değilmiş gibi. Ki bunu kabul etmişim, normal bir senaryoda öyle olurdu. Ama ben çocuğuma kötü davranmamışım. Bethany mutlu bir bebektir. Sevilen bir bebektir. O gün sadece kötü *bir* gündü. Birkaç kötü günün arasında yalnızca bir kötü gün.

“Kendime boş yere endişelendiğimi söyledim.” Dudaklarımı ıslattım ve sesimin bu kadar zayıf ve titrek olmasından nefret ettim. “Simon’la evliydim. O kadın benim annemdi. Çocuğumu almaları konusunda endişelenmemeliydim –” Sesim çatallaştı ve sertçe nefes aldım.

Kendime gelmem, vücudumun rahatlaması, nefes alışımın sakinleşmesi, gözyaşlarımın durması birkaç dakikamı almıştı. Soru sormasını bekliyordum ama hiçbir şey söylemiyordu. Hareket ettim, pozisyon değiştirdim ve başımı yere koydum. Çenemi kaldırıncaya Bethany’nin yıldızlarını görebiliyordum. O noktadan, masasının altında unutulmuş bir boya kalemini görebiliyordum. Bebek evinin pervazlarının altında toz oluşmuştu. Kitaplığın oradaki kirli pembe çorabın yanında iki büküm ölü bir örümcek vardı. Burası

evin temizlenmemiş tek odasıydı. Son dört yıldır aynı kalan tek oda.

Uzanıp avuçlarımı Mark'ın kapının altından ittiği not defterinin boş yüzeyinde gezdirdim.

Sanırım en başından beri işin bu noktaya geleceğini biliyordum. Mark haklıydı. Bu hikâyenin sonunu *ben* yazmalıydım. O gün yaşananlar... Onları yüksek sesle anlatamazdım. Aklımdan geçenleri, duygularımın çılgınca akışını açıklayamazdım. Sadece olanları anlatmak yerine, onun anlayışını kazanmaya, eylemlerimi haklı çıkarmaya çalışabilirdim.

Ama bunu yapabilir miydim? Kalem elime alıp o günü yazabilir miydim? Yaptıklarımın üzerinden mahvolmadan geçebilir miydim?

Sadece dene. Mark'ın aptalca sözleri kafamın içinde yankılanıyordu, ilham verici konuşmacıların beyaz tahtaların üstüne karaladıkları kelimelere benziyordu. *Daha çok dene.* Yapmam gereken şey buydu. *Bu iş bitene kadar dene.*

Yavaşça doğruldum, parmaklarım defterin spiral ciltli ucunu sıkıyordu, defteri kucağıma çektim.

Sadece dene.

Eğer o günü yeniden yaşayacaksam, duygularımı, tepkilerimi kelimelere dökeceksem... Her şeyin başladığı yere gitmeliyim diye düşünmüştüm. Her şeyi değiştiren o videoyu izlemeliydim.

Not defterini ve kalem elime aldım ve dikkatlice ayağa kalktım, hareketlerim hâlâ çok hızlı geliyor, baş dönmesi kısa bir süre için beni bıçaklıyordu. Gözlerimi kapattım, dengemi yeniden kurdum ve sonra yatak odasının kapısını açtım.

Mark yerde oturuyordu, beni görünce başını kaldırıp bana baktı ve gözlerimiz buluştu. İçimdeki dürtü beni terk etmeden önce hızlıca konuştum.

“Yazacağım. Ama bunu yapmak için beni yalnız bırakman gerek.”

Başını onaylarcasına salladı, koridordan ofisime doğru ilerlediğim sırada gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Masanın çekmecesini çekip açarken ellerim titredi, kitap ayraçlarını, not defterlerini, kalemleri ve atıştırmalıkları bir kenara ittim, parmaklarım çekmecenin dip köşesine, oradaki altın Schlage anahtarına doğru ilerledi.

Bu anahtara yıllardır dokunmamıştım. Ambulans gittikten sonra polis gelmiş, tüm evi aramışlardı. Ne bulacaklarını, hangi sonuçlara varacaklarını, hangi şüphelere kapılacaklarını merak ederek nefesimi tutmuştum. Ama bu odaya ya da kapısının yanında duran spor çantasına gözlerinin ucuyla bile bakmamışlardı. Onlar gittikten sonra kapıyı kilitlemiş ve bir daha içeri girmemiştim.

Son dört yılımı içerideki her şeyi unutmak için elimden geleni yaparak geçirmiştım.

Anahtarı elimde evirip çevirdim. Henüz kapının kilidini bile açmamıştım ama o an göğsümün sıkıştığını hissedebiliyordum. Belki de yapmamalıydım. Gerçekten geçmişe dönmem gerekiyor muydu? Tekrar izlemek *zorunda mıydım?*

Değildim. Kolay yolu seçip sadece o günü hatırlayabilir, ofisimdeki ya da Bethany'nin odasındaki güvenli alanımda otururken o duyguyu yeniden yakalayabilirdim.

Ama aynı olmazdı. O anlar sessizleşir, duygular netleşmezdi. Bunu yeniden yaşamam gerekti. Kızım, bunu tekrar yaşamamı hak ediyordu.

Avucumu anahtarın etrafına kapattım ve ayağa kalktım, koridora geri döndüm, Mark'ın yanından geçip her şeyi değiştiren odaya doğru adım attım.

Sinema odası.

Bölüm 53

Her şeyin olduğu o gün.

Sinema odasına girip esniyorum. Ağır perdeler kapalı, güneşi engelliyor, karanlık odaya rahat bir hava veriyor. Duvarları gece mavisine boyamıştık, krem rengi halı ve koyu deri sinema koltuklarıyla uyumlu bir renk. En yakınimdaki koltuğa bakıyorum ve bir mola vermeyi, bir battaniyenin altına kıvrılıp bir şeyler okumayı düşünüyorum. Belki kısa bir şekerleme yaparım.

Bu fikri bir kenara bırakıyorum ve dev bir projektör ekranıyla kaplı duvara doğru ilerliyorum. Gömme dolabı açıp sıra sıra dizilmiş VHS kasetlere bakıyorum, Simon'ın çocukluk videolarını geçip spor videolarına geçiyorum, hepsi de onlarca yıl önce oynanmış maçlara ait. Şu anda yazdığım sahnenin arka planında futbol maçı yazmam gerek. İlhama ve kulağa gerçekçi gelmesi için sporla alakalı kelimelere ihtiyacım var. Birkaç eski maçı izlemek işimi görecektir.

Kocam bir şeyleri videoya kaydetme bağımlısı. Bir dolapta Bethany'nin ilk adımlarını, doğum günlerini, arkadaşlarıyla

oyun buluşmalarını içeren yüzlerce ince DVD kutusu var. Başka bir dolapta düğünümüzün, balayımızın, bu eve taşındığımız günün videoları var. Bazen gecenin bir yarısı uyanıyorum ve onun bunları izlediğini duyuyorum, duvardan zar zor duyulabilen kısık sesler. Garip ama ben de öyleyim. Bazı şeyleri hiç belgelenmemesindenense aşırı belgelemesini tercih ederim.

Spor bölümüne geçiyorum ve bir tanesini rasgele seçiyorum, Packers - Vikings 1998 Superbowl maçı kaydı, kaseti takıyorum, uzaktan kumandadan girişi değiştiriyorum ve bekliyorum. Umarım videoda stadyuma yürüyüş, koridorlara, kalabalığa ve satıcılara odaklanmış sahne arkası çekimler vardır.

Ekran titreyerek canlandığında koltuğa iyice yerleşiyorum.

Video yanlış etiketlenmiş. On iki yaşından büyük olmayan bir kızın kaseti bu. Bir avluda koşuyor, sarı saçları zıplıyor, bukelleri uçuşuyor, dönüyor, çarpışıyor. Kayarak duruyor ve gülümsemesi kayboluyor.

Merdivenlerden inen aşınmış Nike ayakkabıları tanıyamıyorum. Görüntü kalitesi düşük, çeken kişi kamerayı sallamış, avlu yabancı. Dudakları çatlamış, yüzü kızarmış kıızı da tanıyamıyorum. Ama o sesi duyduğumda, adını midemi bulandıracak şekilde söylediğinde tanıyorum. Simon.

Kamera aşağı yukarı hareket ediyor, sonra bir basamağa yerleştiriliyor, artık yüksek bir konuma konulan kamera kıza yaklaştığı sırada adamı net bir şekilde görmemi sağlıyor. Seksenlerin tarzında solmuş dar bir kot pantolon giymiş, tişörtünün kolları kesilmiş ve kafasına güneş gözlüğü takmış. Genç, belki on altı ya da on yedi yaşında ve kız uzaklaştığında uzanıp kızın bileğini tutuyor.

Kendinden çok emin görünüyor. Fuarda bana yaklaştığında da kendinden bu kadar emin miydi? Beni ilk kez öptüğünde

de bu kadar agresif miydi? Dehşet boğazımı sıkıyor ve avuçla-
nım aniden kumandanın etrafında terliyor. Kumandayı düşürü-
yorum ve Simon'ın dev bir versiyonunun kızı yere yatırmasını
dehşet içinde izliyorum.

Sesler boğuk. Kız bacaklarını yere çarparken yaprakların
çtirtısı duyuluyor. Simon elini kızın sesini kesmek için ağzına
bastırmadan hemen önce kızın çığlığı duyuluyor. Kızın başını
yana çevirdiğini, gözlerini kocaman açtığını, kulağında adamın
sesini, kameraya ulaşmayan fısıltılarını gördüğümde kendi çığ-
lığımı yutuyorum. Ayakkabılarının gevşemesini, bacaklarının
adamın kalçaları tarafından sıkıştırılmasını, çırpınışlarının fayda-
sız kalmasını izlerken mideme kramplar giriyor. Simon kalça-
sını kıza bastırıyor, kız gözlerini kapadığı anda kızın yanağını
öpüyor.

Uzanıp kaseti durduruyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum
ama yapamıyorum. Orada, yüz inçlik ekranın önünde oturuyor,
hareket edemiyorum.

Düşünemiyorum. Hiçbir şey yapamıyorum. Mavi ekrana
bakıyorum ve o kasetin her dakikasını yeniden yaşıyorum. Si-
mon'ın heyecanlı homurtusu. Kızın kulağına bir şeyler fısılda-
yışı. Gözlerim ekrandan ayrılıp dolaba, Simon'ın düzgün yazı
tipiyle etiketlenmiş diğer tüm kasetlere gidiyor. Aptal kocamın
boktan geçmişini saklayacak kadar beyin hücresi varmış de-
mek ki. Amerikan futbolu. Elimin asla gitmeyeceğinden emin
olduğu bir etiket. Başka bir sürü var. Golf Turnuvaları. Hokey
maçları. Beyzbol. Kaç tanesi bunun gibi? Çocuğumun babası
ne kadar korkunç biri?

İçimde bir şey kıpırdanıyor, bir panik, zamanın daraldığını ve
onu boşa harcadığımı fark ediyorum. Karartma perdelerine ba-
kıyorum ve güneşin ne kadar alçaldığını merak ediyorum, saate

en son ne zaman baktığımı hatırlamaya çalışıyorum. Öğleden sonra, muhtemelen üç olmuştur. Umarım dört değildir. Birazdan evde olur, belki de şu anda cipiyle kilometreleri aşı aşı okuldan buraya geliyordur.

Ayağa kalkıp sendeleyerek odadan çıkıyorum, omzum kapı pervazına takılıyor, koridora ulaştığımda net göremiyorum, Bethany'nin kapısı kapalı, mesafe çok uzak, zaman çok kısıtlı, kalbim göğsümde dört nala atıyor. Panik atak geçiriyorum. Tüm işaretler burada. Alnımı siliyorum, parmaklarım ıslanıyor. Göğsüm ağrıyor, nefesim daralıyor, parmak uçlarım karıncalanıyor. Ne kadar zamanımız kaldığını görmek için bir saat bulmalıyım. Simon eve geldiğinde burada olamam. Bana bir kez bakmasıyla anlayacaktır. Bethany'nin yatak odasının kapısını iterek açıyorum ve onu masasında gördüğümde bir parça olsun yürekleniyorum.

Sarı saçlar. Henüz örülemeyecek kadar kısa. Pijama pantolonu, bacağının uzunluğu boyunca tekrar eden dinozor baskısı. Bir adam onu yakalar mıydı? Genç bir oğlan alnının yumuşak derisine tehditler ve vaatler fısıldar mıydı? Masumiyeti çimenlerin ve ölü yaprakların üzerinde kaybolur muydu?

Gözlerimi kapatıp kalemi bıraktım, not defterini kucağımdan indirdim ve derin bir nefes alarak göğsümde yükselen endişeyi yatıştırmaya çalıştım. Aradan dört yıl geçmesine rağmen bu oda hiç değişmemişti. Havadaki deri kokusu. Pahalı perdeler, koltuklar, çerçeveli film gereçleri. Simon'ın oyun masası. Dev projektör ekranı ve odanın her köşesine yerleştirilmiş hoparlörler. O an, yerde oturmuş, sırtımı bir kanepeye dayamış halde, kapının hemen yanında duran spor çantasına ulaşabiliyordum. Kendime

doğru çektim, içindekileri ne kadar çabuk topladığımı hatırladım, içi hâlâ VHS kasetlerden oluşan düzensiz bir karmaşaydı. Dikkatlice eleyip en dibe indim ve sonunda o gün izlediğim Packers - Vikings 1998 Superbowl maçını buldum.

Bu odaya girip yazmaya başlamadan önce o videoyu izlemeyi planlamıştım ama içeri girdiğimde boğazımda harekete geçen duyguların kabarışını hissettim daha fazla tetikleyiciye ihtiyacım yoktu, tekrar izlemeyi, ses sisteminden odaya yayılan o boğuk çığlıkları duymayı başarabileceğimi sanmıyordum. Kapıyı kapatmış, yere uzanmış ve yazmaya başlamıştım, anılar sanki yeni yaşanmış gibi taze ve acı vericiydi.

Lanet kasete bakıyordum. Hatırladığımdan daha ağırdı ve elimde çevirip ilk kez dikkatle inceledim. Etiket sık kullanılmış gibi yıpranmıştı ve üzerindeki etikette daha önce fark etmediğim küçük bir yazı vardı. Başımı eğip okudum. *Jess*. Çantadan bir kaset daha alıp aynı yere baktım. Bunda isimden sonra bir harf daha vardı. *Beth S*. Beş ya da altı kaseti daha karıştırdım, zihnim Simon'ın anlattığı hikâyelerden ya da geçmişinden herhangi bir ismi hatırlamak için zorlanıyordu. Hiçbiri bir şey çağrıştırmıyordu. Sonra bir isim beni duraksattı. *Charlotte B*. Göğsümde bir ağrı, gördüğüm o ilk isimle başlayan ve her yeni lekelenmeyle katmerlenen bir acı. *Charlotte B*. Defteri bir kenara itip kalkmak için kendimi zorladım. Kapıyı güçlükle açarak koridora fırladım, ofise daldığımda Mark ürktü. "Charlotte Blanton'ı ara." Kalbim hızla atarken kelimeleri soluk soluğa söyleyebilmişim. "New York Post'ta çalışıyor. Kuzey Virginialı olup olmadığını sor."

Kaçtığım, uzak durduğum kadın. *Kocanız hakkında bazı sorularım var*. Simon'ın ölümü yüzünden benden şüphelendiğini sanmıştım. Şimdi sorusunu, gönderdiği e-postayı, peşine düştüğü şeyi tamamen farklı bir açıdan görüyordum. *O bir kurbandı*.

Ofisin kapısını kapatıp sinema odasına döndüm ve henüz okumadığım isimlerin olduğu kaset yığınının üzerinden geçtim. Not defterini elime aldım, gözlerim o video kasete, üzerindeki düzgün baskıya ve basit isme geri kayd. *Jess*.

Dört yıl boyunca kendime kızın kim olduğunun önemli olmadığını, Simon'ın öldüğünü ve artık ona zarar veremeyeceğini söylemiştim. Kendime bu kasette olanların on beş yıl önce yaşandığını ve onun artık yetişkin bir kadın olduğunu, geçmişinin yaralarının iyileştiğini söylemiştim. Kendime Simon'ı öldürdüğüm için kıza başka bir şey borçlu olmadığımı söylemiş, kendimi buna *ikna etmişim*.

Göğsümde bir tıkanıklık vardı ve suçluluk duygusuyla nefes almak neredeyse imkânsız hale gelmişti. Parmaklarımı kalemin etrafında sıktım ve kalemi sayfaya indirmeye zorladım.

Bölüm 54

“Bethany.”

Kızım duruyor, başını çeviriyor, adını aceleci bir tavırla söylediğimde bir kaşı belli belirsiz kalkıyor. Duruşumdaki, kapıya yapışışımındaki bir şey onu daha da duraksatıyor. Deli gibi görünüyor olmalıyım. Göğsümden taşan panik gözlerime yansıyor olmalı. Gözlerim yatağına, pelüş oyuncak yığınlarına takılıyor ve önceki hafta sonunu, geceyi onunla geçiren iki kızı düşünüyorum. Bethany'nin yaşındaydılar, beş ya da altı. Kesinlikle çok küçüklerdi, videodaki kızın yaşının yarısı kadar. Yine de midem bulanıyor. “Sırt çantana en sevdiğin şeyleri koy. İçine ne sığdırabilirsen. Çabuk ol.”

Polise gitmem gerek. Kasetleri almalıyım, tüm kasetleri... aklım tavan arasına, Simon'ın lise günlerinden kalma eşyalarını koyduğu kutularına, yıllıklarına, ceketlerine ve ödülllerine gidiyor. Ben bu evliliğe elimde bir yığın defter ve bilgisayarımınla gelmiştim. O ise bir depo dolusu geçmişini yanında taşımıştı. O anıların ne kadarı lekeli? Bu duvarların içinde ne kadar sır saklı?

Birdenbire her şeyi bilme ihtiyacıyla çılgına dönüyorum.

Bilgisayar geçmişİ. Öğrencilerinin isimleri. Simon altıncı sınıf öğretmeni, o acaba hiç... Bethany'nin odasından geçip özel banyosuna giriyorum, kusmadan önceki o son anda dizlerim sert fayansa çarpıyor.

Berbat bir eş, berbat bir anneydim. Bir canavarın elini kolunu sallayarak dolaşmasına göz yummuştum.

Boğazıma bir dalga daha geliyor ve soğuk porseleni kavırıyorum, midem kasılıyor, öğle yemeğim -brokoli parçacıklı makarna- çıkarken göğüslerim acı içinde tuvalete yapışıyor. Kusmuğun etkisiyle yüzümde kirli su lekeleri oluşuyor ve yanığımı siliyorum, Bethany'nin sesini duyuyorum, kapının eşiğine gelmiş, sesi ürkek ve korkmuş. "İyi misin?" diye fısıldıyor.

"İyiyim," diye mırıldanıyorum ve midemdeki her şeyin bitip bitmediğini anlamak için bir süre bekliyorum. "Eşyalarını topla, Bethany."

"Nereye gidiyoruz?"

Harika bir soru. Önce karakola. Sonra? Simon'ı tutukladıktan sonra nereye? Buraya geri dönemem. Bu kadar çok yalana ev sahipliği yapmış bir evde yaşayamam. Belki de Bethany ve ben bir tatile çıkmalıyız. Geri dönüp yeni bir eve, belki de yeni bir şehre taşınmalıyız. Annemden ve Simon'ın hapsedildiği yerden uzak bir yere. Evet. Bu fikre hemen ısınıyorum. Belki Florida'ya gideriz.

Dikkatlice ayağa kalkıyorum, lavaboya gidip ağzımı yıkamadan önce dengemin yerine gelmesi için biraz bekliyorum, zihnim yapmam gereken şeyleri hızla gözden geçiriyor.

Bulabildiğim her kaseti almalıyım.

Kasayı boşaltmalıyım.

Bethany'yi arabaya oturtmalı ve doğruca polise gitmeliyim.

Alt katta ön kapının gürültüyle açılmasını ve birinin içeri adım

atmasını duyuyorum. Donup kalıyorum, elim titreyerek suyu kapatıyor, kulaklarım bir şeyler duyabilmek için zorlanıyor. Simon.

"Helena?" Adım merdivenlerden yukarıya yankılanıyor ve neredeyse rahatlayarak yere yığılıyorum.

"Anne?" Bethany'nin odasından çıkarken kapı çerçevesinin kenarına çarpıyorum ve merdivenlerin başına koşuyorum.

"Helena, tutkal tabancanı ödünç alabilir miyim? Yapmam gereken bir şey var." Ellerini tırabzana kenetlemiş, başını tuhaf bir şekilde eğerek bana bakıyor. "Sen iyi misin? Neyin var?" Soru suçlama ve endişenin bir karışımı. Daha merdivenleri çıkmadan yargılama ve üstünlük karışımını hissedebiliyorum.

"Yok bir şeyim." Yalan, en az nefes almak kadar kolay dökülüyor ağızımdan ve zihnim hemen bu hareketimi sorguluyor. Belki de ona söylemeliyim. Koridorun sonundaki videoda neler olduğunu ona gösterebilirim. Ona aptal altın çocuğunun, kızı yerine tarafını tuttuğu adamın lanet bir pedofil olduğunu söyleyebilirim. Ağızımı açıyorum, sonra Bethany yanımdan hızla geçince hepsini yutuyorum.

"JayJay!!!" Kızım merdivenlerden inerken ben de hızla seçeneklerimi gözden geçiriyorum. Ön kapı açıldığında içime işleyen o duyguyu düşünüyorum. Saatin kaç olduğunu, hâlâ ne yapmam gerektiğini ve Simon eve geldiğinde Bethany ve ben hâlâ buradaysak ne olacağını düşünüyorum.

O an bir karar veriyorum, Bethany'ye yönelik her türlü riski denklemden çıkaran bir karar.

"Bethany'yi götürebilir misin?" Dönüp odasına giriyorum, dolabını açıyorum ve elime geçen ilk ayakkabıyı kaptığım gibi koşarak koridora dönüp merdivenlerden iniyor, yukarı doğru çıkan annemle neredeyse çarpışıyorum.

"Nereye götüreyim?"

“Senin evine. Sadece bir ya da iki saatliğine. Sonra gelip alacağım.”

“Dur tahmin edeyim. İlham mı geldi?” Sesinde, hikâyele-
rimin çocukça olduğunu ve ailenin her zaman önce gelmesi
gerektiğini ima eden o ağlamaklı ton var.

Dişlerimi sıkıyorum ve yeni sorulara yol açmayacak bu suç-
lamadan yararlanıyorum. “Evet. Sadece bir ya da iki saatliğine.
Gelip onu senin evinden alırım.”

“Ona bakmayı çok sevdiğimi biliyorsun.” Kocaman gülüm-
süyor. “Ama eğer varsa o tutkal tabancasını alsam...”

“Ben sonra getiririm. Nerede olduğunu bilmiyorum.” Bethan-
y'nin ayakkabılarını uzatıyorum ve ellerimin titremesine engel
olamıyorum. “Birazdan orada olurum.”

“Tutkal tabancasıyla,” diye kışkırtıyor. Ona tutkal taban-
camı falan götürmeyeceğim. Bulabildiğim her kanıt parçasını
toplayacağım, kızımı alacağım ve kaçacağım. Simon'ın elleri-
nin kelepçeli olduğunu öğrenene kadar Bethany'yi yanımdan
ayırmayacağım ve sonra çok uzaklara gideceğiz. Bu kadından
ve eleştirilerinden çok uzağa. Bu evden ve o sinema odasın-
dan çok uzaklara. Kızıma asla ama asla o şekilde bakamayacak
olan adamdan çok uzaklara.

“Evet.” Gülümsüyorum ve Bethany'yi merdivenlerden aşağı
yönlendiriyorum. “Tutkal tabancasını getireceğime söz veriyö-
rum.” Bethany dinozor pijamalarıyla uçarak yanımdan geçerken
adını sesleniyorum. Dönüyor, kolları itaatkâr bir şekilde yukarı
uzanıyor ve boynuma dolanıyor, kıpır kıpır parmakları ve fıstık ez-
mesi kokan nefesiyle hızlıca sarılıyor. Onu sıkıca kucaklıyorum,
vücudu kıpırdanıyor, onu bıraktığımda sabrı tükenmiş oluyor.
“Seni seviyorum.” Saçlarına doğru fısıldıyorum. “Dikkat et.”

“Seni seviyorum anne.” Bir elini ağzına götürüyor ve bir

öpücük konduruyor; yakın zamanda izlediği bir filmde öğrendiği dramatik bir jest, karşısına çıkan her insana uyguladığı bir hareket. Sağa doğru zigzaglar çiziyor, sonra ön kapı açılıyor ve güneşe çıkıyor, annem onaylamaz bir şekilde arkasından bakıyor. "Pijamalarını hâlâ çıkarmamış," diyor, sanki önemliymiş gibi, sanki minik dinazorlar bir çocuğun gününü etkiliyormuş gibi. Ben de hâlâ pijamalarımı giyiyorum ama benimkiler sıkıcı ve lacivert, dünkülerle aynı. Annem üstümdekilere, büyük düğmelerine bakıyor ve homurdanıyor.

Bir anda hayatımdaki her şey lojistik hesaplamalara bağlı hale geliyor. Simon hesaplamama uygun davranacak mı? Fazladan kırk beş dakikam var mı yoksa şu anda arabasında, mahallemize doğru mu geliyor? Eğer Bethany gitmeden önce buraya gelirse her şey mahvolacak. Mahallede yanından geçerse arabayı durdurup sorular sorabilir. Gittikçe daha çok panikliyorum. "Anne, lütfen git." Panikten bayılacak gibi oluyorum ve tırabzanı kavriyorum, neredeyse ilk basamağa oturacak kadar kendimi halsiz hissediyorum.

"Tamam, ta-mam." Başını eğiyor, gözleri kısıyor. "Gerçekten iyi görünmüyorsun, Helena. Gelecek hafta seni akupunkturcuma götüreceğim. Tartışmaya kapalı. Hayır cevabını kabul etmiyorum."

"Olur." Dudaklarımı yalıyorum ve terimin tuzunu tadabiliyorum. "Gelecek hafta."

Kolumu okşuyor ve memnuniyeti havada asılı kalıyor. "Aferin kızıma." Kapıdan çıktığında bir tabut taşıyıcısı kadar yavaş davranıyor. Kapıyı kapattığında hemen merdivenlerden yukarı fırlıyorum.

Çok fazla kaset var. Hangilerinin gerçek anıları içerdiğini, hangilerinin korkunç anılara ait olduğunu belirleyecek zamanım yok.

Yarısı küçük kasetler, standart boyutlu bir kameranın içine sığacak türden. Aptallık etmiştim. Tüm bu spor karşılaşmaları bizzat kaydedilmiş olabilir miydi? Simon on altı, on sekiz, yirmi yaşlarında elinde bir video kamerayla profesyonel futbol maçlarını çekmek için ülkenin dört bir yanına uçmamıştı. Simon o zamanlar Virginia'daki o kasabada, o çiftlik evinde yaşıyor, gamzeleri ve rugby oynarken spiral paslarıyla yerel halkı şaşırttığı bir hayat sürüyordu. Dolabımızdan bir spor çantası alıyorum ve içini kasetlerle dolduruyorum. DVD'lere bakıyorum, etkileyici bir film koleksiyonumuz var, onları da çantaya eklemeyi düşünüyorum. On üçüncü cuma baskılı bluzun içine bir DVD koleksiyonu sıkıştırılabilir mi? Ya da Madden 2016 kutusunun içine? DVD'leri almadan eğlence bölümünden uzaklaşıyorum, spor çantası zaten çok ağır. Çantayı omzuma asıyorum ki bakışlanım devasa masaya takılıyor; üst kata taşınması için üç adam gücüne gerek duyulan, iki monitör, bir Mac Pro kasası ve mümkün olan her türlü yükseltmeyi alabilecek şekilde özel olarak tasarlanmış bir masa. Simon'ın bilgisayar. Bethany uyurken ve ben yazarken Simon'ı her akşam saatlerce meşgul eden kullanışlı bir bebek bakıcısı o bilgisayar. Şifresini bilmiyorum, yıllardır ona dokunmadım. İçinde neler olabileceğini, hangi web sitelerini ziyaret etmiş olabileceğini düşündükçe midem bulanıyor.

Sinema odasının kapısı açılıyor ve arkamı döndüğümde Simon'ı görüyorum.

"Helena." Yüzümü incelediğinde ne gördüğünü biliyorum. Lekeli tenimi, terimi, gözlerimdeki paniği, dudaklarımın titremesini. İyi yalan söylüyorum ama her şeyimi bilen bir adama karşı pek şansım yok. Gözleri önce çantama sonra da arkama

kayıyor. Açık dolapları, artık orada olmayan kasetleri ve dağınıklığı görmek için başımı çevirmeme gerek yok. “Çantada ne var?” Simon çok profesyonel davranıyor. Sesi hiç titremiyor, soğukkanlılığından zerre kaybetmiyor. Bana bakıyor ve korkmuyor bile. Korkması gerekirdi. Dehşete kapılması gerekirdi. Dizlerinin üzerine çökmeli, bana peşi sıra açıklamalar yapması gerekirdi.

Bunun yerine bana yaklaştığında genç sarışın kıza doğru kendinden emin adımlarla yürüyüşünü düşünüyorum.

Eskiden onun boyunu, tipini, vücudunu kaplayan güçlü ve yağsız kaslarını ne kadar sevdiğimi hatırlıyorum. Sonunda birlikte olacağımı tahmin ettiğim kişideki her şeyin tam tersiydi. Benim sade olduğum yerde güzeldi. Zayıf olduğum yerde güçlüydü. Şimdi ise masum olduğum yerde kötü.

Parmaklarını pazuma doladığında, kısa tırnakları acıyla derime battığında ve beni öne doğru çekerken acı içinde inlediğimde saf masumiyetim beni hayal kırıklığına uğrattıyor. Birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca bana ilk kez böyle dokunuyor. Bir hafta öncesine kadar onun şiddete meyilli olmadığını söyledim. Bir hafta önce kimseye tecavüz edemeyeceğini söyledim. Şimdi karşımdaki adam bir yabancı ve ben aniden çok ama çok korkuyorum.

“Bırak beni.” Göğsüne yaslanmış durumdayım, spor çantam hâlâ sol elimde ve onu bırakamıyorum, bırakmayacağım.

“Ah, Helena.” Hayal kırıklığıyla çökmüş gözleriyle bana bakıyor. “Neden?”

“Neden?” Kelimeyi öksürerek söylüyorum ve ağzımdan tükürükler fırlıyor, küçük beyaz tükürüklerim lacivert gömleğinin boynuna bulaşıyor. Kocam öyle düzgün biri ki... Üç kez Yılın Öğretmeni seçilmişti. O, Bethany’nin Sevgi Dolu Babası.

Kızların Hasta Ruhlu Sevimli Tecavüzcüsü. Kasetteki sarışını düşünüyorum, yüzündeki ifade güvenden korkuya dönmüştü. Böyle kaç kız daha vardı? Kaçı hâlâ hayatta? Kaç tanesi burada, bu kasabada, onun sınıfında? Şu anda hayatını mahvettiği bir kız var mı?

“Evet, Helena.” Koridora adım atıyor ve beni öne doğru sürüklüyor, kolumun gevşek derisi avuçlarının arasında sıkışmış, gözlerinde sert ve odaklanmamış bir bakış. “Burnunu sokmadan duramadın mı?”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.” Ayağa kalkmaya, ayaklarımın üstüne basmaya çalışarak arkasından sürükleniyorum. Burnunu sokmak. Bu kelimeyi daha önce hiç kullanmış mıydı? Beynim daha iyi bir fiil bulmaya çalışıyor. Burnumu sokmuyordum. Araştırma yapıyordum. Odaların arasındaki zemine yerleştirilmiş bir parçaya takılıyorum. “Ne yapıyorsun?” Bir ayağımın üzerinde durabiliyorum artık ve beni ileri savuruşunu durdurmak için her iki ayağıma da basmaya çalışıyorum. Bir elini kolumdan çekiyor ve sonra saçımdan bir parçayı avucuna doluyor. Çekiştirdiğinde hissettiğim acı gözümü kör ediyor. Çıglık atıyorum ve beni ileri doğru sürüklüyor, diğer eli pazumda o kadar sıkı ki morluklar bırakıyor olmalı. Merdivenlerin başına geldiğimizde duruyor. “Ne yapıyorsun?” Nefes nefese kalıyorum, boynum bükülmüş, başım neredeyse yana yatmış, kafa derimdeki acıyı dindirmeye çalışıyorum. Eğer elini sağa doğru çekerse, başım tırabzanın mermer sütununa çarpacak. Gözlerimi kapatıp düşünmeye çalışıyorum.

Simon planlı biri değil. Ayrıntıları düşünmez. Sık sık gerekli öğeleri unutur ve kullanım kılavuzunda belirtilen adımları atlar. Projelere başlar, sonra fikrini değiştirir. Şu anda beyninin çalıştığını, çılgınca bir çözüm arayışında olduğunu hissedebiliyorum.

Şu anda beni öldürme ihtimali çok yüksek, kafamı tırazana çarpabilir ya da beni merdivenlerden aşağı atabilir. Sonuçlarını düşünmeden, beni nasıl ortadan kaldıracığını, mazeretini ve katillerin sorumlu olduğu yüzlerce küçük ayrıntıyı düşünmeden bu ani kararı verebilir.

“Bethany nerede?” Başını kızımın odasının açık duran kapısına doğru çeviriyor, oda hareketsiz ve sessiz. Bethany evde olsaydı, onun içeri girdiğini duyacak, mutluluktan çığlık atacak ve koridorda coşacaktı. Bunu sinema odasından duyabilirdim. Bu bana kanıtları saklamak ve ofisime dönmek için zaman kazandırabilirdi. Bu beni, onun yapmak üzere olduğu korkunç plandan kurtarabilirdi. Ama bu Bethany'yi tehlikeye atardı ve bunu riske atmaktansa ölmeyi tercih ederdim.

Saçımdan çekiştiriyor ve boğazımdaki acı dolu hıçkırığa engel olamıyorum. Dizlerim yere çarpıyor ve boynumdaki ağrı biraz olsun hafifliyor. “Nerede?”

Aklıma yeterince hızlı bir yalan gelmiyor. “Annemde.” Eğer ona giderse, kasetleri alıp gidebilirim. Kasetleri polise götürürüm, onlar da peşine düşer. Bethany'ye zarar vermez, hele onu yakalamak için peşine düşen polisler yüzünden kısalan o sürede hiç vermez. Onu yakalayacaklar. Saklanacak kadar zeki değil. Ama bunu yapabileceğini düşünecek kadar aptal biri o.

“Annene söyledin mi?” Yüzlerimiz birbirinden ancak birkaç santim uzak kalacak kadar eğiliyor. Üstdudağını ısıyor ve nefesindeki kahve kokusunu alabiliyorum. Bay Parks, Yılın Öğretmeni.

Yüzümü kavıyor, başparmağı ve işaretparmağı dudaklarının üzerinde duruyor, çenemi acıyla eziyor. “Ona söyledin mi?” Gözlerimin içine bakıyor, ondan gerçekten nefret ediyorum. Bu nefretim videolarla ilgili bile değil. Sanırım ondan yıllardır nefret ediyorum. Eskiden aptal olduğunu düşünürdüm ama değil. O

bir şeytan. Çıkarıcı. Yalancı. Bana dik dik bakıyor ve şu anda onu beni öldürmekten alıkoyacak bir şey olduğunu sanmıyorum. Beni hiç sevmiş miydi? Gözlerinin içine bakıyorum ve âşık olduğum adamı, o çocuğu bulmaya çalışıyorum. Ona seksi dediğimde kızaran çocuğu. Annesi öldüğünde ağlayan adamı. Hamile karnımı avuçlarının arasında tutan ve sanki bir mucizeymişim gibi bana gülümseyen adamı. Aynı adam bir şekilde tüm o kasetleri çekmişti. Çocukların kulaklarına fısıldamıştı. Onların eteklerini indirmişti. Onu şu anda öldürebilseydim, hüngür hüngür ağlayan, acı ve duygu karmaşası bir zavallı olmasaydım anında öldürürdüm. Kendimi toparlamaya çalışıyorum, gözlerinin içine bakıp konuşmaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Ben daha yalan söylemek için ağzımı açmadan o gerçeği görüyor.

“Söylemedin.” Çenemi serbest bırakıyor. “Kimseye söylemedin.” Aşağı uzanıyor, eli pijama üstümün ön cebinden geçerken sertleşiyor, sonra kabaca pantolonumun yanlarını yokluyor. Beli lastikli pantolonumun cebi yok, telefon koyacak yer yok, zaten onu nadiren yanımda taşıyorum. Kalçamın iç kısımlarını çimdikliyor ve ben gözlerimi acıdan sıkarak kapatıyorum. Ağlayamıyorum. Kendimi toparlamalı ve onu ikna etmeliyim.

“Söylemiş olsaydın da fark etmezdi.” Doğruluyor. “Kimse sana inanmazdı. Kanıt olmadan kimse sana inanmaz, geçmişini de göz önüne alırsak.” Yüzüme uzanıyor ve parmakları yanağımı neredeyse nazikçe okşayınca irkiliyorum. “Deli kızım benim,” diyor. “Öyle derler.” Sanki aklına bir şey gelmiş gibi gözlerinde bir şey parlıyor ve midem bulanıyor. “Benim depresif, deli kızım.” Kelimeleri neredeyse fısıldarcasına söylüyor.

“Annem Bethany'yi geri getiriyor,” yalanını ağzımdan kaçınıyorum, zihnim çılgınca onun şu anda bana zarar vermeyeceği bir senaryo üzerinde odaklanmaya çalışıyor.

"Sinemaya gitmişlerdi. Bir saat içinde dönecekler." Onu ikna etmek için, kaçabileceğim ana kadar onu sakinleştirmek için bir saat yeterli olur mu? Annem telefonuna hiç cevap vermediği için, kulakları sık sık şarj etmeyi unuttuğu cep telefonunun tiz civıltısını duyamayacak kadar paslanmış olduğu için sessiz bir şükür duası ediyorum.

Önce ilk basamağı, sonra da ikinci basamağı iniyor, saçlarımı çekiştiriyor, Simon beni aşağıya sürüklemekten önce tırabzanları kavramak için çabalıyorum.

"Kalk ayağa." diye emrediyor. "Yürü."

Ayağa kalkıyorum. Ayağa kalkıyorum ve beni ileri doğru sürüklemesine izin veriyorum, çıplak ayaklarım basamaklarda tökezliyor, gözyaşlarımın yarattığı sise rağmen mutfağı seçebiliyorum. Ne yapıyor bu adam? Beni nereye götürüyor? Planı ne?

Garaja varıyoruz, ittirerek kapıyı açıyor, beton çıplak ayaklarıma soğuk geliyor ve ıvır zıvırlarla dolu odasına ulaştığında anlıyorum. Panik odası. Emlakçıda evin ilanını gördüğümüzde gülmüştük. Kimin panik odasına ihtiyacı vardı ki? Hem de garajda? Neden arabaya atlayıp gitmek varken buraya ihtiyaç olsun ki? Ayrıca sözde 'Panik Odası'nın içinde olanlar garipti. Sıcak su ısıtıcısı, çamaşır makinesi ve kurutma makinesi. Simon emlakçıyla tartışırken, "Orası bir kalorifer odası," demişti. Kırılması imkânsız bir kapısı olan bir kalorifer odası. Eskiden bir şifresi vardı. Eskiden kalorifer odamıza girip kapıyı acil durumlarda açılacak şekilde ayarlardık. Kilitlenirdi ve içeri başka hiçbir şey giremezdi. Ne yangın, ne zehirli gaz, ne de bir istilacı ordu.

Ama o şifre çok riskliydi. Bethany orada dolaşıp kendini içeri kilitlemiş olsaydı onu çıkarmak için duvarları yıkmak zorunda kalırdık. Bu yüzden şifreyi kaldırmış ve kapıya normal

bir kilit takmıştık. Her iki taraftan da anahtarlı erişimi olan, Bethany'nin yanlışlıkla (veya bilerek) kilitlemesi imkânsız olan bir kilit. Anahtar ışıık düğmelerinin üzerindeki bir çiviye asmıştık, kullanmadığımız zamanlarda odayı kilitleyip yeniden açabiliyoruz. Odanın kolay ulaşılabilir olmaması çok işimize yaramıştı. Tüm dosyalarımız o odanın içindeydi, sol duvarda bir sıra dolap vardı. Tüm fotoğraflarımız. Pasaportlarımız ve hisse senetlerimiz, yeri doldurulamaz olarak görülen her şey. Şimdi beni içeri itiyor ve sendeleyerek ayağa kalkıyorum, tüm el yazmalarına odaklanıyor, üzerinde ter döktüğüm ve ağladığım orijinal sayfalar raflarda düzgün yığınlar halinde. Burada ölecek miyim? Bu olasılık bilinçaltımı zorluyor ve tek düşünebildiğim Bethany. Büyüyecek ama olanlar asla öğrenemeyecek. Simon'ın bakışları altında kıvrımları gelişecek. Korunmasız kalacak. Hiçbir şeyin farkında olmayacak. Ta ki çok geç olana kadar. Kapıya doğru bir hamle yapıyorum ama çeliğe çarpıyorum, Simon kapıyı çarparak kapatıyor.

Anahtarlarının tıngırtısını duymuyorum.

Bana başka bir şey söyledi mi bilmiyorum.

Altı inçlik çelik duvarlardan hiçbir şey duymuyorum. Ama elimdeki tokmağın titrediğini hissedebiliyorum. Çevirmeye çalıştığımda direnci hissedebiliyorum. Kilitli. Kapıdan geri çekiliyorum; çığlık daha boğazıma ulaşmadan kayboluyor. Oda tamamen ses geçirmez. Durmadan çalarak kulakları delen yangın dedektörlerini koyduğumuz yer. Bethany bir keresinde buna, bu odanın gürültüyü tamamen kesebilmesine sihir demişti. Ben ürkütücü demiştim. Şu anda ise dehşet verici. Ağzımı açıyorum ve kendimi nefes alıp vermeye zorluyorum.

Bölüm 55

Başımı kaldırdım, gözlerim okumaktan yorgundu, ellerim yazmaktan ağrımişti. Kalbim göğsümün içinde güm güm atıyordu ve çekip gitme dürtüsü ile bunu bitirme ihtiyacı arasında kalmıştım. Tüm bunları bir oturuşta bitirebilir miydim? Bu korkunç günü tek seferde yeniden yaşayabilir miydim?

Bir yanım korkuyordu.

Diğer yarım ise bunun tek yol olduğunu biliyordu. Yılan çukuruna düşmüştüm ve dinlenemez, duramazdım. Bu anılardaki zehir beni öldürmeden hepsiyle savaşmalıydım.

Parmaklarımı esnetip kaslarımı çalıştırdım, eklemlerimi çıtlattım ve kan akışı geri gelene kadar parmak kemiklerimi birer birer geriye doğru esnettim. Yerden kalkıp Simon'ın masasına doğru ilerledim, önce sağa, sonra sola esneyip sandalyesine yerleştim. Defterde yeni bir sayfa açarak cehenneme geri döndüm.

MARK

“Charlotte Blanton’ı ara. Kuzey Virginialı olup olmadığını öğren.”

Kadının yüz hatlarındaki gerginliği, gözlerindeki paniği hatırlıyordu. Geçmiş, yazdıkları tüm bölümleri düşünüyor ve bu garip yeni ismi hikâyeleriyle ilişkilendirmeye çalışıyordu.

Bir web tarayıcısı açtı ve kadının adını yazdı, New York Post’u ekleyip aramayı başlattı. Ekran önce boştu, sonra kızın profili açıldı. Bağlantıya tıkladı ve otuz saniye içinde telefon numarası ve e-posta adresine ulaştı.

Koltuğuna geri yerleşerek göğsündeki cebinden cep telefonunu çıkardı ve kızının gözlerini devirmesine neden olan ve onu resmen teknoloji özürlü olarak damgalayan kapaklı telefonu açtı. Numarayı tuşlayarak telefonu kulağına götürdü.

“Charlotte Blanton.” Keskin ve etkili bir sestti ama yine de gençlik hâkimdi.

“Charlotte, benim adım Mark Fortune. Bu isim muhtemelen size bir şey ifade etmiyordur ama bir arkadaşım adına arıyorum. Helena Ross.”

Sessizlik. Uzun bir duraklama. Bir boğaz temizleme. “Evet?”

“Size oldukça tuhaf bir sorusu var. Kuzey Virginialı olup olmadığınızı öğrenmek istedi.”

Bir uzun duraklama daha. “Onunla konuşabilir miyim?”

Mark, Helena’nın kaybolduğu odaya doğru bir bakış attı. “Şu anda bir işi var. Onu rahatsız edemem.”

“Hıh.” Kadın sanki ona inanmıyormuş, sanki Mark onu kasıtlı olarak uzak tutuyormuş gibi konuştu.

“O bir yazar,” diye açıklamaya çalıştı. “Onun...”

“Onun ne olduğunu biliyorum.” Sesi o kadar soğuk, o kadar

acımasızdı ki, adam gözlerini kırptırmıştı. “*Onun ne olduğunu biliyorum.*” Ne olduğunu. Helena neydi? Bir yazardı. Yoksa kadın başka bir şeyden mi söz ediyordu?

“Virginialı mısınız?”

“Tennesseeliyim, Bay Fortune.” Duraksadı. “Ama ailem ben on yaşındayken iki yıl Virginia, Wilmont’ta yaşadı. Bayan Parks’ın kastettiği de bu.”

Parks. Evlilik soyadıydı, gerçi o soy ismi kullanmıyordu. Ama Charlotte’in sesindeki alaycı ifadede bir şey vardı... İki kadın arasında bir geçmiş vardı, Mark bunu aniden anlamıştı. Geri adım attı, yanlış bir şey söylemeden ya da yapmadan, bir ateş karıncası yatağına düşüp sorun yaratmadan önce bu konuşmanın dışında kalmak istedi. “Zaman ayırdığınız için minnettarım. Teşekkür ederim.”

“Onunla konuşmak istiyorum.” Mark görüşmeyi sonlandırmaya fırsat bulamadan kadın yeniden konuştu. “Beni araması için bir şey yapabilir misiniz?”

“Kimsenin Helena’ya bir şey yaptırabileceğini sanmıyorum,” diye itiraf etti. “Özellikle de ben.”

“En azından rica edin. Olayları onun açısından öğrenmem çok önemli. Makalemden önce.”

Bir makale. Bu tehdit koruyucu içgüdülerini alevlendirmişti ve koltuğunda doğruldu. “Bir makale,” dedi yavaşça. “Ne hakkında?”

“Onunla konuşmak istediğim konu bu. Lütfen beni aramasını söyleyin.”

Kadın görüşmeyi sonlandırdığında Mark yavaşça telefonu kapatıp sandalyeyi kapıya doğru çevirdi ve düşünmeye başladı.

Bölüm 56

Her şeyin olduğu o gün.

Simon kanıtları yok ediyor. Ya da saklıyor. Hepsini arabasına koyup herhangi bir yere götürebilir, yüz farklı çöp bidonuna atabilir ya da elli farklı yere gömebilir. New York'ta sahip olduğumuz iki yüz dönümlük bir arazi var, hafta sonları ava gittiği yer. Oraya saklayabilir, bir depo kiralayabilir ya da hepsini yakabilir.

Kanıtlar ortadan kalktığında, benim sözüme karşı onunki olacak. Volta atmayı bırakıyorum, senaryo o kadar kasvetli ki acıtıyor, mideme kramp giriyor, nefesim kesiliyor. Parmaklarımı yan tarafıma bastırıyorum ve nefesimi sakinleştirmeye, kalp atışlarımı yavaşlatmaya, düşünmeye çalışıyorum. Kimse bana inanmaz. Kendi annem bile inanmaz. Ve son olaylarla birlikte -özellikle de boşanma avukatına yaptığım ziyaretle- 'keşfimin' zamanlamasından şüphelenecekler. Kanıtsız keşfim. Anne olmaya uygun olmayan bir kadının keşfi.

Eğer boşanırsak, kızımı kaybedebilirim.

Eğer birlikte kalırsak, onu öldüreceğim. Onunla yaşayamam. Beni bırakmaz. Karısının gevşek ipliğinin sallanmasına izin vermez.

Bildiğim şey çok tehlikeli, iradem çok güçlü. Beni bugün, bu gece, bu hafta öldürmezse... yakın bir zamanda yine öldürür.

Aklıma ikinci bir olasılık geliyor, Bethany'yi alıp kaçacağı fikri. Evin içinde elini saçıma doladığı sırada bunu düşündüğümde aptalca bir şekilde Bethany'yi almaya gittiği zaman beni evde başıboş ve özgür bırakacağını düşünmüştüm. Çok uzaklaşmadan polisin onu yakalayacağını düşünmüştüm. Ama ben burada kilitliken acele etmesine gerek yok. Kanıtları yok edebilir, çantasını toplayabilir ve bankaya uğrayabilir. Tüm hesaplarda onun da adı var, tüm parayı çekebilir. Çek hesabımızda rahatlıkla otuz, kırk bin var. Yüzlerce bin dolar da birikim hesabında. Bethany'yi annemden alıp yola çıkarsa altı saat içinde Kanada'da olabilir. On iki saat içinde ortadan kaybolur. Ben bulunduğumda, eğer hâlâ hayattaysam, ikisi de gitmiş olabilir.

Bunu yapmasına, bu olasılıklardan birini bile gerçekleştirmesine izin veremem. Yavaşça dönüyorum, ayaklarım çıplak betonun üzerinde ilerliyor ve hapishaneme bakıyorum.

Kapının yanında bir telefon prizi var. Bir zamanlar burada ucuz bir kablolu telefon sarkıyordu. Onu oradan almış, üst katteki misafir odasına koymuş ve bir daha geri getirmemiştik. İşe yaramaz.

Garajın, bu odanın, su filtreleme ve sulama sistemlerinin elektrik panosu. Fıskiyelerin gücünü kapatabilirdim. Simon'ın ısrarla ihtiyacımız olduğunu söylediği beş bin dolarlık su arıtma tankının da. Al sana, sübyancı kocam. Filtrelenmiş su içtiğini falan mı sanıyorsun? Bir daha düşün. İşe yaramaz.

Çamaşır makinemiz, bir uzay istasyonuna yetecek kadar düğmesi olan kırmızı renkte dev bir LG. İşe yaramaz.

Kurutucumuz, uyumlu bir setin ikinci parçası. Simon'ı kırmızı renk için fazladan yedi yüz dolar ödemeye ikna etmişlerdi. Sonrasında arabaya gitmiş ve bir sonraki sahnemin ana hatlarını çizmiştim. İşe yaramaz.

İki sıcak su ısıtıcısı, yan yana. Simon'ın otuz dakikalık duşları dahil iki yetişkin daha kullansa bitmezdi. İşe yaramaz.

Sola doğru dönüyorum, zihinsel işlevlerim, kalp atışlarım yavaşlıyor, ellerimdeki titreme azalıyor. Eğer bu odada bir çözüm varsa, onu bulacağım.

Çamaşır deterjanlarımızı, temizlik malzemelerimizi ve ütümüzü koyduğumuz ince bir raf ünitesi. Alt rafta bir el feneriyle birlikte bir alet kutusu duruyor. El feneri uzun ve ağır, düzgün sallanırsa sopa görevi görebilecek türden. Çömelip kendime çekiyorum, ağırlığı elimde güven veriyor. En kötü ihtimalle en azından bir şekilde silahlıyım. Ayağa kalkmadan önce alet kutusuna bakıyorum. Temel eşyalar. Tornavida. Çekiç. İngiliz anahtarı. Çekice bakıyorum. Başka bir olası silah. Ayağa kalkmaya yelteniyorum, sonra duruyorum, bir şey düşünüyorum.

İngiliz anahtarı. Geri dönüp bakıyorum. Büyük, ağır bir şey değil. Bu daha narin, benimki gibi küçük bir ele sığacak türden, çevik kısıkaçları ev tipi vidalar ve cıvatalar için tasarlanmış. Bir güç savaşında en az bir yastık kadar işe yaramaz. Bir zekâ savaşında ise... Altdudağımı ısıriyorum, aklıma bir şey geliyor.

Teras. Kimselerin bilmediği kitabım. Sola doğru üç devasa adım atarsam, orada, el yazmaları yığınının arasında olmalı. Yayımlanmayan sekiz romanımdan biri, kimsenin okumayacağı sekiz romanım. Sıkıcıdan korkunç olarak tanımlanabilecek türe kadar değişiyorlar. Biri konuşan bir cırcır böceği hakkında. Biri dört yüz sayfa boyunca kendi kendine konuşan menopozdaki bir kadın hakkında. Bir tanesi, annesi karbonmonoksit zehirlen-

mesinden ölürken terasında kitap okuyan yalnız bir genç hakkında. O hikâyenin kırılma noktası? O kız. Karbonmonoksit, annesinin canını almaya yönelik dördüncü ve ilk başarılı girişimiydi. Kitap bir şekilde sıkıcı olmayı başarırken aynı zamanda... Dudaklarımı büzüyorum ve özenle yazılmış ret cevabını hatırlamaya çalışıyorum. Rahatsız edici. Psikolojik olarak rahatsız edici. Sıkıcı ama aynı zamanda psikolojik olarak rahatsız edici. Editörle aynı fikirdeydim. Sıkıcıydı. Ve rahatsız ediciydi. Eğer annem bunu okusaydı, beni en yakın akıl sağlığı merkezine gönderir ve sonsuza kadar oraya hapsederdi.

Teras'ta kız evi karbonmonoksitle doldurur. Basit cinayet aletleri kullanır: bir İngiliz anahtarı ve sıcak su ısıtıcısı.

Seksen galonluk iki sıcak su ısıtıcısına dönüyorum. İhtiyacım olan her şeye sahibim. İki büyük su ısıtıcısı ve bir alet kutusu. Dönüp el yazması yığınlarına bakıyorum. Ölümün titizlikle araştırılmış kullanım kılavuzu. Ve raftaki yığının arasında bir yerde, muhtemelen sıcak su ısıtıcısının kullanma kılavuzu var.

Bunu yapabilir miyim?

Yapar mıyım?

Elimi İngiliz anahtarının etrafında kaydırıp alet kutusuna geri koyuyorum.

Simon'ın hâlâ evde olup olmadığını bile bilmiyorum. Beni içeri kilitlemesinin üzerinden ne kadar zaman geçti? On belki on beş dakika? Geçen zamanı kestiremiyorum, saniyeler önümde uzanıyor, manik zihnim ya aşırı hızlı ya da gülünç derecede yavaş hareket ediyor. Eğer çoktan gittiye, kanıtları yok etmek ya da Bethany'yi almak için yola çıktıysa, o zaman evi zehir dolu bir kapsüle çevirmekle elime hiçbir şey geçmez. Aksine, geleceğini varsaydığım kurtarma ekibimi tehlikeye atmış olurum.

Alet kutusundan uzaklaşıp kapıya yaslanıyorum, popom yere değene kadar sırtım metalden aşağı kayıyor. Başımı dizlerime doğru eğerek paniğe karşı savaşıyorum.

Sonra, sanki Tanrı'nın bir armağanı gibi, sıcak su ısıtıcısı canlanıyor.

Başımı kaldırıp makineye bakıyorum, uğulduyor, su sesi geliyor ve nefesimi tutuyorum, kocamın sadece ellerini mi yıkadığını yoksa duşu mu açtığını merak ediyorum.

Bir yanım Simon şu anda duş almak için uygun bir vakit olduğunu düşündüğü için şok olmuş durumda. Diğer yarım ise bunu tamamen anlıyor, özellikle de kızımı alıp kaçacaksa. Simon üzerindeki okul kokusundan, kafeterya ve gençlerin ter kokusundan ve otobüsün egzozundan nefret eder. İşten eve döndüğünde ilk yaptığı şey genellikle duş almak olur. Ve orada çok uzun zaman geçirir. Bir keresinde ona otuz-kırk dakika boyunca duş başlığının altında ne yaptığını sormuştum. Bir şeyler düşündüğünü, en iyi fikirlerini orada bulduğunu söylemişti. Ne gibi harika fikirler bulduğunu hiç anlamamıştım. Fantezi Futbol tahminleri? Birasını buzdolabına sıkıştırmak için daha etkili bir yol? Şimdi, yeni edindiğim bilgilerle, düşüncelerim karanlıklaşıyor, onun 'fikirleri' potansiyelleri açısından çok daha uğursuz geliyor.

Su akmaya devam ediyor, otuz ya da kırk saniye oldu, kesinlikle ellerini yıkadığını düşündüğü o yarım yamalak hareketi geçti. Eğer duştaysa, evde olacağı yarım saati garantilemiş oluyorum. Giyinmesi ve bazı eşyalarını toplaması için gereken süreyi de eklersek... muhtemelen bir saatten fazla. Acele etmeyecektir. Neden acele etsin ki? Ben kilitliyim, ona dünyadaki tüm zamanı veriyorum.

Ayağa fırlıyorum ve raflara, oradaki el yazması yığınlarına dönüyorum, zihnim bir sonraki kararımla neredeyse kasılıyor. Burada kalıp beklemek, kemikli kırımın üzerine oturup hiçbir şey yapmamak mı yoksa evi karbonmonoksitle doldurup onu öldürmek, onu ve bir daha başka bir kıza zarar verme ihtimalini ortadan kaldırmak ve Bethany'nin masumiyetinin sonsuza dek korunmasını sağlamak mı?

Gözlerimi kapatıyorum ve süreci gözden geçiriyorum. Karbonmonoksitin evi doldurması için gerekli süre. Simon'ın uykusunun gelmesi. Yatağa uzanması. Ölüm. Bethany'yi almaya gidemeyişim. Annemin araması. Endişelenmesi. Buraya gelmesi. Simon'ı bulması ve polisi araması. Bethany'nin cesedi görmesini istemez. Onu arka bahçeye götürür. Polisin gelmesi. Evi aramaları. Beni bulmaları.

Onlara gerçeği söylemek zorundayım. Sıcak su ısıtıcısının kendi kendine arızalandığına inanmaları mümkün değil, hele ki ben cihazla aynı odada kilitli kalmışken.

Polis gerçeği anlar mı? Bunu nefsi müdafaa olarak değerlendirirler mi? Yoksa beni cinayetten mi tutuklarlar? Masum bulunsam bile, bu süreçte Bethany'nin velayetini kaybedebilirim.

Buna değer. Bethany'nin velayetini Simon'dansa annemin almasını tercih ederim. Onun Bethany'ye ya da başka bir çocuğa dokunmasındansa hapse girme riskini almayı tercih ederim. Çok mu geç kalmıştım? Yoksa o çoktan... Düşündükçe neredeyse kusacağım. Yapmamıştır. O henüz çok küçük, Simon'ın düşünceleri o kadar da sapkın değildir. Gözlerimi kapatıyorum ve okulundaki her bir çocuğu düşünüyorum. Çimenlerimizden

koşarak geçen ve kaydırağımızdan aşağı atlayan çocuklarla dolu mahalleyi. Cadılar Bayramı'nda ya da Paskalya'da evimizde ağırladığımız her gülümseyen yüzü. Bethany büyüdüğünde pijama partilerine ve film gecelerine ev sahipliği yapacaktık. Ben yazmak için ofisime gidecektim. Onları bir canavarla yalnız bırakacaktım ve her şeyden bihaber olacaktım.

Hapis cezası, velayeti kaybetmek... Hepsi göze almam gereken riskler. Eğer şu anda onun kızına ya da başka bir çocuğa ulaşmasını engelleme fırsatım varsa harekete geçmeliyim.

Beş el yazmasını bir kenara atıyorum, Teras'ı buluyorum. Sayfaları hızla çeviriyorum, kitabın ilk yüzde sekseni kızın başarısız girişimlerini detaylandırıyor. Sahneleri gözden geçirirken on altı yaşında ne kadar berbat bir halde olduğumu fark ediyorum. Annemden gerçekten bu kadar nefret etmiş miydim? Kendimi bu kadar kopuk hissetmiş miydim? Bu duyguların ne kadarı kurgu, ne kadarı gerçektir? Anneme karşı sertliğimi onun ebeveynliğini onaylamamasına, beni çocuğumdan ayırmaya çalışmasına bağlıyordum. Ama şimdi gençlik düşüncelerimi okurken her zaman ne kadar farklı olduğumuzu hatırlıyorum. Benim yetiştirilme tarzımda ne samimi anlar, ne dostça öğle yemekleri, ne de duyguların paylaşımı vardı. Her türlü tartışma onun psikiyatrist büyüteciyle incelenir, duygularım ve motivasyonlarım didik didik edilir ve ölümüne analiz edilirdi. Ondan her şeyi saklamam gerektiğini erkenden öğrenmiştim.

Olay örgüsü ilerliyor ve Helen'in (ne kadar yaratıcı bir isim) araştırmasını yaptığı bölümde sayfayı eğerek okumamı yavaşlatıyorum. İlk romanlarımda olduğu gibi ayrıntılar aşırıya kaçıyor, enine boyuna araştırma yaptığımı göstermek için güvensiz bir

ihtiyaç. Ve o araştırmayı çok iyi hatırlıyorum. O zamanlar internet bu kadar kapsamlı değildi. Yerel bir tesisatçının peşine düşmek ve hepsini ondan öğrenmek zorunda kalmıştım. O da beni tuhaf bulmuş ve kendi sorularını sormuştu. Bu bilgilerle ne yapmayı planladığımı. Ailemin karbonmonoksitle birini öldürmeye olan ilgimden haberdar olup olmadığını. Tüm bu şüphelerini, yüz dolarlık banknot ve kitabın teşekkür bölümünde ondan bahsetme sözümle gidermiştim. Parmağımla o satırları işaretleyip kitabın arka sayfasını açıyorum, değerli zamanımı teşekkür sayfasında ondan gerçekten de bahsettiğimi doğrulamak için harcıyorum. Ve tabii ki de sondan ikinci sayfada, hiç yayınlanmamış kitapta onun adı var. Spencer Wilton. Rahat bir nefes alıyorum, o borcu ödemiştim. Elimdeki yazmanın özüne dönüyorum, içeriği hızlıca gözden geçiriyorum, sonra bilgileri ikinci kez doğrularken gözlerim ara sıra uzun metal tanklara kayıyor.

İyi haber, su ısıtıcıları son on beş yılda hiç değişmemiş.

Kötü haber ise Simon'ı öldürmek üzereyim.

Bunu yapabilirim. Bu talimatları takip edip evimizi ölümcül gazla doldurabilirim. Bu hava geçirmez odada bana bir şey olmaz. Onu öldürüp kurtarılmayı bekleyebilirim.

Kıçımın üzerinde alet kutusuna doğru ilerliyorum ve anahtarı alıyorum.

Bunu yapabilirim.

Yapacağım.

El yazmasını yere bırakıyorum ve öne, sıcak su ısıtıcısına doğru eğiliyorum.

Bölüm 57

CHARLOTTE

Charlotte manila dosyayı açtı, çıktıyı eline aldı ve cilalı ahşap masanın üzerinde yavaşça kaydırды. Dört sene öncesine ait bir manşet haberiydi. Fotoğrafta Janice Ross doğrudan kameraya bakıyor, görüntüden umutsuzluk yayılıyordu. Fotoğrafının üstünde, büyük kalın puntolarla atılmış bir başlık vardı: “***BENİM*** HATAMDI.”

Hareket eden tek şey kadının gözleriydi. Sayfaya, fotoğrafa, Charlotte’ın yüzüne baktı, sonra tekrar sayfaya döndü. Dudaklarından dilinin ufak bir parçası göründü, sonra kayboldu. “Bu eski bir haber.”

“O kadar da eski değil,” diye yanıtladı Charlotte. “Olayın olduğu günü hatırlıyor musun?”

Kadının bakışları Charlotte’a döndü ve başını hafifçe aşağı yukarı salladı, sıkıdığı dudaklarından ‘hatırlamaz olur muyum’ dercesine bir iç çekiş çıktı. “Elbette hatırlıyorum. Ama sana daha önce de söylediğim gibi, ben –”

“Helena ya da Simon hakkında bir şey sormuyorum.” Charlotte tırnağıyla kaleminin silgisini kazıdı, sesinin yumuşamasını istemişti. “Sadece size ne olduğunu öğrenmek istiyorum. O gün ne olduğunu.”

“Neden? Kendimi suçlu hissetmemi mi istiyorsun?” Kollarını ince göğsünün üzerinde kavuşturdu ve yüz hatlarında bir keskinleşme, sırtında bir dikleşme oldu. Birdenbire, üç hafta önceki o haline daha çok benzemişti; ofisinin kapısında durup Charlotte’ın tüm sorularını kibarca reddeden haline. Elbette bu soruların hepsi Simon ve onun Bethany’ye davranışıyla ilgiliydi. Ama Charlotte, Psikiyatristlerin Etik Kurallarını yüzüne vuran yanlış ağaca havlıyordu.

“Ben sadece gerçekleri anlamak istiyorum.” Kalemı dikkatlice not defterinin yanına bıraktı. “Bana o günün nasıl geçtiğini anlatabilir misiniz?”

“Anlatacak pek bir şey yok.” Janice Ross’un gözleri makaleye kaydı ve parmakları sayfanın kenarlarında gezinirken makaleyi eline aldı. “Uzun zamandır o günü düşünmemiştim. Yani –” diye kendini düzeltti. “Uzun zamandır o günü *yeniden yaşamadım*.” Charlotte’a baktı. “Dinlemek istediğine emin misin?”

“Evet.” Başını salladı ve parmakları kalemine, çantasında duran kayıt cihazına ulaşmak için adeta kaşınmıştı. Ama o anda ikisine de uzanmak kadını korkutabilir, anlatmaya çok isteksiz görüldüğü hikâyeyi anlatmayabilirdi. “Lütfen.” Belki de ihtiyacı olan şey buydu, belki de artık buna bir son verebilirdi. Belki Janice’in hikâyesindeki bir şey bu sayfayı kapatabilmesine yardımcı olur diye düşündü.

Uzun bir iç çekiş, nefesten daha fazlasını taşıyan türden bir iç çekiş. Janice Ross dudaklarını ıslattı ve sonra bakışlarını fotoğrafa dikerek konuşmaya başladı.

“Bazen bir ebeveyn olarak size ne zaman ihtiyaç duyulduğunu bilirsiniz. O gün de öyle olmuştu. Eve gidiyordum ve içimden bir ses Helena’ya uğramamı *söyledi*. Sanki Tanrı direksiyonumu sağa çekmiş kadar netti.” Küçük bir omuz silkme hareketiyle omuzlarını kaldırdı. “Ben de öyle yaptım. Kızıma uğradım ve içeri girdim. Bir şey ödünç almakla ilgili bir bahane uydurdum -ne olduğunu hatırlamıyorum- ama aslında sadece her şey yolunda mı diye kontrol ediyordum. Ve Helena –” durmuştu ve bir an içsel bir çatışma yaşadı, üzerinde savaştığı bir sır. “Helena oradaydı,” diye devam etti sonunda. “Bethany ile birlikte.”

“Her şey yolunda mıydı peki?” Charlotte polis fotoğraflarını, otopsi raporunu, evin şemasını ve gazın eve kadar takip ettiği yolu düşünüyordu.

“Her şey yolundaydı.” Çaresiz bir kahkaha attı, omuzları kalktı. “Evden çıkarken kendimi deli gibi hissettim. Bethany iyiydi, Helena nispeten iyiydi...” *Nispeten iyi*. Tuhaf bir kelime seçimiydi. Charlotte bu cümleyi zihninde bir yere not etti.

“Ama Bethany’yi de yanınızda götürdünüz.” Olayların zaman çizelgesinin özetlendiği not defterine bir göz atma riskini aldı. “Saat kaçtı?”

“Evet. Bethany’yi yanımda götürdüm.” Gözlerini kırıştırdığında içleri parlamıştı. “Saat, hmmm...” Gözlerini sildi ve yanına bir nem çizgisi bulaştı. “Sanırım dörde geliyordu.”

Charlotte daha fazlasını bekliyordu.

“Bethany çok mutlu bir çocuktu. Arka koltukta, araba koltuğundaydı. Gününün nasıl geçtiğinden, arka bahçede buldukları bir kurbağadan bahsettiğini hatırlıyorum. Onu saklamak istemişti ama Helena ona hayır demişti.” Yuvarlak masanın kenarına uzandı ve kutudan bir peçete çıkardı. Yutkundu ve devam ederken sesi daha güçlü çıktı. “Trafik berbattı ve kendi mahalleme dönmem

yirmi dakikamı almıştı. Bethany dondurma istediğinde kuzeydeki plazanın önünden geçiyorduk. Oradaki alışveriş merkezinde bir tatlı dükkânında birkaç çeşit dondurma vardı. Bethany'yi daha önce oraya götürmüştüm. Sanırım pencereden dışarı baktığında tabelayı görmüştü.” Yan tarafa, geniş yemek odası penceresine baktı, ışık boğazının gergin hatlarını vurguluyordu. “Durmamalıydım. Ama durdum. Durdum ve arabanın onun oturduğu tarafına geçtim. Kapıyı açtım...” Yüzü buruştu, peçeteyi tutan eli titrediydi. “İşte o zaman ayakkabılarını fark ettim.”

“Ayakkabılarını mı?”

“Onu aldığım anda yalınayaktı. Saat dört olmasına rağmen hâlâ pijamaları üzerindeydi.” Janice doğruldu ve peçeteyi dikkatlice açıp ikiye katladıktan sonra her bir gözünün altındaki nemli kısımları kuruladı. “Helena biz evden çıkmadan önce ayakkabılarımı bana uzatmıştı ama ben bakmamıştım. Fark etmemişim,” diye durakladı, dudakları bir an için birbirine yapıştı. “Yanlış ayakkabı verdiğini fark etmemişim. Ayakkabıları Converse’ti, Bethany pembe Converselerini severdi ama ikisi de sol ayak içindi.” Ellerini iki yana açtı. “Bu yüzden ben de geri döndüm.” Charlotte’a umutsuz bir yenilgi ifadesiyle baktı.

“Ben...” Neredeyse kelimeler boğazında düğümleniyor. “*Geri döndüm.*”

Bölüm 58

Her şeyin olduğu o gün.

İşim bittiğinde yanlış hedefe yönlendirilmiş bir başarı hissi duyuyorum, artık gazın tıslaması güvenli rotasından çıkmış, evimizin havalandırma deliklerine yöneliyor. Bu kadar basit olması, hasarın görünümünü bu kadar masum bir şekilde tasarlayabilmem neredeyse endişe verici. Topuklarıma üzerine oturuyorum ve havayı kokluyorum, yeni bir koku fark etmiyorum. Karbonmonoksitin kokusuz olması göz önüne alındığında bu nafile bir eylem. Simon ölüm nedenini asla öğrenemeyecek. Öldüğünü bile bilmeyecek. Uzanacak ve uykuya dalacak. Son.

Bu onun için çok nazik bir ölüm.

Yine de benim için zor. Son vida somununu sıkarken ellerim titriyor. İşimi yaparken bir ara ağlamıştım. Şu anda bile boğazımı zorlayan duyguların kabardığını hissedebiliyorum. İçindeki tüm karanlık tarafına rağmen bana kızımı vermişti. Onu benden almakla tehdit etmiş olsa bile. O hâlâ kızımın yansı. Bethany onun gözlerini, onun sırtışını taşıyor. Bunu yaparak babasını öldürüyorum. Öğrendiğinde, bunun için benden nefret eder mi? Bu yaptığım için beni affeder mi?

Sırtım dosya dolabının metal yüzüne çarpana kadar yerde geri geri kayıyorum. Gaz çoktan üst kata ulaşmış mıdır? Evi doldurması ne kadar sürer? Onu öldürmek ne kadar sürer? Romanımda, üç yatak odalı daireyi doldurması on beş dakika sürüyordu. Bizim evimiz daha büyük ama bu su ısıtıcıları da öyle, ikisi de maksimum dereceye ayarlı. On beş dakika makul bir tahmin gibi görünüyor.

Arkama uzanıp başımı ovuyorum, kafa derim Simon'ın saçımı yolması yüzünden hâlâ ağrıyor. Bakışlarım önümdeki zeminde geziniyor, beton zemin aletlerimle dolu. Dikkatlice ayağa kalkıyorum, eğilip tornavidayı, maket bıçağını ve İngiliz anahatarını alıyorum. Kanıt. Çamaşır makinesinin kapağını açtıktan sonra çamaşır suyunun kapağını çıkartıp eşyaların üzerine döküyorum, aletlerin durduğu yerin üzerindeki raftan bir kâğıt havlu alıp her birini tek tek siliyorum. Onları alet kutusuna geri koyuyorum ve kapağı kapatıp kâğıt havluyu çöpe atıyorum. Kanıtları yok etmek aptalca görünse de sanki kalbimdeki günahı temizliyormuşum gibi temiz bir his veriyor.

Benden kusursuz bir suçlu olur diye düşünmüşümdür hep. Çok temizim, çok düzenliyim ve -görünüşe göre- kararlı adımlar atabiliyorum. Taslağı elime aldığımda parmaklarım titriyor ve neredeyse yere düşürüyorum. Belki o kadar da soğukkanlı değilimdir. Sayfaları dikkatlice hizalayıp kaliteli klipsini en üste yeniden kapatıyorum, elim saygımı ifade etmek istercesine kapak sayfasına gidiyor. Yatak odamın köşesine yerleştirdiğim ucuz bir Dell masaüstü bilgisayarında, arka planda yasadışı müzik indirirken durum çubuğumda yanıp sönen Napster logosuyla yarattığım ilk işlerden biriydi. Hayatımın o yılını Marilyn Manson ve Nine Inch Nails domine etmişti. Sonunda bitirdiğimde kendimi yenilmez hissetmiştim.

Şimdi ise hiç öyle hissetmiyorum. Zayıf ve aptal hissediyorum.

rum. Dehşete düşmüş hissediyorum. Kocamı öldürdüğüm hayat, nasıl bir hayat olacaktı ki? Kocamın aslında canavar olduğu bir hayat. İşaretleri ne kadar süre görmezden gelmişim? Kaç ipucunu kaçırmıştım?

The Terrace'ı bulduğum yere, yığının derinliklerine geri koyuyorum. Dönüp bulmacanın son parçasını, sıcak su ısıtıcısının kullanma kılavuzunu alıyorum. Diğer köşedeki dosya dolabına gidip en üst çekmeceyi açıyorum ve ait olduğu yeri bulmak için dosyaların arasında geziniyorum. Hepsi mükemmel bir şekilde etiketlenmiş, üzerlerinde başlıkların yazılı olduğu beyaz etiketler var ve kategorilere göre düzenlenmişler. On dakika önce doğrudan dosyaya erişebilmişim, kusursuz organizasyonum ne kadar da işe yarar olduğunu kanıtlamıştı. Şimdi önümde saatler sürecektir bir bekleyiş var, acele etmiyorum, mükemmel aralıklarla yazılmış kelimelerle, hayatımın bu bölümünün hâlâ koruyabildiği düzenle sakinleşiyorum. Bu dosya dolabının tamamı ev eşyalarına ayrılmış. Ev aletleri, garanti belgeleri, kullanma kılavuzları ve yedek parçalar. Termostatımızın kurulduğu zamanki bağlantı şemasını hâlâ saklıyorum. Yangın söndürücülerimizin filtre boyutları, Çevre Koruma Kurumu'na ait raporlar ve denetim kayıtları var. Duman dedektörleriyle ilgili dosyayı açıyorum, bir anlık endişe alevleniyor. Karbonmonoksit dedektörleri satın almış mıydık? Duman alarmlarımız çift ayarlı mıydı? Sadece birkaç saniye içinde kılavuzları çekmecenin üzerine yayıyorum. Oh. Karbonmonoksit dedektörü yok. Eğer onları satın alan ben olsaydım, kendimi asla ama asla affetmezdim. Tanrıya şükür almamıştım. Her şeyi dosyaya geri koyuyorum ve devam ediyorum. Dört etikete daha göz atıyorum ve sonra kalbim duruyor, aniden donup kalıyorum, bakışlarım tekrar tekrar etiketin üzerinde gezinirken tüm kaslarım kaskatı kesiliyor.

YEDEK ANAHTARLAR

Elimi uzatıyorum, nefes almaya korkuyorum.

Bölüm 59

Dosyada vestiyerin iç tarafındaki kancalara asılı plastik bir düzenleyicideki anahtarımızın tamamının kopyası var. Bu yedekleri unutmuşum, kayıp bir anahtar olduğunda daha pratik çözümlerimizle sorunu hallediyorduk. Anahtarları yerleştirdiğimiz kâğıtlar daha sağlam olsun diye her biri bir manila klasörün yarısına geçirilmiş iki beyaz sayfa var. Beş yıl önce internetten yapışkanlı cepler bulmuş ve her etiketın altına bir tane yerleştirmiştim, altın ve gümüş anahtarlar nadir bulunan bozuk paralar gibi parlıyor.

Elimi üzerinde gezdiriyorum, sayfada dokuz anahtar var. Biri kasa için, annemin evi, ofisi, Simon'ın okulu ve ardiye için de birer yedek var. İkinci sayfaya geçiyorum, gözümde kaçırma ihtimalime karşı kendimi dikkatle okumaya zorluyorum. Masamın çekmecesinin anahtarı, depolama ünitesinin asma kilidi ve... parmağım dünyanın en güzel iki kelimesinin üzerinde duruyor. KALORİFER ODASI. Anahtarı dikkatlice dışarı kaydırıyorum, avuçlarım nemli, parmaklarım basit metal parçayı kırılacakmış

gibi nazikçe tutuyor. Özgür olabilirim. Kaçabilirim. Kapıya dönüyorum ve anahtarı bir hançer gibi tutarak ileri doğru bir adım atıyorum. Bir adım daha atıyorum ve metal parça kapı kolunu öpüyor. Göz kapaklarımı kapatıyorum ve hızlı, kaçamak bir dua ediyorum, günahlarımın bağışlanması için yalvaran ve bir anlık lütuf dileyen bir dua. Gözlerimi açıyorum ve anahtarı yerine takıyorum. Kolayca içeri kayıyor. Anahtarı sağa çeviriyorum ve kilit klik sesiyle açıldığında neredeyse ağlayacak gibi oluyorum.

Duruyorum. Kaçma ihtimalini hiç düşünmemiştim bile. Şimdi, önümdeki bu devasa yeni olasılığı düşünmem gerek. Akıllı davranmalıyım. Bir plana ihtiyacım var.

Odadan çıktıktan sonra garaja çıkacağım. Garaj kapısını açmak çok gürültülü olacak ve Simon'ın kaçtığımdan habersiz, evin içinde kalmasına ihtiyacım var. Gözlerimi kapatıyorum ve garajın içini hatırlamaya çalışıyorum. Alet edevat masasının üstünde bir pencere var. Oradan sürünerek çıkıp en yakın eve doğru koşabilirim. Evde biri olabilir ya da bir araba vardır, durdurup yardım isteyeceğim biri. Telefonlarını kullanıp polisi arayabilirim. Ben...

Bu düşünce akışını bırakıyorum. Evim tıkr tıkr işleyen bir ölüm tuzağı... Eğer evde değilsem masum olabileceğim bir tuzak. Sıcak su ısıtıcılarına, neden olduğum basit arızaya bakıyorum. Kimse bunu benim yaptığımı bilmemeli. Garajdan çıkabilir, Bethany'ye gidebilir ve birkaç saat içinde eve dönebilirdim. Simon'ın cesedini işte o zaman 'bulurum'. Kasetleri saklarım, Bethany babasının işlediği suçları öğrenmez. Mahkemeden ve hapis cezasından kurtulabilirim. Kızımı kimselere vermek zorunda kalmam ve hayatımıza devam edebilirim.

İçim umutla doluyor ve odada ihtiyacım olabilecek türlü şeyler arıyorum. Kurutucuyu açıyorum ve kıyafetleri karıştırıyorum.

Bir tayt ve bir tişört buluyorum, pijamalarımı çıkarıyorum ve kirli kıyafetlerimi çamaşır makinesine atıyorum. Çoraplarımı da çıkarıyorum, temiz bir çift giyiyorum. Planın ilk adımı üzerinde çalışıyorum: Bethany'ye ulaşmak. Annemin evi buradan üç kilometre kadar uzaklıkta, ki bu da kesinlikle yürüme mesafesinde. Ayakkabıya ihtiyacım var. Kalorifer odasının hemen dışında bir sepet var, eve girmeden önce çamurlu eşyaları koyduğumuz sepet. Çıplak ayakla gezmekten o sepetten iyi bir şeyler bulabilirim.

Kapıyı açmadan önce dosyayı klasöre geri koyuyorum ve dolabı kapatıyorum. Her şeyin üzerinde dezenfektanlı bir mendil gezdiriyorum ve varlığıma dair herhangi bir ipucu kalmadığında memnun bir şekilde alanı inceliyorum.

Tekrar sıcak su ısıtıcılarına bakıyorum ve kendime her şeyi durdurmak, geri dönüp ısıtıcıyı tamir etmek için son bir fırsat veriyorum. Simon'ın hayatını kurtarabilir ve sonra kaçabilirim. Belki anneme ondan önce varırım? Ama belki de yetişemem. Belki bu kalorifer odasından çıktığımda beni bekliyor olacak. Belki de buradan kurtulup polise gittiğimde o çoktan tüm kanıtları yok etmiş olacak ve ben cinayete teşebbüsle suçlanacağım.

Sıcak suyun sesi kesiliyor, su akışı duruyor. Simon'ın duşu bitti. Vicdanımı bir kenara koyup kapı koluna uzanıyorum.

Garaj karanlık, ben uzanıp kalorifer odasının ışığını kapatıyorum ve alana yayılmasını durduruyorum. Karanlık çöküyor ve kapı aralığının yarısında durup dinliyorum. Hiçbir şey hareket etmiyor. Odadan çıkıyorum ve kapıyı kaydırarak kapatıyorum. Karanlıkta dikkatlice ilerleyip sepeti buluyorum, rüzgârlığı bir

kenara itip diğerk tek eşyayı, Simon'ın koşu ayakkabılarını buluyorum.

Garajın penceresi, Simon'ın bahçemize koymayı kabul ettiği ama hiçbir zaman koymadığı dev bir siyasi mesajlı tabela tarafından kapatılmıştı. Tabelayı dikkatlice yere koyup arabamın altına itiyorum, kartonun betona sürtünmesi hassas kulaklarım için çok gürültülü. Tenis ayakkabısını sol ayağıma geçiriyorum, sonra bağcıklarla uğraşmadan sağ ayağıma geçiyorum, ayaklarım kırk beş numara Adidasların içine kolayca giriyor. Masanın kenarından tutunarak kendimi yukarı itiyorum, kalçamı ahşap yüzeye çekiyorum. Ayaklarımı ileri geri sallıyorum ve sonra masanın üzerinde dizlerimin üstüne çöküp pencerenin kilidini kurcalıyorum. Kilidi açıyorum ve pervazı kavriyorum, pencereyi açmak beni zorluyor, dikdörtgen açıklık ancak içinden geçebileceğim kadar geniş.

Sığabiliyorum. Önce ayaklarımı çıkarıyorum, sonra kalçalarımı, pencereden dışarı kayarken vücudum geriye doğru eğiliyor, sırtım metal pervaza acı verici bir şekilde sürtünüyor. Garip bir şekilde yere iniyorum, ayakkabım kıvrılmış bir hortuma takılıyor ve ayaklarımı bulmak için ellerimi uzatıyorum. İşte oldu. Doğruluyorum ve tuğla duvara doğru adım atıyorum, garajın kenarına sarılıyorum ve gözden uzak duruyorum. Açık pencereye dönüp baktığımda kapatamayacağım kadar yüksek olduğunu fark ediyorum. Ama önemli değil. İlerliyorum, sırtım tuğla yüzeye sürtünüyor ve evin kenarından dönüyorum. Yolu düşünüyorum, sonra vazgeçiyorum, öne süreceğim mazeretim evden kaçışımı kimsenin görmemesine bağlı.

Köşeyi dönüyorum ve olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde evimizin arkasındaki ağaçlık alana doğru koşuyorum.

Bölüm 60

Ben bir atlet değilim, hiçbir zaman da olmadım. Şimdi, arka bahçelerden ve yan yollardan yalpalayarak ilerliyorum, kollarım da bacaklarım kadar yorgun, onları sallamak bile yorucu. İlk kramp girdiğinde bıçak saplanmış gibi hissediyorum ve duruyorum, bir elimi o noktaya bastırıyorum, göğsüm şişiyor sanki, bacaklarım yorgunluktan titriyor. Tekrar koşmaya başlıyorum ve bir noktada yanlış yoldan gittiğimi fark ediyorum, kestirme yolum beni içinden çıkamadığım bir siteye götürüyor ve tuğla çitin etrafından dolaşmak için geri dönmem gerektiğini anlamadan önce bir çite tırmanmaya çalışıyorum.

İçine düştüğüm bu durumu atlatmamı sağlayacak tek şey Bethany. Yakında onu kollarıma alacağım. Yakında her şey yoluna girecek.

Koşabildiğim anlarda koşuyorum, geri kalan zamanda yürüyorum, elimden geldiği kadar hızlı hareket ediyorum, ayaklarım Simon'ın büyük ayakkabılarının içinde boşlukta sallanıyor, topuğumda bir kabarcık oluşuyor. Anlatacağım hikâyemin satırlarını, sesimin tonunu, annemi gördüğümde yüzümde belirecek

ifadeyi çalışıyorum. "Bana hep daha fazla egzersiz yapmamı soylersin. Koşarak gelmeye karar verdim. Erken bir akşam yemeğine ne dersin? Sonra da Bethany ve beni eve bırakırsın." Sorular soracaktır, her zaman sorar. Glmseyecek ve kabul edecek ama içinde bir yerde bana gıcık olacak. Cüzdanımı ve cep telefonumu unuttuğum için bana ıkışacak. Muhtemelen başıma gelebilecek tüm aksilikleri tek tek sayacak ve bu kadar dalgın olamayacağımı, olmamam gerektiğini söyleyip duracak. Bir anneyken ve Bethany'yi düşünmek zorundayken bu şekilde davranmamam gerektiğini söyleyecek. Aptalca olasılıklar hakkında gevezelik edip duracak, sesi giderek daha üstün, daha küçümseyici, daha sinir bozucu olacak. Ama bunların hiçbirinin önemi olmayacak. Bethany'ye kavuşacağım ve onun yargılarından ve öğütlerinden uzakta yeni bir hayata başlamama sadece birkaç gün kalacak. Derin bir nefes alıyorum ve Bethany'nin kokusunu, yanağının kadifemsi yumuşaklığını, saçlarının kıvrımlarını hayal ediyorum. Neredeyse oradayım, onu gözümün önünden bir daha hiç ayırmamama sadece birkaç blok kaldı.

Annemin evine ait beyaz çitlerin kenarı şimdi tam karşımda. Belki Bethany n bahededir. Kendimi ilerlemeye zorluyorum, belime saplanan ağrı artıyor ve sokağın köşesini dönüyorum, annemin evini mümkün olduğunca iyi görebilmek için parmak ularımda ykseliyorum.

Evet. Mutfakta bir ışık yanıyor, alacakaranlıkta altın sarısı bir parıltı. Koşmayı başarıyorum, ayaklarım betonda adeta sürükleniyor artık, bir sincap yoluma fırlıyor. Bir araba yaklaşıyor ve geçip gitmesini bekliyorum, araba gider gitmez yolu arşınıyorum. Bahçe kapısından içeri giriyorum ve n basamakları tırmanıp kapıyı açmayı deniyorum. Kapı kilitli ve uzanıp zile basıyorum. Evde olmalı. Bethany'yi aldığından beri ne kadar za-

man geçtiğini hesaplamaya çalışıyorum. Bir buçuk saat olmuş muydu? İki saat?

Zile tekrar, daha ısrarla basıyorum ve hafif vızıltıyı dinliyorum. Nerede olabilir? Ön verandadan ayrılıp garaj yoluna ve arka tarafa doğru ilerliyorum. Keşke cep telefonum yanımda olsaydı. Belki parktadırlar. Belki mesaj atmış ya da beni aramıştır. Belki kütüphaneye ya da dondurma yemeye gitmişlerdir. Belki. Belki. Belki. Annemin evinin yedek anahtarını yanıma almalıydım. Halbuki hemen elimin altında, diğerlerinin arasındaydı. Ne aptalım.

Arka kapı da kilitli ve neredeyse hayal kırıklığıyla çığlık atacak gibi oluyorum. Garajı kilitli, arabasının orada olup olmadığını anlayamıyorum. Ama kapı ziline bir türlü cevap vermiyor. Verandadaki koltuklardan birine çöküp beklemeye başlıyorum.

Bölüm 61

CHARLOTTE

Cep telefonu çaldı, Charlotte'ın görmezden geldiği, bitmek bilmeyen bir ilgi çılgılığıydı. Bu hikâyeyle ilgili bir şey ona yardımcı olacaktı, bunu iliklerinde hissedebiliyordu. Karşısındaki kendisinden yaşça büyük kadının kendini toplamasını bekledi.

“Evlerinin önüne geldiğimde Simon'ın arabası oradaydı.” Sanki devam etmek için biraz nefeslenmeye ihtiyacı varmış gibi nefes aldı. “Şaşırmıştım ama aynı zamanda memnun da olmuştum. Helena'ya uğramadan önce...” Kazağının yakasını çekiştir-di. “Bazı ayak işlerini hallederim diye düşünmüştüm. Bethany'yi eve bıraktım ve Simon'la ayak üstü biraz lafladık.” Dudakları gerilmişti, cildindeki yüzlerce küçük çizgi canlandı. “Duştan yeni çıkmıştı ve dikkati dağınıktı, ben de...” Bir elini kaldırıp yüzünü kapattı, konuşamayacak kadar kendinden geçmişti. “*Kuru temizlemecimi düşünüyordum. Ona Helena'nın benden Bethany'ye göz kulak olmamı istediğini ama bana yanlış ayakkabılar verdi-*

ğini söyledim. Bana Bethany'yi orada bırakmamı, ona kendisinin bakabileceğini söyledi." Eli bir an için ağzından uzaklaştı ve kırılgan bir hıçkırık koyuverdi. "Ben de öyle yaptım. İkisini de orada bıraktım." Gözlerini kaldırdı ve Charlotte'ın kollarıyla buluştu. "Bunun için kendimi hiç affedebilir miyim bilmiyorum."

"Makalede Helena'nın olay yerine sizin arabanızla gittiği yazıyor." Charlotte gazete kupürünü çıkarıp gerçekleri yeniden teyit etme dürtüsüyle savaşıyordu. "Nasıl oldu da Helena –"

"Bethany'yi bıraktıktan sonra kuru temizlemeciye gittim." Yüzü kızarmıştı, utançla suçluluk birbirine karışıyordu. "Helena'nın evde beni beklediğini bilmiyordum." Tekrar sayfaya baktı. "Trafik vardı ve temizlikçiler gömleğimi bulamadılar, düğünde giyeceğim ipek gömleği..." Sesi kesilmişti, yutkundu. "Eve geldiğimde Helena ön verandanın basamaklarındaydı. Beni gördüğü için çok... çok mutlu görünüyordu." Gözleri Charlotte'ın gözlerinde anlayış aradı. "Arabanın kapısını açıp Bethany'yi görmeyince..." Parmak uçlarını dudaklarının parlak mercan rengine bastırdı. "Yüzündeki o ifadeyi daha önce gördüğümü hiç sanmıyorum. Sanki bir suç işlemişim gibi bana bakıyordu. Sanki bir çocuğu evine geri götürmek suçmuş gibi."

Bir çocuğu Simon Park'ın evine geri götürmek. Charlotte karbonmonoksiti hesaba katmamış olmasına rağmen korku hissediyordu. "Yani Helena arabanızı ödünç mü istemişti?"

"Ah, hayır." Janice üzüntüyle başını iki yana salladı. "Bir şey istemekle vakit harcayacak durumda değildi ki."

Bölüm 62

“Ne yaptım dedin?” Her nefes alışım da paniğim artıyor, atışım körükleniyor, ruh hâlim histerinin o incecik sınırına yaklaşıyor.

“Onu eve bıraktım. Simon'la birlikte.” Annem çantasının askısını omzunda daha yukarı kaydırıyor ve elindeki anahtarları parlıyor. “Ne oldu?”

Panikten önümü göremiyorum. Korkum yüzünden düşünemiyorum. Bir noktada öne atılıyorum. Aniden anahtarlarını kapıyorum. Elini geri çekmeye çalışıyor, yüzü öfkeyle çarpılmış halde, ağzı hareket ediyor, bağılıyor ama onu duyamıyorum bile. Sadece kalp atışlarımı, sıkıcı gümbürtüyü, adımlarımın çakıl taşlarına çarpışını, kendimi sürücü koltuğuna itip kaprı kapatırken deri koltukların gıcirtısını duyuyorum.

Arabayı sürüyorum. Bir korna sesi geliyor ve bir araba savruluyor. Pedala ancak bu kadar yüklenebiliyorum, bacaklarımı uzatarak yetişebiliyorum, koltuk çok geride, arabanın aynaları yanlış konumlandırılmış. Bir şey tamponuma çarpıyor ve direk-

siyonu sıkıca kavrayıp araba döndüğü süre boyunca tutuyorum.

Tek görebildiğim kızımın yüzü. Minik elini dudaklarına götürüyor, hızlıca bir öpücük konduruyor.

Sokağıma döndüğümde ambulansları, polis arabalarını görüyorum. Karmaşanın tam ortasında durup iniyorum, acele hareket ettiğim için bir şeye takılıyorum, avuçlarım sert asfalta çarpıyor, derim yanıyor. Tökezleyerek devam ediyorum. Önümde çıkan bir bedeni yana itiyorum ve ayağım kaldırıma çarpıyor, araba yoluna koşarcasına ilerliyorum.

Belime dolanan kollar tarafından durduruluyorum, bir üniformanın siyah göğsü bana çarpıyor, omuzlarımda tanımadığım eller. Bağırıyor. Rüzgârın kırbacı ve yüzüme çarpan saçlar. Onlara buranın benim evim olduğunu haykırıyorum ama umurlarında değil. Onlara çocuğumun içeride olduğunu söylüyorum ve adamın yüzündeki bir şey... O bakışı, yüzünün aynı anda hem sertleşip hem de yumuşamasını asla unutmayacağım. O bakışı görmüş ve ne anlama geldiğini hemen anlamıştım.

Onu seviyorum. Bethany'yi terk edip o psikiyatri koğuşunda mutlu bir şekilde yazdığım da ya da hayal kinklığı içinde bulaşıkları yere fırlattığım zaman bile onu çok sevmiştim. Çok sevmiştim. Onu seviyorum. Ona ihtiyacım var. İhtiyacım var... İhtiyacım var...

Gözyaşlarımdan hiçbir şey göremiyor, kendi çığlıklarım yüzünden hiçbir şey duyamıyorum. Karşıma dikilen adamın göğsünü delip geçemiyorum, yumruklarım güçsüz kalana kadar, beni göğsüne yaslayıp ambulansa taşıyana kadar ona vuruyorum.

Kızımı görmek için ona yalvarıyorum ama o hiçbir şey söylemiyor.

Bölüm 63

MARK

Altı saatlik sessizlikten sonra Helena odadan çıktı ve ofis kapısının önünden geçerek koridorun diğer ucuna doğru yürüdü. Mark masasındaki yerinden başını kaldırdı, elinde not defteri, başını ona çevirmeden gözleriyle yavaşça geçip gidişini izledi. Kapının kapanma sesi duyulduğunda bir süre bekledi.

Sessizlik.

Ayağa kalkıp Helena'nın az önce çıktığı odaya girdi, kapı ardına kadar açıldı, Maggie'nin âşık olacağı, baştan sona donatılmış bir sinema odasıyla karşılaşınca şaşırarak içeri baktı. Tuşa basarak önce ışığı, sonra kapıyı kapattı, anahtar hâlâ kilidin üzerindeydi. Ofise dönüp kanepeye yerleşti, ayaklarını kanepenin diğer ucuna uzattı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Tavana bakarak Helena'nın ne yaptığını merak etti.

"Yazacağım. Ama bunu yapmak için beni yalnız bırakman gerek."

Onu yalnız bırakmakla ihmal etmek arasında ince bir çizgi vardı. Elbet bir şeyler yemeğe ihtiyacı olacaktı. İlaça. Uykuya.

Saate baktı ve ona bir bakmaya gitse mi diye düşündü. Ona Charlotte Blanton'la konuşmasını ve kadının bir makaleden bahsettiğini anlatmayı düşündü.

Ona birkaç saat daha verdi. Ama sonrasında eğer hâlâ uyanıksa ona yiyecek bir şeyler götürmeye karar verdi. Gözlerini kapattı ve deri mindere yaslanıp gevşetti.

Üç saat sonra kapıyı çalmasına rağmen yanıt alamayınca sessizce kapının tokmağını çevirdi ve kapıyı açtı, başını eğip içeri baktı. Koridordan gelen ışık önce bir çocuk lambasının yanmasını aydınlatmıştı, Güzel ve Çirkin kenarda dans ediyordu. Duvarlar soluk pembe, halı krem rengiydi. Bir oyuncak bebek evinin kenarını gördü ve anında anladı. İçeri dikkatlice adım attı ve durup ona baktı. Bir gece lambası karşısındaki sahneyi aydınlatıyordu; vücudu defterin etrafında kıvrılmıştı, eli sahiplenici bir şekilde sayfanın üstündeydi, sayfadaki boşluğun yarısı kelimelerle doluydu. Gözleri kapalı, vücudu gevşekti, Mark onu kaldırmak için eğildi ama sonra durdu. İki aydır ilk kez Helena'nın yüzünde huzur görüyordu, alnındaki çizgiler gevşemiş, ifadesi sakin, yumrukları çözülmüştü. Mark'ın gözleri, satırlarca tekrarlanan şeyin yazılı olduğu sayfaya kaydı.

Seni seviyorum.

Seni seviyorum.

Seni seviyorum.

Seni seviyorum.

Seni seviyorum.

Diğer sayfaları, dirseğinin ve başının altında bir deniz gibi

uzanan sayfalar dolusu hikâyeyi görmezden geldi, bunun yerine yerden bir battaniye aldı, Helena'nın üzerine örttü, sonra geriye doğru adım attı ve kapıyı yavaşça kapattı. Ofise dönerek kanepeye uzandı ve gözlerini kapattı.

Bölüm 64

Bir aşk hikâyesi için bir dizi gereklilik var. İlişkide başan elde etmek için de bir denklem. Aşk + Sadakat = Sonsuza Kadar Mutluluk. Hayatta bu denklemin nadiren gerçek başan getirdiğini ancak kuralları çiğnemenin başansızlığı genellikle garanti ettiğini anlayacak kadar çok yazmış ve okumuştum. Bence evlilik de bununla aynı şekilde işliyor.

Bir canavarı sevebilir misiniz? Ben sevdim. Onu sevdim ve ondan nefret ettim ve her ikisi de tamamen yanlış nedenlerle gerçekleşti.

İlişkimizde sadakat var mıydı? Hayır. Ben kitaplarıma, kelimelerime, karakterlerime ona olduğumdan daha sadıktım. O ise sırlarına, suçlarına, sapkınlıklarına daha sadıktı.

Sonsuza Dek Mutlu bir hayat gerçekten mümkün müydü? Size bunun olasılığını kitabın başlarında söylemiştim.

Bethany'nin katında uyanmışım, boynum ağrıyordu, avucumu kaldırdığımda bir sayfanın elime yapıştığını fark ettim. Dağıl-

miş kâğıtları bir araya getirdim, son bölüme döndüm ve kitabın son sahnesini yazdım. Hayatım boyunca pek çok kez *Son* yazmıştım. Bu seferki hem en zoru hem de en kolayıydı. Harfleri düzgün bir yazısıyla işledim kâğıda, sonra sayfayı kucağımdan yere atıp diğerleriyle birlikte yere düşmesine izin verdim.

Bitti. Baştan sona tüm hikâyem. Son altı haftayı bunu anlatamayacağımı, o güne, o korkunç anlara geri dönemeyeceğimi düşünerek geçirmiştım. O anda ise sanki o anları fiziksel olarak kalbimden çıkarıp sayfaya aktarmışım gibi daha hafif hissediyordum. İtirafın ruhu temizlediğini söylerler. Uzun zaman önce itiraf etmeliymişim.

Gözlerimi kapatıp duvara yaslandım, bacaklarımı uzattım ve parmaklarımı esnettim. Artık bitirdiğime göre yapmak istediğim tek bir şey vardı.

Yavaşça ayağa kalktım, sırtım ağrıyordu, göğsüm saatler süren acıdan dolayı sıkıştı. Her iki elimin bileklerini ovuşturarak sessizce koridora çıktım, ofisi geçtim, Mark'ın horultularını açık kapıdan duyabiliyordum ve eski yatak odama doğru devam ettim. İçeri girip tuvaleti kullandım, sonra lavabonun başında durdum, ellerimi yıkarken yansımda gözlerimle buluştum.

Hazır mıyım?

Suyu kapattım ve öne doğru eğilip kendimi inceledim. Ölü gibi görünüyordum. Daha da kötü hissediyordum. O anda acımayan tek yerim zihnimdi. Uzanıp makyaj masasının orta çekmecesini açtım ve içindeki tek şeye, küçük beyaz bir sıvı şişesine uzandım. Yüz yirmi mililitrelik huzur. Yüz yirmi mililitrelik teslimiyet.

Hazır mıyım?

Şişeyi çekmecedan çıkardım ve lavabonun kenarına koydum.

Bölüm 65

MARK

Ona dokunan el yumuşak ama ısrarcıydı, omzunu ittiğinde Mark sarsılarak uyandı, yerinden doğrulduğunda sırtı ağrıyordu.

“Kahretsin.” Helena’nın sesi geliyor ve halının üzerinde ayak sesleri yankılanıyordu. “Beni korkuttun.”

Mark karanlıkta görmeye çalışarak gözlerini kırptırdı. “Saat kaç?”

“Geç oldu. Bitirdim. Okuyabilir misin?”

Mark bir ayağını yere indirdi, dik oturarak sırtının alt kısmını ovuşturdu. “Şimdi mi?”

“Hayır, Steinbeck. Sabahleyin. Sadece bu soruyu sormak için uyandırdım seni.”

Mark artık daha fazlasını seçebiliyordu. Koyu renk saçlarını, gözlüklerini. Helena odanın ortasında durmuş, elinde bir yığın sayfa tutuyordu. Bir hayalete benziyordu; pijamaları bedeninden sarkmıştı, uzun parmakları iskelete benziyordu. “Pek bir alaycısın.”

“Tanrım, yeni uyandığında kafan hiç çalışmıyor. Evet. Şimdi okumanı istiyorum.”

Gözlerini ovuşturdu, uykunun bulanıklığı dağılmıştı. “Peki. Biraz kahve alayım.”

Ayağa kalkıp gerindi, boynunda bir şey pat pat attı.

Helena ateşi yaktı, elleri hızlı ve tereddütsüz hareket ediyordu, çıralar çatırdadı, kehribar rengi parıltı için için yandı, sonra genişledi, şömine kısa sürede alevler içinde yanmıştı. Mark iki fincan getirip birini ona uzatırken, “Etkileyici,” dedi.

“Teşekkürler.” Helena seramik kupayı iki eliyle kavrayıp yüzüne götürdü ve kokuyu derin derin içine çekti, saçları ateşin ışıltısında kumrallaşıyordu. Bu ışıktaki hayalet gibi görünmüyordu. Hasta bile görünmüyordu. Güzel görünüyordu. Güzel ve sağlıklı, ateş yüz hatlarında sihirli bir etki yaratıyordu. Mark koltuğa yerleşti ve sayfa yığınının altına uzandı. Helena arkasına yaslandı ve fincanı dudaklarına götürüp büyük bir yudum aldı. Memnun olduğunu ima edencesine mırıldandı ama ses çoktan odanın içinde kaybolmuştu, adamın gözleri sayfadaydı, Helena’nın üslubu sanki kendisi yüksek sesle okuyormuş gibi kelimelerden anlaşılıyordu. Mark koltuğuna yerleşti, kahveyi tamamen unutmuştu ve okuyordu.

Okumayı bitirdiğinde Helena’nın gözleri kapalıydı, başını deriye yaslamıştı, kahve fincanı gitmişti, battaniyeye sarınmıştı. Ateş sönmüş, içinden ancak hafif bir ışıltı yayılıyordu, bir kütük kayarken çatırtı geldi. Gözlerini açtı ve ona baktı. “Bitirdin mi?”

Mark evet anlamında başını salladı. Uzun süredir ilk kez kelimeler ağzından kaçıyor. “Çok üzgünüm,” demeyi başardı.

Helena bir omzunu yarım bir silkmeye kaldırdı, elleri battaniyenin önünü düzeltti. “Metin nasıl olmuş?”

Mark son sayfaya baktı, düşüncelerini bir düzene oturtmaya, duygularını içerikten ayırmaya çalışıyordu. “Çok güçlü. Benim yapabileceğimden çok daha iyi.”

“Tanrım, *şimdi* mi bana karşı alçakgönüllülük edeceksin?” Dudaklarının bir köşesi kalktı, sanki Mark’ın karşısındaki farklı bir insandı, yeni bir Helena, bu sayfalara işlenmiş yüklerden arınmış biri gibiydi.

“Hayır, gerçekten.” Ona baktı. “Bu...” Doğru ifadeyi, kelimelerin onu nasıl kavradığını, içini nasıl parçaladığını anlatmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu. “Okuması zor, çok canlı. Çok acı verici. Bunu yaşadığımı hayal bile edemiyorum. Böyle bir durumla karşılaştığımı. Buna tepki verdiğimi. Çok yürek parçalayıcı, Helena.”

Helena dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak minicik gülümsedi ve ateşe doğru baktı, gözleri dökmediği yaşlarla parlıyordu. Derin bir nefes aldığı anda Mark, Helena’nın duygularını nasıl kontrol altına aldığını görebiliyordu. Bir eliyle yanağını silip tekrar Mark’a baktı. “Charlotte Blanton’la konuştun mu? Virginialı olup olmadığını öğrendin mi?”

“Evet, oralı.” Mark başını aşağı yukarı salladı, sert telefon görüşmesini hatırladı, zihni aniden bu metinde yazılı olanlar ile konuşmaları arasındaki noktaları birleştirdi. “Seninle konuşmak istiyor. Bir makale yazıyormuş. Muhtemelen Simon hakkında.”

Helena onun iyi bildiği bir hareketle dudaklarını buruşturdu, yüz buruşturmakla kaş çatmak arasında bir yerdeydi, dinlenmeye ihtiyacı olup olmadığını sorduğunda verdiği ifadeyle aynıydı. “Onunla konuşmak istemiyorum. Konuşmam gerektiğini biliyorum...” Bir ayağını battaniyenin altından çıkararak ateşe doğru uzattı.

Bir dakika iki dakikaya uzamıştı, gözlerini açtığında ifadesi farklıydı. “Kitapta bazı meseleler çözüme kavuşmuyor.” Helena, Mark’a bakıyor ve Charlotte Blanton meselesi bitmiş gibi görünüyordu. “Bir sonsöz yazar mısın?”

Mark kahve fincanını kaldırdı, sonra masaya bıraktı, seramik soğumuştı. “Sonsöz mü?” Bu fikri düşündü. “Ne anlatmamı istersin?”

“Emin değilim.” Helena altdudağından parçalar kopardı. “Sen ne düşünüyorsan, nasıl hissediyorsan öyle yazabilirsin.”

“Bu biraz belirsiz bir ifade oldu.” Sayfaları yanına bıraktı. “Bu senin kitabının sonsözü. Hemencecik kolayca halledebileceğim bir şey değil.”

“Sana ne yazacağını söylersem gerçekçi olmaz. Biraz bekle, düzeltmeler ve son okuma tamamlanana kadar bekle ve sonra kalbinden ne geçiyorsa onu yaz.” Elini dudaklarından çekti ve ona baktı.

“Yani, sen öldükten sonra mı demek istiyorsun?”

Helena hiç irkilmemişti. “Evet. Onlara kim olduğunu ya da bu kitapta ne gibi bir rol üstlendiğini söyleyebilirsin. Yardım aldığımı bilmeleri umurumda değil.”

Onlar. Onların dünyasındaki tanrılar, eksenlerinin etrafında döndüğü o gözler. Okurlar. Eleştirmenler. Onlar ne düşünürdü? Helena’yla olan ilişkisi, metin üzerindeki bakış açısını çarpıtmış mıydı? Helena’yı yererler miydi yoksa yüceltirler miydi?

“Lütfen. Benim için anlamı çok büyük.”

Genç bir kadın için fazla bilge gözlerle onu izliyordu. Hayır diyemeyeceğini bilen gözlerle. Altı hafta önce, bu gözler ona iş teklifini kabul etmesi için yalvarmıştı. O zamandan beri çok şey yaşandı. Bir ömre bedel, kelimenin tam anlamıyla *Helena’nın* ömrüne bedel şeylerdi. Mark’ın yazdığı her bölüm, yaşanmış ger-

çek deneyimler gibi hissettirmişti. Helena'yı bu halde izlemek, mücadelesini görmek... Buraya kadar dayanabilmiş olmasına şaşırdı. "Tabii, yaparım."

Omuzları gevşemişti. "Teşekkür ederim."

Sessizlik çöktü ve Mark az önce okuduğu bölümleri, bu evde olan biten tüm o şeyleri düşündü. Helena'ya, yüzünün solgunluğuna, gözlerinin altındaki çukurlara baktı. "Yaptığın şey, çocuğunu korumak içindi. Her anne aynı şeyi yapardı."

Helena'nın parmakları battaniyenin üzerinde gezindi. "Yapmazdı," dedi sessizce ve haklıydı. Ellen yapar mıydı? Bunu bilmek zordu. O gün yaşanabilecek pek çok küçük değişiklik yüzlerce farklı senaryoya yol açabilirdi ve bunların çoğu ölümü önleyebilirdi. "Bencildim, benim için standart bir uygulama."

"Onu seviyordun." Mark kendinden emin bir sesle konuşuyordu. "Onun için savaştın. Yaşananlar, Bethany'nin orada olması bir kazaydı."

"Biliyorum." Başını koltuğa yaslamıştı, bir dizini kaldırıp göğsüne çekti. "Biliyorum."

Bilmiyordu. Çocuğunu kaybeden her ebeveyn, yaşananlar kendilerinden tamamen alakasız olsa bile kendini sorumlu tutardı. Ve bu olayda, yangına neden olan kibriti o çakmıştı. Bunun için kendini asla affetmeyecekti, dört yıl boyunca bu yükü taşımıştı. Ölene kadar da taşımaya devam edecekti. Hayat böyledir, bize taşımamız için yükler verir ve ağırlığı umursamaz. Bu yükü ya sırtlanırsınız ya da kırılırsınız.

"Cennete inanıyor musun?" Mark'a bakmıyordu, bluzunun kollarını çekiştirdi, kumaşı yumruklarının üzerine çekti.

"İnanıyorum. Ellen şu anda orada, benim çirkin kıcımlı bekliyor." Gülümsedi, öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Herhalde bana bağırıp çağıracağı şeylerin bir listesi vardır." Bi-

rincisi, alkollü araç kullanmaktı. Bu yüzden bir geceyi ilçe hapis-hanesinde geçirmişti ve bütün gece onun sesini duymuştu, bitmek bilmeden hayal kırıklığı yayan bir yaylım ateşi. Sadece bu utanç bile alkolü bırakıp yardım alması için yeterli olmuştu.

“Sence Bethany’yi tekrar görebilecek miyim?” Helena’nın sesi hiç duymadığı kadar yumuşaktı.

“Göreceğinden eminim. Sonsuza kadar yanında olacaksın.” Kararlı bir şekilde konuşuyor, her hecesine tüm kalbiyle inanı-yordu. Helena başını hafifçe çevirip Mark’ın bakışlarıyla buluştu ve dudaklarının kenarı çok az da olsa titredi. Helena’nın bunu yapması, kulakları yırtan bir ışın kadar büyük bir olaydı. Mark da gülümsedi.

Bölüm 66

MARK

Mark sabahın geç saatlerine kadar, güneş meşe ağacına tırmanışını tamamladıktan, ev ısındıktan, ısıtıcı kapandıktan, ön pencerelerden ışık süzöldükten sonrasında kadar Helena'nın yanına gideceği anı bekledi. Yatağı boştu, koridorun sonundaki çocuk odasına yöneldi, kapıyı itmeden önce hafifçe tıklattı.

Geçen sefer gözden kaçırdığı uyku tulumunun üzerinde Helena'nın ince bedeni yan yatmış, simsiyah saçları yastığın üzerine yayılmıştı, gözleri kapalıydı, iki elini yastığının altına sokmuştu. O kadar huzurlu görünüyordu ki Mark onu uyandırmak istemediği için geri adım attı. Kapıya doğru uzanırken bir yığın sayfanın üzerinde duran ve üzerinde adı yazılı olan zarfı gördü. Helena'ya baktı ve öne doğru bir adım attı, çömelip ince zarfı yerden aldı, ters çevirdi, mührünü açtığı anda elinde bir anda el yazısıyla yazılmış bir sayfa buldu. İlk cümleyi okudu ve dizlerinin üzerine çöktü, yerde sürünerek ilerledi, battaniyeyi çekti, nefesi ke-

sik kesikti. Battaniyeyi Helena'nın üzerinden çekti, çizgili pijamaları ortaya çıktı, vücudu dürtmelere tepki vermiyor, yüzünde, göğsünde hiçbir şey kıpırdamıyordu, her şey çok huzurlu, çok hareketsizdi. Kollarını Helena'nın bedeninin altından geçirip onu göğsüne doğru kaldırdı, yüzünü onun bedenine gömdü, Helena gevşek bir şekilde ona doğru düşerken boğuk bir haykırıyla adını sayıkladı.

Gözlerini kapatarak onu sıkıca kavradı, teni soğuktu, tepkisizdi, hıçkırarak ağladı.

Sevgili Mark,

Beni sen bulmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Seni uyarmadığım için üzgünüm. Lütfen ölümümün yasını tutma. Lütfen hayatımı, ona kattığın küçük mutluluk kırıntılarını kutla. Son aylarımı anlamlı kıldın. Bana bir insanın bir başkasına verebileceği en büyük hediye verdin: huzur. Bethany öldüğünden beri en mutlu olduğum andayım. Sonunda kendimi affetmeye hazırım. Buralardan gitmem için daha iyi bir zaman olmamıştı.

Aldığım ilaç ağır bir yatıştırıcı, bana kasıtlı ölümler konusunda uzmanlaşmış Vermontlu iki doktor reçete etmişti. Uykumda öleceğim ve hiçbir şey hissetmeyeceğim. Sen bunu okuduğunda acım ve kederim sona ermiş olacak ve Bethany'nin yanında olacağım. Onun yüzüne dokunmak için sabırsızlanıyorum. Ona sarılıp seni, Mater'ın bebeğini ve beni kaçırıp Matthew McConaughey'i izlemeye ve kaçak soktuğumuz şekerlemeleri yemeye zorladığın o geceyi anlatmak için sabırsızlanıyorum.

Charlotte Blanton'ın yüzünü görmeye dayanamazdım; onun hikâyesini dinleyemeyecek kadar bencilim. Sanırım bir kapanış arıyor ve masumiyetini elinden alan adamı daha iyi anlamak istiyor. Ama ben o adamı tanımıyorum. Ben kocamı tanıyorum.

Onunla ilgili sevdiğim şeyleri biliyorum. Nefret ettiğim şeyleri de biliyorum. Bunların hiçbirisi bana onun sırları hakkında bir ipucu vermedi ki. Sinema odasında tüm kasetlerin olduğu bir çanta var. Lütfen onları üzerine bıraktığım mektup ve kitabın taslağının bir kopyasıyla birlikte ona ver.

Hikâyemi anlatmak için daha iyi bir yazar seçemezdim. Gerçekten yeteneklisin, şimdiye kadar okuduklarım arasında en iyilerden birisin. Yazdığın tüm romanlarda ilham aldığım şeyler buldum. Birlikte yazdığımız kitapta ise gerçeği ve kendimi affetmeyi buldum.

Bu mektubun altındaki sayfalarda hikâyemizin son sahneleri var. Düzeltmeler dışında mümkün olduğunca değiştirilmeden, bu şekilde kalmasını istiyorum. Masamda birkaç bölüm daha bulacaksın, rasgele yazdığım ve şimdiye kadar sakladığım anılar. Sana Simon'dan daha önce bahsetmediğim için üzgünüm. Onunla ilgili izlenimlerimi nahif bir şekilde yazman benim için önemliydi. Bu anıların daha sonra keşfettiklerimle lekelenmesini istemedim. Okurlar nasıl bu kadar aptal olabildiğini anlasın istedim. Neden öyle davrandığımı, neden öyle tepki verdiğimi ve neden başarısız olduğumu anlasınlar istedim.

Lütfen benim için üzülme. Lütfen bir an bile yas tutma. Hepimiz bunun olacağını biliyorduk. Ben sadece süreci hızlandırdım. Kendi istediğim şekilde gitmem gerekiyordu. Kendimle barışık olmam ve bu duyguyu kaybetmemem gerekiyordu.

Şu anda kızımın gülümsemesini hissedebiliyorum. Şu anda sarılışını hatırlayabiliyorum. Ona gitmek istiyorum. Bu hayat dediğimiz şey her ne ise onunla işim bitsin istiyorum. Eğer bir cennet varsa, buna hazırım. Eğer bir cehennem varsa, oraya gitmenin kaderimde olmadığına inanıyorum. Ve eğer kocaman bir boşluktan başka bir şey yoksa da gözlerimi kapatmaya ve o boşluğa

düşmeye hazırım. Her şeye hazırım. Bu dünyaya veda etmeye ve ölmeye hazırım.

Sen iyi bir adamsın. Keşke benim de senin gibi bir babam olsaydı. Keşke senin gibi bir adamla evlenseydim. Keşke onca yıl düşman değil de dost olsaydık. Keşke Bethany seninle tanışabilseydi ve seni tanıyabilseydi. Keşke seni daha uzun süre tanıyabilseydim.

Dostluğun için teşekkür ederim. Sözlerin için teşekkür ederim. Hayatımın en önemli görevinde bana yardım ettiğin için teşekkür ederim. Ve ben öldükten sonra parçaları topladığın için teşekkür ederim. Cennette bir sonraki kitabını okumayı dört gözle bekliyorum.

Arkadaşın,

Helena

Bölüm 67

KATE

Kate arabasını park edip yavaşça kapısını açtı, arabadan indi ve garaj yolunun sonunda elleri cebinde duran adamın gözleriyle karşılaştı. Kate ona doğru adım attığında Mark kollarını açarak onu göğsüne bastırdı. Kate onu belinden kavradı, yüzü adamın gömleğine dönüktü ve göğsü hıçkırıklarla inip kalkıyor, gözlerinden akan yaşlar adamın gömleğinin önünü ıslatıyordu. Mark ona sıkıca sarıldı, yanağı başının tepesine değmişti, Kate'i bir arada tutan tek şey kucaklarının sıcaklığıydı.

"Hiç acı çekmedi," dedi kısık sesle. "Sağlık görevlilerine sordum. Dün gece öylece uyumuş ve uyanmamış."

Kate başını salladı, zorlukla yutkundu. "Onu görebilir miyim?"

"İstersen evet." Ambulansa doğru başını salladı. "Orada."

Onu görene kadar Kate olanlara neredeyse inanamamıştı. Ölüm Helena için çok zayıf bir yol gibi görünüyordu. Onun olmadığı, daha fazla Helena Ross hikâyesinin olmadığı, haftalık e-postalarının, kurallarının ve fikirlerinin olmadığı bir dünya dü-

şüncesi... Kate bir anda var olma nedenini tamamen kaybetmiş gibi hissetti. Helena, basitçe söylemek gerekirse, ölmüş olamaz diye düşündü. O gidemezdi. Gitmiş olamazdı.

Ama işte oradaydı, solgun yüzü ucuz bir hastane sedyesine yaslanmıştı.

Kate hızla gözlerini kırıştırdı, kenarlarından yaşlar süzülüyordu, parmakları ileriye uzandı ve sedyenin parmaklıklarını kavradı. Kalbi buna hazır olmadığı için çok fazla duygu bir araya gelmişti. Bunun henüz gerçekleşmemesi gerekiyordu. Hazırlanmak için daha fazla zamanı olması gerekiyordu, sakin ve soğukkanlı olması ve bunun üstesinden gelebilmesi gerekiyordu. Böyle yıkılmaması gerekiyordu. Çenesi titredi ve dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı.

“Sana bir mektup bırakmış,” dedi Mark ambulansın dışından. “Okumak iyi gelebilir. Bana iyi gelmişti.”

“Mektup mu?” Kate dönüp ona baktı, şaşırdı. “Benim için mi?”

Mark elini arka tarafına uzattı, cebinden bir zarf çıkarıp ona uzattı. “İşte.” Geri çekildi. “Ben mutfaktayım.”

Kate zarfı dikkatle aldı ve acil yardım görevlileri içeriği doldurup Helena’nın sedyesini yerine kilitleyerek oradan ayrılmaya hazırlanırken onların yolundan çekildi. Garaj yolunda biraz yürüdüktan sonra beton zemine oturup zarftan bir sayfa çıkardı.

Sevgili Kate,

Sana karşı kurallar koydum çünkü korkuyordum. Bu işteki yeteneğini sakın sorgulama. Beni bir acıdan başka bir şey olarak düşünme. Sana çok kötü davrandım. Lütfen beni affet. Yaptıklarım suçluluk hissimden ve kendimden nefret etme duygusundan kaynaklanıyor. Lütfen bu son mektupta sana birkaç dakika daha patronluk taslamama izin ver.

1. Kalorifer odasındaki dosya dolabında vasiyetim var. Vasiyetimi yerine getirecek kişi avukatım ve bilgileri dosyanın iç kapağında yer alıyor. Lütfen onu ara. Seni vasiyetimin içeriğini merak etme zahmetinden kurtarayım. Tüm mal varlığımı Simon Parks'ın kurbanlarına bırakıyorum. Charlotte Blanton'dan, Mark'ın ona verdiği video kasetlerin içeriğine dayanarak onları bulmasını istiyorum. Wilmont'taki geçmişi göz önüne alındığında, çoğunu tanıyacağını umuyorum.

2. Kalorifer odasında ayrıca bir yığın yayınlanmamış el yazması var. Bunlar hiçbir zaman yayınlayacak kadar rahat hissetmediğim çalışmalarım. Onları okuyabilirsin, kendince bir sonuca varabilirsin. Yazdıklarım konusunda bana karşı her zaman dürüst oldun. Lütfen onları da aynı eleştirel yaklaşımla oku. Aralarında iyi bir şeyler olduğunu düşünüyorsan yayınlamaktan çekinme. Eğer yeniden yazılması gerekenler varsa, lütfen Mark'tan yazmasını iste. Bunun standart görevlerinden daha fazlası olduğunu anlıyorum. Bu mektubum, bu başlıklarda yazarları yapman karşılığında mirasımdan sana yüzde kırk komisyon ödenmesi için belge niteliğinde olsun. Sen, ekonomik çıkarlarının içerikle ilgili kararından daha ağır basmasına izin vermeyeceğine güvendiğim birkaç kişiden birisin.

3. Bu romana gelecek olursak, ilerledikçe düzeltmeleri yaptım ve yeniden yazılması gereken yerleri yazdım, bu yüzden şu anki haliyle oldukça iyi bir durumda olduğuna inanıyorum. Lütfen Tricia Pridgen'a kitabın tanıtımını yap ve satıştan elde edilecek gelirin Charlotte'ın bulabileceği muhtemel kurbanlar için bir hesaba yatırılmasını sağla.

Bir şey unuttuğuma eminim. Ama bir yandan da benim adıma en iyi kararları verebileceğine de eminim. Bir soruyla karşılaşır-

san tereddüt etme. Cevabı biliyorsun, özellikle de benimle ilgili olanlarda.

Teşekkür ederim. Sana bunu hiçbir zaman yeterince söylemedim ve şu anda bu ifade çok yetersiz kalıyor Ama samimiyim. Yazar olma serüvenim ve kariyerim için yaptığın her şey için teşekkür ederim. Beni alanımızın en büyük isimlerinden biri haline getirdiğin için teşekkür ederim. Rehberliğin ve bilgeliğin için ve hayatımın çoğunu sevdiğim şeyi yaparak geçirmemi mümkün kıldığın için teşekkür ederim. Sana minnettarım, bunu asla yeterince gösteremedim.

*Sevgilerimle,
Helena Ross*

Mektubu iki kez okuduktan sonra yavaşça arkasına yaslandı, beton zemine uzandı, ağacın dallarına baktı, gözlerinden yeni yaşlar süzülüyordu.

Sana minnettarım, bunu asla yeterince gösteremedim.

Boğuk bir kahkaha attı. Lanet Helena. Hayatının son anlarında gerçek bir insan olmuştu.

Bölüm 68

CHARLOTTE

Telefon çaldığında duymazdan geldi, kalemi hareket ediyor, mini kayıt cihazından Janice Ross'un gergin sesi yayılıyordu. Yeni bir madde işareti koydu ve polis raporunu eline aldı, Simon Parks'ın 911'i aradığı saatin, kızının bayıldığını ve onu ayıltamadığını söylediği yerlerin altını çizdi. Ses kaydını durdurup sayfaya baktı, gözleri ifadeler arasında gezindi, ipuçlarını bir araya getirmeye çalıştı. Beş aylık bir çalışma. Ülkedeki ölü ya da diri tüm Simon Parksları ayıklamakla geçen beş ay. Beş ay boyunca rapor edilen tacizleri araştırmış ve diğer kurbanları bulmaya çalışmıştı. Beş aydır hiçbir şey bulamamıştı ama şimdi bir araya getiremediği bir sürü parça vardı. Bir elin parmak eklemleri tahtaya çarpmıştı ve arkasını döndüğünde Simon Parks konusunda sabrı tükenmeye başlayan editörünü gördü. Ama o gün yüzünde dostça bir ifade vardı. "Az önce Sevkیات ve Teslim Alma bölümünden aradılar. Resepsiyonda senin için bir şey varmış."

Masadan yavaşça uzaklaştı, çıplak ayaklarını sandaletlerinin içine sokup ayağa kalkmadan önce sayfaya son bir not düştü ve telaşsız bir şekilde resepsiyona doğru yürüdü. Köşeyi döndü ve tezgâhın üzerinde üst üste yığılmış kutuları görünce yavaşladı. “Bunların hepsi benim için mi?” diye sordu resepsiyon görevlisine ve uzanıp ibraname formunu imzaladı.

“Evet. Bu zarf da.” Kadın kalın bir manila zarf uzattı. Gönderenin adına bakınca Charlotte’ın kalbi hızlandı.

Zarfı kapıldığı gibi kutulara baktı. “Bunları ofisime getirecek birini bulabilir misiniz?”

Bir yanıt almayı beklemiyordu. Bunun yerine masasına geri döndü, elleri aceleyle zarfı açtı ve ortaya kalın bir sayfa yığını çıktı.

Sevgili Charlotte,

Kim olduğunuzu bilmiyordum. Bilseydim, belki sizden kaçmazdım. Belki de kaçırdım. Bilmiyorum. Dört yıl önce Simon’ın bir videosunu izledim ve o zamandan beri gördüklerimi unutmaya çalışıyorum. Yardım edebilecekken saklandım. Lütfen beni affedin. Kızımın ölümünün yasını tutuyor ve suçluluk duygusuyla mücadele ediyordum. Kendimi hem kötü karakter hem de kurban olduğuma ikna ediyordum ve bu sırada sizin gibi çocukları ve kadınları tamamen gözden kaçırmışım.

Son dört yılda olanları düzeltemem. Yirmi yıl öncesine, o bir canavara dönüşmeden öncesine dönemem. Yapabileceğim tek şey ilerlemek ve sizden bana yardım etmenizi istemek. Bu mektupla birlikte birkaç şey daha elinize geçmiş olmalı. Biri bir el yazması. Simon’la olan ilişkimin hikâyesi ve ölümüyle ilgili gerçekler. Bu hikâyeyi sizinle yüz yüze paylaşmadığım ve sizin hikâyenizi dinlemediğim için özür dilerim. El yazmasına ek olarak birkaç

kutu daha olacak. Simon'ın sahip olduğu tüm video kasetler o kutularda. Onları izlemedim. Çoğunun masum kayıtlar olduğunu umuyorum ancak çoğunun belgelenmiş pedofili ve taciz vakaları olmasından korkuyorum. Ayrıca Simon'ın dizüstü bilgisayar ve bilgisayarının sabit diski de var. Şifrelerini bilmiyorum ama mirasım, suçlayıcı olabilecek her türlü dosyanın o bilgisayarlardan çıkarılması için gerekli adli analiz masraflarını karşılayacaktır

Bu mektup ve gönderdiğim diğer her şey elinize ulaşmışsa, ölümcül kanser ve ilaç yardımı nedeniyle vefat etmişim demektir. Ölerken, yaşarken olduğumdan daha iyi bir insan olmayı umuyorum. Simon'ın bazı yanlışlarını düzeltmeyi umuyorum ve bunu yaparken sizden yardım istemek için yazıyorum.

Anladığım kadarıyla araştırmacı bir gazetecisiniz. İşiniz sırları bulmak ve ortaya çıkarmak, araştırmak. Kasetleri ve bilgisayar dosyalarını kullanarak Simon'ın kurbanlarının izini sürmenizi istiyorum. Bulduğunuz her kurbanı eşit tazminat ödeyecek bir avukat atadım. Bir çocuğun masumiyetini telafi etmenin bir yolu yok ama onlara verebileceğim tek şey para. Para ve onun öldüğünü bilmenin huzuru. Umarım bu onların mücadelesine küçük de olsa bir katkı sağlar. Elbette ilk tazmin edilen kurban siz olacaksınız. Avukatım ayrıca kurbanları bulmak ve teyit etmek için yaptığınız seyahatlerin ve masrafların da ödemesini gerçekleştirecektir. Zamanınız için ek tazminata ihtiyacınız varsa, lütfen bunu kendisinden talep edin.

Kelimeler sayesinde kendime bir hayat kurdum, para kazandım ama size ne diyeceğimi bilemiyorum. Neler yaşadığınızı tahmin bile edemem. Böyle korkunç şeyler yapabilecek bir adama nasıl âşık olduğumu asla anlayamayacağım.

Bana ulaştığınız için teşekkür ederim. Sizinle konuşamayacak kadar korktuğum için özür dilerim. Şu anda korkakça bir çıkış

yolu seçtiğim ve sizinle yüz yüze konuşmak yerine size yazdığım için özür dilerim.

Yardımanız için şimdiden teşekkür ederim.

Saygılarımla,

Helena Ross

Charlotte ofisini çoktan geçmişti. Geri döndü, küçük odaya adım attı ve sandalyesine yığıldı, mektubun son satırlarını tekrar okudu, sayfaları masasına koyarken özen gösterdi. Mektubu bir kenara bıraktı, bir sonraki paket onu duraklatmıştı, New York'ta bir emlak avukatı olan Antonio Sacco'dan gelen bir mektubun üstüne iliştirilmiş bir çek. Mektubu görmezden geldi, tekrar tekrar çekin üzerinde yazılana baktı, ofisin sesleri, havadaki soğukluk, her şey düzgün, sıkışık bir yazıyla soluk yeşil çekte kayboluyordu. Adı açıkça belirtilmişti. Miktar sayfanın üzerinde zıplıyor gibi, sanki kekeliyordu. Bir milyon dolar.

Bir anda tüm hayatınızın değişebilmesi ne tuhaftı.

Çeki dikkatli bir şekilde Helena'nın mektubunun altına sakladı, sonra da el yazmasını eline aldı. Elinde tuttuğu ilk el yazmasıydı, yüzlerce sayfa bir araya getirilmişti, kapak sayfası sadeydi, sadece başlık ve Helena'nın kızlık soyadı vardı.

ZOR KELİMELER

YAZAN: HELENA ROSS

Sandalyesinde arkasına yaslanıp bir ayağını kalçasının altına aldı ve bir sonraki sayfayı çevirdi.

Zor Kelimeler Son Söz

Sevgili okur,

Helena Ross, kocasının ve çocuğunun vefatından dört yıl sonra öldü. New London Mezarlığı'nda kızının yanında toprağa verildi. Mezar taşı basitti, ölümcül teşhisten kısa bir süre sonra üzerinde ne yazacağı belirlenmişti, mermere sadece adı, yaşadığı yıllar ve tek bir kelime işlendi: Üzgünüm.

Ölmeden önce bana bir mektup yazdı; bu mektup şu anda çalışma odamda, ondan aldığım ilk değerlendirme yazısının hemen yanında çerçevelenmiş olarak duruyor. Helena sevmesi kolay bir kadın değildi ama hayatıma çok az insanın dokunabildiği bir şekilde dokundu. Onun hayatımdaki yerini özleyeceğim. Hikâyelerini özleyeceğim. Nadiren ve güçlkle kazanabildiğim gülümsemelerini özleyeceğim.

Keşke onun hikâyelerinin ardındaki kadını tanıyabilseydiniz. Bu roman size anlık bir bakış sunuyor ancak size bu hikâye bittikten sonra dönüştüğü kişiyi göstermiyor. Helena ile tanıştığımda keder ve suçluluk duygusuyla sımsıkı sarılmış bir yumaktan iba-

retti, tek bir şeye odaklanmıştı: Bu hikâyeyi anlatmak. Suçlarını itiraf etmek ve bunu neden yaptığını açıklamak istiyordu. Birçoğunuz için, özellikle de sadık Helena Ross okurları için bu kitap bir hayal kırıklığı olacak. Bu son sözde saklı bir mutlu son yok. Hissediyor olabileceğiniz üzüntü için bir çözüm yok. Helena'nın romanlarının çoğu hoş vakit geçirmeniz için yazılmıştı. Bu kitap tamamen farklı bir nedenle yazıldı. Bu kitap onun içindi. Bu onun hem cezası hem de günahlarının bağışlanmasıydı.

Ölümünden bu yana size Helena'dan birkaç mesaj ilettim, asla söyleme fırsatı bulamadığı son sözler.

Bu mesaj, açık ara, onun en önemli mesajı. Siz, sevgili okurlar, onun en önemli alıcılarısınız. Onun hikâyesini dinlediğiniz için teşekkür ederim. Son kararlarını desteklemesiniz bile çalışmalarını desteklediğiniz için teşekkür ederim.

Bizler yazarız ve hayatlarımız gerçekte yaşadığımız hayatlar değil, yarattığımız karakterlerdir. Bu karakter onun bugüne kadarki en gerçek karakteriydi. Onu sevebilir ya da ondan nefret edebilirsiniz ama umarım size bir şeyler hissettirmiştir. Umarım kalbinize dokunmuştur. Umarım bu kitabı kapatırken, sayfalara işlenmiş hayatı takdir edersiniz.

Helena, cennette bu sözleri okuduğunda bil ki seviliyorsun ve çok özleniyorsun.

Arkadaşın,

Mark Fortune

Son

Helena Ross (1984-2017)

